

היקום: כרוניקה 11

מאת: מוטי ירדני

© כל הזכויות שמורות

כרוניקה 11.1

איך אפשר להודות ליצור הפלאי שהציל את החיים ביקום?

ארץ, הווה

פרופסור מרקיואה הציץ בשעונו. נותרו לו עוד כחמש דקות לסיום ההרצאה והוא החליט לרענן את הזיכרון לגבי המסר העיקרי של ההרצאה הקודמת.

"... מעט לפני שנסיים הבוקר, בואו נזכיר לעצמנו. איך נולד היקום?"

הפרופסור הקשיש בעל העיניים המאירות, החליק בידו על השיער הלבן, הארוך, שגלש מאחורי עורפו. לאחר ששילח את שאלתו לחלל האולם, סקר את קומץ הסטודנטים שלו באיטיות. לקורס היחודי שפיתח, 'מחשבות על קוסמולוגיה אבולוציונית', נרשמו בדרך כלל כתריסר סטודנטים, אך רובם נשרו בתוך פרק זמן קצר. בקורס הנוכחי נותרו ארבעה בלבד, שהעידו על התעניינות מספקת מבחינתו. "אולי את, ארבלה?"

ארבלה הנאה ודקת הגיזרה הופתעה מהפנייה הישירה אליה וכמעט נפלה מכיסאה. היא אימצה את מחשבותיה לגבי סיכום הדברים מהמפגש האחרון, אבל כמו להכעיס נראה שהכל פרח מזיכרונה דווקא כעת. ברגע האחרון הצליחה לפלוט:

"בתנודה קוואנטית?" מתפללת שתשובתה תספק אותו והוא יעבור לקורבן אחר.

"נו", אמר בספקנות, "מישהו אחר מתנדב לשפר?"

סקריואן, התלמיד המצטיין שלו ללא עוררין, הרים את ידו. "שתי תנודות קוואנטיות עוקבות", תיקן. "תפרט קצת יותר, להזכיר לארבלה ולאחרים", ביקש מרקיואה.

"חומר ואנטי-חומר סיימו את החיים שלהם באיון הדדי בסוף הקריסה הגרביטציונית של היקום הקודם, והפכו לאנרגיה עצומה, לפי היחס של מהירות האור בריבוע. זו היתה התנודה הקוואנטית האחרונה שלו, והראשונה של היקום החדש, שלנו. למשך זמן אפס החלל הכיל אך ורק אנרגיה ברמה אדירה, ללא שום חומר. זמן קצרצר אחרי כן התרחשה התנודה הקוואנטית השנייה, ההפוכה. כל האנרגיה חזרה והפכה לחומר באותו יחס. חלקיקי החומר שהומרו מהאנרגיה הגיחו מתוך הריק בפיצוץ האדיר ביותר האפשרי. כך כל החומר והאנטי-חומר של היקום הקודם הפכו לחומר של היקום שלנו."

"זה קצת יותר טוב", הסכים מרקיואה, "ונוכל להתקדם מכאן..."

"פרופסור..." ארבלה קטעה את דבריו, אך קולה היה חלוש וביישני.

"כן?" נפנה אליה.

"רציתי לשאול... בעצם, רציתי לבקש... למה אנחנו לומדים רק על טבע היקום? למה אתה לא מלמד

אותנו דברים יותר מעניינים, כמו... כמו..."

"כמו מה?" מרקיואה התחייך ונראה משועשע מעט.

"אחי סיפר לי עליך ועל ההרצאות שלך... הוא למד אצלך לפני כמה שנים. ואתה לימדת אותו מה קרה ביקום בעבר. דברים מופלאים ומרתקים. היו לך סיפורים מעניינים עם הרבה הרפתקאות. למה שאתה לא תעשה לנו אותו דבר?"

החיוך של מרקיואה התפוגג. "הבקשה הזאת היא על דעתך בלבד, או שאת מעלה אותה בשם הקבוצה כולה?"

"הממ... לא דיברתי על זה עם כולם, אבל סקריואן תמך ברעיון."

מרקיואה השתהה מעט בטרם השיב.

"כן, אני זוכר. באמת סיפרתי לכיתה של אחיך על ההיסטוריה של היקום ומערכות הכוכבים, אבל זה היה רק לאחר שהשלמתי את הנושאים של הקורס. אתם יודעים היכן הקאזור-פולסר המשמש לנו כנקודת מוצא למדידות כיוון ומרחק? אתם מסוגלים להגדיר מיקום מדויק של כל פלנטה וכל ירח במרחב? לדעתי צריך לעבור על כל אלה לפני שמתחילים לספר על השליטים המנוולים שרצו להשתלט על כל היקום ועל הצרות שניחתו על כוכבי הלכת ממשפחת 'חמצן 20%'."

ארבלה נבהלה מהמתקפה והתכווצה במקום מושבה, אבל לשמחתה קיבלה סיוע בלתי צפוי מסקריואן. "חשבנו לבקש ממך אך ורק לשנות את סדר הדברים. תוכל להתחיל בסיפורים המעניינים ולדחות את תכני הקורס לסוף, כך שבכל מקרה נשלים את המטלות האקדמיות."

"רעיון מעניין," מלמל מרקיואה. בינו לבין קבוצת התלמידים היה שולחן עץ גדול מימדים, בגוון כהה עתיק במראהו. על השולחן היה רק ספר יחיד, שנראה עתיק בהרבה מהשולחן. ספר רחב ידיים, עב כרס, ודפיו צהובים ונוטים להתפורר בקצוותיהם. הוא היה פתוח בערך ברביע הראשון שלו, ומרקיואה הפך כמה דפים קדימה בעדינות. נותן לכל דף כבוד מוחלט, משל נגע באוצר נדיר. ואז סגר את הספר. הוא ניקה כתם זעיר שהבחין בכריכה, למרות שמצבה הכללי היה מרופט לחלוטין מפגעי הזמן.

"ובמיוחד ספר לנו על אורבון אוגדון, המיוחד במינו... זה שהציל את כדור הארץ..." ביקשה ארבלה בעיניים מתנוצצות.

הפרופסור הפנה לעברה מבט מהורהר. "הוא לא הציל רק את כדור הארץ, הוא הציל את כל הפלנטות בגלקסיה שלנו ואולי גם ביקום כולו... אני מסכים. אספר לכם. נתחיל בפגישה הבאה. אבל תחפשו בעצמכם חומר רקע כדי להיות מוכנים. כידוע לכם אנחנו חיים על פלנטה שהאטמוספירה שלה מכילה כ-21% חמצן. בגלקסיית שביל החלב שלנו ידועות לנו כיום 16 פלנטות כאלה. בגלקסיית אנדרומדה, השכנה שלנו, מוכרות לנו לפחות שש נוספות. וברובן יש חיים בדרגות התפתחות שונות. אבל מעניינת אותנו קבוצת פלנטות נוספת, בשם סיליקאטין. לשיעור הבא אני רוצה שתדעו מה ההבדלים העיקריים בין שתי המשפחות האלה."

ולפני שקמו להתפזר, פלט בשקט לכיוונה של ארבלה:

"כן, האורגניזם המיוחד הזה באמת הציל את החיים ביקום, אבל הוא לא היה מצליח לעשות את זה לבדו... הוא היה חייב לקבל עזרה חיונית ממישהו נוסף. הבעיה הגדולה היתה להפגיש בין השניים האלה."

פלנטת '175/332/809' בגלקסית אנדרומדה, לפני 70 מיליון שנה

תושב מספר 7004121876 היה בהלם ממה שראה זה עתה בעד לעיניות המיקרוסקופ המשוכלל שלו. על המצע הגבישי נוצר האורגניזם החדש מסינתזה של ניסויים שערך. היצור החדש, בגודל ומבנה של אמבה נע באיטיות רבה על פני השטח של הגביש. במרחק של כמה מולקולות ממנו, הניח המדען כמה פרוטוזואות, בריות חד תאיות אשר גדולות מהאמבה המיסטרית פי כמה. האמבה נעה לאיטה ימינה ושמאלה, כאילו לסקור את היצור המצוי לידה, למרות שלא יכלה לראות דבר כמובן. אולי חשה בו בדרך כימית כלשהי. ולאחר זמן מה "כאילו התקבלה הכרעה", רשם ביומנו, לפתע חל שינוי מהיר כברק. האמבה כאילו הזריקה חומר מעצמה, בעובי של אטומים בודדים, שפגע בפרוטוזואה וחדר אליה בקלילות. ואז התרחש המהלך שהדהים לחלוטין את המדען. "מול עיני חל שינוי בפרוטוזואה בשבריר של זמן בלתי ניתן למדידה. היא השתנתה מהפרוטוזואה לאמבה. החומר הגנטי של האמבה השתלט במהירות שיא על החומר הגנטי של הפרוטוזואה, והמיר אותה לעצמו. המבנה החלבוני השתנה מייד לאחר מכן והפרוטוזואה האומללה הפכה להיות חלק מן האמבה התוקפת... האורגניזם גדל במימדיו לסכום המסה של השניים. התהליך חזר על עצמו שוב ושוב... האורגניזם הראשון בלע לאיטו את כל הפרוטוזואות וגדל עוד ועוד תוך כדי צירוף עצמו. אחרי כן קירבתי ליצור המבהיל הזה חיידק מעיים חי. גורלו היה זהה. בתוך חלקיק של זמן מרגע ההזרקה, השתנה מיידית מיצור עצמאי והפך להיות חלק מהתוקף. חזיתי במו עיני בסוף העולם החי כפי שהיכרתי אותו. כלאתי אותו בתוך כלי גבישי. למזלי הוא נשאר שם ולא יכול היה לצאת מתוכו. הוא פעיל רק נגד אורגניזמים חיים שיש בהם חילוף חומרים, ואדיש לחלוטין לחומרים מוצקים. החלטתי לקרוא ליצור הזה בשם הזמני 'אמבת השטן'. אני יודע שאצטרך בעתיד לשקול שינוי לשם הזה, כי כבר ביום הראשון ללידתו, גודלו כבר היה מורכב מתאים רבים.

"למחרת חזרתי אל היצור הזה, לברר אם נשאר בחיים בתוך כלאו. הוא היה חי לגמרי, בלע ועיכל תולעת זעירה בת 1000 מולקולות שקירבתי אליו... הכנסתי לכלי של היצור החדש חרק טורף, וסגרתי את המכסה. לא רציתי לראות מה קורה. כאשר חזרתי למחרת, היה שם רק יצור אחד, אותה אמבת השטן, בגודל של כל היצורים שצירפה לעצמה. בשלב הזה הייתי מזועזע. עדיין לא דיווחתי לאף אחד על התגלית והחלטתי לסיים את חייו של היצור לפני שיצא מכילאו ויתחיל לעשות נזקים בעולם שמחוץ למעבדה. שפכתי עליו כמה מהרעלים החזקים ביותר שהיו לי במעבדה. הם לא השפיעו עליו לרעה. הפעלתי מבער כדי לשרוף אותו. היצור הזה הגן על עצמו במהירות עצומה, על ידי הסתתרות מאחורי היסודות הזמינים המצויים בו כמו היסוד מספר 35 ויסודות נוספים, כך שהאש לא הגיעה לאטומי היסוד מספר 12 והוא לא ניזוק באש... הוא גם לא טבע בשום נזל..."

"אין לי מושג מה לעשות..."

לאחר כמה זריחות של התלבטות התעשת וסיפר על תגליתו לקולגה שלו, 7004130441. שותפו למחקר הגיב באופן דומה והזדעזע מן התגלית. לשאלתו מנין הופיע היצור הזה, גילה לו 7004121876 שעסק בסידרת ניסויים על המבנה הגנטי הבסיסי של יצור חד תאי, שהכיל רק 80 גנים בלבד, כדי להבין מה פעילותו של כל גן בנפרד. הניסוי התבצע על מאות יצורים כאלה. הוא הסיר גן אחרי גן בכל אורגניזם בנפרד כדי לראות מה יקרה לצאצא המהונדס לאחר השתכפלות התא המקורי. רובם הגדול, כצפוי, לא שרדו. חלקם המשיכו איכשהו לחיות עם מטאבוליזם רעוע יותר. לאחר מכן החל להסיר שני גנים סמוכים ואף שלשות שנראו לו מתפקדים כתת קבוצה הומוגנית. גם כאן לא עלה בידו להגיע לתוצאות ראויות לציון כלשהן. ואז, בניסוי מספר 666, הופיע היצור הזה, 'אמבת השטן'. היצור שסירב למות, נע במרחב הפיזי באיטיות מירבית - מרחק של אטום יחיד בכל פעימת לב של המדען, אך בלע את כל הקורבנות שלו וצירף אותם לעצמו במהירות הברק כאשר יצר איתם מגע.

הם הבינו שלא משנה מה היה גודלו של הקורבן. התא המהונדס היה מסוגל לשנות את ההרכב הגנטי ואת כל התאים של הקורבן למבנה הבסיסי של עצמו. בבדיקת החומר הגנטי התברר מעבר לכל ספק, שהיצורים שנבלעו הפכו זהים ליצור הראשוני שכלל עתה 77 גנים בלבד, ללא תלות בקוד הגנטי המקורי שלהם, שיכול היה להיות במקור מאות, אלפים או עשרות אלפי גנים.

"לפחות אף יצור לא הספיק לסבול כאב כלשהו", ניסה 7004130441 להתנחם.

7004121876 הבין שהשניים בצרות גדולות, אם לא יצליחו להשמיד את היצור לפני שיפרוץ מכלאו הגבישי. זמן ממושך ניסו להשמידו בכל דרך שיכלו, אך נראה היה שהוא לועג למאמציהם. הוא שרד גם בריק לאחר ששאבו את כל הגזים מכלאו. בשלב כלשהו נטל מקבת והלם בכל נחת וזרעו על היצור שוב ושוב, כאשר גודלו היה עדיין פחות משן פיהם. היצור התרסק לרסיסים אולם במהלך הזמן קרבו הרסיסים זה לזה במהירות מואצת ושובו והתאחדו, ובזריחה הבאה מצאו אותו השניים שלם.

מספר תריסרי זריחות היו השניים אובדי עצות. הם תהו מה עליהם לעשות. באותו פרק זמן לא האכילו את היצור בשום יצור אורגני חדש וקיוו שירעב למוות, אולם הוא נשאר זהה בגודלו האחרון וחי לחלוטין. שני המדענים לא הצליחו להבין מה מקור האנרגיה שלו, והעלו השערה שבזמן מנוחתו אינו מבזבז כלל אנרגיה ונכנס למצב של התאבנות, עד שחש כי בקרבתו יש משהו חי חדש שאפשר להמירו. הם שפכו עליו מאות כימיקאלים שסברו כי ישמידו אותו, מחומצות ובסיסים ועד הרעלנים החזקים ביותר שהכירו. אף חומר כימי לא הצליח לחולל אינטרקציה כלשהי עם היצור המזוויע החדש.

ואז התחולל האסון. עוזרת המחקר שלהם, 7004110655 שלא היתה בסוד העניין, נכנסה למעבדה בהיעדרם. זמן רב לא יצרה קשר עם קרוביה, כאילו נעלמה מן הפלנטה. צוות החיפושים עבד ללא לאות במאמצים אדירים לעלות על עקבותיה והעלה חרס בידו. כאשר נכנסו שני המדענים למעבדה, כמעט אחזם השבץ. גודלה של 'אמבת השטן' היה כגודלה של 7004110655, כוסית הגביש שוכבת על צידה, ריקה, המכסה שלה על הריצפה, והיצור בצורת עיסה דייסתית שקופה למחצה נמצא בחלקו על שולחן המעבדה, חלקו נזל על רצפתה, כאשר בין שני החלקים נמצא קור דקיק המחבר בין שני הגושים העיקריים. השניים המבועתים רוקנו מתוכם לתוך מערכת הביוב את כל החומרים שאוכסנו במיכלים הגבישיים שהיו במעבדה. בעזרת כף עץ ארוכה ובידיים רועדות הכניסו לתוכם את העיסה השטנית הזאת. וכאשר חשבו שסיימו, נעלו את המעבדה ונמלטו ממנה שלא על מנת לשוב לעולם. בכל אופן לא מרצונם החופשי.

ארץ, הווה

"אני לא מבינה את השם, אמבת השטן, הכריזה ארבלה, "הם האמינו אז בקיומו של השטן? או של אלוהים?"

מרקיואה הניד בראשו. "לא. אני מספר לכם את הסיפור במילים שמוכרות לנו, לאחר שעמלתי רבות לתרגם את השפה העתיקה שלהם והתאמתי אותה למושגים המודרניים."
"מה קרה אחרי כן?" שאל סקריואן את הפרופסור.
"לבסוף הם נאלצו לגלות הכל לשלטונות, כמובן, "השיב מרקיואה, "כוחות הביטחון בודדו את האזור, גידרו אותו היטב, הציבו עליו שמירה הדוקה מבחון, אף אחד לא העז להיכנס פנימה יותר."
"ומה קרה לשני המדענים?"

"הענישו את שניהם. את 7004130441 שפשעו היה קטן בהרבה, כלאו לבל ימשיך לעסוק במדע. את 7004121876, המדען שהקים לתחיה את 'אמבת השטן', שיגרו לכאן, לפלנטה העונשין ארץ לרצות את עונשו בגלות לכל שארית חייו. כן, לפני כשבועיים מיליון שנה היה כוכב הלכת שלנו בית הכלא של היקום. בעצם, הוא היה פח האשפה של היקום. היגלו לכאן את כל העבריינים והפושעים שימצאו את מותם בגהינום ששרר כאן. גולה יחיד היה מצליח לשרוד רק כמה ימים בודדים, קבוצת שורדים מגובשת היתה מצליחה לשרוד אולי כמה שבועות או חודשים."

"כיצד העבירו אותם משם לכאן? בחלליות?" הקשה סקריואן.

"לא. תיירי חלל העבירו אותם בגניטה. אסביר לכם על כך בשיעור אחר."

"מישהו יודע מה עלה בגורלו של המדען?" שאלה ארבלה.

"איש לא יודע לבטח. הסיכוי להישאר בחיים בפלנטה שלנו היה קלוש. היו כמה גירסאות מעבריינים ששרדו פה באותה תקופה, והסיפורים השונים עברו מפה לאוזן בין הדורות. שמועה אחת טענה שנטרף ע"י דינוזאור בתוך כמה דקות. שמועה אחרת טענה ששרד כמה ימים, ומצא את סופו בביצה טובענית שבלעה אותו, אבל נראה לי שזו המצאת פולקלור כדי להראות שהוא מת בדרך דומה למוות של קורבנות המפלצת שיצר. אבל מה זה כבר משנה מה עלה בסופו? היקום השתנה, ושום דבר לא יהיה יותר כמו שהיה."

"ומה קרה במעבדה לאחר מכן? כלומר, בפלנטה שבה כל זה קרה?"

"ניסו לשמור עליה מכל משמר, כמובן. הדבר עלה בידם במשך כמה אלפי זריחות. היצור לא יכול היה לצאת משם בכוחות עצמו. "מרקיואה נאנח. "אבל הכל משתבש כאשר יצורים בעלי תבונת על מחליטים להתערב בעניינים."

"מה כבר יכול היה להשתבש?" תמהה ארבלה.

מרקיואה נתקף בפרץ אדיר של צחוק רועם ומתגלגל, שהפתיע את כולם. "זו השאלה המצחיקה ביותר ששמעתי בימי חיי, "הודיע כאשר סיים, ואז שב לגעות בצחוק עוד זמן ממושך.
"לא הצליחו לשמור על הנושא הזה בסוד?" שאל סקריואן.

"ניסו, כמובן, אבל מסתבר שנכשלו. הפלנטה שבה זה קרה, '175/332/809', היא מהמשפחה שלנו, חמצן 20%. החיים התפתחו שם בדרך די דומה והיצורים שם היו די דומים לשלנו, רק שהמין התבוני שכבש את הפלנטה נראה היה דומה יותר לסוריקאטות בגובה של כמטר. אחד סיפר לחברו, ואלה סיפרו לאלה, והמידע החל לדלוף לכל יצורי העל התבוניים. כעבור כמה מאות זריחות - ואני אשתמש במונח זריחות או שקיעות ולא ימים מפני שבכל פלנטה היה אורכה של היממה שונה מזו של האחרים - הידיעה על 'אמבת השטן' הפכה לנחלת הכלל. היות והסיפור קרה בפלנטה זניחה ומרוחקת מאוד, הדבר לא עורר גלים. רוב היצורים התבוניים בפלנטות האחרות לא הבינו כנראה את גודל הבעיה, שעלולה להגיע בזמן כלשהו גם לפיתחם. רק מתי מעט מן המדענים המשכילים והמנהיגים הממולחים הבינו את עוצמת הבעיה, אבל שמרו את דעותיהם בסוד לעצמם. רבים עדיין האמינו בתמימותם שהבעיה הינה בפלנטה המקומית בלבד ולא תזלוג לעולם למחוזות האחרים."

"אבל אתה שיודע מה שכבר התרחש בעבר... אתה יכול לגלות לנו את הסוף... מה באמת יכול היה

לעצור את היצור הזה? הצליחו למצוא נשק נגדו?"

מרקיואה הניד בראשו לשלילה. "לא היה בנמצא שום נשק כנגדו. זה באמת היה השטן בכבודו ובעצמו. לא היה דבר כה קטלני והרסני לפניו ולא יהיה כזה בעתיד. זהו סוף כל החיים האורגניים עלי אדמות."
"אבל זה הסתיים, לא כן?"

"מאין לך ההנחה הזאת?" שאל הפרופסור שליטף את מצחו, ומחה אגב כך אגלי זיעה זערוריים.

"הסכנה עדיין קיימת? היצור הזה קיים עד היום?"

"בוודאי. מה יכול לעצור אותו?"

"אז... מה אתה בעצם מספר לנו? העסק לא הסתיים עדיין?"
"העסק לא יכול להסתיים לעולם," אמר מרקיואה בקול שקט, מצמרר.

פלנטת 'ריזדלבו' 11 בגלקסיית שביל החלב, לפני 69 מיליון שנה

אגאנאו ובנואיבו השקיפו על הנוף השומם והדומם שמסביבם.
"מאכזב, אין כאן שום דבר מעניין," אמר אגאנאו לעמיתו. שני תיירי החלל הרגע גנטו לכאן בדילוג קוואנטי מירח מוצאם אושואשו, שבענן מגלן הגדול. הוא שאף אוויר וניפח את חזהו. "יש אוויר מעולה לנשימה, אבל המקום הזה קר מאוד. לא מרגיש לחות. לחץ גדול מדי לגוף שלנו. אנחנו חייבים לחזור." פני השטח בסביבתם היו שטוחים עד שיעמום, ונמתחו מעבר לאופק בכל הכיוונים. על פני השטח היו זרועים בכל עבר מיליוני סלעים קטנים, ספק צהובים ספק חומים. היה להם דמיון רב לספוגים משוננים, מחורצים ובעלי מגוון צורות מוזרות וחסרות הוד. הם היו עשויים מחומר גבישי. הדבר היה מוזר לשני תיירי הכוכבים הותיקים והמלומדים, שנחשבו לבעלי ניסיון רב מאחר וביקרו כבר במאות פלנטות וירחים בכל הגלקסיות הקרובות. אילו כוחות עיצבו את הסלעים האלה לצורתם הנוכחית? מים זורמים לא היו במקום. רוחות לא נשבו כלל. האוויר פשוט רבץ במקומו, מה שרמז על טמפרטורה אחידה בכל הפלנטה. לא היתה עדות לשום פעילות תרמית. לא נצפו אורגניזמים חיים, למרות שתמיד יתכן וקיימת אפשרות לפעילות כזאת במימדים שמתחת ליכולת ההפרדה של ראייתם.
"חכה מעט. אני רוצה לבדוק אם יש כאן משהו טעים," החזיר לו בנואיבו, "או אולי איזה חומר שראוי להעביר אותו אלינו." הוא קימר את גופו העבה ונחת על הקרקע על שתי זרועותיו הקדמיות, וכעת הפך להולך על ארבע. דומה היה לחזיר בר גדול מידות, בעל פרווה שחורה וצפופה, אפו גדול ופחוס, ושיניו מעוקמות ובולטות מבין צידי שפתיו. הוא דילג כמה דילוגים ארוכים, במהירות רבה ובגמישות מפתיעה עבור גוף כה מסורבל ודחוס. הוא נעצר ליד אחד הסלעים, הוציא לשון ארוכה וליקק את קצה הסלע.
"מה אתה עושה? זה נראה לך אכיל?" שאל אגאנאו.
בנואיבו שב והזדקק על שתי טלפיו האחוריים. "לא. חשבתי שאולי אלו גושי מלח... לא הרגשתי שום טעם. באמת, אין לנו מה לעשות כאן יותר."
"רוצה ליטול דגימה מהחומר הזה?" חקר אגאנאו.
בנואיבו חזר וגחן אל החומר הגבישי שליךק זה עתה, ונגס בקצהו העליון בחוזקה. נתח קטן מן הפסגה הקטומה נותר בתוך פיו.
"נחקור את הדגימה בבית," ענה אגאנאו. "מהר, הקור חודר מתחת לפרווה שלנו, אנחנו נקפא כאן." השניים גנטו מן הפלנטה. כשם שהופיעו כך נעלמו. כגוף אחד, ביצעו קפיצה קוונטית זעירה, מסונכרת ומתואמת, ליקום מקביל, שלא שימש אלא כתחנת מעבר זמנית, קצרצרה, על מנת לחזור ולגנוט לירחם אושואשו ביקום המקורי שלהם.

ארץ, הווה

"מישהו הכין עבורנו מה שביקשתי?" שאל מרקיואה.
הסטודנטים הרכינו את ראשם, מה שגרם לו לחייך. אפילו סקריואן נדם הפעם הזו ובחר לבדוק את ניקיון ריצפת הפרקט של האודיטוריום הקטן. ברם, גלוגאן הציל הפעם את כבודה של הכיתה כולה.
"אני גיליתי קצת מידע על זה," אמר, וגרם לידידיו להזדקק בתמיהה.
"מה המקור שלך?" התעניין מרקיואה.
"שאלתי את כל בני המשפחה שלי. כמעט אף אחד לא ידע לענות לי, אבל קרוב משפחה אחד ידע משהו וסיפר לי."
"אז נשמח כולנו לשמוע מה הוא ידע על קבוצת הפלנטות 'סיליקאטין'."
"אלה פלנטות דומות בגודל שלהן בערך לכדור הארץ, האטמוספירה שלהם מעט שונה מהקבוצה שלנו, כנראה הרכב הגזים שונה."
"לא כל כך מדויק, אבל ניהא... ואיזה הבדלים נוספים?"
"וגם הלחצים והטמפרטורות שונים. אנחנו לא נוכל לחיות על פלנטות כאלה."
"נכון. ומה ידוע לך על התפתחות החיים בפלנטות האלה?"

"כן... גם על זה הוא אמר כמה דברים. בגלל השינויים האלה שדיברתי עליהם, לא יכלו להתפתח חיים כמו אצלנו. אין שם יצורים חיים בכלל."

"בסדר, שמעתי מספיק," הנהן מרקיואה. "באמת אין הרבה ידע על קבוצת הפלנטות הזאת, כך שאפשר להבין את דלילות התשובה. החיים שם מבוססים על היסוד צורן, ולא פחמן כמו בקבוצה שלנו. אם הייתי מגדיר בקצרה את הביולוגיה ככימיה שנכפפה לכוחות הברירה הטבעית, באמת לא התפתחו שם חיים ביולוגיים, כאלה המתאפיינים בשרידה, חילוף חומרים ורבייה הכפופים לחוקי האבולוציה. אבל התפתחה שם פעילות מסוג אחר, פעילות כימית, מתחת לסף הביולוגיה. יש שם חומרים טבעיים כמו יסודות או תרכובות שלהם, שנצמדים זה לזה, מתגבשים והופכים לגבישים. הגבישים אינם דוממים לגמרי, שהרי הם מתגבשים וגדלים ללא הרף, ואינם חיים לגמרי, שהרי אין להם חילוף חומרים וכוחות האבולוציה לא חלים עליהם. במילה אחרת – הם לא יכולים למות. אבל הם מתרבים כל הזמן. אפילו שהם מתפצלים, כל חלק ממשיך לספח אליו את אותם חומרים שסיפח קודם להתפצלות, וממשיך להתגבש ולגדול. וכל זה ללא שום קוד גנטי שמעביר מידע תורשתי מדור לדור."

"אם זו קבוצה כל כך זניחה, למה אתה מספר לנו עליה?" הקשה סקריואן.

"טעות גדולה בידך. הקבוצה הזאת לא זניחה כלל וכלל. נהפוך הוא, בסיפור שאני הולך לספר לכם יש לה תפקיד עצום, אפילו מכריע. בקבוצה זו נמצאו עד היום רק 3 פלנטות כאלה בשכונת הגלקסיות שלנו, שניים בגלקסית שביל החלב שלנו ואחת באנדורומדה. לגבי שתיים מהפלנטות לא קרה שום דבר משמעותי, ולכן אינני זוכר אפילו את שמם ומיקומם, מבלי להיעזר בספר שלי. אבל באחת מהפלנטות של הקבוצה הזאת ששמה היה 'ריזדלבו 11', התפתח מין של גביש בצורה שונה מהאחרים. זה קרה בערך באותה תקופה ש'אמבת השטן' נולדה במעבדה. התפתחה אצלו תבונה שהלכה והתגברה עם הזמן, והוא הפך ליצור בעל תבונה עילאית. הוא נראה שונה לגמרי מהיצורים שאנו מכירים, ודמה יותר לסלעי מלח בצורת ספוגים, אבל... וזה אבל גדול... הוא הפך לאינטליגנטי, מה שאנו מכנים יצור על..."

"איך אתה מגדיר יצורי על?" קטע אותו סקריואן.

"שאלה מעניינת," אמר מרקיואה. "ואם תשאל מאה מדענים, תקבל מן הסתם מאה תשובות שונות..."

אתן לכם כמה רעיונות מובילים, ותוכלו לבחור את התשובה החביבה עליכם, ולבסוף אגיד לכם מהי התשובה החביבה עלי.

"אחת התשובות הפופולריות קובעת, שיצורים שגילו את תובנת האבולוציה על פי חוקי הברירה הטבעית – נחשבים לתבוניים בעלי בינת על. ליצורים האלה יש בהכרח הכרה ומודעות עצמית, ותקשורת מפותחת. הגדרה זו מספקת קבוצה גדולה של מדענים. תשובה דומה טוענת שיצורים נחשבים לתבוניים אם הם שולטים ברזי חוקי התורשה והידע כיצד בדיוק המנגנון התורשתי פועל. שתי התשובות הללו לא רחוקות אחת מן השניה ומשלימות זו את זו. על פיהן אנחנו יכולים לבדל את המין שלנו מהטיגריסים, לדוגמה. לאלה אין הבנה מינימלית בחוקי התורשה, בברירה הטבעית, למרות שכל אחד מהם יכול לטרוף אותנו בנקל. עדין הם נחשבים כיצורים פרימיטיביים, למרות כוחם הרב, ואנחנו יצורי על, למרות חולשתינו הגופנית.

"טענה מקובלת נוספת קובעת, שיצורי על נחשבים לבעלי מוחות מפותחים במידה כזאת, שיש ביכולתם לתקשר בינם לבין עצמם – בדרך כלל ע"י שפה משותפת ומשוכללת – ולנצל את היתרון של סינרגיה בין המוחות המקושרים בצורת רשתית המובילה להתפתחות מואצת. מוח בודד ככל שיהיה גאוני אצל יצור פרימיטיבי, לא יוכל להגיע בכוחות עצמו לתוצרים של שפע של מוחות בינוניים שחושבים ופועלים ביחד למען השגת מטרות משותפות. הסיבה לכך פשוטה מאוד. כל תרומה של רעיון חדש, מועברת במהירות בין כולם, ולכן תרומה נוספת תשפר את הרעיון הקודם, והשדרוג של הרעיון הזה יהפוך לקו הבסיס החדש, וכן הלאה. מין כזה יתקדם במהירות ויברח לכל המינים האחרים, ולא יאפשר לאף מין אחר להתקרב אליו כדי לשמר את עליונותו לעולמים באותה פלנטה. זה גם מה שמבטיח שבכל פלנטה יכול להתפתח רק מין יחיד בעל תבונת על. המנצח לוקח הכל ומדכא את כל האחרים."

"אז זהו הרעיון החביב עליך?" שאלה ארבלה.

"לא," השיב מרקיואה, "הרעיון החביב עלי פשוט בהרבה. אני אדע לזהות יצור על כאשר אפגוש אותו."

אותו.

"אז..." תהתה ארבלה בקום רם, "איך הגביש הזה הפך לאינטליגנטי?"

"אף אחד לא יודע איך הוא, או הם, התפתחו. אין אפשרות למינים של משפחת הפלנטות שלנו להגיע למשפחה שלהם, ולא ברור לנו מנגנון התפתחות התודעה אצלם. אנחנו רק ידענו את התוצאה הסופית. זה קרה אצלם בוודאות. אפילו השערות אין בידינו."

"אבל לי יש שאלה קשה יותר", אמר סקריואן, "איך בכלל באה התודעה שלהם לידי ביטוי? הרי אין להם יכולת לנוע, לבצע פעולות פיזיות... מה בעצם ההבדל בינם לבין סלעי מלח או סתם אבנים במדבר?" "שאלה מעולה!" ענינו של מרקיואה התנוצצו. "לקח לנו מיליוני שנים לגלות את הסוד שלהם, עד שלבסוף פענחנו את התעלומה. הם משתלטים כפונדקאים על יצורים נחותים מהם, ובאמצעותם הם יכולים לבצע כל מה שיחפצו. בפלנטת אראמור הם השתלטו על מוחותיהם של הנמרים בעלי שיני החרב, ושעבדו אותם. תארו לכם צבא של נמרים אימתניים, שמן הצד נראה שמתקשרים בינם לבין עצמם, ובאמצעות איסטרטגיות גאוניות מנצחים כל כוח שעומד מולם וכובשים את כל הפלנטה... אין פלא שהיה קשה כל כך לגלות שבמוחו של כל חתול כזה הוחדר גרגר גבישי תבוני, בגודל כה זעיר שלא ניתן לראותו בעיניים. זה היה איום ונורא. הנמרים הפראיים האלה שלטו בכל האנשים בפלנטה ההיא ועשו בה שמות, לא היה כל נשק כנגדם ולא מושג מה אפשר לעשות, ולא היה מובן מה בעצם מתרחש בכלל! בפלנטה 'אמאראא 4' הגבישים השתלטו על מוחות של גורילות ענק, ודרכם שלטו לחלוטין בכלל האוכלוסיה האומללה של הנאורים, המין המפותח שם. בירח אחר השתלטו שלוחיו, המכונים דובי האש, על ההלכים הזקופים, שהיו עד אז התבוניים במקום. והשליט של הגבישים האלה, 'זאקא-זורא', שלח את ליגיונות הקלגסים שלו לכל הפלנטות המקיימות חיים והשתלט על חלק גדול של היקום. לגבישים לא היה תאריך תפוגה, מפני שלא מתו לעולם. עשרות אלפי שנים חלפו, ופלנטה אחר פלנטה נפלה שבויה תחת שלטונו הרודני והאכזרי. הוא היה בדרכו להפוך לשליט היקום. צבאות של יצורים גדולים ומפחידים סרו למרותו, וכבשו את כל החיים באשר הם..."

"למה הוא רצה בכלל לשלוט ביקום?" קטעה אותו בריותיאה, "מה בכלל יוצא לו מזה, ובכלל מה אכפת לו אם גודלו כגרגר אבק או הר ענק? ומה זה משנה לו אם הוא שולט על כפר קטן או על כל היקום?"

"אולי תנסי לענות בעצמך על השאלות הללו", ענה מרקיואה בנימת עצב. "יש סיכוי סביר שהתשובה שלך תהיה טובה כמו כל תשובה אחרת. מי יכול היה לדעת? אני לא יודע את התשובה. והאמיני לי, הרבה עסקו בחקר השאלה הזאת במשך זמן רב. ניסו להבין איך ולמה נוצר גביש שרוצה לשלוט בכל היקום, ולא הצליחו למצוא אפילו רמז. סברו שאם יבינו את המניע שלו, אולי יעלה בידם להשתמש בזה כנשק נגדו... אבל לא היה לאף אחד שום כלי להבין מה קורה כאן. הארכיאולוגים של 175/332/809 גילו מימצא אחר מימצא, ותגלית אחר תגלית, איך הפלנטות נופלות אחת אחרי השניה תחת הטלפיים והניבים של היצורים שלו, ולא היה פתרון ולא עצה ולא תחבולה. כל היצורים התבוניים ביקום הבינו שבשלב כלשהו יובסו ויכנעו ויאבדו את חירותם. וזה בדיוק מה שקרה."

"מאיפה בכלל השם הזה, 'זאקא-זורא'? זה באמת שמו האמיתי?" שאלה ארבלה. "בוודאי שלא. זה השם ש... סופרי הכרוניקה בחרו לכנות אותו, ופירוש השם יכול להיות כל דבר שלילי, קטלני, הרסני. בכל אופן, את מבינה למה הכוונה. איך הוא קרא לעצמו או כיצד היה מוכר לנתיניו הגבישים - אין לנו מושג כמובן. אין ולא יכול להיות כל קשר בין המינים שלהם ושלנו, ולא נדע את התשובה הזאת לעולם."

"אני לא מבינה משהו", תממה בריותיאה, "מצד אחד 'זאקא-זורא' החל לכבוש את היקום, ומצד שני 'אמבת השטן' איימה להכחיד את כל החי ביקום... איך בדיוק נשארנו בחיים? ומי מן השניים האלה היה מנצח אם היו נפגשים?"

פניו של מרקיואה התכרכמו. "מתחיל להיות מעניין, נכון?" "ומה התשובה?" שאל סקריואן.

מרקיואה הניד בראשו. "אין לי תשובה טובה. בכל אופן, התרחיש הזה לא קרה... מה שקרה היה הרבה יותר גרוע... מה שקרה היה התופת בהתגלמותו. אפילו דנטה ברוך הכשרון לא היה יכול לדמיין לעצמו גרגר ממה שהתרחש. אבל זו דרכו של הטבע. לא אכפת לו מה קורה. ממילא, גם לולא צצו שני הכוחות האיומים הללו, הרי גוויעתה של השמש שלנו היתה עושה אותו דבר בזמן מאוחר יותר בפלנטה שלנו. החיים בכל צורותיהם סופם להיעלם. עם הידע שרכשו ועם הזיכרונות. זיכרו, אינני איש בשורה. אני רק יכול להציע לכם השערות לגבי תרחישים שונים של העתיד, שסוף כולם באבדון מוחלט."

*

"פרופסור מרקיואה, עדיין לא התחלת לספר לנו על 'אורבון אוגדון', הזכירה לו ארבלה. מרקיואה הנהן בראשו, והפך כמה דפים לאחור בספרו הישן והמאובק.

"לפני שאספר לכם על היצור המופלא הזה, צריך לעשות לכם קצת סדר בלוח הזמנים," אמר. "לפני כשבעים מיליון שנים נולדה 'אמבת השטן' והחלה לחולל שמות בפלנטות המאוכלסות של גלקסיות אנדרומדה. כמיליון שנים לאחר מכן, נוצרו גייסות וליגיונות של יצורים אלימים שנשלטו ע"י גרגרים גבישיים זעוריים, תחת שליטתו האיומה של מנהיגם 'זאקא-זורא' והחלו להשתלט באופן שיטתי על מרבית הפלנטות המיושבות של גלקסיות רבות. החיים בגלקסיות הללו הידרדרו במדרון לקראת האבדון. כחמישה מיליון שנים של הרס, השמדה וכיליון. ואז הופיע באחת מהפלנטות בגלקסיה שלנו, אראמור, יצור מוטציוני יחיד במינו, שהילידים כינו אותו 'אורבון אוגדון'. לא היה כמוהו לפני כן בתולדות היקום, ולא נגלה כמותו מאז ועד היום. ויש כאלה הסבורים שהוא לא היה קיים באמת באופן פיזיקלי מעולם. בכל אופן, לא היה לו קיום מוחשי, אלא קיום הסתברותי בלבד. אף אחד לא ידע כיצד נוצר וכיצד חי ואיך עשה את אשר עשה. איש לא פיענח לפי אילו עקרונות מדעיים הוא עוצב ופעל. אין מדען שהבין את הכימיה שלו, את הביולוגיה שלו, את חוקי הפיזיקה שחלו עליו, את בית הגידול הטבעי שלו. אבל כולם נהנו מהתוצרים והתוצאות של פעילותו. בשורה התחתונה, הוא הופיע, הציל את היקום ונעלם כלא היה. כל מה שנשאר אחריו זה רק סיפורים ומעשיות, שכתובות בספר הזה המונח כאן לפניכם על השולחן."

"גם את זה איננו יודעים לבטח, כי כל אחד ראה משהו אחר וסיפר בצורה שונה..." נאנח מרקיואה. "היו לו אלפי צורות שונות ומשונות. אבל אם אתם לוחצים עלי ואני חייב לתאר אותו, אז לפי ממוצע של כל הסיפורים עליו, הוא היה עשוי מעננה של חלקיקים, שכל עוד היו צמודים אחד לשכנו, קווי המתאר החיצוניים שלו היו דומים לסלמנדרה שקופה למחצה וחסרת זנב, שמהלכת על שתי רגליים אחוריות. אבל לא היה לו קיום פיזי שניתן היה לגעת בו או לחוש אותו. הוא היה בכל רגע נתון - נמצא במקום כלשהו רק באופן הסתברותי. קשה להסביר את זה. אבל דמיינו שהוא היה מורכב ממאות טריליוני אטומים נפרדים, צמודים זה לזה, ללא עור חיצוני שמאגד אותם ליצור רגיל כמונו. כל האטומים שלו פעלו ביחד ובסינרגיה, למען מטרה משותפת, אך יכלו להיפרד זה מזה ולהימצא בכל מקום אחר, בו זמנית. אם ניסית לשסוף אותו בחרב, הוא התפצל מיידית לשני חלקים, החרב היתה חולפת בחלל הריק ולאחריה היה מתאחד מחדש לדמותו הקודמת. לו פוצצת אותו ברימון יד, הוא היה מתפזר למיליון חלקיקים ברדיוס של קילומטרים וחוזר לעצמו בתום הפיצוץ. ואילו רדפה אחריו להבת להביו, הוא היה יכול לשגר את עצמו לפלנטה אחרת, או להתפצל במאה פלנטות אחרות, או באלף גלקסיות אחרות - בחלקיק שניה. הוא יכל לדלג בין יקומים, בין גלקסיות ובין פלנטות כרצונו, באפס זמן, ממש כפי שאנחנו יכולים לעשות זאת בדמיון שלנו. ואף אחד לא מסוגל לפענח כיצד עשה זאת, כאילו לעג לכל חוקי הפיזיקה המוכרים לנו. המהירות הסופית של האור, הגרוויטציה, התאוצות, הלהצים, הטמפרטורות... שום דבר לא חל עליו ולא השפיע עליו. לכן היו כאלה שסברו שהוא לא היה ישות פיזית אמיתית אלא רק תודעתית. השם המתאים לו ביותר לדעתי הינו 'היצור הקוונטי'. האלקטרונים לא דילגו אצלו מאטום לאטום כפי שקורה אצלנו ואצל כל יצור חי ביקום, ולכן אנחנו גוף מוצק ואחוד ולא ניתן לחזור דרכנו. כל אטום בגופו היה נפרד, כעין ישות עצמאית, האלקטרונים סובבו רק את האטום הפרטי שלהם, אבל איכשהו כל האטומים שיתפו פעולה עם חבריהם, כמו שנחיל טרמיטים או נמלים פועלים יחד בקומונה משותפת, למען מטרה משותפת."

הוא השתהה לרגע.

"בילבלתי אתכם כהוגן, נכון? זה מפני שאני עצמי מבולבל. גם לי אין מושג מה היה ואיך היה. אבל הוא היה אורגניזם עילאי בעל תכונות מופלאות שאיש לא חזה והבין."

"מה פירוש השם שלו, אורבון אוגדון?" שאלה בריותאיה.

"גם את זה איננו יודעים," נאנח מרקיואה. "אין איש יודע מה שמו שניתן לו ע"י הוריו או איך כינו אותו בילדותו. המקומיים הצמידו לו את הכינוי הזה, שמקורו בשפה עתיקה כלשהי. יש הסבורים שהמשמעות היא 'המושע הגדול' או 'המלאך מן השמיים'. תבחרו באשר תבחרו, הוא היה רק ענן של אטומים שפעלו בסינרגיה לעשות סדר בתוך הכאוס שמסביבו."

"אבל מה בעצם הוא יכול היה לעשות? הוא היה יכול להשפיע על יצורים רגילים?" שאל סקריואן.

"אתם לא יכולים לדמיין מה הוא יכל לעשות. קצת סבלנות. אני אספר לכם. אבל אתם יכולים לקבל ממני את השורה התחתונה כבר כעת: לעשות דברים זה קל מאוד. הבעיה היא בידע. לדעת מה לעשות."

ירח 'אושואשו' בענן מגלן הגדול, לפני 69 מיליון שנה

פני הקרקע היו לבנים ושוממים, והנוף הכללי היה חדגוני ומשעמם. אולי זאת הסיבה שיצורי האלפא בירח הזה – היחידים שהשתלטו על טכניקת הגניטה הקוונטית – אהבו כל כך לשוטט ביקום, כאילו מאסו בבית גידולם ומצאו סיפוק בתיירות לשמה, והמשכילים שביניהם חתרו לחקירת המקומות והתרבויות המרתקות שנמצאו בכל מקום אליו גנטו. מחפורות ענק מתחת לאדמה שיכנו את יצורי העל של הירח הקטן והצנוע, שהקיף ביחד עם עוד ארבעה אחים קטנים ממנו פלנטה גדולה דיה, שמעולם לא התגבשה לקרקע מוצקה והכילה אך רק גזים קלים ואטמוספירת עננים רעילה. היתרון הגדול של הפלנטה היה במיקומה המעולה, במרחק לא קרוב מדי ולא רחוק מדי מכוכבם הלוהט, מה שאפשר לחיים על הירח להתפתח באין מפריע מזה עידנים רבים.

לעומת המושבות המלאכותיות של יצורי העל דמויי חזירי בר, שאר מיני היצורים המקומיים חיו במחפורות הטבעיות, שכל מין כרה לעצמו בשיטה היחודית משלו. גם העולם הצמחי שגשג מתחת לאדמה, כשכולם ניזונים מאנרגית חום פנימית שנבעה מליבת הירח. בתחילה אכלו יצורי העל את היצורים הנחותרים מהם, אולם כאשר החלו לייצר את מזונם בדרכים מתקדמות ללא פגיעה במינים האחרים, חל שגשוג של החיים הביולוגיים על פני הירח. חגיגה אמיתית, מתמדת, שררה במקום הזה. החיים הגיעו לאיזון ראוי ויציב. אף מין לא איים, לא קטל ולא הכחיד מין אחר, למרות שפה ושם סייעו בכך המלומדים שבקרב חזירי העל. מקורות המים הנוזליים היו כולם תת קרקעיים, נבעו מאוקיינוס, נהרות ומעיינות ששימשו הן להתפתחות החיים בירח הזה והן למטבוליזם ולרווית צמאונם של כל החיים.

ארוניבאה היתה מודאגת מאוד. מזה זמן רב היתה לבת זוגתו המוכרת של בנואיבו, ולאחרונה, מאז חזר מהגניטה האחרונה שלו, לא יכלה שלא להיות מוטרדת ממצב בריאותו של בן זוגה. העירנות והפעילות שלו דעכו באופן הדרגתי. עוצמת קולו הלכה נחלשה. הוא כמעט הפסיק לאכול, ולצאת מחדרו שבמאורתם. היא הזמינה את עמיתו אגאנאו למאורתם, ושאלה אותו מה לדעתו קורה לבנואיבו, אולם לאגאנאו לא היה מושג. אין ספק שבנואיבו חולה, וזקוק לעזרת המלומדים, אבל בתיור האחרון שלהם הכל היה בסדר. אגאנאו חזר למאורתו כלעומת שבא ללא סיוע ממשי.

לאחר כמה הקפות ירח נוספות ארוניבאה הזעיקה לעזרה את המלומדים, שבאו לבקרם במאורתם ובחנו אותו היטב, אך גם הם היו אובדי עצות ונואשו ממתן אבחנה סדורה. מצבו רק הלך והחמיר. גם באופיו חל שינוי: הוא נעשה חסר מנוחה, עצבני, כעוס ונוח לרגוז על כל שינוי קל במצבו. כאשר ניסו לתת לו שיקויים שלדעתם יועילו, סירב בזעף ללקחם. לבסוף עזבו את המאורה וחזרו למקומותיהם מבלי להועיל במאומה.

רק אחרי הארוע האלים הראשון, שהפגין לאחר כמה הקפות נוספות, הבינו בסביבתו שמחלתו חמורה ולא הולכת להיעלם. הוא נשך בפתאומיות את שכנו אמורקאפא כאשר זה ניסה להביא לו מתנת מזון. ואז שכנו חלה בסממנים דומים לאחר כמה הקפות ירח נוספות. כאשר עלה בדעתם של מביני העניין לבודד את החולים, כבר היה מאוחר מדי. עשרות רבות היו נשוכים. עוד ועוד תקיפות התחוללו במאורות, אולם נראה שאף אחד לא איבד את חייו. מעבר לנשיכות כולם המשיכו לחיות, ואפילו נצפתה התאוששות קלה בסימפטומים אחדים. לא חלפו כמה עשרות הקפות של הירח סביב הפלנטה שלו, והמחלה המסתורית כמעט נשכחה לחלוטין. כולם הסתגלו למחלה, והחיים המשיכו במסלולם.

רק שני סימפטומים נשארו ואובחנו היטב ע"י המלומדים, אותם ברי מזל שטרם ננשכו, והמשיכו לעקוב אחר המחלה המסתורית הזאת בעניין רב. תיירי החלל שגנטו לירחים ופלנטות אחרות ביקום, דיווחו על עמיתיהם לגניטה שבאומץ רב ועזות מצח, הסתערו במפתיע על בעלי חיים מסויימים ונשכו אותם... את בעלי החיים החזקים ביותר שגילו בסיוורם. ורק אותם. הם מעולם לא נשכו בעלי חיים קטנים, איטיים וחלשים. רק את הגדולים, המהירים והחזקים ביותר. ולעולם לא נשכו את יצורי העל התבוניים, אלא רק בעלי חיים פרימיטיביים. נשכו... ונטרפו בדרך כלל, או שהצליחו איכשהו לשרוד וגנטו חזרה לירחם, אדמתם, מאורתם. והסימפטום השני היה, שכל הנשוכים איבדו את טעם החיים. חייהם הפכו לאדישים, כמו כבה נרם.

ארץ, הווה

"זו היתה הגניטה של האבדון. ככה, ממש בארוע מיקרי ואומלל, לפני כ- 69 מיליון שנים, הצליח 'זאקא-זורא' להעביר את הגבישים שלו, לשכפל אותם ולפזר אותם ביקום כולו, "הסביר מרקיואה. "לולא ביקורם של ילידי אושוואשו ב'ריזדלבו 11' - הכל היה נמנע. זה היה הארוע המכונן, ממש כמו לידת אמבת השטן במעבדה ב-175/332/809'.

"אלו היו השמות האמיתיים שלהם?" הסתקרנה בריותיאה.

מרקיואה הנהן.

"איך אנחנו יודעים מה השמות של שני חזירי בר שחיו לפני 69 מיליון שנים?" המשיכה להקשות.

"זה מה שכתוב בספר המונח על השולחן שלפניכם."

סקריואן קימט את מצחו. "אמרת שחזרו לבעלי החיים גרגרים קטנטנים למוחם. מה היה גודלו של גרגר כזה?"

"התבונן באחת משערותיה הארוכות של ארבלה," הציע מרקיואה, "אז הגרגר הגבישי דק פי אלף מעובי שיערה."

"ואיך יכולה להיות בגרגר כה קטן תבונה כל כך רבה? הרי המוחות שלנו ענקיים לעומתו, רשתות מחייתיות של מיליארדי נוירונים," המשיך סקריואן לתהות.

"אכן בגרגר הקטן הזה לא היתה שום תבונה," הסביר הפרופסור, ודומה היה שאנחה חרישית בוקעת ממעמקי חזהו. "הוא היה רק נציג זעורני של ישות העל הגבישית של 'ריזדלבו 11'. מעין מרגל שהושתל במוח החיה ושולט עליה בפיקוד מרחוק. המוח האמיתי, הרישתי, היה כל החומר מהסוג הזה שנוצר על פני הפלנטה. זה היה המוח הגדול והמתוחכם ביקום. כאילו כל כוכב הלכת אינו אלא התבונה האדירה ביותר שאפשר לדמיין. והתבונה הזו החלה להתבטא ביום שהפירור הראשוני הזה הגיע למוחו של בנואיבו. ומשם הוא החל להתפשט בעולם, בזכות העובדה שחזירי הבר הגסים האלה גילו איך לבצע גניטה בעזרת היקומים המקבילים לפלנטות ולירחים בכל פינה ביקום שלנו."

"באיזו טכנולוגיה הם שלטו?" שאל גלוגאן.

"לא היתה להם טכנולוגיה מפותחת, בכל אופן הרבה יותר נחותה משלנו. אף אחד לא יודע איך הם גילו את תהליך הגניטה, ואין לנו מושג כיצד הם עשו זאת, והידע אבד יחד עימם במשך הזמן. כפי שאנחנו מבינים, הגניטה שלהם יכולה היתה להתבצע רק על החומר האורגני, על מכלול התאים שזזים בהתאמה סימולטנית לכיוון זהה, ושום בגד או חפץ דומם לא יכול היה לעבור עימם."

"אז בסך הכל הם זזים חלקיק המילימטר לצד מסויים? זו כל הגניטה? איך מתוזה זעירה כזאת הם מגיעים לפלנטה אחרת, שאנחנו צריכים לטוס אליה בחללית אלפי שנים?" סקריואן המשיך לחקור.

"התוזה האחידה הזאת מקפיצה אותם ליקום מקביל," המשיך הפרופסור להסביר. "מתברר שכל היקומים בעולם קרובים מאוד אחד לשני, כאילו מוזזים בפאזה זה מזה. והמרחק ביניהם הוא... עובי של קווארק. אותו חלקיק יסודי שכמה ממנו מרכיבים את הניוטונים והפרוטונים של האטום. ואז הגוף הגונט יכול למצוא את עצמו בשבריר שניה ביקום אחר, זהה לקודמו, אך בפלנטה אחרת או בגלקסיה אחרת."

"כמה יקומים כאלה יש, אין סוף יקומים?"

"לא, אבל די קרוב לכך. הגודל של היקום שלנו, שאנו מכירים אותו וחיים בו, הוא סופי. ענק ומתרחב כל הזמן, אך עדיין סופי. רק המרחב החיצוני ליקום שבו היקום מתרחב הוא אינסופי. גם הגודל של הקווארק, קטן ככל שיהיה, מדיד וידוע. כך שאפשר לחשב... חבר זה לצד זה קווארק ועוד אחד ועוד אחד... עד שתמלא את כל היקום שלנו... זה מספר כה גדול, לכן אל תנסו לחשב אותו אפילו בעזרת מחשב על."

"רגע אחד," ביקש גלוגאן, "אם היקום השכן שלנו במרחק של קווארק מהיקום שלנו, יכול להיות שבסמוך לראש שלי מתחולל ברגע זה ממש קרב איתנים בין שתי מפלצות שואגות ויורקות אש?"

"בוודאי," חייך מרקיואה. "ויותר מזה... יכול להיות שבמרחק הזה ממך נמצאת ליבת שמש בעלת טמפרטורה של עשרים מיליון מעלות... או חור שחור... או קרב בין חלליות... הכל יתכן."

"אז איך זה שאנחנו לא רואים ולא שומעים ולא חשים בכלום?"

מרקיואה הרהר מעט. "חשוב לרגע על תדר רדיו. אתה שומע מוזיקה שאתה אוהב. אבל בתדר הסמוך משדרים הרצאה ובתדר שלישי קופוניה איומה. איך אף אחד לא מפריע לאחר? המוני תדרים חולפים דרך גופך כל רגע נתון, ערוצי רדיו, ערוצי טלוויזיה, מכ"מים, שיחות טלפון, שדורי אלחוט, כמעט בכל הספקטרום האלקטרומגנטי. אבל אתה יכול לבדל אותם ולראות כל אות בנפרד. כך גם היקומים. כאשר אתה נמצא ביקום כלשהו, כל האחרים חסומים בפניך."

"נחזור ברשותך לגניטה... בקשה ארבלה, 'למה רק הם יכלו לגנוט? מדוע אנחנו בני האדם לא יכולים לעשות את זה?'"

"אין את מי לשאול שאלות כאלה... זה לא עובד ככה," הסביר מרקיואה באורך רוח. "מדוע העצים אינם יכולים ללכת כמו בני האדם? למה בני האדם לא יכולים להריח כמו כלבים? ולמה לכלבים אין חיישן סונאר כמו לעטלפים? ומדוע אין לאף יונק שריר היכול לשחרר מטען חשמלי קטלני בדומה לצלופח החשמלי? או צבעי הסוואה כמו שיש לדינונון או לתמנון? אף מין לא יכול לתכנן מראש באילו

תכונות הוא ירצה להצטייד בעתיד לצורך שיפור השרידה. כל מין משתמש רק בקלפים שיש לו. לדוגמה, את יודעת היום איך התמנעו משנה את צבע עורו להתמזג עם סביבתו ולהיעלם. את יודעת איך לעשות את התעלול הזה בעצמך? אפילו אם היינו מבינים בדיוק את תהליך הגניטה, לא היינו יכולים לגנוט לעולם כי התכונה המיוחדת הזאת לא התפתחה אצל המין האנושי, ובעצם אצל אף מין בכדור הארץ. אבל המוח שלנו התפתח די טוב, בכל אופן הרבה יותר טוב מחזירי הבר שיכלו לגנוט, אשר האינטלקט שלהם היה רדוד מאוד יחסית אלינו."

"ואיך הם יכלו לדעת היכן ינחתו בגניטה? אולי הם ימצאו את עצמם לפתע בתוך אחת השמשות הלוחטות ויתאיידו מיד?"

"שאלה מעולה," שיבח מרקיואה, ונדם.

"והתשובה?"

מרקיואה ספק כפיים.

"אינך יודע?"

"איש אינו יודע. לנו בני האדם אין מושג איך עשו ומה עשו. רק שזה פעל אצלם מצוין. אחד המדענים העלה השערה, שכל הגניטה מבוססת על הידיעה המוקדמת היכן ומתי בדיוק לגנוט, אבל לא ידע להציע איך רכשו את המידע הזה ומה מנגנון הפעולה. מדען אחר העלה את השערה אחרת, שהתפתחה אצלם כאמור תכונה מולדת, שעברה בתורשה, חוש מיוחד או חיישן קוונטי כלשהו שאיפשר להם לעשות את התעלול הזה. מדען נוסף טען שזה ענין של זמן. הדילוג היה כה מהיר בין היקומים, ששום נזק לא הספיק להשפיע על הגוף הגונט. לך תדע."

"מתחיל לכאוב לי הראש," הודיעה בריוטיאה. "זה יותר מדי בשבילי. ומלבד זה, נראה שאתה יודע הרבה מאוד, אבל בעצם אתה כמעט לא יודע כלום!"

"ציון לשבח לעלמה בריוטיאה!" מרקיואה זרח בסיפוק. "את מתחילה להתקרב לסוקרטס, שנחשב לאחד החכמים בדורו, מפני שהיה הפילוסוף הראשון שהכיר בכך שהוא לא יודע דבר וחצי דבר. זה מתאים לכלל בני האדם, באופן כללי. הם משוכנעים שהם יודעים הרבה מאוד, אך בעצם יודעים מעט מאוד."

"בריוטיאה, עשי הפסקה, לכי לשתות כוס תה," הציע סקריואן.

"אני לא זזה מכאן. אני רוצה להמשיך לשמוע!" היא נשמעה באוזניו כנעלבת.

"אני רוצה לחזור לחזירי הבר ההם," המשיך סקריואן, "אמרת שהגבישים השתלטו על מוחות בעלי חיים נחותים, כדי להשתלט על המין העילאי ביותר באזור. אז מדוע אותו זאקא-זורא הדביק רק את חזירי הבר, שהם בעצמם היו הנבונים ביותר בפלנטה שלהם?"

"זה אכן היה החריג היחיד. הוא נאלץ להשתמש בחזירי הבר האלה כדי להפיץ את עצמם ביקום, מפני שרק המין הזה שלט בטכניקת הגניטה. זו הסיבה שמוזר ככל שזה נשמע, היה הירח שלהם, אושוואשו, המוגן ביותר ביקום, מנקודת מבטם של הכובשים החדשים. הוא שימש כתחנת המעבר של 'זאקא-זורא' במסעו להרס, לסבל, לאומללות ולמוות לכל מקום אחר שאליו הגיע. יכול להיות שהפסוק היהודי 'אני הייתי המוות, מחריב העולמות', התכוון במקור אליו - למרות שזה לא מסתדר לי כל כך עם לוח הזמנים. אבל בהחלט הייתי מציב את הכתובת שכתב דנטה, בכניסה לגהנום: 'זינחו את התקווה, אתם הנכנסים' - על היקום כולו, על כל היקומים כולם, כאשר מצד אחד אמבת השטן זורה מוות ומצד שני הקלגסים של 'זאקא-זורא' שועטים וכובשים כל פיסה וכל חלקת אדמה, וזורעים רק הרס ואבדון."

"ו...?" שאלה ארבלה.

"קצת עייפתי..." הודה מרקיואה, והוסיף חרישית: "וברגע הנכון... משום מקום, התגלה כבמטה קסם אורבון אוגדון."

פלנטת '175/332/809' בגלקסית אנדרומדה, לפני 68 מיליון שנה

השמש המרוחקת היתה תלויה מעט מעל קו האופק של הפלנטה, ואורה החיוור יחד עם הערפל הדליל והאפרורי שיוו לגבעות מראה נכלולי ומדכא. פסגות הגבעות הרבות היו נטולות חיים כלשהם, לא בעלי חיים ולא צמחים. למרגלות העמקים שבין הגבעות התנוצצו פיסות אור שהתנפצו על נהרות רוטטות של ג'ל שקוף למחצה, שהציג מצג שווא של פלגי מים חיים המקיפים את הגבעות ויוצרים מהם איים מבודדים.

קבוצת יצורים שעירים, צמריריים, דמויי חזירי בר, הופיעה יש מאין בגניטה על אחת הגבעות. בדומייה הזדקפו על רגליהם האחוריות ובחנו היטב את הסביבה הדוממת. אחד מהם כרע על ארבעת גפיו, ריחרח את האדמה, ליקק אותה, גירד אותה מעט בטפריו ובחן מקרוב את החומר החום שדבק בהם, ואחר חזר והזדקף על שתי גפיו האחוריות. האחרים החלו להתרחק האחד מן השני, כדי לחפש דבר מה מעניין על הפלנטה המשעממת הזאת. מה שסיקרן אותם היה מה שהבחינו בו על פסגת גיבעה סמוכה. נראו עליה מבנים מתפוררים והרוסים מחמת פגעי הזמן, שהעידו על תגלית מעניינת ביותר. היו כאן חיים תבוניים אי פעם, בלי צל של ספק! הדפנות של המבנים היו ישרים, ומחוברים בזוויות ישרות. הטבע אינו יודע ליצור מבנים כאלה, בקווי מתאר מרובעים.

אחד מחזירי הבר ירד בדילוגים קלילים במורד הגיבעה כדי לעבור לגיבעה בעלת המבנים, והגיע אל פלג הג'ל השטוח, שהפריד בין שתי הגבעות. רוחבו היה כנחל קטן, כפעמיים אורכו של חזיר הבר, והגונט החליט לחצות את המכשול בהליכה. הוא פסע פנימה, לתוך הנוזל המוזר הזה. ואז נעלם מן העין. גל של רטט זיעזע את הג'ל וגווע לאיטו.

דומה שגנט לאן שהוא, למרות שזה לא היה מתוכנן ולא קיבל אישור לגנוט. שני חזירי בר נוספים קרבו למקום שבו נעלם, ונעמדו על שפת נחל הג'ל המסתורי. הם סרקו את המקום בקפדנות, נעצו מבטים לכל העברים, רכנו מטה וצפו בסקרנות בנוזל הסמיך במקום שבו נעלם חברם, ושב וזהדקפו. לפתע הדף אחד מהם את חברו לעבר הג'ל. זה מעד ונפל, וברגע המגע עם הנוזל, נעלם מן העין! כל גופו של חזיר הבר הפך לנוזל השקוף, והתמזג עם הנחל, שספג גל של רטט כאשר נוספה אליו מסתו של היצור האומלל שסיים הרגע את חייו. עיניו של חזיר הבר ההודף התרחבו ומבטו קפא. הוא קלט והבין מה אירע! זו לא היתה גניטה, זה היה מוות מהיר הקשור בחומר הנוזלי שמילא את הגאיות שבין הגבעות! ומול שאר מבטם ההמום של קבוצת הגונטים, שצפו בנעשה ממרומי הגיבעה - זינק ההודף עצמו לתוך הג'ל הרוטט בעקבות חברו, ונעלם אף הוא מן העולם כהרף עין. שאר הגונטים המבועתים הביטו אחד בשני, וגנטו מן המקום. הדממה שהופרה שבה לשלוט בפלנטה המלנכולית הארוורה הזאת, שכילתה את כל החיים בה לפני עידן ועידנים.

ארץ, הווה

ארבלה היתה מהופנטת ממה שסיפר להם מרקיואה.

"אז מה קרה שם, בעצם?" הקשתה.

"חוליה של חזירי הבר הגיעה בגניטה לפלנטה שבה נוצרה אמבת השטן, "הסביר מרקיואה, "זה היה חלק מהמסעות והחקירות הרגילות שלהם ביקום. מה שהם לא ידעו, זה שאחד מהם, מנהיגם מן הסתם, נשלט ע"י זאקא-זורא, ובמוחו יש גביש זעור... בעוד רוב חברי הקבוצה לא מבינים מה מתרחש, המנהיג שדחף את אחד הזוטרים לג'ל הבחין - כמו האחרים - שהאומלל שנגע בחומר הפך לחלק ממנו. ואז קיבל המנהיג פקודה בטלפתיה מכוכב האם שלו, להתאבד... כדי לבחון מה קורה לגביש, ואיזה מידע יכול לשדר הגביש למוח של זאקא-זורא אודות הג'ל המסתורי הזה." הוא עשה אתנחתה קלה.

"אמבת השטן סיימה כבר באותה עת לכלות את כל החי והצומח על הפלנטה שבה נוצרה, "נאנח בעצב. "כפי שידוע לנו כיום, זו היתה התרבות המתקדמת ביותר ביקום של אותה תקופה, שנכחדה כמעט לחלוטין יחד עם שאר כל בעלי החיים שם."

"כמעט לחלוטין?" שאל סקריואן. "כלומר כמה הצליחו לשרוד?"

"כמה הצליחו לשרוד, ואחד מהם אפילו היה חשוב ביותר לסיפור שלנו..."

מרקיואה השתהה מעט עד שהתעשת. "אבל אני מקדים את המאוחר. המשמעות של הדבר היתה הרת אסון. מה שהתברר היה, שאמבת השטן לא יכולה להשפיע על הגביש, מה שהיה די צפוי, כמובן. אמבת השטן יכלה להכניע כל יצור ביולוגי חי, והגביש היה חומר כימי דומם. והגביש שידר את המידע הגנטי המדויק של אמבת השטן. וזה היה אסון כפול ומכופל. כעת היה בידי זאקא-זורא נשק על, שבו השתמש כדי להפיצו לכל הפלנטות הכוללות חיים נחותים, או כאלה שסר חינום בעיניו, או כאלה שסיים לנצל את המשאבים שלהם עד תום, או שהיו בהם מורדים מסוכנים במיוחד."

סקריואן קימט את גבותיו לפתע. "איך בדיוק הצליחו לשגר את אמבת השטן בגניטה? הרי לא היתה אפשרות לגעת בו... ולהצליח להישאר בחיים..."

"יפה מאוד!" זרח מרקיואה. "כמה מדענים מהסוריקאטות ננשכו ושועבדו לזאקא-זורא. והם פיתחו קפסולה כימית שמתכלה במשך הזמן. בתוכה יכלו לשים בביטחה כמה מולקולות של אמבת השטן, ותיירי החלל בלעו את הגלולה הזאת ממש לפני שגננו לפלנטת היעד שקבע זאקא-זורא. ולאחר זמן קצר הגלולה התכלתה - והחזיר הפך לפתע לאמבת השטן. וגורלה של כל הפלנטה נחרץ. לאחר כחצי מיליון שנים כל החיים הביולוגיים גוועו והכוכב חרב לחלוטין."

"באיזה שלב הופיע אורבון אוגדון בזירה?" שאלה ארבלה.

"זמן רב אחרי כן," השיב מרקיואה. "כשלושה מיליון שנים אחרי הארוע הזה. במשך כל הזמן הזה השתלט זאקא-זורא על כל היקום כמעט. את מי שיכל - שיעבד, את מי שלא יכל - השמיד באמצעות אמבת השטן. כל פני השטח של פלנטת 'ריזדלבו 11' היו למעשה המוח הגדול, החכם והעוצמתי ביקום כולו. והוא התפתח למרבה הצער כאכזר ביותר, במונחים שלנו... להחריב עולמות ולהכחיד ישויות ותרבויות. שום דבר לא יכול היה לעמוד בפניו, עד שהופיע היצור הקוונטי, אורבון אוגדון. כנראה היצור היחידי שלא יכול היה להיפגע מצבאותיו וקלגסיו של זאקא-זורא, וגם לא ע"י אמבת השטן."

פלנטת 'אמארא 4' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

אראוו הסתתר בדממה מאחורי גדר בוץ נמוכה. הלחות היתה בלתי נסבלת, וערפל בהיר אפף את העמק המיוער. מעברה השני של הגדר, על שביל הליכה בוצי, נשמעו היטב צעדים מתחזקים וקריבים, של יצורים כבדים ושעירים. מהקולות לא היה ברור מה מספרם, שלושה, ארבעה או יותר. היו אלה ה'זוריאס'. חששו הגדול של אראוו היה להתגלות ולהיתפס על ידם, כדי שלא לפגוע במשימה ואף יותר מזה, כדי לא לסכן את אדוניו, הנסיכה מאריקה, שהבטיח את שלומה בהסתרתה במערה לפני ששלחה אותו למשימתו.

אראוו היה גבוה ורחב כתפיים, מצחו נסוג לאחור ורכס גבותיו מעובה וכולט. הוא היה חסון וחסר מורא, ולכן נבחר ללוות את הנסיכה כמו צל. משימה חשובה ביותר אותה אהב ובה התגאה ובה ראה משימת חייו. הנסיכה העדינה היתה כל עולמו, ובנוסף למעמדה הרם גם העריץ את דמותה ואופיה הנוח, כמו גם את מוחה העירני והפיקחי. ללא היסוס היה מקריב את חייו להציל את חייה, לו היה בכך הכרח. אולם כעת, בכוכב הלכת שלהם, הסכנה הלכה והתגברה ככל שחלף הזמן. הגיע הצורך למלט את הנסיכה ולהבריח אותה מן הכוכב האהוב שלה, בית הגידול שלה.

אף אחד מהילידים התבוניים של 'אמארא 4' לא הבין מה קרה ואיך זה קרה. אחד המינים הנחותים בפלנטה, בעלי חיים שעירים דמויי גורילות ענק, שנמלטו על נפשם ללב היערות כאשר נתקלו ביצורים ה'נאורים' – כפי שכינו את עצמם נושאי הלפידים השולטים באש - התהפכו בתוך פרק זמן קצרצר והפכו לשליטים האימתניים. הם הפכו לזוריאס, עבדיו הצייתניים של שליטם המיסטורי. הם שחררו את עצמם בנקל מהמכלאות שבהם כונסו כדי לשעשע את הנאורים, ואז כלאו בכוח את אלה שלא עלה בידם להימלט על נפשם, למרות שרבים הספיקו לברוח לכל עבר. לפתע, באפס זמן, למדו לתקשר בינם לבין עצמם, וזכו בתבונה העולה על שכלם של הנאורים... נשקם של האחרונים, כידונים וחניתות עצם ארוכות ומחודדות ולפידי אש קצרים עשויים מוטות עץ, הפך לחסר ערך. הגורילות שמוחם נשבה והשתעבד לגביש הענק השתלטו על כוכב הלכת האומלל, והנסיכה מצאה את עצמה נאלצת להימלט על נפשה ולהסתתר. משימת הגורילות היתה לצוד אותה, כדי למלוק את ראשה מצווארה לעיני קהל הנאורים המדוכא. ארבעה זוריאס רקעו בכבדות מעברה השני של חומת הבוץ, בעוד אראוו עוצר את נשימתו כדי שלא ישמעו ויבחינו בנוכחותו. למרות שהם בלשו לצדדים וחיפשו נאורים, הלכו והתרחקו מבלי לגלותו. "הם עברו... אני יכול להתקדם..." מוחו הקרין מסר למוחה של מאריקה.

הוא החל לנוע במהירות על ארבעת גפיו, שהיו שווים בגודלם ועוביים, כאשר טפרי אצבעותיו חבויים ואינם שלופים. הוא התקדם כמו קוף זריז, ומדי פעם הזדקף על שני הגפיים האחוריות כדי לבחון את השטח. כעת חמק מאחורי אסם או מחסן תבואה נטוש, ובחסות הצמחיה הצפופה נטש את השביל ופנה לעמק המיוער, לכיוון המערה בה המתינה לו מאריקה.

המידע שהיה בידם הטיל על שניהם אימה. לזוריאס נודע שהנסיכה מסתתרת באזור העיירה הקטנה שבה כרו פחם ליצירת אנרגיה, ומתכננת להימלט מן הפלנטה. צבא של יצורים אימתניים גוים והובלה לאזור כדי להצליח ללכוד אותה לפני הבריחה. על מאריקה ושומר ראשה היה להימלט על נפשם, כעת - או לעולם לא. והיה רק מקום אחד שיכלו להימלט אליו, בגניטה. לפלנטת העונשין. זה היה המקום היחיד ביקום שלא עניין את השליטים. מי שיכל למלט את נפשו, הגיע לשם. הבעיה היתה שהשרידה שם היתה

בלתי נסבלת, גם ללא צבא הזוריאס. תוחלת החיים הממוצעת היתה כמה עשרות או מאות זריחות, במידה והמזל האיר פניו לנמלטים. יתכן וזאת היתה הסיבה לכך שמנהיגם לא התעניין במקום הארור ההוא. הוא הניח שגורלם יחרץ.

אראוו סקר כל העת במבט מתוח את צמרות העצים, מפני שהזוריאס שלטו על צמרות העצים כשם ששלטו על הקרקע. לא אחת הם הגיחו בזינוק ממרומים ועטו על טרפם האומלל שלא נזהר דיו מהמתרחש מעל ראשו. הוא אחז בידיו בחוזקה את חנית העצם שלו, כלי נשקו היחיד. לאחר זמן מה נרגע, מאחר ולא הבחין בשום תנועה חשודה בנתיב שבו התקדם, בין גזעי העצים ובתוך צמחיית השיחים שלמרגלותם. "מוזר", הקרין אראוו שדר טלפאטי שנקלט במוח נסיכתו, "אני לא רואה זוריאס... הם היו אמורים להיות בכל מקום... כאילו פינו לי את הדרך לחזור אליך..."

"היזהר ממלכודת", הקרינה אליו. צפיפות השיחים גדלה ככל שהתקדם, ושיפורה את המסתור שלו. אמנם אחז בידו חנית עצם עבה וארוכה בעלת קצה מחודד, אך ידע כי אין לו סיכוי לשרוד מפגש אלים מול הזוריאס. אולי היה מצליח להתגבר על גורילה בודדת, אולי שתיים, אך מול חוליה שלמה לא היה לו כל סיכוי. ההתקדמות החשאית היתה התוכנית הטובה ביותר שלו.

"יצרת אתו קשר?" הקרינה מאריקה.

"כן", הקרין אראוו.

"מדוע לא הסכים לבוא אתך?"

"המסע למערה לא היה בטוח מבחינתו. הערכנו שהמקום שורץ חוליות זוריאס. לכן החליט שיגיע

למערה בגניטה, ויעביר אותנו ללא שהות ליעד שלנו."

"לאן בדיוק גייע? את מי נפגוש שם? איזה סכנות יש לנו במקום החדש? איך נגן על עצמנו? הוא דיבר על כל הדברים האלה?"

"כן, הוא מתורגל ובעל ניסיון. הוא כבר העביר לפלנטת העונשין כמה אסירים בעבר, אולם בתקופה האחרונה הפסיק להעביר אסירים והתחיל להעביר לשם נמלטים המבקשים למרוד ולהילחם בזוריאס, כמונו."

הדממה שמסביב הרגיעה את חששותיו. הוא המשיך להתקדם בהליכה שפופה על ארבעת גפיו, כאשר ראשו נע ללא הרף לצדדים ולמעלה, לוודא שאף יצור לא מזנק עליו מן הצמרות.

"מה ההבדל מבחינת הגניטה לאסירים לעומת המורדים?"

"הבדל גדול", הקרין, "את האסירים הוא השאיר בשטח ללא מסתור, ישר לתוך מלתעות המפלצות.

הם לא יכלו להישאר בחיים זמן רב בתנאים האלה. אותנו הוא ינחית במקום מסתור מוגן היטב, שיאפשר לנו לשרוד עד שנצליח להסתגל לחיים במקום החדש."

"ואיך נגן על עצמנו? הוא יספק לנו נשק?"

"לא, תהליך הגניטה הוא רק של רקמות חיות, אין אפשרות להעביר לשם נשק. אבל נוכל להכין

לעצמנו חרבות מעצמות של בעלי חיים, ואולי גרזיני צור, נוכל ליצור לפידי אש - כל בעלי החיים שם אינם מכירים את האש ופחדים מפניה..."

"ומה בקשר למזון?"

"לפי מה שהבנתי ממנו, יש שם מזון בשפע. הוא סיפר לי על מושגים שאנחנו לא מכירים אצלנו בפלנטה... הוא אמר שהכימיה שם דומה מאוד לכימיה שלנו, יש שם מים בשפע, טמפרטורות נוחות, לחץ וכבידה דומים לשלנו, ואני לא הבנתי בדיוק מה הדברים האלה, אבל הם נשמעו לי טובים. הוא אמר שלא יהיו לנו שום קשיי הסתגלות מבחינת תנאי המחיה. אבל נצטרך להיזהר כאשר נצא מן המחסה. הוא סיפר שיש שם יצורי ענק, טורפים שונים ומשונים מסתובבים בהמוניהם, ואסירים אלימים שהצליחו לשרוד שם עלולים להיות עויינים ביותר, המקום מכיל ביצות טובעניות, חרקים ארסיים, ברקים שיכולים להמית ברגע, ועוד... הרבה בעיות מסוגים שונים..."

"אבל לפחות אין שם זוריאס כי הם לא מתעניינים במקום הזה", הקרינה מאריקה.

"נכון", הקרין אליה. "נהיה חופשיים."

"היכן אתה?"

"אני מתקרב אליך, עוד מעט אגיע."

את המקטע האחרון עשה אראוו בזחילה איטית, עם הפסקות ארוכות. קרקעית העמק היתה לחה וביצתית. הטחב והצמחיה יצרו רחשים כאשר פסע או זחל עליהם, ואוזניו נעו לכל הצדדים להאזין לסביבה המאיימת. מבטו סרק את כל הסביבה ללא הרף, מצמרות העצים ועד צילם ואת השיחים הסמוכים. אסור

היה לו להילכד עתה, כאשר הוא כל כך סמוך לגבירתו. הדבר עלה בידו, אף גורילת זוריאס לא סיירה בסביבה. המזל שיחק לידיו. רק חרקים צבעוניים התעופפו פה ושם, חיפושיות כהות זעירות גררו את רגליהם בכבדות מתחת לרקבובית, ודמויי יונקים זעירים התחמקו ממנו ועסקו בענייניהם. לקט שיחים תלושים נערים בין שני עצים עבותים, ואראוו אחז בהם והחל לסלקם מן המקום. זמן קצר חלף ופתח המערה המוסתרת נחשף, והוא העיף מבט אחרון על סביבותיו וגלש פנימה. מאריקה ישבה בפנים, וכאשר נכנס הזדקפה והושיטה לו את ידה. אראוו הושיט את ידו ונגע באצבעותיה בעדינות.

"הוא יודע מתי להגיע לכאן?" הקרינה שאלה לתוך מוחו.

"ככה הוא אמר," הקרין תשובה למוחה.

רחש חלוש נשמע מבחוץ, והשניים היטו את אוזניהם. הרעש הלך וגבר. מישוהו התקרב היישר לעבר מערת המיסתור שלהם, לא היה בכך ספק. הקולות הפכו ברורים ורמים יותר מרגע לרגע, קולות של פסיעות כבדות וגסות, שיחים נרמסים וענפי עץ מתפצחים לא הותירו ספק. הזוריאס קרבים למערה. "הם עקבו אחריך!" הקרינה אליו.

"הכל יהיה בסדר," הקרין אליה. הוא היה רגוע ובוטח בעצמו. "הם לא יתפשו אותנו."

"איך אתה יכול להיות בטוח כל כך?"

"סימכי עלי," הקרין בשלווה, "אי פעם איכזבתי אותך?" ואז שמט את נשקו, חנית העצם, על קרקעית המערה. גורילות הענק קרבו במהירות הישר את פתח המערה החשוף. מאריקה נרתעה לאחור בבהלה, משוכנעת שזהו סופם. היא לא הצליחה להבין מדוע שומר ראשה הנאמן והמסור שאנן כל כך, כלום יצא מדעתו? ואכן, בתוך זמן קצר ביותר הציץ מבעד לפתח מערתם ראש שחור, עבה, שער, בעל עיניים שחורות וזועפות. גורילה ענקית נכנסה למערה ואחריה עוד יצור אימתני כמוהו, ושלישי ורביעי בעיקבותיהם. הם הקיפו את שני הנאורים.

"תני לי את ידך," שידר אראוו למאריקה, והיא צייתה לו, מבועתת לחלוטין.

מתוך הריק הגיח לפתע יצור מכוער דמוי חזיר בר שער ומדיף ריח דוחה. היא נרתעה מעט לאחור בבהלה, אך נרגעה לאחר שנוכחה לדעת ששומר ראשה רגוע ושליו. למרות מראהו הגס והפרוע, הוא אחז ברכות ובעדינות בידו האחת את ידו החופשית של אראוו, ובידו השניה את ידה החופשית של מאריקה. ארבעת הגורילות זינקו ללכוד את השלישיה, אולם אלה האחרונים נעלמו מהמערה כלא היו. ארבעת הזוריאס התנגשו והתנפצו אחד על השני, ונפלו חבולים ארצה.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

"משהו גדול מתקרב..." לחש שו.בי לשי.מוי. שני הצעירים התכופפו והסתתרו מאחורי שיח גדול. הרחש מכיוון שקיעת השמש הלך וגבר לאיטו. חיה כבדה קרבה לאיטה למקום מיסתורם, לוחכת מן הצמחיה שבקעה מהקרקע הלחה, ומן העלווה הנמוכה של העצים. "זה ענק צמחים, לא טורף," לחשה שי.מוי. "נראה מה יקרה למחסום שעשינו." בעל חיים גדול מידות וכבד תנועה קרב אליהם, בעל שני טורי משולשים גרמיים שצמחו לאורך גבו, ואת קצה זנבו הארוך והגמיש עיטרו ארבעה קוצי ענק אמתניים. אולם כאשר הגיע סמוך מאוד למעשה ידיהם, שינה באדישות את כיוון הליכתו, והחל להתרחק כלעומת שבא. לא היה לבעל החיים הזה שום רצון לפרוץ את המחסום ולברר מה נמצא מאחוריו. שני הצעירים נשמו לרווחה. זו הפעם הראשונה שבחנו את החסימה שבנו מפני בעל חיים אמיתי, חי ונושם, ונראה שעברו את המבחן בהצלחה, וזאת למרות שטרם בחנו טורף אמיתי ולא ידעו כיצד תנהג מפלצת אמיתית שתריח טרף מעבר למסתור. שני הרכסים המיוערים משני עברי העמק שנמתחו במקביל נפגשו והתאחדו לאחר כמה מאות מטרים ויצרו עמק מיוער ללא מוצא. הגישה לתוכו היתה בצד שקיעת השמש, אך הצד האחר נראה סגור והופך את העמק הזעיר למלכודת מוות למי שימלט לתוכו מאימת הטורפים. ברם, מבחינת שני לוחמי החופש הצעירים, שו.בי 1011001 ואחותו התאומה שי.מוי 1110010, נראה המקום כמו מחסה מעולה. העמק הגן עליהם משלושה עברים, ואת הכניסה היחידה לעמק הם חסמו כמיטב יכולתם עם גזעי עץ שהקריבו ונשרו מהגזעים שלהם, אותם קשרו בשרכי יער גמישים ויצרו מחסום סביר כנגד אורחים בלתי קרואים. יצורים קטנים זריזים או זוחלים זעירים שהצליחו להיכנס מבעד הפתח הצר שהשאירו לעצמם, למעבר בזחילה, לא הטרידו אותם, מה גם שהם יכלו לצאת מהעמק כרצונם כאשר השנים הבריחו אותם בצעקות או השלכת רגבי בוץ. רק מפני היתושים לא היתה להם כל הגנה, והם מצאו את עצמם טרודים כל העת

בהנחתם או מחיצתם. העצים הניבו מזון, בצורת פירות מגוונים, אך הם נזהרו מן הפטריות המפתות שצמחו למרגלות העצים שמא הן רעילות, ולא עלה בידם לברר את העניין לאשורו מאז הימים הספורים שהם גנטו לכאן.

שני הצעירים האלה נמלטו מירח 100111010.1110011 של כוכב לכת זניח בשולי ענן מגלן הקטן. רק דור אחד לפני כן התחולל מהפך מדהים על אדמת הירח שלהם. היו אלה בעלי חיים דוביים, גדולים, כבדים וחזקים, בעלי ניבים מעוררי חלחלה עמדו בראש שרשרת המזון שעל פני האדמה. אלה טרפו כל בעל חיים אחר, ונמלטו אך ורק מפני האש של ה'הלכים הזקופים', שידעו לרוץ על שתי גפיהם האחוריות בעוד בגפיהם הקדמיות אווזים במוטות עץ בוערים. ואז, לפתע, למרבה התדהמה, חדלו לחשוש מן האש... ויותר מכך, החלו לשלוט בה בעצמם ללא מורא ופחד! ההלכים הזקופים מצאו את עצמם כעת הופכים לנרדפים ולטרף על ידי אותם דובים שנמלטו מהם והומתו ונאכלו על ידם. הגלגל פשוט התהפך ואף אחד מההולכים על שתיים לא הבין את פשר הדבר.

דובי האש החלו גם לתקשר בינם לבין עצמם, ופעולותיהם ומעשיהם העידו שרכשו תבונה בדרך עלומה ומסתורית. ההלכים הזקופים נכנעו למצב בהמוניהם, ונכלאו במחנות עבודה מזויעים. הדובים החלו לרדות בהם ולהעביד אותם, כאשר מדי פעם בחרו מתוכם טרף ואכלו את הקורבן האומלל לעיני כל השאר. המוות היה לדבר הבטוח היחידי במחנות האלה, רק העיתוי שלו היה בלתי ידוע. ומאחד המחנות האלה הצליחו שני האחים הצעירים החצופים להימלט אל המדבר, מקום קפוא ומדכא שם הדובים שנאו לרדוף אחריהם. ממילא הניחו שהנמלטים יגועו שם ברעב ובצמא, מפני ששם לא שרדו צמחים ולא בעלי חיים, וכמובן שלא היו שם מים בנמצא. אולם השניים הצליחו לשרוד שם כנגד כל הסיכויים, מבלי שהצליחו לפענח את התעלומה כיצד, ובדרך נעלמה כלשהי פגשו את תייר החלל שהסכים למלט אותם לכאן, לפלנטת העונשין.

דבר ראשון שעשו במקום החדש היה להתקין לעצמם בגדים לכיסוי מבושיהם. הם מצאו שרכי גפן גמישים, ושי. מוי קלעה מהם בגדים תחתונים יקרקים המותאמים לגופם ולעצמה חזיה נטולת כתפיות. "חפשי משהו ראוי למאכל", אמר שו.בי, "אני הולך לצד השני לברר אם יש בצד המזרחי מעבר לטורפים או למילוט בשבילנו."

שי. מוי הסכימה. "ראיתי פקעות מתחת לאחד העצים במדרון ההוא, אלך לבדוק אותם." היא פנתה לכיוון שהצביעה עליו והחלה לפלס דרכה בצמחיה הסבוכה במעלה הגיבעה, מתמרנת בין עצי מחט גבוהים, שיחים ושרכים שהאטו את התקדמותה. שו.בי פנה לעבר נקודת המפגש בין הרכסים, ועד מהרה הרחיק לכת, עד אשר צעדיו לא נשמעו יותר.

חלפו עוד כמה רגעים, לפתע זעקת אימה בקעה מגרונה של שי. מוי. יצור מעופף ענק בעל מקור וראש ארוכים ומחודדים נחת מהמרום היישר עליה. זו היתה הפתעה! לא היה לה, וכנראה גם לא לאחיה, מושג לכך שהם עלולים לספוג מתקפה מלמעלה... שו.בי היה כבר רחוק מאוד, כמה מאות צעדים ממנה, אך הצליח לשמוע את צעקותיה בזכות משב רוח בגבו. הוא שינה מייד כיוון והחל לרוץ לעברה. בינתיים שי. מוי מצאה את עצמה לבדה מול מקור ענק שהחל להצליף בה ולדקור אותה, כאשר הלטאה המעופפת מדשדשת על הקרקע ומחפשת דרך מיטבית להתחיל את ארוחתה. שי. מוי נסוגה לאחור ונפלה על הארץ, והחלה להתגלגל כדי להימלט מהמקור האימתני.

לפתע הופיעו שלושה יצורים נוספים, ממש סמוך לקרב המתחולל. אחד מן השלושה, דמוי חזיר, נעלם מייד כלעומת שבא. תייר החלל השאיר את מאריקה ואראוו בעמק הזה, באותו אזור בו השאיר את שי. מוי ושו.בי לפני מספר זריחות, וחזר בו ברגע בגניטה לפלנטת מוצאו.

מאריקה הביטה במתרחש והתעשתה בתוך שבריר שניה.

"הייתי שמחה אם היה ביכולתך לסייע לה", הקרינה למוחו של שומר ראשה.

"מייד!" החזיר לה אראוו. הוא נע קדימה בזריזות לעבר הלטאה המעופפת. "יצור שבא מן האוויר לא

יכול להצטיין בהיאבקות על הקרקע!" הקרין לגבירתו. הוא הגיע בדילוג אל הטורף, ושלח את רגלו הימנית לבעיטת טאטוא לעבר שתי רגליו הדקות של היצור התוקפן. זה האחרון, מופתע, מצא את עצמו נופל על הקרקע, על אחת משתי כנפיו... ועל שי. מוי שנלכדה מתחת לגופו, מבוועתת וצורחת... בטרם הספיק להגיב, אראוו זינק עליו בגמישות רבה ואחז בקצה מקורו של היצור בידו הימנית, והחל ללפף את צווארו הארוך לאחור סביב ידו השמאלית. בעזרת המנוף הארוך של המקור, הצוואר של בעל החיים התעוות והתכופף עד שנשמע קול התפוקקות של עצמות הצוואר שלו, אך אראוו לא הפסיק את הלחץ והמשיך לסובב את הצוואר סביב זרועו עד אשר כל הראש ניתק כליל ונתלש מגופו. הלטאה המעופפת מתה במקום. באותו רגע הגיע במרוצה שו.בי, שלא היה מודע כלל למה שהתרחש זה עתה, והסתער בחמת

זעם על אראוו המופתע, שנפל לאחור. שו.בי קפץ לכיוון אראוו השוכב כדי לרכב עליו, אך אראוו התגלגל במהירות רבה הצידה וחמק מן ההתקפה.

"הפסק, הפסק!" צעקה שי.מוי, "פאראדארטא הביא אותם לכאן! זה הציל אותי!"

שו.בי עצר את התקפתו, הזדקף והביט מסביב. רק עתה הבחין ביצור המת, וניגש אל אחותו לסייע לה לקום על רגליה. גם אראוו קם כאשר בידו ראשו והמקור של היצור שהרג, כאשר חלק מהצוואר התלוש מדמם לכל עבר.

"מי אתם?" שאל שו.בי.

הוא המתין מעט, ומאחר ולא זכה לתשובה, חזר ושאל: "מי אתם? מאיפה אתם?"

אראוו החל להתרחק משו.בי לכיוון מאריקה. הוא בחן היטב את הראש התלוש שבידו, והמקור הארוך והחד, בדק את חוזקו, גמישותו וחוד הקצה, שוקל האם אפשר יהיה להשתמש בחלק מהמקור כנשק. אולם לאחר כמה שניות החליט שהחומר הגרמי לא יתאים לצרכיו, והשליך הצידה את הראש.

"למה הוא לא עונה לי?" שאל שו.בי את שי.מוי.

"אין לי מושג."

"פאראדארטא היה כאן?"

"כן, אותו תייר חלל שהביא אותנו, הביא גם אותם וחזר מיד."

"ולמה היצור הזה עזר לך?"

"לא יודעת."

"מישהו מהם אמר משהו?"

"לא. יכול להיות שהם לא יכולים לדבר, או שיש להם שפה משלהם שלא יכולים לתקשר איתנו."

שו.בי נעץ מבט ממושך בשני הדיירים החדשים של מתחם המורדים. גם מאריקה ואראוו הביטו בשני האחים, מנסים לתהות על קנקנם. אולם זמן לא רב חלף, ונשמע קול נפץ עז מאזור המחסום - מלווה בשאגת יצור כלשהו. המחסום החלוש שהתקינו הצעירים נפרץ בנקל, וקולות טפיפה נשמעו קרבים לעברם.

"כדאי לכם להתחבא!" פלטה שי.מוי לעבר שני האורחים, והיא עצמה יחד עם אחיה מיהרו להסתתר מאחורי שיח שרכים עבות. נראה היה ששני האורחים החדשים הבינו מה מתרחש, מפני שגם הם מיהרו למצוא מחסה מאחורי שיח דומה, לא הרחק מהם.

הפעם היה זה בעל חיים טורף בשר. הוא היה מעט קטן יותר מהיצור אוכל הצמחים שביקר בסביבתם לפני כן, אך מבנה ראשו והלסת שלו לא הותירו כל מקום לספק, זה היה אוכל בשר פיראי. הריח של דם הפטרוזאור המת משך את תשומת ליבו, והוא הסתער על הפגר והחל לנגוס ולקרוע ממנו נתחי בשר ולבלוע אותם ברעבתנות. ארבעת הפליטים צפו בדממה אחר המחזה המדמם הזה, מקווים שבתום הסעודה הוא יסתלק מן המקום ולא יתפנה לחפש אותם.

אולם אז נשמע רחש נוסף של שיחים זזים וזרדים נשברים מכיוון הפתח הפרוץ המערבי. משהו או מישו נוסף נכנס פנימה בעקבות הטורף, שהמשיך במלאכת הזלילה במרץ מבלי להתעניין מה קורה בסביבתו. ארבעת הפליטים המסתתרים הצליחו להבחין בשלושה דמויות הקרבות אל הדינוזאור. היו אלה דומים לבני אנוש, בכירור. יצורים נטולי פרווה, מבנה גוף שרירי ומנופח, ושיערם הארוך והפרוע גולש מעבר לכתפיהם. אלו היו יצורים תבוניים, בלי ספק. שניים מן השלושה אחזו בחרב מתכתית! הם היו חמושים בכלי נשק... והם היו הציידים, שמנסים לצוד את הלטאה הטורפת!

שי.מוי ושו.בי הבינו מיד את משמעות הדבר. אין אפשרות להעביר כלי נשק בגניטה לפלנטה הזאת. החרבות נוצרו כאן, על אדמת כוכב העונשין... יש כאן יצורים שיודעים למצוא עופרות מתכת, שיודעים לשלוט באש ולבנות תנור, ויודעים לצקת מתכת נוזלית לווטת לתוך תבנית של חרב!

כעת הבחינו שהשלישי, מחוסר החרב, נושא בידו מוט עץ שבקצהו גודש של שרף עצים, כעין גולה עבה וגסה. ובידו השנייה נשא גזע עץ חלול, שתוכו אדום זוהר. לא היה להם ספק, המדובר בלפיד, היצורים האלה גם משתמשים באש כנשק!

השלושה נראו אמיצים ונחושים, וקרבו אל הטורף האימתני בלא מורא. זה האחרון לא הזיז אפילו את מבטו, בוטח בעוצמתו האדירה, בידועו שהוא בראש שרשרת המזון. כל היצורים נסו מפניו, והוא לא הפנה את גבו לשום בעל חיים על הפלנטה הזאת. אבל משהו עמד להשתנות, ובמהרה. שלושת היצורים קרבו עד למרחק שבו הריחו את נשיפותיו הלחות... הוא לא הבין איך יתכן הדבר. כעת נשא את מבטו לעברם, ונחר בעוצמה רבה לכיוונם.

שני הזרים החמושים הניפו את חרבותיהם, שנראו חדות מאוד בעיני מאריקה ואראוו המוסתרים היטב. הלטאה הגדולה פנתה לכיוונם בחוסר נחת בולט. ההפרעה הזאת לא היתה לרוחה, והיא התכוונה ליידע את הפולשים הקטנים המוזרים האלה...

כעת ציפתה לה עוד הפתעה לא נעימה... השלישי הכניס את קצה הלפיד לתוך גזע העץ הרוחש, והוציא אותו בוער... האש היתה יותר מדי עבור בעל החיים הזה. הוא נטש את טרפו וזינק הצידה להימלט מן הלהבה, ובדרך הצליח לחמוק מן החרבות שניסו לפגוע בו, לשווא. הוא היה מהיר וגמיש ובדילוגי ענק נמלט באותה דרך שבא הגיע.

שני בעלי החרבות ניסו לזנוב בלטאת הענק הנמלטת, אך חדלו מן המאמצים אחרי זמן קצר. מהירות ריצתה היתה יותר מכפולה מזו שלהם. אולם בעל הלפיד, שנראה היה המבוגר מכולם וכנראה הנהיג אותם, נשאר לייד פגר הלטאה המעופפת ובחן את השאריות המדממות. הוא התעניין במיוחד בצוואר הקרוע של היצור, והביט לצדדים כדי לחפש לאן נעלם ראשו של היצור המעופף הזה. לא הרחק משם מצא את מבוקשו, והוא ניגש לראש המוטל על הארץ והרים אותו בידיו. שוב הוא מישש בידו את שאריות הצוואר הקרוע, ואז הטיל את ראש הפגר הרחק ממנו. ארבעת האורחים החדשים, עדיין כפופים מאחורי הצמחיה העבותה, עצרו את נשימתם. הוא התבונן היטב על סביבתו, חושד שמשו או מישו אחר חיסל את היצור המעופף לפני ביקור הטורף, והוא חיפש את היצור הזה. הם לא זזו ולא זעו כאשר הפנה את מבטו לעבר צמחי המיסתור שלהם. כעת חזרו אליו שני עמיתיו ועקבו אחר התנהגותו בדממה. לפתע בקעה זעקה עזה מגרונה של שי.מוי... חרק גדול מימדים נחת בהפתעה על עורפה, וזעקתה נשמעה בו בזמן שהחל לעקוץ אותה - היא נפלה על פניה ונופפה בידה כדי להרחיק את החרק, אך מייד מצאה את שלושת הזרים ניצבים מעליה.

אחד מהם אחז בחוזקה בידה והעמידה בכוח רב על רגליה, כאילו היתה חסרת משקל. היא המשיכה לצרוח באימה, כאשר שני הצעירים גוררים אותה מתחת לצמחיה אל מרכז השביל החשוף. "אל תגעו בה!" נשמעה צעקתו של שו.בי, והוא זינק ממחבואו לעברם וניסה להסתער על אחד מהם בידיו החשופות. השניים הדפו אותו בנקל, ונראה היה כי היו משועשעים מהרעיון שנער כה צעיר ורזה מנסה את כוחו הדל כנגדם. אחד מהם היכה אותו בידו החשופה, והנער נפל לאחור. כאשר ניסה לחזור ולקום על רגליו, מצא את חוד החרב סמוך לגרונו, והוא עצר מתנועה.

"שלא תעזו לגעת באחותי!" קרא בעוז רוח, או שמא חוצפה מטופשת, לנוכח יחסי הכוחות. "נחסל אותם כאן ונאכל אותם, או שניקח אותם לעבדים?" שאל אחד הצעירים את המבוגר. "אותו נחסל כאן, ואותה ניקח לשעשע אותנו," נהם הצעיר השני. "אם נביא אותה למחנה יהיו מלחמות עליה, אסור לאחרים לדעת עליה," אמר המבוגר. "מי אתם בכלל?" קרא שו.בי, וחטף מהלומה בפניו ונפל שוב על גבו. לאחר רגע חזר והזדקף. "אתם עוד תצטערו על זה!" צעק בחימה. "ובכלל, למה אתם נלחמים בנו? אנחנו לא האויבים שלכם! באנו לכאן להילחם בדובי האש ובמקום לעזור לנו אתם מנסים לפגוע בנו?"

שני הזרים בעלי החרבות הסיגו את נשקם לאחור. "דובי האש?" "כן, דובי האש!" המשיך שו.בי, "מהירח שברחנו. הם פתאום הפכו את עורם והחלו לדבר... והשתלטו על כולנו... אני ואחותי נאלצנו לברוח לכאן כדי להישאר בחיים ולחפש דרך להציל את הירח שלנו." "מספיק. שתוק!" פקד המבוגר, "חסלו את שניהם, כדי שדובי האש שלהם לא יגיעו לכאן לרדוף אחריהם. ניקח אותם איתנו לחברים ונאכל אותם." "שלא תעזו!" צרחה שי.מוי, וניסתה לקום על רגליה כדי להציל את אחיה, אך היא נהדפה לאחור בגסות וכשלה ונחבטה בקרקע.

מאריקה עקבה כל העת אחר המתרחש במרחק של כעשרה צעדים משם, בינות לעלווה הצפופה. "אתה יכול לגבור עליהם?" הקרינה למוחו של אראוו. "על עשרה כאלה. אבל כאשר אשיג את החרבות שלהם, אוכל להתגבר על אלף כאלה, או על מאה גורילות שלנו."

"אשמח מאוד אם תעזור לשני הצעירים האלה," הקרינה. "את לוקחת בחשבון שאחרי כן עלולים להגיע לכאן עוד רבים מחבריהם?" "כן," הקרינה אליו, "אבל הייתי רוצה ששני אלה ישארו בחיים." "אז הגיע הזמן שהזרים יכירו את הלוחם הטוב ביותר של 'אמאראא 4'," הקריין למוחה, "רק חבל שזה יהיה הדבר האחרון שהם הכירו כאשר היו עדיין חיים."

הוא מתח את שריריו והזדקף. הרכין את ראשו, והביט בקרקע. הוא כופף את בירכיו עד לישיבה שפופה וקימר את גבו. ואז זינק אל על, מתעופף גבוה מעל השיח שהסתיר אותו מעין השלושה. כאשר

החל לאבד גובה, פישק את גפיו התחתונות והלם בראשם של שני נושאי החרבות, שנהדפו לצדדים, ובטרם נחת על הקרקע אסף מתחת לזרועו את ראשו של המבוגר נושא הלפיד. אראו נחת על הקרקע כאשר בירכו כפופה ונעוצה באדמה – וגבו של המבוגר צמוד אליה בפגיעה מהירה וקטלנית. עצמות חוט השדרה שלו התרסקו בקול רם, והגופה נשמטה ממנו הצידה. בטרם הבינו שני עמיתיו מה מתרחש, וכבר זינק שוב תוך כדי פיתול גופו הגמיש לגובה, התעופף באויר בצורת בורג ואסף את ראשו של אחד מהם בין זרועו לגופו, ובעוד הגוף נשאר נטוע במקומו, התפתל צווארו של האומלל על צירו, התפוקק ונתלש, ואז זינק מייד בפיתול נוסף, ובדרך דומה אסף את ראשו של האחרון, ואף צווארו של זה נשבר ונתלש עוד בטרם חזר אראו לנחות על שתי רגליו. רק עתה קרסו לאיטם שתי הגופות בחבטה ארצה, כבולי עץ.

ארץ, הווה

"כל כך קצר היה הקרב הזה?" השתאתה ארבלה.

"זה מה שמסופר", הנהן מרקיואה. "בעצם, הספר מסכם כך את תוצאות הקרב: מרגע שהחלה המתקפה של אראו, הראשון מת לאחר פעימת לב אחת, השני הלך לעולמו לאחר שתי פעימות לב, והשלישי זכה לחיות רק שלוש פעימות לב לפני שהתפגר."

"הספר הזה יורד עד לפרטי פרטים כאלה?" נדהמה בריותיאה.

"אכן, זה המקור לארועים שהיו אז."

"אני רוצה לראות מה כתוב!" אמרה בריותיאה וקמה מכיסאה, וקרבה אל הספר. היא חששה שמרקיואה יגער בה, אולם הוא חייך והניח לה להתקרב. וכאשר הגיעה אל הכתוב, הבינה את פשר מעשהו. היא לא יכלה לקרוא דבר מהספר הזה, הכתב היה בלתי רגיל ולא דומה לשום דבר שהכירה.

"איזה כתב זה?" שאלה.

"זה הכתב של הסופר שכתב את הספר הזה, לפני שישים וחמש מיליון שנים בערך."

"ומי יודע לקרוא אותו?"

"זו בדיקת הבעייה", נאנח מרקיואה, "אני נותרתי היחיד בעולם שמכיר את הכתב הזה..."

"ומה יקרה כאשר... כאשר..."

"אלך לעולמי?" עזר לה, "אני מקווה שאמצא יורש לפני כן. בכל אופן אני מחפש את מי להכשיר למשימה הזאת, שיהיה גם מוכשר דיו וגם ראוי לכך."

"יש לי שאלה נוספת", הקשתה ארבלה, "באיזו שפה הם השתמשו? איך זה יכול להיות שיצורים שונים מפלנטות שונות יכלו לדבר אלה עם אלה?"

"שאלה מעולה", הנהן מרקיואה בהערכה. "אבל מדוע את מנסה להקדים את המאוחר? הרי בסופו של סיפורי, לא יהיו לך שאלות נוספות... מילא, מאחר ושאלת, אענה לך בקצרה. במשך חמישה מיליוני שנים של תיירי חלל דמוי חזירי בר, הם למדו מגוון של שפות שונות, אולם שפה אחת שהיתה קצת יותר יעילה וקצת יותר קליטה החלה להשתרש ולהתבלט, והאחרות החלו לדעוך ולהתנוון. היום אנחנו מכירים את התופעה הזאת בשם 'אפקט מתיו', כאשר המנצח לוקח הכל ולמפסיד לא נותר דבר, או כאשר העשיר מתעשר יותר מדי והעניים צונחים לשפל התחתית. דבר דומה קרה גם לשפות ביקום שלנו. שפתם של יצורי העל באראמור זכתה בכל הקופה, והפכה להיות השפה המדוברת והמוכרת בקרב כולם."

"מה היה ההבדל בין שפת אראמור לשפת כוכב העונשין?" שאל סקריואן.

"לא היה הבדל", הסביר מרקיואה, "והיתה לכך סיבה פשוטה. אלו היו אותם אנשים בדיוק. האנשים שחיו בכדור הארץ הגיעו לכאן מן האנשים שהתפתחו באראמור. בכל מקרה, אני מספר לך את הסיפור שמתועד ב'כרוניקה' מתורגם בהתאמה לשפה שלנו כיום. המילים שאני משתמש בהם מותאמים לאוזניכם, מאחר והקדמונים השתמשו במונחים שונים, כמובן."

"ושו.בי ושי.מוי?"

גם הם היו אנשים רגילים, שהגיעו מאראמור בעזרת תיירי החלל לירח 100111010.1110011. אולם זמן ההתיישבות בירח הזה היתה קדום, כמה אלפי דורות קודם לכן, ולכן הנתיב האבולוציוני של ההתפתחות שלהם שינה מעט את צורתם החיצונית. השמש אצלם היתה רחוקה מדי, ולכן והם הפכו לבהירים, כמעט לבנים, קומתם התקצרה מעט, ולמיטב ידיעתי הם הפכו להיות היצורים הנאים ביותר בסביבה."

הוא עשה אתנחתא קצרה, ואמר לעצמו בקול שקט, "כנראה רק אישה אחת היתה יפה יותר משי.מוי... אבל עוד נגיע אליה בהמשך הסאגה שלנו."

סקריואן התעלם מהערותו האחרונה. "מה היה גילם של התאומים?"
 "קצת קשה לדעת במדויק. בכל פלנטה היו סקאלות שונות למימדים הפיזיים. זמנים, מידות, משקלים, בכל מקום היו שונים. אם לייחס לפי זמני כדור הארץ, הם היו בערך כבני שש עשרה."
 "וההתפתחות של הנסיכה מאריקה ואראוו?"
 "הם התפתחו באבולוציה נפרדת לחלוטין ב'אמאראא 4', ושם הפרימאטים העילאיים היו נראים כמו הכלאה של קופי אדם ובני אדם, חסרי פרווה ושחומי עור. הייתי אומר שהדמיון הרב ביותר שלהם היה לניאנדרטלים שנכחדו לפני כמה אלפי שנים כאן אצלנו. אך השוני העיקרי היה שהם התפתחו ללא יכולת דיבור. הם יכלו לשמוע קולות אך לא יכלו להוציא צלילים מגרונם, מפני שהיו מחוסרי מיתרי קול. התפתחה אצלם תקשורת עילאית בשיטה אחרת, הקרנת מסרים בין מוחית. הם יכלו לשדר בדרך טלפאטית כלשהי ולהשתיל למוחם של יצורים תבוניים אחרים את המסרים שלהם. בסופו של דבר, כולם יכלו לתקשר היטב עם כל האחרים. גם שפתם הושפעה רבות משפת תיירי החלל האוניברסלית."
 "ומתי תגיע לאורבון אוגדון?" ארבלה החלה להשתעמם, אך עיניה התנוצצו כאשר הזכירה את שמו.
 "ומתי תגלי קצת יותר סבלנות?" החזיר לה.
 השעה היתה שעת ערב מאוחרת, ומרקיואה התבונן בשעונו. "נסיים להיום", הודיע, "יש לי עוד כמה עניינים לטפל בהם הערב."
 סקריואן, גלוגאן ובריותיאה קמו ממקומם. "נלך לפאב לשתות בירה?" הציע סקריואן, "הערב על חשבוני."

"מתאים לי", אמר גלוגאן. "בנות, אתן באות?"
 "אני מצטרפת", הודיעה בריותיאה.
 "אני אוותר הערב", אמרה ארבלה.
 שלושת הסטודנטים עזבו את האודיטוריום, ומרקיואה לטש מבט על ארבלה, מחייך לעצמו.
 היא קמה ממקומה וקרבה אליו. "אפשר לבקש משהו?" שאלה.
 "בוודאי", החזיר לה, "השאלה האם אוכל להענות לבקשתך."
 "הייתי רוצה לדעת לקרוא את הספר הזה..." אמרה. "יש לך חוברת תרגום או הדרכה?"
 "את איחרת בבקשתך", הודיע לה בנחת. "סקריואן כבר ביקש ממני את הבקשה הזאת לפני כמה ימים..."
 "ונתת לו?"
 "אכן, הכנתי חוברת הסבר על השפה ופענוח התרגום לשפתנו, והשאלתי לו אותה."
 "...יש לך עוד עותק כזה?"
 "בוודאי. מייד אתן לך", אמר בארשת של שביעות רצון. והוא ניגש אל הארונות המרופטת שניצבה בקצה הקתדרה, חיטט בה מעט, והושיט לה חוברת של דפים מהודקים בכמה גומיות. היא הכניסה אותה מייד לתוך תיקה. "תודה רבה!"
 היא פנתה לעזוב את המקום. "יש לך מתחרה רציני ביותר", קרא אחריה.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

"וואו-וואו..." זה כל מה ששמו בי ההמום הצליח לפלוט מפיו. בקרב קצרצר ומיוחד שכזה לא חזה מעולם, בפרט שהיה זה מהלך שהציל בוודאות את חייו. הוא קם וסייע לאחותו לקום על רגליה.
 "עוד לא ראיתי לוחם כזה", אמרה שי.מוי בהתפעלות.
 "חבל שהם לא יודעים לדבר ולא יכולים להבין אותנו", אמר שו.בי, "היינו יכולים להפוך להיות חברים טובים."
 "אולי אין להם בכלל פה?" תהתה שי.מוי בקול רם.
 שו.בי קרב לאראוו ובחן את ראשו מקרוב. "בטח שיש להם פה, אחרת, איך יכלו לאכול? הם פשוט לא מסוגלים לדבר, אולי זה מין של בעלי חיים חצי פרימיטיביים."
 "אבל איך זה יכול להיות שהם הבינו הכל והצילו אותנו פעמיים?"
 "גם כלבים מבינים מה קורה ולפעמים מצליחים להציל את בעליהם", הלהיב שו.בי. את עצמו, "הייתי רוצה לנסות ללמד אותם ולאלף אותם ולהפוך אותם לבני תרבות."
 כל אותה עת עמדו מאריקה ואראוו בסמוך לתאומים מבלי לנוע.

"היצור החצוף הזה מתחיל להרגיז אותי", הקרין אראוו למאריקה, "אם אין לך התנגדות, הייתי רוצה למלוך את ראשו."

"לא הייתי רוצה שתעשה זאת", הקרינה אליו, "הם בצד שלנו, הבעייה בפלנטה שלהם דומה לבעייה שלנו, ונראה לי שהם יביאו תועלת בעתיד. אני מרגישה שיש בהם משהו בצעירים האלה, הם חדורי מטרה והשגת יעדים, למרות שהוכיחו לנו עד עתה שהם טיפשים ופזיזים, ושיש להם כמות גדושה של מזל ותו לא."

שו.בי גחן אל שני המתים והרים את שתי החרבות. הוא בדק את המבנה שלהם, את חוד הלהבים, ונראה מרוצה.

"זה נראה לי חומר חזק מאוד. יש להם פה טכנולוגיה עתיקה אבל פועלת לא רע. עם חרבות כאלה אפשר להילחם בלטאות הטרף עד גודל בינוני, אמר לאחותו, ונוסף את החרב כאילו נלחם ביריב דמיוני. "את רוצה חרב אחת לעצמך?"

"לא!" שי.מוי נשמעה מזועזעת מן הרעיון. "אין לי מושג איך משתמשים בזה, אני עוד עלולה לחתוך את עצמי."

"אני אתן ללוחם הזה חרב אחת", אמר שו.בי, "תארי לך איך זה ישביח את היכולות שלו להילחם אם יהיה לו נשק אמיתי ביד." הוא קרב אל אראוו והגיש לו חרב. "נראה אם הוא יבין מה זה ויקח את זה." אראוו בקושי התאפק ועצר את עצמו מללמד את החוצפן הזה לקח, אך רצונה של מאריקה היה חזק עבורו מכל דבר אחר בעולם. לכן הושיט את ידו ונטל את החרב.

"ראית? הוא ראה מה עשיתי ויודע לחקות אותי!" שו.בי זרח ונראה מאוד מרוצה מעצמו.

לפתע ברק הבריק כמעט מעל ראשם, ורעם שהתגלגל מייד בעקבותיו העיד כי הארוע היה קרוב מאוד אליהם, וכמו סימן למטר עז להתחיל לרדת. שי.מוי זינקה אל כלי האש אך איחרה את המועד, והגחלים השחירו וכבו, מעלים קיטור לבן ורוחש.

"איבדנו את האש", רטנה. גם גחלת הליפיד שהיה מוטל לצד גופתו של המבוגר כבתה.

"כאשר הגשם יסתיים, נלך לתקן את המחסום שלנו", אמר שו.בי. ונוסף באוויר בחרב, "הפעם נשתמש בענפים עבים יותר ובכמות גדולה יותר של שרכים."

שני הצעירים סלדו מן המים הניתכים על ראשיהם החשופים, ומיהרו לנוע לעבר מקום בו נראה להם כמחסה מאולתר מפני הגשמים. הם הצטנפו מתחת לעלווה הצפופה, והמתינו להפוגה בשיטפון. מאריקה ואראוו לא התרגשו מהגשם כלל, והחלו להתרחק מהם לכיוון מפגש הפסגות.

"מה התוכנית שלך?" הקרין למוחה של מאריקה, "נלך לחפש נמלטים נוספים?"

"לא, נמתין כאן", הקרינה אליו, "אני סבורה שהמורדים הנמלטים יגיעו אלינו. שם בחוץ נוכל למצוא רק פושעים ובריונים כמו שפגשנו היום, שנשלחו לפלנטה העונשין הזאת כדי למות, ואין לנו עניין בהם. לא רוצה להילחם בהם ולא רוצה להיעזר בהם."

"אז נמתין כאן", הסכים מייד, "אם כי לדעתי שתי המשאלות שלך אינן מובטחות. יתכן וניאלץ להילחם בחלקם, יתכן ונוכל להיעזר בחלקם."

"עייפתי, אלך לנוח", הקרינה.

"אני שומר עליך, מאריקה", הבטיח לה.

פלנטת 'אראמור' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

ממקומו הנישא בקצה המצוק בו ניצב וורג, שממנו השקיף על השדה רחב הידים, נראו אלפי הילידים שעמדו ללא נוע בשורות ובטורים ישרים, כחיילים ערוכים לקרב. את גבולות השדה לא היה ניתן לראות עד לקצה האופק, ולא ניתן היה לספור את כמות האנשים שעמדו ללא תזוזה.

רק למטה, בשדה, נתגלתה תמונה אחרת לחלוטין. העומדים במסדר הזה לא היו חיילים ולא היו להם כלי נשק כלשהם. הם עמדו דוממים וראשיהם מורכנים, מזיעים מחומם המעיק של שתי השמשות התלויות מעל ראשיהם. והם רעדו. עיניהם, הכבושות בקרקע, היו מוגדלות מבעתה. מי שהיה מרים את ראשו, מי שהיה מוציא הגה מגרונו, מי שהיה נופל, או זז או זע, סופו היה מהיר וכואב, ובלתי הפיך.

בקצה כל טור וכל שורה היו שומריהם, הנמרים האימתניים, דרוכים לזנק ולטרוף כל חריגה, קלה כחמורה, שעלתה בדעתם. הנמרים הללו היו השוטרים, השופטים והמוציאים לפועל. ללא דין וללא דיין. לא היה כל מוסד לערעורים בנמצא, לא היה מקום לרחמים, לא היו שולחנות למשא ומתן.

גם בין השורות ובין הטורים פסעו כל העת הזקיפים, הנמרים בעלי שיני החרב. חתולי ענק גמישים ושריריים, בעלי פרווה צהובה ושני ניבים אימתניים הכולטים מתחת ללסתם שהעניקו להם את שמם. מבטם נע ללא הרף בין שני טורי האנשים, מחפשים כל תזוזה, רחש, הרמת מבט, כל סיבה שמצדיקה מוות מהיר של הקורבן וסעודה נאותה עבור הזקיף. כאשר היה מיעוט של קורבנות, והזקיף חש רעב קל, היה רשאי לבחור לעצמו קורבן לטריפה ללא שום סיבה, כמובן, מה שהגביר את אומללות בני האנוש השבויים.

במרכז השדה חלה לפתע תזוזה. אחד העומדים נכנע לעייפותו הרבה. שריריו המאובנים כשלו ממשא גופו, והוא נפל ארצה. הזקיף, אשר חלף כבר על פניו, עצר על מקומו, והיפנה לאחור את מבטו. בכמה דילוגים קלילים הגיע את הנופל, ונעץ בצווארו את מלתעותיו. כל האנשים השכנים לא נעו ולא זעו. איש לא נשא את מבטו להציץ במתרחש, שכן הוא היה מיד הבא בתור. רק אוזניהם העידו על המתרחש. זעקותיו וצווחותיו של הקורבן הסתיימו מהר מאוד, ולאחריהן קולות של פיצוח עצמות וזלילת בשר. גלי עצמות וכתמי דם היו זרועים בכל השדה הנרחב הזה.

המשאלה היחידה של ההמונים היתה לשרוד איכשהו, להישאר בחיים, לעבור את התופת הזאת אם כי לאיש לא היה מושג כיצד זה יעשה, ומתי, אם בכלל. שום מושיע לא נראה באופק המציאות שלהם. אפילו להתאגד ולהתאחד לא יכלו. איש איש לנפשו, כל אחד לגורלו. וההישארות בחיים של פרט זה או אחר באה על חשבון של פרט אחר, שנטרף וסיים את חייו. רק כאשר סבבה הפלנטה ושתי השמשות נעלמו מן העין, הנמרים עזבו את המקום ופרשו למנוחתם, או אז יכלו האנשים למצוא מעט מנוחה לרגליהם, לחפש מזון לפיהם, ובדרך כלל נפלו תשושים על מקומם עד לזריחתם הבאה של השמשות.

באופק נמתחו גבעות נמוכות, ואחריהם התעבתה הצמחיה והפכה ליער של עצי מחט. לשם ניסו הנועזים ביותר להגיע בלילות, כי שם היה סיכוי להסתתר ולהימלט להרים הרחוקים, מקום שלא עניין את הנמרים השליטים. אולם הסיכויים היו נמוכים ביותר להצליח להימלט. רובם הגדול של הנמלטים נתפסו בנקל עם שחר, זמן רב בטרם הגיעו אל הגבעות, ונטרפו מיד. מהירות ריצתם של הנמרים היתה גבוהה פי ארבעה מן האנשים המהירים ביותר, ורק אחד מאלף נמלטים הצליח להישאר בחיים ולקנות את חירותו.

על פי הצללים המתארכים של שתי השמשות, ידעו האנשים שמועד מנוחתם קרב. אולם לפני שהנמרים עזבו את השטח, עדיין כל הנמרים הרעבים בחרו לעצמם קורבנות אקראיים וטרפו אותם במקום, לעיני כל. כאן כבר כיכב המזל לבדו. בני המזל נשארו לחיות עד לזריחה הבאה, חסרי המזל נקטלו. מאות אנשים מדי יום, ומאות מידי ערב סיימו את חייהם במקום ההוא, אולם מאות אלפים שנכנעו וצייתו לכל התנאים ומזלם שיחק להם - נשארו בחיים.

וורג היה הכינוי של מנהיג הנמרים, תפקיד שנראה לאנשים חסר משמעות עבור עצמם. ממילא כל נמר היה רשאי לעשות כאוות נפשו למי שחשקה נפשו. עבור הנמרים עצמם הוא היה המנהיג אשר קבע את הכללים, או מדויק יותר - קבע שאין כללים. אולם הוא החליט שהנמרים לא יבזבזו אנרגיה במרדף אחרי הנמלטים המעטים שזכו להגיע להרים הגבוהים.

את הערים והמבנים שבהם התגוררו האנשים לפני השתלטותם של הנמרים, הרסו הנמרים לחלוטין. הארץ כלתה, והפכה למישורים אינסופיים של עיי חרבות. כל מה שניתן היה לשרוף, עלה באש. כל מחסני התבואה וממגורות הזרעים נמחקו כלא היו. ובלילות, כל מי שיכל עדיין לשוטט על רגליו, תר אחר מזון. הנהר שזרם מן ההרים הגבוהים ריווה אותם בלילות, אולם רק בעלי מזל הצליחו לתפוש לעצמם דג ולהתקין לעצמם ארוחה דלה. לא נותרו להם אלא הזיכרונות, על אורח החיים הנוח לפני עידן הנמרים, ושאלת השאלות שנותרה ללא מענה? מה קרה כאן? כיצד כל זה קרה? על זה שוחחו בינם לבין עצמם בחשכה, ולאיש לא היתה תשובה.

וורג עמד על שפת המצוק והשקיף ממקומו הרם על השדה הענק שלפניו. הוא הביט בטרירת הנופל ואחר כמה רגעים השתעמם ונפנה להתבונן במקומות אחרים. אבל הפעם היה ארוע נוסף שהתכונן לקראתו. אירוח של שותפים רצויים. מפגש הזוריאס. משהו הדאיג את זאקא-זורא, והוא הורה לשליחיו הבכירים להתאסף על המצוק של וורג. כמה משליחיו הגונטים של מוח העל הגבישי עסקו במלאכה. חזיר בר הופיע לפתע בסמוך לוורג, יחד עם פוראדור, מנהיג גורילות ענק מאמארארא 4, והוא עצמו נעלם בחזרה כהרף עין לאחר מכן. זמן קצר אחרי כן הופיע גונט נוסף, שהביא עימו את בו-וור, מנהיג דובי האש מהירח בעל המספר הארוך, השאירו ונטש את המקום. שני שליחיו הבכירים ביותר של זאקא-זורא חברו לוורג וצפו על המתרחש בשדה שלמרגלותיהם.

פתאום היתה תזוזה חריגה... אי שם במרכז השדה הענק... שני בני אנוש נראו קרבים זה לזה ואוחזים ידיים... חריגה איומה מהנהל הקשות! אחד הנמרים שסייר באותו טור, החל לדהור לעברם בריצה

מהירה. זמן קצר לפני שהגיע אל שני החצופים הללו, כאשר שתי טלפיו הקדמיות מושטות לפנים וטפריו השלופים זקורים קדימה כדי לשסף את חזותיהם, הופיע לפתע חזיר בר והספיק לאחוז בידי שניהם. אולם גם הנמר כבר הגיע אל שלושתם... ותוך כדי התנגשות מרובעת – נעלמו ארבעת הישויות בגניטה מהשדה!

מגרנו של וורג בקעה שאגה עזה, וגם שני אורחיו הבכירים נראו מופתעים ביותר. כמה נמרים נוספים שעטו למקום הפורענות, אולם לא יכלו לעשות דבר. השקט חזר אל השדה, ובמקומם של השניים שנמלטו נותרה צלקת פתוחה, ללא סימן וזכר שהיו כאן אי פעם בריות חיות. הם טופפו הלוך ושוב בין השורות והטורים, אך אף שבוי נוסף לא העז לעבור על כלליו של וורג. הזוריאס גירגרו בזעף, וורג נשף בזעם.

ארץ, הווה

בריותיאה היתה מרוגשת מאוד. "שני מורדים מאראמור הצליחו להימלט מתחת לאף של וורג!" השתאתה, "אבל מדוע לא הסדירו שיבריו אותם בלילה, בהסתר? מבלי שאף אחד ידע?" "מישהו מעוניין לענות לה?" שאל מרקיואה. הסטודנטים שקעו בהירהורים. זו היתה קושיה לא קלה. "אולי..." חשב סקריאן בקול רם, "היתה להם מטרה שכולם יראו שהם מצליחים להימלט? לעודד את השאר שיש תקווה?"

"יתכן", הסכים מרקיואה.

"אולי סתם רצו להתריס כנגד המנהיג של הנמרים?" הציעה ארבלה.

"גם אפשרות", הסכים מרקיואה.

"אתה יודע מה הסיבה?" שאל גלוגאן.

מרקיואה הנהן.

"מה?"

"סבלנות..." חייך מרקיואה. "בקרב גם אתם תבינו."

"מדוע וורג לא שלח את החזירים הגונטים שלו לרדוף אחרי הנמלטים?" שאל גלוגאן.

"זה היה בלתי אפשרי", הסביר מרקיואה, "אין יכולת לדעת לאן גונטים, באיזה יקום השתמשו לקפיצת הביניים, ומה היה היעד הסופי משם - הכמות הכמעט אינסופית של אפשרויות פסלה כל יכולת מעשית למירדף או למעקב."

"אבל לי יש שאלה אחרת, חשובה יותר", הקשה סקריאן, "הרי גם אחד הנמרים של זאקא-זורא גנט עמם! הרי הוא מגיע לאותו מקום שהם מגיעים, ויכול להודיע לזאקא-זורא היכן הוא נמצא! ויותר מכך, הוא מסוגל לטרוף את כולם במקום החדש, מה יכול למנוע ממנו לעשות את זה?"

"יפה מאוד", שיבח מרקיואה, "רק שזה לא קרה. הנמר לא סיפר לאיש היכן הם, וגם לא טרף אותם." "הוא בגד בוורג? הוא היה שותף לתוכנית הבריחה?" שאל סקריאן.

"הנמר שהצטרף לגניטה שלהם לא היה אחד מהנמרים של זאקא-זורא, זה היה אורבון אוגדון."

"אוהו..." התנשפה ארבלה. "הוא התחזה לנמר ואף אחד מהנמרים האחרים לא ידע?"

"רגע אחד, לא אמרת לנו שגם הוא יכול היה לגנוט בעצמו, ללא עזרת החזירים?" שאלה בריותיאה.

"ולמה הוא עצמו לא מילט את המורדים? ולמה רק שניים נמלטו ולא מאה או עשרת אלפים, או כולם?" שאל סקריאן.

"חכו... חכו..." נאנח מרקיואה. "אתם מתנפלים עלי, אני תשוש ורצוץ גם בלעדיכם... הניחו לי לענות אחד לאחד... נתחיל איתך, ארבלה... סיפרתי לכם שהוא היה מורכב מאוסף של אטומים. הוא יכול היה לסדר את עצמו באיזו צורה, חיה או דוממת, שחשקה נפשו. הוא היה יכול להתחזות לוורג עצמו, ואף אחד לא היה מסוגל להבחין בתרמית. הוא יכול להתחזות לעץ או לסלע, ואף אחד לא ידע שהוא נמצא בסביבה. רק שאם היית מנסה להתיישב או לטפס על הסלע, הוא היה נעלם והיית פוגשת רק באוויר. באותו יום של הבריחה הוא לבש דמות של נמר והיה זה שפיטרל בשורה שלהם, וככה הצליחו הארבעה לגנוט בהצלחה."

"ובקשר לשאלתי, למה הוא היה צריך מלכתחילה את עזרתו של החזיר הגונט?" שאלה בריותיאה.

"ראשית, שמו של החזיר הגונט הזה היה פאראדארטא. הוא היחיד שהיה מעביר את המורדים לעמק

שימש כמחנה שלהם בכדור הארץ. שנית, אמנם אורבון אוגדון שלט היטב בטכניקת הגניטה, אך לא

היתה לו אפשרות לדעת מה כתובת היעד. לאן גנט מי שגנט. ולכן היה חייב להיצמד לפארדארטא ובגניטה הזאת נודע לו היכן הנמלטים נאספים."

"תהליך הגניטה הזה עדיין לא כל כך ברור לי," אמרה ארבלה. "סתם כך, לפתע פתאום, נעלמו או הופיעו אנשים או יצורים אחרים? וזה לא היה מוזר לאחרים שנמצאו באותו מקום?"
"את לא מתארת לעצמך את ההסתברות לחזות בגניטה," השיב מרקיואה באורך רוח. "למעשה, היו מעט מאוד גניטות ואני מספר לכם על רובם. אולם ביקום הענק, המספר הזה היה כמעט אפסי. הסיכוי לחזות בפועל בגניטה היה אחד לכמה זיליונים. קחי בחשבון כמה פלנטות יש ביקום אחד, שזה מספר ענק, הכפילי במספר היקומים, שזה מספר דימיוני, והכפילי במספר היצורים הביולוגיים החיים בכל המקומות הללו, ותביני שזה היה ארוע כל כך יוצא מהכלל, שכמעט לא נודע בשום מקום ובשום זמן."
"ואורבון אוגדון, שגנט, לא נפגע במעבר בין היקומים? הרי הוא היה עשוי מאטומים נפרדים. מה היה קורה לו אילו היה נתקל באחת השמשות?"

"שום דבר לא היה יכול להזיק לאורבון אוגדון," הבטיח לה מרקיואה, "נהפוך הוא. את יודעת מה יכול להשפיע על אטום בודד? רק טמפרטורות ולחצים אדירים המצויים בליבות של כוכבי ענק. אפילו אם היה מוצא את עצמו גונט לתוך כוכב, היה מספיק להסתלק ממנו בטרם נפגעו האטומים שמהם הורכב."
"משהו בכלל היה יכול להזיק לו? להרוג אותו?" המשיכה לשאול.
מרקיואה ליטף את קצה זקנו. "משהו יכול להזיק או להרוג את המידע המצוי במוחך?" החזיר לה בשאלה.

"כן... אם יקרה לי משהו ואני אלך לעולמי, אז המידע יאבד לעולמים יחד עמי," השיבה.
"אז אולי הצלחת לענות על שאלתך בעצמך," הגיב.
"ונגיע לשאלתי, למה הוא לא חזר ומילט את כולם נניח לכאן, לכדור הארץ?" שאל סקריואן.
"לא היה בכך טעם," הסביר מרקיואה. "ראשית, התנאים אז לשרידת אנשים בסביבת הדינוזאורים היו ללא תוחלת. אך תשכח שזו היתה פלנטת עונשין לעבריינים ולפושעים. שנית, צבאותיו של זאקא-זורא היו מגיעים לכאן בעקבות האנשים ומשעבדים אותם גם כן. לא ולא... היה צריך למצוא פתרון אמיתי, לבער את הנגע מן השורש. אורבון אוגדון כיוון גבוה. הוא רצה לפתור את הבעיה, לא לדחות אותה ולא להעביר אותה לזירה אחרת. רק שלא היה לו מושג, ולאף אחד אחר לא היה מושג, מה קורה. הוא לא הכיר את אמבת השטן ולא את מוח העל הגבישי שכוונה זאקא-זורא. הוא לא ידע מי האויב, איך הוא נראה, היכן הוא נמצא, מה כוחו ואיך לנצח אותו. ככה החלה המערכה."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

שו.בי ושי.מוי שמעו את רחש הגניטה ממש בסמוך אליהם, ומיהרו למקום הופעתם של האורחים החדשים. לא הרחק מן המחסום של הצעירים, על האדמה הטרשית והעישבית, היו מוטלים שני גברים עירומים, בתנוחה עוברית, ונראו חסרי תנועה. מלבדם לא נראה שום יצור חי בשטח. תייר החלל שהביא אותם כבר נעלם מהמקום.

"משהו קרה להם..." לחשה שי.מוי באוזני אחיה, "אולי הם מתו במעבר?"
שניהם קרבו אל שני הנמלטים, והבחינו שהשניים נושמים בכבדות ובחולשה.
"הם לא מתים," השיב לה בקול נמוך, "הם תשושים. אולי התעללו בהם, אולי הרעיבו אותם."
שי.מוי גחנה לעברם ובחנה אותם מקרוב. "הם מיובשים ומורעבים," קבעה, "אנחנו חייבים להציל אותם."

היא פנתה לאחור ומיהרה אל המחסה שלהם, שם היה כל הציוד שהספיקו להכין ולאגור. היא נטלה חופן ציפת אגוזי קוקוס, וכן קערה שהיתה עשויה מחצי קליפת אגוז קוקוס, עברה דרך פלג המים ומילאה אותו בנוזל היקר הזה. משם חזרה אל האורחים. היא השקתה והאכילה את שניהם. לאחר מכן הביאה מנה נוספת של מים ושני פירות כתומים מתוקים. השניים התנפלו על המזון והשתיה בשקיקה, כאשר מצבם העגום לא איפשר להם אפילו להתיישב או להזדקף במקומם.

חלף זמן מה עד שהשניים החלו לחזור לאיתנם. הם הביטו האחד בשני, ובשני התאומים. הם סקרו במבטיהם את הסביבה ורוחם נרגעה מעט.

"אני לא מבין איך נשארנו בחיים," לחש אחד האורחים לחברו.
"גם אני לא מבין," לחש חברו. "הייתי בטוח שהחיה הגיעה אלינו ועברה יחד איתנו."
"נשארנו בחיים, כנראה שהחיה לא הספיקה ליצור מגע ונשארה שם," חשב הראשון בקול רם.

"מאיפה אתם?" שאל שו.בי. שי.מוי הספיקה לקלוע למענו חגורה עם לולאה משרכי גפן, וכעת חרבו היתה תלויה לו בחגורתו על מותנו. שני האורחים התבוננו בעניין רב בנשק של הצעיר הזה, מנסים להבין כיצד השיג אותה לעצמו.

הראשון אזר כוחותיו, והזדקף במאמץ ניכר. עדיין היה חלוש ורעב. "אראמור", השיב בקול לא קול. "אנחנו מ-100111010.1110011", אמרה שי.מוי, "זה אחי שו.בי 1011001 ואני שי.מוי 1110010. ואתם?"

"מצטער, לא מכיר את הפלנטה שלכם... אבל זה אינו משנה מפני שאתם לא מכירים את הפלנטה שלנו", אמר הראשון, שנראה קצת יותר מבוגר מעמיתו. "אני מגירבו. הוא דרגיון. ואם התוכניות שלנו הצליחו, הגענו לבסיס הקליטה של המורדים, אני מקווה."

"כן, הצלחתם להגיע למקום הנכון", אמר שו.בי. "אנחנו כבר 110 בעמק הזה."

"110?" תמה מגירבו.

"אני, אחותי, אתה, דרגיון, ועוד זכר ונקבה ממין שאנחנו לא מכירים."

"אהממ... והיכן הזכר והנקבה?" שאל דרגיון. הוא תמה על הספירה של הצעיר אך התעניין יותר בשניים הנוספים.

שי.מוי הביטה לכל הכיוונים, ולהפתעתה גילתה את מאריקה ואראוו עומדים וצופים בהם בדממה, לא הרחק מהם.

"הנה הם!" קראה והצביעה עליהם.

מגירבו ודרגיון נשאו מבטיהם והתבוננו בהם. "מאיפה הם הגיעו?" שאל מגירבו.

"אין לנו מושג", אמר שו.בי, "הם לא יודעים לדבר. אי אפשר לתקשר אתם. אני חושב שהם חצי פרימיטיביים... אולי תערוכת של בני אנוש וחיות טרף... אבל הם מבינים מה קורה, ואפילו הספיקו להציל אותנו עשר פעמים."

"להציל אתכם?" שאל מגירבו בהרמת גבות.

"כן... פעם אחת מלטאת ענק מעופפת, ועוד פעם אחת מאחד עשר אסירים פושעים."

"יש להם שיטת ספירה אחרת", לחש דרגיון באוזני מגירבו.

"איך הם בדיוק הצילו אתכם?" הסתקרו מגירבו.

"הזכר המגודל ההוא... הייתם צריכים לראות אותו בפעולה... בחיים שלי לא ראיתי לוחם כמוהו. הוא מסוגל לנצח כל יצור בקלות, אפילו כפול מגודלו."

"ומאיפה השגת את כלי הנשק שלך?" שאל דרגיון.

"השגתי... אותו... שלל..." שו.בי היה נבוך וגימגם קלות. "כלומר, לעשרה פושעים היו חרבות, ואחרי שהיצור הפראי הזה חיסל אותם, לקחתי את הנשק שלהם."

מגירבו לטש מבט בעמיתו דרגיון, ושניהם הנהנו. "כמו שחשבנו. האסירים הצליחו להשתלט על טכנולוגיות בסיסיות."

"אתם יודעים מה השמות של אלה?" שאל דרגיון.

"עד עכשו כינינו אותם הזכר והנקבה."

הארבעה לטשו מבטים ממושכים במאריקה ואראוו, והשניים האחרונים החלו להתקרב אל הרביעיה, עד שחברו אליהם. מגירבו התבונן במבט חוקר בעיניהם של השניים, שהחזירו לו מבט דומה.

"שישאר ככה, נמשיך לכוונת אותם הזכר והנקבה, עד שנגלה מה שמם האמיתי", אמר דרגיון.

"נראה לי שהם יותר אינטליגנטיים ממה שאתם הערכתם אותם", אמר מגירבו, "יש להם עיניים נבונות ועירניות. מבנה הגולגולת שלהם מעיד על מוח גדול, אפילו יותר משלנו לפי הנפח. אולי עוד נמצא דרך כלשהי ליצור איתם קשר. יכול להיות אפילו שהם מבינים אותנו רק לא יכולים לדבר איתנו, אם המבנה הגופני שלהם לא מאפשר להם להשמיע קולות."

"למה ברכתם מהפלנטה שלכם?" שאל שו.בי.

"כנראה מסיבה דומה לזו שלכם. הרי גם אתם ברכתם, וגם שני אלה נמלטו לכאן."

"גם אצלכם השתנו פתאום דובי האש?" שאלה שי.מוי.

"דובי האש? לא, לא היו לנו דובי אש. היו לנו דובים במכלאות שבנינו למענם. למה הכוונה בדובי האש?"

"הדובים אצלו היו בעלי החיים הגדולים והחזקים ביותר, ורק בעזרת האש התגברנו עליהם והכנענו אותם. אבל לפני זמן לא רב השתנה הכל... אף אחד לא הצליח להבין איך זה קרה. הם חדלו לפחד מהאש, למדו איך להצית אש, איך לשלוט בה וכיצד לכבות אותה... ואז יצאו מהמכלאות שעשינו להם, התגברו עלינו, והכניסו אותנו למכלאות! הגורל התהפך. אנחנו שיעבדנו אותם, והם השתחררו ושיעבדו אותנו! זה

היה טבח איום ונורא. המונים מאיתנו נהרגו או נטרפו. אבל הרוב נכלאו והפכו לשבויים אומללים. לא מצאנו כנגדם שום נשק ושום תחבולה. הם הפכו להיות יותר חכמים מאיתנו... רק מעטים מאוד מאיתנו הצליחו לברוח אל המדבר, אבל רובם לא הצליחו לשרוד במדבר ומתו.

"מה היה במדבר הזה שמנע מהדובים לרדוף אחריכם?" שאל דרגיון.

"זה היה המקום הקר ביותר על האדמה. לא היה שם מזון ולא מים, רק כפור עצום ורוחות מקפאות. לדובים לא היה חשק להיכנס למקום עוין כזה, שבלתי אפשרי לשרוד בו. ממילא הם ידעו שרוב הנמלטים לשם ימותו בתוך זמן קצר, אז הם הניחו לכל מי שרצה לברוח לשם."

"ואתם? איך הצלחתם להימלט מהשבי?" שאל מגירבו.

"גם אנחנו ברחנו למדבר," אמרה שי.מוי.

"ואיך הצלחתם לשרוד במדבר?" חקר מגירבו.

"הצלחנו..." אמרה שי.מוי, נבוכה מעט, "אפילו אני בעצמי לא יודעת להסביר למה ואיך דווקא אנחנו הצלחנו להישאר בחיים. פשוט, מצאנו מזון, מצאנו מים, והצלחנו לבוא לכאן בעזרת פאראדארטא."

מגירבו חכך בסנטרו בתימהון. "אני לא מאמין גדול בצירופי מקרים ממוזלים," מילמל. "מה היכולות שלכם? מה הכישורים שלכם? למה דווקא אתם נבחרתם להגיע לכאן? יש לכם איזה מסר מיוחד? ידע ייחודי? משהו הדריך אתכם? משהו יעץ לכם? משהו אימן אתכם? משהו הכין אתכם לשרוד כאן? עבדו אתכם על אסטרטגיה?"

שו.בי ושי.מוי נעצו מבט האחד בשניה, הנידו בראשם וחזרו להישיר מבטם לעבר מגירבו.

"לא, כלום מכל מה שאמרת," הודה שו.בי. בקול נמוך.

"איך החלטתם לברוח בדיוק?" שאל דרגיון, "כמה זמן תכננתם מראש את הבריחה שלכם אל המדבר?"

"לא תכננו כלום," אמרה שי.מוי, "שו.בי אמר 'נמאס לי מכל זה', ואני אמרתי לו 'אז בוא ונברח למדבר', הוא הסכים, קמנו והלכנו."

"זה מה שהיה?" נדהם דרגיון. "לקחתם אתכם ציוד? בגדים חמים? מזון ושתייה? נשק?"

"לא לקחנו כלום, פשוט קמנו והסתלקנו," הסבירה.

"וידעתם שאתם רוצים להגיע לכאן? ידעתם שאתם צריכים לפגוש תייר חלל שיקפיץ אתכם לכאן?"

"לא ידענו כלום כשנמלטנו למדבר," הודה שו.בי.

"אז מה חשבתם שיקרה במדבר הזה? בטח הייתם מודעים לכך שזה מקום עוין ומסוכן."

"לא חשבנו על כלום באותו רגע," הסבירה שי.מוי, "פשוט רצינו להסתלק מהמקום, והסתלקנו."

"ואם הייתם נתפשים? איזו תוכנית היתה לכם?"

"לא הייתה לנו שום תוכנית. אבל עובדה שלא נתפשנו."

מאריקה החליפה מבטים עם אראוו. "קשה להאמין לסיפור הזה," הקרין אראוו למוחה של מאריקה. "הסיכויים להצליח בכל מה שעשו בלי לתכנן מראש נראים לי אפסיים."

"גם אני לא מבינה את זה. הם מסתמכים בעיקר על המזל..." הקרינה אליו. "וזה מתאים לדפוס הפעולה שלהם מאז שהגענו. לולא ההתערבות שלנו הם לא היו נשארים בחיים. עוד לא הצלחתי לפענח מה הסוד שלהם." מגירבו הבחין בהחלפת המבטים של השניים, ולא הגיב.

"אם כך, מדוע הגעתם לכאן? היום יש לכם תוכנית?" המשיך דרגיון לשאול.

"הגענו לכאן כי זה נראה מקום מתאים יותר מהמצב של הירח שלנו ומהתנאים שהיו במדבר שלנו," אמרה שי.מוי.

"והיום כבר יש לנו תוכנית," הוסיף אחיה, "אנחנו רוצים למצוא מי אחראי לכל מה שקרה ולחסל אותו."

מגירבו התאפק בקושי מלפרוץ בצחוק. "אשמח לשמוע על התכנון שלכם איך לעשות את זה," העיר. "עוד אין לנו תכנון, אבל נחשוב על זה," אמר שו.בי.

'ככה חשבת', הרהר מגירבו, והוסיף "אתם תשמחו אם יגישו לכם עזרה? אולי נוכל להציע לכם כמה רעיונות?"

"בטח!" התלהב שו.בי. "נשמח מאוד לרעיונות ולעזרה!"

שי.מוי נעצה באחיה מבט נוקב. "אבל... יש לנו תנאי אחד..."

"מה התנאי?" שאל מגירבו, עדיין משועשע מהשיחה.

"אחי ואני במו ידינו נחסל אותו. אתם צריכים להבטיח לנו את זה."

תורו של דרגיון היה לחייך. "אתם יודעים מי זה? והיכן הוא נמצא?"

"עדין לא," השיבה בלי שמץ של מבוכה.

מגירבו נעץ מבט ממושך בדרגיון שאישר לו בהינהון. "כן, אני חושב שנוכל להבטיח לכם את זה," אמר.

"מעולה!" שי.מוי היתה במצב רוח מרומם, כאילו המשאלה שלה עומדת להתגשם עוד לפני רדת החשכה. "וכעת, אולי תספרו לנו קצת על עצמכם?"

אריץ, הווה

"אז מה בדיוק היה הסוד של שני הצעירים האלה?" בריותיאה היתה מסוקרנת. "כלומר, מלבד זה שהם סופרים בשיטה הבינארית," הוסיף סקריואן. "אם אכן היה להם סוד, אולי הוא יתגלה בהמשך," השיב מרקיואה. "האמת היא שהם נשמעים לי די מטומטמים וחצופים," חיווה סקריואן את דעתו. "צעירים מטופשים, בלי ידע, חסרי ניסיון. ככה לא יוצאים למלחמה." "אמת, גם אני חושב בדיוק כמותך," הסכים מרקיואה. "ומה קרה עם אורבון ואגדון? להיכן הוא נעלם?" שאלה ארבלה. "הוא לא נעלם. הוא היה ברקע, אבל בחר שלא להחשף עדיין. אולי הוא רצה ללמוד ולהבין יותר לפני שהוא מתחיל להתערב באופן פעיל. אולי הוא סייר בפלנטות אחרות, אולי גנט ליקומים אחרים, ואולי הוא שעה כל העת בקרבנות ממש, כדי להכיר אותם טוב יותר, מה השכלתם והכשרתם, מה יכולותיהם. ואולי נדע את התשובות האלה בהמשך."

פלנטת 'אריץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

דרגיון הוסיף כמה עצים למדורה, אשר ש.ו.בי הצית בעזרת אבני בזלת מחודדים. כעת היו לבושים בפיסות עור של בעלי חיים, שכיסו את גופם באופן חלקי אמנם, אך סיפק את שניהם. שי.מוי הכינה אותם בזריזות והגישה להם כשי. ש.ו.בי התעסק עם ענף עץ ארוך וטיפל בכמה פקעות במרכז הלהבה, כמו גם נתחי בשר שתלה מעל חצובת עץ משולשת.

"איפה נמצאת פלנטת אראמור?" שאלה שי.מוי.

"אנחנו לא מלומדים, ולא כל כך התעסקנו במיקומים של פלנטות בחלל," אמר דרגיון. "לפי הערכתי אנחנו באמצע הדרך בין הפלנטה הזאת לבין מרכז צביר הכוכבים המשותף שלנו. אבל אל תנסי לחפש את אראמור לפי התיאור שלי."

"טוב, לא חשבתי לעשות את זה," הודתה שי.מוי. "ומה קרה בפלנטה שלכם?"

"בצירוף מקרים מדהים, קרה אצלנו בדיוק מה שקרה אצלכם," אמר דרגיון, "לפני זמן קצר התהפך מהלך העניינים. אנחנו היינו בפסגת הקידמה בפלנטה שלנו, והנמרים בעלי שיני החרב היו בין הגדרות או בשמורות סגורות. לפתע הם הפגינו קפיצת דרך מהירה בהתפתחותם. הם יצאו מהגדרות ומהשמורות, והכניסו אותנו לתוכם. אף אחד לא הבין איך זה התרחש. איזה מנגנון אבולוציה פעל כאן? איך למדו שפה ותקשורת מפותחת, סימבולית, בתוך פרק זמן קצר להפליא? כל הנסיונות להתאגד ולהתמרד נכשלו והפכו לאסון. אלפים מאיתנו נטרפו, או מתו ברעב, בצמא, באפיסת כוח מעבודות כפיה. שירותי הבריאות קרסו בבת אחת, ואלפים מתו ממחלות ללא טיפול. הם השמידו את כל התשתיות שלנו, והרסו את כל התרבות שהקמנו במשך מאות אלפי זריחות."

"אז גם אתם החלטתם לברוח, בלי לדעת מי אשם? מי האויב?"

"לא בדיוק," התערב מגירבו, "היה לנו דווקא תכנון בסיסי."

"מה תכננתם?" שאל ש.ו.בי.

"ידענו שאין לנו מידע," הסביר מגירבו, "לכן הקדמנו לשלוח צוות של ארבעה... הממ... 100 מטובי ציני הצבא שלנו לכאן, לכוכב העונשין הזה, שהתחזו לעבריינים שהוגלו לכאן. התפקיד שלהם היה להיטמע בין האסירים האמיתיים, לאסוף כל מידע שניתן, ללמוד כל מה שאפשר, להשיג נשק, ולהמתין לנו. ולכן, היעד הראשון שלנו זה לחבור אליהם ולהבין מה השיגו ועד כמה הם התקדמו."

"אתם יודעים איפה הם?" שאלה שי.מוי.

"לא, זה עתה הגענו..." אמר מגירבו. "הם ינסו לחבור אלינו, כאשר נסמן להם שהגענו לכאן."

"איך תסמנו להם את זה?" התעניין ש.ו.בי.

"בעזרת עשן שחור. כל פעם, כאשר צל השמש הוא הקצר ביותר, נדליק מדורה במקום הגבוה ביותר האפשרי בסביבה שלנו. נחפש חומרי בעירה שיצרו עשן אפור או שחור. השליחים שלנו אמורים לחפש בזמן הצל הקצר ביותר את העשן הזה, וכך אולי הם יאתרו את מקומנו ויצאו לקראתנו."

"ואולי הם רחוקים מדי? או בחלק אחר של פלנטת העונשין?" הקשה שו.בי.

"מי שהעביר אותנו לכאן הבטיח לנו שאנחנו במרחק של הליכה בין זריחה לשקיעה מן המושבה שלהם," אמר דרגיון. "וזה גם תואם לאירוע שסיפרתם עליו, שבו הזכר הזה הציל אתכם במפגש האלים עם קבוצת האסירים."

"אז כבר החמצתם את הצל הקצר ביותר," ציין שו.בי.

"לא נורא, ממילא עדיין אנחנו חלושים ולא התאקלמנו כאן, נוכל להתחיל לאותת להם אחרי הזריחה הבאה," אמר דרגיון.

"מה היה התפקיד שלכם באראמור?" שאלה שו.מוי.

מגירבו נעץ בה מבט חודר. "אני הייתי מושל מחוז מספר 8, כלומר מחוז 1000, אחד מעשרים המחוזות בפלנטה. דרגיון עבד יחד איתי, והיה ממונה על המבצעים והביטחון במחוז שלנו."

"אתה לא צריך להמיר מספרים לשיטה שלנו, אנחנו מכירים היטב את שיטת הספירה המוזרה והמסובכת שלכם," אמרה שו.מוי.

"דרגיון היה כמו ראש הצבא?" שאל שו.בי.

"אפשר להגיד," אמר דרגיון.

"וכמה חיילים היו לך?"

"כאלף."

"ולא הצלחתם לנצח את הנמרים עם כל כך הרבה חיילים?"

"היו כאלפיים נמרים רק במחוז שלנו... רוב החיילים שלי נטבחו ונשחטו. לא הצלחנו לפגוע כמעט באף נמר, כי הנשק שלנו לא התאים להילחם בחיות טרף כאלה. הוא היה מותאם לשימוש נגד בני אנוש מפירי חוק."

"אז איך אתם הצלחתם להישאר בחיים?" שאלה שו.מוי בפליאה.

"שאלה טובה. אולי גם לנו שיחק המזל... אבל ניסינו לעזור למזלנו כמיטב יכולתנו. ירדנו למחתרת. נטמענו בקהל הרחב, כך שהנמרים לא יכלו לזהות אותנו כמנהיגים. בחשיכה היו אנשינו מביאים לנו מזון ושתייה, כך שיכולנו להתפנות למפגשים ולתכנן תוכניות."

שו.מוי חילצה מתוך הגחלים הרוחשים את פריטי המזון המפויח וחילקה בין השישייה. הנסיכה מאריקה ושומר ראשה אראוו בחרו לפרוש למקום אחר ונעלמו מן האזור לסעוד את ליבם בפרטיות.

מגירבו עקב אחריהם במבטו עד שנעלמו מן העין. הוא פנה אל דרגיון. "גם לך יש הרגשה כמוני, שהשניים האלה הבינו היטב את השיחה שלנו?"

דרגיון הניד בראשו. לא היה לו מושג.

*

מעבר למפגש רכסי ההרים מכיוון זריחת השמש, החלו להשתנות פני הנוף. ההרים הנמיכו והשתפלו למרגלות עצמם, ונבלמו על ידי גדת נהר רחב ידיים שוטף וקוצץ שנמשך מן ההרים המושלגים הרחוקים ועד לים הגדול. ומעבר לגדה האחרת של הנהר, גם האקלים החל להשתנות. כמה גבעות נמוכות הצמיחו חורשות של עצים דלילים ועשבים גבוהים, ובהמשכם, המרחבים הפכו למישוריים. היה קשה מאוד לראות את סופם. אבל בהמשכם, שוב החל הנוף להשתנות, והיער הפך לצפוף יותר על גבעות פזורות ומרוחקות מעט זו מזו, מה שהתאים ביותר לאכלס קבוצה גדולה של העבריינים שהוגלו לכאן מכל קצווי היקום. זו היתה מושבה, אחת מיני רבות שהיו פזורות בכל רחבי פלנטת העונשין.

העבריינים האלה, רובם אסירים ופושעים אכזריים, לא חיו בקבוצה אחודה ומלוכדת. המריבות התכופות, הסכסוכים והקרבות גבו מחירים יקרים מדי, והם רצו רק להמשיך לשרוד. במשך הזמן נוצר מארג חיים שכלל חבורות, ששיתפו איכשהו פעולה בתוך הקבוצה, אולם נאבקו על שרידתם בקבוצות האחרות. המקרים היחידים שהתאחדו היה להילחם בשיתוף פעולה מלא כנגד לטאות הענק הטורפות.

לאלה האחרונים, למרות גודלם, כוחם ומלתעות האימים שלהם, לא היה שום סיכוי נגד היצורים הקטנים והחכמים מהם, כל עוד היו מלוכדים. הגולים הצליחו להניסם בנקל, תוך שימוש בלפידי אש מאולתרים. לפעמים גם הצליחו להמית אחדים, ואז התחלקו בנדיבות בבשרם. ממילא היתה כמות כל כך גדולה של בשר במקרים כאלה, שרובו הרקיב עוד בטרם הצליחו כולם למלא את כרסם. אולם מלבד המקרה הזה,

כל חבורה כללה שניים או שלושה, וכל חבורה שלטה בטרטוריה משלה, שטח אדמה שהיו מוכנים להילחם עליו. במקרים בודדים היו שורדים בודדים שחיו בשטח משלהם, למרות שהיה להם קשה מאוד להגן על עצמם מפני חבורת פולשים שחמדה את שטחו. ובכל שטח כזה בנתה כל חבורה לעצמה מחסה, ששימש כמעונם. שם לנו, שם אכלו, ושם הסתתרו מפני הגשמים.

טין לין, צעיר מוצק ונאה, היה טרוד בניסיון לפצח אגוז קוקוס ענק בעזרת חרב הברזל שלו. קו קו סו, שהיה מעט נמוך ומעט צנום מעמיתו, עמד סמוך אליו וסרק במבטו את הסביבה הקרובה. אף יצור לא נראה לעין, והשקט ששרר באזור המחסה שלהם הניח את דעתו. גם הוא היה חמוש בחרב ברזל זהה, שהיתה נעוצה אצלו בין כסות העור שלבש לבין גבו. שניהם נראו כבני ארבעים הקפות סביב השמש.

"סום לא תצליח לשרוד עד הזריחה הבאה," אמר קו קו סו.
"מה שמעת בדיוק?" שאל טין לין.

"החבורה היוריאנית. אחרי השקיעה ארבעה מהם מתכננים לחסל אותה. הם יחכו עד שתירדם. הם יאנסו אותה, יהרגו אותה ויאכלו אותה... היא לא יכולה להישאר ערה כל שעות החשיכה. הפעם אין לה סיכוי להצליח להגן על עצמה."

טין לין הצליח לבקע את הקוקוס, שתה מן הנוזל שלו, וחילק לשני חלקים שווים את הציפה הטעימה והמשיכה של האגוז. הוא הגיש חלק אחד לשותפו, וקם על רגליו.

"אני הולך לדבר איתה," אמר טין לין.

קו קו סו נעץ בעמיתו מבט כאילו יצא מדעתו. "לדבר איתה? עם הרוצחת המטורפת הזאת? אתה רוצה למות?"

"אל תדאג, אני לא אמות."

"כל מי שהתקרב אל סום חשב ככה, וכולם טעו."

"כל מי שהתקרב אליה, רצה לאנוס אותה או להרוג אותה, ולכן הם מתו. אני רוצה רק לדבר איתה." "ואיך תשכנע אותה שאתה רוצה רק לדבר איתה? אתה יודע למה היא מסוגלת. היא יכולה להרוג חיה טורפת ממרחק של שלושים צעדים!"

"אני יודע בדיוק למה סום מסוגלת. אני קראתי את התיקים של כל העבריינים שהוגלו מאראמור לפני שהביאו אותנו לכאן, ואני מכיר את כל הסיפורים עליה."

"והיה כתוב כמה אנשים היא רצחה?"

"היה כתוב... אומדן מוערך... אף אחד לא יכול היה לספור אז לא ידוע כמה בדיוק. אבל הרבה."

"ואתה מתכוון ללכת?"

"כן."

"שמע," אמר קו קו סו, "הגענו לכאן ארבעה. אל יון נהרג באותו יום שהגענו. קאי דאי נעלם ואין לנו מושג מה עלה בגורלו. נותרנו שניים, וכעת אני רואה שאשאר לבדי."

"לא תשאר לבדך, שנינו יחד נשלים את המשימה."

קו קו סו נדם.

טין לין הניח בצד את חרבו. "אבוא אליה בלי החרב, זה יתן לי אמינות ולה תחושת ביטחון."

"אתה מטורף," נשף קו קו סו.

"שמור על המחסה ושמור על עצמך," אמר טין לין והחל לנוע לעבר המחסה של סום.

*

כמה עשרות זריחות לפני כן, הצליחו להגלות לכאן את סום, ששמה הלך לפניו באראמור כ'רוצחת המטורפת'. היא היתה צעירה ויפהפיה, בעלת גוף מרהיב וחטוב, מה שהיה בעוכריה כאשר בגרה מילדה לנערה. הזכרים לא יכלו לעמוד בפניה ונכנעו ליצרם, ואנסו אותה בהמוניהם. היא סבלה את ההשפלות ושאפה להתאבד, אך החליטה להתגבר על התופעה הזאת וללמוד להתגונן. ובחלוף השנים הפכה לרוצחת היעילה והקטלנית ביותר שידע אראמור מאודו. היא אימנה את עצמה בהטלת סכינים, ויכלה לקלוע אל חוט השערה ממרחק שלושים צעדים, או לנקב את גולגלתו של נמר בעל שיני חרב, גם אם שטט לעומתה במלוא מהירותו. אף אחד לא היה מוגן מפני סכיניה הקטלניים. עד שנמאס לשלטונות אראמור, מהצד האחד מהתכונה המוזרה שכול מי שפגש אותה רצה לאנוס אותה, ומהצד השני שכל אחד כזה מצא את מותו המהיר, והם שלחו קבוצת חיילים, שהצליחה ללכוד אותה, ולשגר אותה לכוכב העונשין, שם תוכל לחסל לטאות ענק ופושעים אלימים כאוות נפשה.

המעשה הראשון שעשתה כאשר הגיעה ל'יער האסירים', היתה לחפש את הנפח המקומי. בדרך הצטיידה באבן בזלת, שהטיחה אותה בכוח רב על אבן אחרת, ופיצחה אותה לשניים. את החלק המיוחד כסכין נטלה עימה.

היא הגיעה אל הנפחיה, וראתה את הנפח ועוזרו הצעיר שופכים מקערת אבן ברזל נוזלי לווהט לתוך סלע גדול משוטח, שבו סותתה תבנית של חרב. כך יצקו את החרבות האחידות במושב הזאת, ומכרו אותם לשורדים תמורת טובין - בדרך כלל צדו למען הנפחים והאכילו אותם, והניחו להם לעסוק באומנותם.

היא נעמדה לידם וציירה על האדמה צורה של סכין הטלה.
"הכן לי שלושה סכינים יצוקים בדיוק לפי הדוגמה הזאת," פקדה על הנפח המבוגר.
"הסתלקי מכאן," השיב לה בזעף.

זו היתה טעות. היא הניפה את ידה עם אבן הצור המיוחדת, ובתנועה מהירה שיספה את גרונו. ראשו נשמט לאחור, ודם קלח וניגר על כל גופו. היא הדפה ברגלה את גופתו ארצה.
"אתה יודע להכין סכינים כאלה?" פנתה אל עוזרו.
"כ...כ...כן," הנער המבועת החל לרעוד בכל גופו.
כך השיגה סום את שלושת סכיני ההטלה שלה זמן קצר לאחר שהגיעה לפלנטת העונשין. ומאז עשרות אסירים גולים שפגשו אותה ותכננו לחדור לתוך גופה בניגוד לרצונה, מצאו את מותם.

*

טין לין קרב אל המחסה שלה בצעדים איטיים. למרות שניסה להפגין שלוה וביטחון עצמי, הרגיש כיצד ליבו מתחיל להלום בחזהו במהירות רבה ובעוצמה חזקה מהרגיל. לא היה מנוס מן התחושה הזאת, של ההתגרות במוות. הוא לא ראה אותה, אך לפתע שמע היטב את קולה מן הצד, מבין השיחים. היא הגיחה מאחורי גזע עץ רחב.
"עצור! למה באת לכאן?"

הוא קפא על עומדו, אבל נרגע מהר מאוד. אם היא קודם שואלת שאלות ורק אחרי כן מטילה את הסכין, יש לו סיכוי סביר להצליח. והוא גם ידע היטב, שמי שעונה לה בצורה לא מדויקת, חורץ את גורלו. התשובה חייבת להיות כזו שתפיס את דעתה, ותאפשר את המשך השיחה.
"סום, אני רק רוצה לספר לך משהו חשוב מאוד בשבילך."

היתה דממה קצרה. היא לא הגיבה, ולא נשמעה שום איבחה של סכין מתעופפת. זה בישר לו טובות. ההימור הגדול שלו היה על שמה, סום. אף אחד אחר בפלנטת העונשין לא ידע, ולא יכול היה לדעת, מה שמה. כולם השתמשו אך ורק בכינוי שדבק בה, הרוצחת המטורפת. והוא הימר על כך שהיא תסתקן כיצד ידע את שמה.

"איך אתה יודע את שמי?" שמע את שאלתה, ונשם לרווחה. סיכוייו להישאר בחיים השתפרו מאוד.
"קראתי את התיקים של כל האסירים שהוגלו לכאן לפני שנשלחתי לכאן," השיב, עדיין מבלי להפנות לעברה את ראשו. "אני מכיר את כולם. ודווקא התיק שלך היה המעניין והמורכב ביותר, כך שהרקע שלך ידוע לי במיוחד."

שוב השתררה דממה, וטין לין הניח שהיא מנסה לעכל את דבריו.
"שולחים לכאן רק אסירים ופושעים. מה היה הפשע שלך?"
"אני לא אסיר ולא פושע. נשלחתי לכאן כמתחזה לאסיר. שמי טין לין, ואני קצין בליגיון הביטחון של מחוז 8 באראמור. לי ולשותף שלי קו קו סו יש כאן... משימה... חשובה ביותר..."
"תפנה אלי כאשר אתה מדבר אלי!" קראה בטון מצווה.

טין לין סובב באיטיות את ראשו, וראה אותה לראשונה בחייו במלוא הדרה, במרחק של חמישה צעדים ממנו. נשימתו נעתקה. היא לא היתה רק תמירה, זקופה ויפה, היא היתה הדבר היפה ביותר שראה מעודו. בגד העור שלה נמשך מהכתף באלכסון עד למותן הנגדית, וחשף שד מוצק ומדהים. שיערה השחור הארוך גלש אל מאחורי כתפיה, וחשף צוואר צח, מושלם ומרהיב. עיניה היו ירוקות כעלי העצים. לפתע הבין מה הבעיה של האישה הזאת. היא היתה מקוללת, בלי ספק. היא לא היתה סתם יפהפיה, אלא מושכת ומגרה בעוצמה שאין להתנגד לה. הוא חש שמוחו התפצל לשניים. חצי ממוחו פקד עליו להסתער עליה ולנסות לאנוס אותה. איברו החבוי מתחת לבגדו החל להתקשות ולהזדקק. אותו מוח ידע היטב שלא יוכל להשלים את המשימה הזאת, ולא היה לו אכפת. הוא היה מוכן למות אפילו בעבור המחשבה או הדימיון שהוא עשה זאת איתה. אבל החצי השני של מוחו פקד עליו לא לזוז ממקומו. אתה חייב להתאפק ולשלוט על עצמך!

אתה קצין ותיק ואחראי! יש לך משימה, להציל את הכוכב שלך. כל חיך התאמנת לביצוע המשימה הזאת, ואסור לך להיכנע ליצרך!

כעת הבין שהיא אכן היתה שרויה בבעייה אמיתית כל ימי חייה. לא אשמתה היתה זאת שנולדה בתוך גוף, שמכניע כל זכר ומאלץ אותו לנסות לאנוס אותה. זו היתה מלכודת שטנית: משיכה חייתית בלתי ניתנת לשליטה, ובעקבותיה מוות אלים ומהיר...

מאבק האיתנים בין שני חצאי מוחו הסתיים בנצחון זעיר של המוח המיושב בדעתו, למזלו של טין לין. הוא נשאר לעמוד ללא נוע - ונשאר בחיים. וכעת הבחין שבכל יד אחזה בסכין הטלה, ובחגורתה היו נעוצים עוד ארבעה סכינים... אם כך היו לה שישה ולא שלושה כמו שהניחו כולם.

"מה אתה יודע עלי?"

"הכל. אני זוכר את התוכן של כל התיק שלך. אפילו קראתי את הפרוטוקול של ועדת הענישה שדנה בעניין שלך. את הרגת כל כך הרבה אנשים, שכל חברי הוועדה החליטו פה אחד להוציא אותך להורג. אבל חוות דעת של אחד המושלים הבכירים ביותר שינתה את דעתם. הוא טען שאמנם הרגת יותר מדי, אך זה היה תמיד כתגובה למעשים של הקורבנות שלך כלפיך. מעולם לא הרגת להנאתך ולא יזמת רצח אנשים חפים מפשע. הטענה הזאת הכריעה את הכף לזכותך, והם החליטו להשאיר אותך בחיים ולהגלות אותך לכאן."

היא סקרה אותו מכף רגל ועד ראש. "מה רצית לספר לי?"

"נודע לנו שחיך בסכנה. אחרי שקיעת השמש כמה אסירים מהקבוצה היוריאנית מתכננים להמתין עד שתירדמי, ואז להתנפל עליך, לאנוס אותך, להרוג אותך ולאכול את בשרך. הם ארבעה, כך שאת בסכנת חיים אמיתית. אם תרצי נוכל לסייע לך להגן על עצמך."

"אני לא זקוקה לשום הגנה!" קראה בקול נרגז. "חזור למקומך!"

"סום, את עלולה למות בקרוב," חזר ואמר בקול נמוך. "את צריכה מישוהו שישמור על גבך כאשר את ישנה... הרי שנינו יודעים איך החיילים הצליחו להשתלט עליך באראמור. הם התנפלו עליך בשנתך..."

"חזור למקומך," חזרה על הוראתה, והפעם הזאת הוסיפה בטון מרוכך: "אני לא אמות בקרוב."

טין לין ציית. הוא הסתובב והחל לפסוע לכיוון מחסו. "מה את מתכוונת לעשות?" שאל.

"אני יוצאת לצוד," אמרה.

"בכל מקרה, ההצעה שלי בעינה עומדת. אם תרצי - נצטרף לעזור לך."

היא לא ענתה עד אשר התרחק ונעלם מטווח ראייתה.

ארץ, הווה

"סום קצת מוצאת חן בעיני, למרות שאני נגד רציחות," הודתה ארבלה בקול מבויש קמעה, "לא הייתי מתנגדת ללמוד להשתמש בסכיני הטלה כמוה, זה נראה לי רעיון טוב."

"המממ..." כחך מרקיואה.

"אני בטוח שאת יפה לא פחות מסום," אמר סקריואן בהלצה, "אבל בשביל מה את צריכה לדעת להטיל סכינים, הרי אף אחד לא מנסה לאנוס אותך."

"נכון," הסכימה בכובד ראש, "אבל כדאי להיות מוכנה לכל סכנה."

מרקיואה החליט להתערב. "זה היה מתאים לסום בעולם שלה, שאין בו דין ואין בו דיין. בעולם ששולט בו רק חוק הג'ונגל, 'כל דאליים - גבר'. בעולם של חיות טרף שמסתובבות חופשי. אנחנו חיים כאן בעולם שונה לחלוטין. עולם טכנולוגי מפריד בינינו לבין חיות הטרף. ובתוך החברה האנושית עצמה, אצלנו שולט החוק. השכלנו ליצור לעצמנו ספר חוקים שישמור על החיים שלנו מפני עצמנו, עולם שיש בו שופטים, ושוטרים ועורכי דין. ואפילו אם מישוהו אונס אותך חלילה - אסור לך לקחת את החוק לידייך, לשפוט אותו ולהוציאו להורג, כמו שסום עשתה במרבית חייה."

"ואם הייתי שואל אותך כעת, באיזה עולם מן השניים היית מוכנה לחיות, מה היית בוחרת?" התריס סקריואן.

היא חייכה במבוכה ולא ענתה.

"גם אני מחבבת את סום," נחלצה בריותיאה לעזרתה, "היא נאבקה להישאר בחיים והצליחה ועשתה את זה בכבוד. ונראה לי שהיתה יכולה להיות אישה נפלאה אם היו לה חיים אחרים, והייתי בהחלט מוכנה להיות חברה של אחת כזאת."

"גם אני..." אמר סקריואן, והמשיך בהלצה, "חבל שאין תמונות בספר שלך."

"הנה, היא נמצאת כאן", התערב לפתע גלוגאן והושיט לסקריואן איור שחור לבן שצייר בחשאי בעיפרון עבה. נשימתו של סקריואן נעתקה ואישוניו התרחבו. "כן, גם אותי היא היתה מטריפה..." פלט לעצמו.

פלנטת 'אראמור' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

וורג הוביל את שני אורחיו לתוך המעון הפרטי שלו, שריד שנותר שלם עבורו מהנאורים ההולכים על שתיים לפני ששועבדו. אולם את הנמר בעל שיני החרב לא עניין המבנה המפואר, אלא דווקא חשק בחצר רחבת הידיים וזו הפכה לנחלתו כמנהיג הזוריאס. צמחיה עדינה צמחה בכל מקום, ובמרכז החצר היה אגם מלאכותי ובו חיו דגים ועופות מים, אולם רוב העופות נטשו כאשר התחלפו הדיירים. בצדה המרוחק של החצר היה קרפיף הבהמות, שכעת עמד ריק מאחר ואת כולם טרפו וורג ועוזריו ברעבתנות עד שאזלו כולם. גורלם נחרץ, מכיוון שלא היתה להם יכולת להימלט מחצר המוות הזאת, והפכו לגל עצמות אחד אחרי השני. רק אחרי שסיים את הבהמות נפנה וורג לטרוף את בני האנוש, וגילה כי מתאים לו בדיוק אחד מדי יום, שאותו הביאו לו עוזריו משדה העומדים.

דוב האש והגורילה השתרעו על שפת האגם. שתי משרתות אנושיות הביאו עימן שני מגשים לכבוד האורחים, על מגש אחד היה אשכול בננות בשלות, ובמגש אחר היה דג גדול, ושני האורחים סעדו את ליבם. וורג עצמו לא השתתף בסעודה, והמתין בסבלנות עד לסיומה. רק זאקא-זורא לא היה נוכח באופן מוחשי בפסיגת המנהיגים הזאת, אולם הוא נכח כל העת בתוך מוחם. כולם היו מחוברים לאותה רשת תקשורת מוחית, במקביל. וכולם קלטו את הוראותיו בו זמנית. השיחה התנהלה ללא קול, מאחר וכושר הדיבור של שלושתם היה לקוי ביותר. "אני מצרף אליכם אורח שעדיין לא הכרתם," שידר זאקא-זורא לשליחיו. פאראדארטא הופיע בגניטה, סמוך מאוד לשלושתם. הם נרתעו מעט למראהו המכוער, ולצחנה שבקעה מפרוותו המדובללת.

"אלה ההוראות שלי," המשיך זאקא-זורא בשדר שלו למוחותיהם, "פאראדארטא העביר לכוכב העונשין קבוצה של שישה מורדים למתחם קטן, שמכונה 'עמק הלשון'. קבוצה ששמה לה למטרה להילחם בנו. אלה אנשים מסוכנים מאוד, מוכשרים ומיומנים ביכולות שונות, ועלולים לחבור לאסירים שבכוכב ולנסות ולגייס אותם להילחם בנו. הם האויבים שלי. לכן בחרו כל אחד חמישה לוחמים, ופאראדארטא יעביר אותם למחנה שלהם. הוא עצמו יצטרף אליהם למאבקם כדי לתת לי ולכם מידע על מקום הימצאם, מעשיהם ותוכניותיהם. ברגע הנכון תשתפו פעולה ותנסו לחסל את כולם."

"תנסו?" שאל וורג. "איך בדיוק שישה יצורים חלושים בלי נשק יכולים לעשות משהו נגדנו?" "אסור לזלזל באויבים," הינחה זאקא-זורא, "לכולם יש מוח מפותח, ויש להם יכולות ומיומנויות מיוחדות. השניים האחרונים שהגיעו לשם נמלטו לך מתחת לאפך, והם שני מנהיגים, עובדה שלא הצלחת לגלות אותם ולחסל אותם בשדה שלך. לכן ריכזתי את כולם עבורכם, להקל עליכם את מלאכת חיסולם." "יש עוד משהו מיוחד שאנחנו צריכים לדעת?" שאל וורג.

"כן," השיב זאקא-זורא, "חבר אליהם יצור שביעי, מיוחד במינו, וכנראה שלא תוכלו לחסל אותו בשום אופן. הוא מכונה 'אורבון אוגדון', ולא הצלחתי לפענח מה כוחו ומה סודו. אולם לבדו הוא לא יוכל להזיק לי, לכן דאגו שישאר מבודד מכל היצורים האחרים." "נשלח אותם מיד." לא היתה לו שום אפשרות תגובה אחרת פרט לציות מוחלט.

"ונושא אחרון," הזריק זאקא-זורא שדר לנתיניו הבכיר, "הנחה קבוצה מהשליחים שלך לאתר את המין המקומי המתאים ביותר לצרף אותו אלי. החזק ביותר, המהיר ביותר, הנועז ביותר, המצויד ביותר בטפרים ושיניים. אני אצייד אותו במוח שלי ואשתלט גם על כוכב העונשין."

השדר הסתיים. פאראדארטא ניגש לגורילת הזוריאס, אחז בידו, ושניהם נעלמו. כהרף עין שב לבדו, ואחז בידו של דוב האש. שניהם נעלמו. וורג הורה לאחד מעוזריו, שעמד כל העת במרחק מה מהם, להגיש לו את ארוחתו, ועד מהרה נגרר לשם בזעקות בן אנוש שנבחר מן השדה.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

"סיימתי", הכריז קו קו סו בסיפוק והראה את תוצר ידיו לטין לין. כמה ימים עבד על גילוף גזעי עץ, וכעת חיבר אותם בעזרת סיבים חזקים שפרם משרכים, ויצר את רובה הקשת הראשון על הפלנטה הזאת. את הידע הביא כמובן מההיסטוריה של הטכנולוגיה הצבאית הקדומה של כוכב אראמור, כאשר אבותיו הקדומים צדו ושרדו בעזרת הכלי הזה. "ומה עם החיצים?" שאל טין לין.

קו קו סו רכן הצידה. "הכנתי עד כה ארבעה אבי טיפוס בלבד", אמר. "כל אחד באורך מעט שונה. אעשה כמה ניסויים וכשאמצא את המידה הטובה ביותר, אעשה כמות גדולה של חיצים." טין לין נטל את אחד החיצים ומישש אותו. בקצהו של גוף העץ המוארך הצליח קו קו סו להצמיד ראש חץ חד עשוי מיציקת מתכת.

"בשביל ראשי החץ הקטנים האלה הזעתי כל כך בהפעלת המפוח הפרימיטיבי שלך?" רטן טין לין, "חשבתי שאתה הולך לצקת לנו חניתות, חרבות או סכינים..."

"לאלה צריך נפחיה אמיתית", הסביר קו קו סו, "ואין לי כזאת. בניתי תנור מאבני הבזלת ומפוח קטן, ואני יכול לצקת את העופרה הנוזלית לתוך אבן שהצלחתי לעשות בה שיקוע בצורת ראש חץ. אין לי כלים ומכשירים ליצור כלים גדולים מהחומר הקשה הזה."

טין לין דרך את מיתר הסיבים ושם בחריץ את אחד החיצים. הוא כיוון לעץ הסמוך, ולחץ על ההדק. החץ נורה בעוצמה רבה ונתקע עמוק בתוך הגזע. קו קו סו נראה מרוצה מאוד. הוא קם וניגש אל העץ, וחילץ בעדינות את החץ. "אנחנו צריכים לשמור עליהם", טען, "וכמו שאני מבין מה קורה ביער הזה, עם הבריונים וחיות הטרף שנמצאים בסביבה הזאת, נצטרך להצטייד בכמות גדולה של חיצים." "הבוקר יש כאן רעש הרבה יותר מיום רגיל", העיר טין לין, "משהו קרה הלילה שהעיר את כל היער." "אחרי הזריחה שמעתי צעקות, שכמה אנשים נמצאו מתים", אמר קו קו סו. לפתע קו קו סו כרה את אוזנו בדריכות. "שמעת משהו?" שאל.

"לא שמעתי כלום", השיב טין לין.

"היה נדמה לי ששמעתי איזה רחש", אמר קו קו סו.

הם כרו את אוזנם אך השקט שב לשרור באזור המחסה שלהם. "לפי מה שהתרשמתי מהשיחה שלי עם סום, היה צפוי שמשו חריג יתרחש הלילה", אמר טין לין. "אני מקווה שהיא חיה. אני לא מבין למה הגאווה שלה לא מאפשרת לה לקבל מאיתנו עזרה."

"בינינו, היא לא באמת זקוקה לנו. היא יכולה לחסל מרחוק את כל מי שהיא רוצה", אמר קו קו סו.

הוא היה עסוק כעת עם חרבו הארוכה בגילוף גזע ארוך וישר לחץ נוסף.

"שלושה תמיד עדיפים על יחיד", אמר טין לין, "איש אחד לא יכול לשמור על הגב שלו, כשהוא עסוק

ביריב מלפנים. או שמישו ירוצץ לו את הראש עם אבן גדולה לאחר שירדם מעייפות."

"אין לנו ברירה, היא חיה כך כל חייה, בודדת", אמר קו קו סו. "אנחנו צריכים לשכוח ממנה ולהתרכז במשימה שלנו."

"חבל לוותר עליה... היא היתה יכולה לעזור לנו במקום אל יון וקאי דאי", אמר טין לין.

"אבל כמו שתיארת לי אותה, היא רק היתה מפריעה לנו", טען קו קו סו. "אמרת שאי אפשר לעמוד

בפני המשיכה הקטלנית שלה. אז איך החבורה שלנו תוכל להימנע מכך? אם היא לא תחסל את כולנו לפני שנתחיל לעסוק במשימה שלנו, אנחנו כל הזמן נחשוש ממנה שהיא תתחיל להשתולל!"

"כן, על הבעיה הזאת לא חשבתי עד הסוף", הודה טין לין. "היא מכבה לך את המחשבות, ומפעילה את היצרים... ברגע הראשון גם אני הייתי מוכן להרהר ברעיון לוותר על חיי למען המחשבה שהייתי יכול...

אולי... אבל למזלי התגברתי על הגירוי. כמעט ולא חזרתי ממנה חי."

"ואם אני אראה אותה? איך אני אתגבר על הדחף הזה?"

"אני אציל אותך!" אמר טין לין בביטחון עצמי רב. "אני אמנע ממך מלהתקרב אליה עד שתרגע!"

ולאחר מחשבה קצרה הוסיף, "ואולי זה הפיתרון... אבקש ממנה לתת לי סיכוי לערוב לה שאשמור

עליה שאיש לא יגע בגופה. רק אם אכשל היא תהיה רשאית להגן על עצמה."

טין לין פסע הצידה למקום ללא צל, שם נעץ יתד עץ באדמה, ועשה כמה סימנים בקרקע. זה היה מתקן מדידה פשוט, לפי אורך הצל ידע מתי מתייצבת השמש בדיוק מעל ראשו. הוא בחן את צל היתד. "עוד

מעט אטפס", אמר. מדי יום היה מעפיל אל פיסגת הגיבעה הסמוכה ממנה היתה ראות טובה לכל השטח.

הוא חיפש אות עשן, ועד היום לא הבחין באות כזה.

לפתע נשמע רחש ברור במרחק כמה פסיעות מהם. טין לין נסוג לאחור ושלף את חרבו. גם קו קו סו

מיהר לדרוך את מיתר רובה הקשת שלו, והניח חץ בחריץ. הם סקרו בדריכות את העצים והשיחים,

מישהו הסתתר שם, ללא צל של ספק.

זה לא היה מישור זר. סום נחשפה מעבר לגזע עץ שהסתיר אותה, וקרבה אל השניים. טין לין נרגע כאשר ראה כי שתי ידיה ריקות, וכל ששת סכיניה נעוצות בחגורתה. הוא החזיר את חרבו לחגורתו, ומיד נפנה אל עמיתו קו קו סו, לראות כיצד הוא מגיב להופעתה.

קו קו סו נראה היה מבוועת כאילו שנתקל בנמר בעל שיני החרב. הבהלה הראשונית הפכה לתדהמה, כאשר נחשף ליופייה המדהים. הוא החל להתנשם ולהתנשף בכבדות, וליבו כמעט חדל מלפעום. טין לין צדק, בת אנוש יפה ממנה עוד לא ראה מימיו. נשימותיו הפכו לגניחה חרישית. הדם אזל מרקותיו והחמצן אזל מריאותיו, והוא התקשה לשאוף אוויר. מוחו היה ריק ממחשבות, וגרונו לא הוציא הגה. ממילא לא ידע מה לומר. וגם לא מה לעשות. למזלו טין לין פסע לקראתו ונכנס לתחום ראייתו, חוסם חלקית את דמותה של הרוצחת המטורפת.

"הכל בסדר, הכל בסדר," שמע את קולו השקט והרגוע של טין לין. "עזוב את רובה הקשת, אין לנו צורך בו כעת."

קו קו סו ציית, הניח את רובה העץ על הקרקע, וניסה לקום ולעמוד על רגליו, אך שריריו בגדו בו והוא נשאר לשבת על הארץ, מאובן. טין לין סייע לו לקום באיטיות.

"סום..." מילמל קו קו סו חרישית.
טין לין פנה אליה. "כמה זמן את נמצאת כאן?"
"שמעתי את כל השיחה שלכם."

קו קו סו לא יכול היה להוריד ממנה את מבטו, למרות שהרגיש כי עליו להפסיק לנעוץ בה מבט ישיר. אולם היא היתה מורגלת במבטים כאלה, שלרוב הסתיימו בהטלת סכין - אך הפעם הזאת היא היתה רגועה מאוד. היא ידעה שטין לין יעמוד במילתו.

"אני מבין שהרביעיה היוריאנית זו העבודה שלך," אמר טין לין.
היא הנהנה בלי אומר.

"ואתה... בסדר?" פנה טין לין אל קו קו סו.

"אני מקווה שכן..." אמר בראש מורכן, כאילו בוש בהתנהגותו.
היא התבוננה ברובה הקשת שלמרגלותיו. הוא שם לב למבטה, והרים אותו.
"אתה עשית את זה?" שאלה.

"כן," השיב.

"במה אתה מתמחה?"

"אני הקצין הטכני הבכיר ביותר בלגיון הביטחון של מחוז 8 באראמור. אני יודע לעשות הרבה מאוד דברים, אם יש לי כלים וחומרים מתאימים. וכשאין לי, אני מנסה לאלתר כלים וחומרים."

הוא הושיט את הכלי לעברה.

"אני מציע שתנסו אותו, יכול להיות שתצטרכי להשתמש בזה אי פעם."

בידה הימנית שלפה סכין הטלה, וחיפשה במבטה מטרה ראויה. משבחרה עץ מתאים, במרחק של כעשרים צעדים מהם, הטילה את הסכין שננעץ בעוצמה רבה במרכז הגזע. לשניים לא היה ספק שהיא מיומנת ביותר בכלי הזה. זה שימש עבודה כנקודת ייחוס. כעת נטלה ממנו את רובה הקשת בידה השמאלית, כיוונה אותו אל הסכין וירתה חץ. זה ננעץ עמוק בגזע במרחק של חמש אצבעות מעל לסכין שלה.

היא ניגשה אל העץ, וחילצה ממנו את הסכין והחץ וחזרה אל השניים. "נשק טוב, אבל מסורבל ואיטי," חרצה את משפטה.

כעת הבחינה ביתד העת הנעוץ באדמה, לא הרחק ממנה.

"מה הדבר הזה?" שאלה.

"זה מראה לנו את הצל של אור השמש, וכאשר הוא הקצר ביותר אני צריך לחפש במקום הגבוה ביותר בסביבה שלי אות עשן מהשותפים שלי, בהנחה שכבר הגיעו לפלנטת העונשין הארורה הזאת."

"ומה תעשו כאשר תגלו את העשן הזה?"

"נצא למסע לכיוונו. הגענו לכאן ארבעה קצינים, אבל לצערי נותרנו שניים בלבד."

"מה המשימה שלכם?"

"יהיה לך קצת קשה להבין, מפני שהגענו לכאן לפני... שהכל התהפך עלינו..." אמר טין לין. "את הגעת לכאן לפני חמש עונות קור. את בודאי זוכרת את אראמור. אבל משהו מוזר קרה זמן קצר אחרי שהועברת לכאן. אראמור השתנתה. התהפכה לגמרי. כל התרבות שלנו נהרסה ונמחצה בזמן קצר מאוד, על ידי הנמרים בעלי שיני החרב."

"אלה שראיתי אותם במיכלאות כאשר הייתי ילדה?"

"בדיוק. פתאום הם... למדו לדבר... שיחררו את עצמם מהמיכלאות והביסו אותנו, אדוני הפלנטה..."
"איך זה יכול להיות?"

"אין לנו מושג. כולנו היינו נואשים ואובדי עצות. אף אחד לא הבין מה קורה. ואז המנהיגים שלנו קיבלו החלטה להימלט לכאן, כדי להתחיל... אפילו איננו יודעים במה להתחיל... להבין, לחשוב, לאסוף מידע, להילחם, לחשוב על דרך להציל את הפלנטה. בשלב הראשון גייסו אותנו, רביעיית קצינים, והעבירו אותנו לכאן מתחזים לאסירים. אם נצליח לחבור למנהיגים שלנו, נדע לפחות שהמקום הזה בטוח והנמרים בעלי שיני החרב לא השתלטו גם על פלנטת העונשין הזאת."
היא הרהרה מעט. "למה התנדבתם להציע לי עזרה? מה בדיוק רציתם ממני?"
טין לין נעץ מבט ממושך בקו קו סו. זו היתה שאלה קשה.
"איבדנו שני לוחמים מעולים," אמר קו קו סו, "והיתה לנו תקווה שאת תצטרפי אלינו. אנחנו בטוחים שאת יכולה לעזור, לנו ולכל אנשי הפלנטה שלנו, עם כל היכולות המיוחדות שלך."
"למה שאני ארצה לעזור לכם? למה שאני אעזור לאנשי הפלנטה שבה נולדתי, ושבמקום להגן עלי ולשמור עלי - הקיאו אותי מתוכם ושלחו אותי לשרוד בכוכב העונשין כמו חיה נרדפת?"
"אין לנו תשובה טובה," הודה קו קו סו, "בעצם, אין לנו תשובה בכלל. החיים היו אכזריים אליך, והמצב הלך והתדרדר, וכעת החיים שם הפכו אכזריים לכולם..."
"סום," אמר טין לין בשקט, "אנחנו לא יכולים להאשים אף אחד במה שקרה לך. את נולדת בגוף מדהים ועוצר נשימה. זו לא אשמתך. בני האנוש לא יכולים לעמוד בפניך. זו לא אשמתם. אף אחד לא רצה להרע לך, הם פשוט נכנעו ליצרם, כמו שאת מעולם לא הרגת להנאתך, אלא רק כתגובה - הגנה עצמית או נקמה."

לפתע סום הרימה את ידה והיסתה אותם. כולם היטו אוזנם בדריכות.
מתוך הדממה נשמעו רחשים קרבים של בריות הפוסעות על קרקע החורשה, עלים יבשים נרמסים, זרדי עץ דקים נשברים. והקולות נשמעו מכל העברים, והם התחזקו בהדרגה. סום השתטחה נמוך על הקרקע, רגליה פסוקות, וידה השמאלית משמשת משענת שלישית לגופה שהיה עתה מקביל לאדמה. בידה הימנית, הסמוכה ללחיה השמאלית, הופיע סכין מוכן להטלה. ראשה נע לכל הכיוונים לחפש את המטרה הראשונה. כמעט ולא ניתן היה להבחין בה, רק חלקו העליון של ראשה בלט מעל לעשבים.
עוצמת הקולות הלכה וגברה מרגע לרגע, ולפתע התעופף מעבר לאחד השיחים הגבוהים ראש כרות של יונק קטן, דמוי סנאי. הראש המדמם נחת ליד רגליו של טין לין.
"הרוצחת המטורפת צריכה למות!" נשמעה קריאה מאחורי השיח. "אנחנו שלושים, ומקיפים אתכם מכל הכיוונים. אין לנו משהו נגדכם. שניכם יכולים לצאת מכאן בחיים. עכשיו!"
השתררה דממה. טין לין שלף את חרבו, וחשב במהירות.
"אתם יודעים מה היא יכולה לעשות. הרוצחת המטורפת תהרוג את כולכם," קרא לעבר הקול.
"היא רצחה בחושך ארבעה מאיתנו. אנחנו יודעים שיש לה רק ששה סכינים. היא אחת ואנחנו שלושים. אנחנו נתנפל עליה בבת אחת. אין לה סיכוי. הסתלקו מהמחסה שלכם אם אתם רוצים לחיות. עכשיו!"

"היא לא אחת, אנחנו שלושה," קרא קו קו סו, "ואני עשיתי לה שישים סכינים!"
הוא הראה לה את ארבעת החיצים שהחזיק בידו, ובשקט דרך את רובה החיצים שלו וטען אותו בחץ.
"קדימה!" קרא טין לין, "שילחו את העשיריה הראשונה למות!"

שוב השתררה דממה. הם ידעו שקו קו סו עובד כל העת ומייצר חפצים שונים. הם ראו את תנור האבנים שבנה ואת המפוח שהתקין לדחיסת האוויר, וידעו שהשיג עופרות מתכת. השקר של קו קו סו היה סביר, היתה לו יכולת ליצוק מתכת נוזלית לתוך תבנית חול או אבן. והשקר הזה גם קיזז את השקר של היוריאנים עצמם, שמנו בסך הכל עשרה. והם ידעו שהסיכויים אינם מזהירים, והראשונים להסתער ימותו בוודאות. עשרה נגד שלושה, כאשר אחת מהם היא הרוצחת המטורפת... כל התמונה השתנתה. אף אחד מהם לא רצה למות, אבל הם לא רצו לוותר או לסגת.
"לפני שתי שקיעות שלושה מאיתנו נרצחו בעמק הלשון, ובשקיעה האחרונה עוד ארבעה כאן. היא לא יכולה להמשיך לחיות בחורשה שלנו!"

עמק הלשון. הוא היה במרחק רב בצד שקיעת השמש, אבל לא רב מדי. טין לין ידע באופן כללי שהעמק הזה מצוי מעבר לנהר, ומעבר לשני רכסי ההרים המתרוממים מהגדה הרחוקה שלו. מה בדיוק התרחש שם? הוא החליט לברר.

"הרוצחת המטורפת היתה איתנו. היא לא הרגה אף אחד בעמק הלשון," קרא.

"יש שם מחנה חדש של אנשים. ארבעה מאיתנו הלכו לשם, ורק אחד נשאר חי וחזר לספר לנו מה קרה. אם אתם רוצים לחיות, לכו לשם. עכשיו!"

טין לין וקו קו סו הצליבו מבטים, והנהגו. הם התבוננו בסוס, עדיין דרוכה ומתוחה במקביל לאדמה, וגם היא הנהגה.

"תפנו לנו את הדרך בכיוון שקיעת השמש!" קרא טין לין. "אחרי שהדרך תהיה פנויה, נצא מכאן ולא נחזור."

כולם הקשיבו בחשדנות לפענח את רחשי הצעדים. הקולות שהגיעו מהכיוון המתאים נחלשו והתרחקו. "לכו עכשיו!" פקד הקול.

טין לין החל לסגת לאחור, בצעדים איטיים. קו קו סו נטל את חרבו ואת רובה הקשת שלו, והחל לנוע לאחור במקביל לטין לין. הם התבוננו על החפצים הנשארים מאחור במחסה שלהם, בצער רב. כל מה שבנו ואגרו כאן היה חייב להישאר וליפול שלל בידי היוריאנים. קו קו סו רכן ולקח עימו שתי אבני צור קטנות, שהכין לעצמו מסלעי הבזלת שהיו פזורים למרגלות הגיבעה הסמוכה, ושימשו אותו להפקת גיצי אש.

סוס הזדקפה ונעמדה, בעודה סורקת את כל צדדיה בדריכות. היא הייתה את אוזניה להקשיב לקולות הנחלשים, ואחר כך לדממה שהשתררה באזור הנסיגה. היא התבוננה היטב בעצים ובשיחים, דבר לא זע ולא נע. לאחר שהייה ממושכת על עומדה נרגעה והחלה גם היא לסגת, כאשר ידה דרוכה להטיל סכין בכל מה שיוזז. היוריאנים העדיפו לוותר על המרדף ולהסתפק בסילוקם של השלושה מהמקום. הם המתינו עד אשר לא שמעו יותר את קולות צעדיהם של השלישייה המסולקת. או אז פרצו לתוך המחסה של השניים, רמסו ובעטו בכל מה שאפשר והחלו לבזוז בכל אשר יכלו לשים עליו את ידם.

*

כאשר השמש היתה מעל ראשם בעמק הלשון, השישייה היתה עסוקה באכילה חגיגית. שו.בי ושי.מוי הבעירו אש, וצלו בשר בשפע. כרסם התמלאה כדבעי, ומצב רוחם היה מרומם. לקראת סיום הארוחה, קרה ארוע נוסף ראוי לציון. פאראדארטא הופיע בגניטה, הפעם לבדו. ולמרות מבנה גרונו השונה כל כך מהיצורים ההולכים על שתיים, עדיין הצליח להפיק את מרבית הצלילים, ויכול היה לדבר את שפתם. אומנם בקול עבה ועמום, ונשמע קצת צרוד - אבל עדיין מובן.

"לא הבאת אתך מורדים נוספים?" שאל מגירבו.

"לא אביא עוד," אמר החזיר, שלטש עיניים חמדניות על שאריות הבשר הצלוי. עד מהרה ניגש לחצובת העץ וקרע נתח בשר הגון והחל ללעוס אותו ברעבתנות.

"זהו? אנחנו שיישה מורדים בכל היקום?" שאל דרגיון, מתקשה להאמין שזה כל הצבא שגויס.

"לא, אנחנו שבעה," אמר פאראדארטא, "אני הצטרפתי אליכם."

השתררה דממה מסביב למדורה. צבא של שביעיה נשמע כמו הלצה גרועה, ואפילו יחברו אל ארבעת הקצינים הנוספים... כולם שקעו במחשבות. זו נראתה התחלה גרועה ביותר.

דרגיון הביט אל על, ונוכח לדעת שכדור האש הכתום מעל ראשם. הוא קם והזדקף, ומתח את שריריו. "אעשה סיור מקדים במעלה ההר, לראות את האתר הטוב ביותר להעלאת עשן," אמר.

"רוצה את החרב שלי?" הציע שו.בי בהדרת כבוד. ממילא לא היה מיומן בחרב, וחגר אותה על מותניו רק לראווה ולגאווה, אך ברור היה שלא הצליח להערים על איש, אף אחד לא התרשם באמת מיכולותיו הקרביות.

"תודה!" חייך דרגיון, ונטל את החרב. אולי היא תוכל לסייע לו לפלס את דרכו בין הצמחיה המטרידה שצמחה במעלה המדרונות עד לפסגות. הוא סקר במבטו את שני הרכסים, ובחר להעפיל על אחד מהם. הוא החל לטפס ולהתרחק מהם, ונעלם במעבה הצמחיה לאחר זמן קצר.

מגירבו שליקק עצם עסיסית, שבר אותה והתענג על המז הפנימי. "הייתי רוצה לשמוע קצת סיפורים על החיים של שניכם," אמר אל התאומים, "איפה גדלתם, איך גדלתם, מי היו ההורים שלכם, דברים כאלה."

"לא חושבת שהיה משהו מיוחד," אמרה שי.מוי, "גדלנו כמו כל הצעירים במעברה שלנו, כמעט ולא הכרנו את ההורים שלנו. בגיל צעיר מאוד אצלנו מסרו ההורים את הצאצאים שלהם לחינוך הקולקטיבי, וכמעט ולא היה קשר מיוחד אחר כך. היינו מתראים בערך מאה פעמים בכל הקפה של הכוכב הקרוב."

"מאה פעמים או ארבע פעמים?"

"כן, בערך... מאה פעמים, לפעמים 11, לפעמים 101."

"אולי תתחילו לספור בשיטה שלנו?" התאונן מגירבו.

"אולי אתם תתחילו לספור בשיטה שלנו?" החזיר לו שו.בי.

מגירבו נטל עצם נוספת, ולטש מבט בוחן בשניהם. "בזמן האחרון, היה לכם משהו מיוחד שאתם זוכרים? איזה ארוע משונה? או אולי משהו אמר לכם משהו מיוחד, או איזה סוד?"

שי.מוי ושו.בי נעצו מבטים האחד בשניה, והנידו בראשם. "לא... לא זכור לנו משהו כזה," ענתה.

"אתה מתכוון לפני שדובי האש כבשו את הירח שלנו או אחרי שזה קרה?" שאל שו.בי.

"אחרי. ספרו לי איזה סיפור מיוחד."

שו.בי אימץ את מוחו, אך נואש. "אין לי כלום בראש."

"ניצלתם פעם מסכנת חיים?" מגירבו לא וויתר. "לא כאן, כמו שכבר ידוע לנו. שם, על הירח שלכם."

"המ... זה כן!"

מגירבו הרים גבה. "אז זה לא נראה לכם סיפורים מיוחדים? לא כל אחד עומד בפני סכנת חיים, לכן זה נחשב ארוע מיוחד בהחלט!"

"אצלנו בירח זה קרה כל כך הרבה פעמים, שזה נראה לנו חיים רגילים. לא ידענו שזה אחרת במקומות אחרים."

"זה קרה רק לכם או לכל הצעירים בשכבת הגיל שלכם?"

שני התאומים הרהרו ממושכות, ולא ידעו לענות. "לא שאלנו את האחרים שאלות כאלה," נבוכה שי.מוי, "אבל אנחנו היינו מאוד פעלתנים ושובבים, אז אולי זה קרה לנו קצת יותר מהאחרים."

"ואף אחד לא סיפר לכם אם ההורים שלכם היו... מיוחדים או חשובים במיוחד? אולי היו מנהיגים? אולי מלומדים?"

"לא יודעים..." נאנק שו.בי, מרגיש שמאכזב בתשובותיו את מגירבו. "הם מעולם לא דיברו איתנו על העניינים שלהם."

"והם לא אמרו לכם שום דבר מיוחד?"

"לא."

מגירבו החליט לשנות כיוון. "ואחרי שברחתם למדבר הקפוא, איך פגשתם את פאראדארטא?"

שו.בי העיף מבט לעבר החזיר, שהיה טרוד בזלילה רעשנית. "זה הוא שפגש אותנו והציע לנו להעביר אותנו לכאן."

פאראדארטא הפסיק לרגע מהבליסה, והביט בשני התאומים ובמגירבו. ואז המשיך לזלול את הבשר הריחני במרץ. ברקע שמע היטב את שאלתו של מגירבו מופנית אליו.

"אולי אתה יכול לספר לי, איך פגשת אותם, ולמה העברת אותם לכאן?"

פאראדארטא שתק. הוא המשיך לכרסם את העצמות והתעלם מהשאלה.

"פאראדארטא, אתה יכול לספר לנו מדוע בחרת להעביר את שניהם ולא מורדים אחרים?" המשיך מגירבו לחקור בתקיפות.

החזיר לא ענה, ואף לא הביט לכיוונו של מגירבו. לפתע אמרה שי.מוי בהתרגשות, "כן, אני נזכרתי במשהו... אבא שלי אמר לי ממש לפני שהחלטנו לברוח, שיש עשר מילים שאני צריכה לזכור לכל ימי חיי, אבל אסור יהיה לי לגלות אותן לאף אחד! היה רק תנאי אחד שאני אגלה אותן, ואת התנאי הזה הוא אמר לי שישפר לאחרי!"

פאראדארטא הפסיק לרגע לאכול. "ומה היו המילים האלה?" שאל.

"אני לא יכולה לגלות!" נעלבה. "רק כאשר אשמע את אחי אומר לי שהתנאי התקיים והגיע הזמן לגלות!"

פאראדארטא פנה לשו.בי. "ומה התנאי? אולי הגיע הזמן שאחותך תוכל לגלות לנו מה היו המילים החשובות האלה?"

שו.בי האדים. "לא... לא..." גימגם במבוכה, "עדיין לא הגיע הזמן."

"ומתי יגיע התנאי הזה?"

"כאשר הוא יגיע אני אודיע לכם."

השיחה הסתיימה, ומגירבו שקע בהרהורים. מאריקה ואראוו הקשיבו היטב לתוכן השיחה, ולא הגיבו. אף שריר לא נע ולא זע בגופם. החזיר המשיך ללקק בתאוה את שאריות הבשר שנותרו מסביב לעצמות. הוא אהב מאוד לאכול, אולי יותר מכל דבר אחר. גם שו.בי ושי.מוי פרסו לעצמם נתחים זעירים משולי הבשר ונגסו בהם בדומיה.

את השלווה הפר רחש הירידה המהירה של דרגיון ממעלה הגיבעה, שהלך וגבר ככל שקרב לעמק. הכל נעצו מבט לכיוון הרעש, תמהים מה הגורם לירידה הבהולה הזאת. משהו קרה, ללא ספק, ואכן הוא הופיע

מתחת לקו עצי המחט ושעט בהתרגשות לכיוון המדורה. כאשר הגיע אל החבורה, התנשם והתנשף ובקושי ייצב את נשימתו.

"גילו אותנו! פלט, "ראיתי חמישה נמרים בעלי שיני החרב, בבירור גנטו לכאן מאראמור, כמה מאות רגליים מפתחת העמק שלנו!"

כולם נעמדו על הרגליים.

"מה הם עושים?" שאל מגירבו.

"ראית גם את דובי האש?" שאל שו.בי.

"לא ראיתי דובים כלשהם. או שהם מתאספים במקום אחר, אולי לאגף אותנו, או שהנמרים ממתינים להם שיגיעו ויחברו אליהם."

לפתע הבזיקו עיניה של מאריקה. היא נזכרה במשפט שאמר אראוו זמן קצר לפני מועד הגניטה, 'מוזר, אני לא רואה זוריאס... הם היו אמורים להיות בכל מקום... כאילו פינו לי את הדרך לחזור אליך בביתחם...' התובנה שלה היתה מהירה מאוד.

"הייתי רוצה שליבו של פאראדארטא לא יפעם יותר משבע פעימות מעכשיו!" הקרינה למוחו של אראוו.

"אוהו, זה זמן ארוך מאוד!" הקרין בתגובה למוחה וקרב אליו. "שלוש... ארבע..." מנה במוחו, אף אחד לא הבחין כיצד הטפרים המחודדים של כפתו הימנית נשלפים ממקום מחבואם, "חמש... שש..." ובמהירות של עפעוף העין שיגר את ידו הימנית היישר אל תוך חזהו של החזיר. היד חדרה פנימה בעודה מבקעת בעוצמה אדירה את חזהו העבה והחסון של היצור, ומרסקת בדרכה את כל הצלעות המגינות על הלב, הוא מנה "שבע", ואז משך את ידו חזרה ובתוכה ליבו נוטף הדם של פאראדארטא, שהיה כבר מת לפני שהספיק להבין מה התרחש. כאשר אראוו מחץ בידו החסונה את ליבו המדמם של החזיר, שהחל להתמוטט ארצה, הוא מנה לחרדתו "שמונה?"

גופתו של פאראדארטא נפלה ארצה בחבטה עמומה. אראוו החוויר. "סילחי לי, הנסיכה מאריקה... אני אכזבתי אותך..." הקרין למוחה, "יתכן והלב שלו הספיק לפעום פעם שמינית ביד שלי, לפני שהספקתי למעוך אותו... האם תוכלי לסלוח לי?"

"בוודאי", הקרינה מאריקה.

רק עתה התעשתו שאר הנוכחים. מגירבו נראה נסער, ולראשונה איבד משלוותו והרים את קולו: "מה עשית?" הוא הפנה את השאלה ישירות אל אראוו, כאילו זה מסוגל לענות לו.

"הוא היה מרגל! ידעתם את זה?" הקרינה מאריקה שדר ישירות אל מוחם של מגירבו ושל דרגיון.

סודם נחשף, אבל העובדה שהם מסוגלים לתקשר לא הסיחה את דעתו של מגירבו.

"בוודאי שידענו שהוא היה מרגל!" אמר מגירבו בקול מיואש, "אבל למה חיסלתם אותו?"

שו.בי ושי.מוי היו המומים. מנקודת מבטם מגירבו יצא מדעתו והחל לדבר אל עצמו.

"יש לנו חוק ב'אמאראא 4': כל מרגל או בוגד שנחשף בקירבתה של הנסיכה מאריקה, לא יחיה יותר משבע פעימות לב, "הקרין אראוו למוחם של השניים.

"אנחנו לא נמצאים באמאראא 4, אנחנו נמצאים כעת בכוכב העונשין. כאן פועלים לפי חוקים אחרים!" קרא דרגיון.

"הנסיכה מאריקה, זו היתה החלטה שלך?" שאל מגירבו. שו.בי ושי.מוי הביטו על שניהם בתדהמה.

"בוודאי, אני ביקשתי את אראוו לעשות זאת, "הקרינה למוחו, "וממתי אתה ידעת שהוא מרגל? ואם ידעת, מדוע לא חיסלת אותו כאשר נודע לך?"

"ממתי נודע לי? כבר מן המפגש הראשון איתו, "אמר לה. "זה היה ברור לכולנו שפאראדארטא מביא את כל המורדים המסוכנים ביותר למקום אחד סגור ומגודר בכוכב העונשין, כדי שיוכלו לחסל את כולנו בבת אחת!"

"אם כך, מדוע לא דאגת להמית אותו?"

"היה ראוי שישאר חי משתי סיבות, "הסביר, "הסיבה הראשונה היא שהיינו יכולים לחלץ ממנו ידיעות על הכוונות והתוכניות של שולחיו, ואולי להבין ממנו מי הם בכלל."

"פאראדארטא לא היה מוסר לך שום ידיעה בשום מצב, "הקרינה אליו.

"לא מרצונו החופשי, כמובן, אבל היינו יכולים למשוך ממנו ידיעות בלי שיתכוון לכך. לפעמים גם מרגלים כמוהו עושים טעויות. והסיבה השנייה היא, שאנחנו היינו יכולים להזין אותו בידיעות ותוכניות שגויות, כדי להערים עליו ועל שולחיו! וכעת הוא מת, ואיבדנו את היכולת הזאת!"

"מה קורה כאן?" התפרץ שו.בי, "אתם יודעים לדבר?" פנה אל אראוו.

"כמובן, "הקרין אראוו למוחם של שו.בי ושי.מוי.

"אז למה לא דיברתם איתנו עד היום?"

"כי רצינו לוודא קודם שאתם לא איזה מין חצי פרימיטיבי," הקרין אראוו.

שו.בי השתתק והתכווץ. הוא הגניב מבט נבון באחותו.

"גם אני קיוויתי שיגיעו לכאן כמה עשרות מורדים," אמר דרגיון, "וזה בערך כל מה שהצלחנו לגלות ממנו עד כה."

"הצלחנו לגלות קצת יותר," ניתח מגירבו. "הם, מי שהם לא יהיו, כה חוששים מהקבוצה הקטנה שלנו, עד שמיהרו ושלחו זוריאס לחסל אותנו בשלב כל כך מוקדם. ממה הם פחדו כל כך? שנגייס צבא? ונגד מי בדיוק? הרי עדיין אין לנו מושג מה קרה ומי אחראי למה שקרה. אבל מה שמטריד אותי כעת זה משהו אחר. מי ששלח אותנו יודע שחשפנו אותו וחיסלנו אותו. והמסקנה היא שהם ממש כעת בדרך לכאן, לחסל אותנו."

"נכון," אמר דרגיון, "מה שמשאיר לנו שתי אפשרויות. האחת להישאר פה ולהילחם בהם, והשניה לסגת."

מגירבו סקר במבטו את כל החבורה. הלוחם הרציני היחידי היה כמובן אראוו, אבל זה לא היה מספיק לנצח בקרב מול כמה זוריאס, חיות טרף בעלות תבונה של בני אנוש.

"להערכתי זה משאיר לנו רק אפשרות אחת, והיא לסגת," אמר מגירבו. "אנחנו עדיין לא בשלים להילחם, למרות היכולות המיוחדות של אראוו."

"לא נוכל לצאת מהעמק הזה מצד שקיעת האור, כי שם מתאספות חיות הטרף," אמר דרגיון.

מגירבו פנה אל שו.בי ושי.מוי. "חקרתם אם יש דרך יציאה מהעמק מהצד האחר?"

"עדיין לא," אמר שו.בי, "אני סיירתי שם, ויש אפשרות לטפס שם, אבל לא הגעתי עד לפיסגה ולא יודע אם יש ירידה נוחה מהצד האחר של מפגש הרכסים."

"יש לכם רעיונות?" פנה מגירבו אל מאריקה ואראוו.

"ננסה לצאת מהעמק הזה מכיוון מפגש הרכסים," הקרינה מאריקה לכולם, "הצעירים יכולים לנוע ראשונים, אחריהם שניכם, ואנחנו נגיע אחרונים."

מגירבו לא הבין את ההגיון של תוכניתה ורצונה להתפצל, אך החליט להסכים עימה, גם מפני העובדה שעדיין לא היתה לו תוכנית טובה יותר.

"מהו המרחק של יכולת התקשורת הבין מוחית שלכם?" שאל את מאריקה.

"מעבר לדמיון שלך," ענתה.

"תוכלו לשדר לנו הודעות מכל מרחק?" שאל בהפתעה.

"מכל מרחק," המשיכה.

"ומהי מהירות ההתקדמות שלכם?" שאל דרגיון.

"אנחנו מהירים יותר מכל היצורים הרצים על ארבע טלפיים שמוכרים לנו," ענה אראוו.

"מעולה!" אמר דרגיון. "אני מבין שאנחנו ההולכים על שתיים רק מעכבים אתכם..."

"האיטיות שלכם מעוררת רחמים," המשיך אראוו, "אני מתקשה להבין איך בכלל התפתח המוח שלכם כאשר הגוף שלכם נע כל כך לאט."

"אולי נשוחח על כך בפעם אחרת," הציע מגירבו, "אני סבור שהצעירים יכולים להתחיל להתקדם."

שו.בי סימן לאחותו בניע ראש.

"אם תראו שהשביל מתפצל לשנים, שברו ענפים כדי לסמן לנו באיזה צד בחרתם להמשיך להתקדם," אמר להם דרגיון. הוא החזיר את החרב לשו.בי, ושני הצעירים החלו לנוע לעבר מפגש הרכסים.

"מסקרן אותי מדוע שלחתם את הצעירים ראשונים ואת עצמכם אחרונים," שאל דרגיון.

"אני סומכת על המזל שלהם... ואנחנו נוכל לעכב את הזוריאס אם יכנסו לעמק וירדפו אחרינו," הקרינה מאריקה.

"תוכלו להתגבר על כולם?" שאל דרגיון.

"אני אוכל להתגבר עליהם," הקרין אראוו. "לפחות על הזוריאס של אמאראא 4. אני מכיר את הגוף שלהם, הבטן הרכה שלהם מעולם לא פגשה בחרב מהחומר הקשה הזה. זו תהיה מבחינתם הפתעה מוחלטת."

"והזוריאס האחרים? הנמרים של אראמור? דובי האש?"

"זה יהיה קצת יותר קשה, אני לא מכיר אותם, והם בטח שלא מכירים אותי, ואת החרב שלי. אחד מול אחד אנצח בקלות. אבל אם הם ברמה המוחית שלנו, ויתנפלו עלי בבת אחת, הסיכויים שלי לא ברורים."

"לדעתי אנחנו צריכים להניח שהם לא נופלים מאיתנו בהתפתחות המוחית..." אמר מגירבו. "הם מסכנים את חיינו, ואני מציע שכולנו נסתלק מכאן בלי להיכנס לקרב."

מאריקה ואראו הביטו האחד בשניה, ונראה היה שמקרינים מסרים זה אל זה. באותו רגע נשמעו רעשים גדולים מכיוון פיתחת העמק. כל ענפי המיסתור שבנו הצעירים קרסו ברעש מחריש אוזניים. "להתקדם אחרי הצעירים!" הקרינה מאריקה לכל השלושה. הארבעה פנו להדביק את התאומים.

חלף זמן מה, התאומים הגיעו לנקודת המפגש של המדרונות, והחלו את הטיפוס. "את יכולה לספר לי על מה את דיברת קודם?" שאל שו.בי. "אין לי מושג על השיחה שלך עם אבא... איזה מילים הוא אמר לך? ומדוע לי הוא לא אמר אותם, ולא אמר מתי ולמי לגלות אותם?" "מה קרה לך?" נזפה בו, כאשר היא נאחזת בענפי שיחים במאמץ הטיפוס, "הרי הוא אמר את הדברים כאשר גם אתה היית נוכח! שכחת?" "שכחתי..." מילמל שו.בי במבוכה, "תזכירי לי..." "אבא אמר לנו, כמה שקיעות לפני שברחנו, תזכרו היטב את עשרת המילים, 'משגר בריוני'. תצטרכו לחפש ולמצוא אותו, ואני סומך עליכם שתגלו את זה לאנשים הנכונים בזמן הנכון." "ואיך נדע מהו הזמן הנכון?" "לא יודעת... ולכן לא גיליתי להם, והחלטתי להתייעץ איתך לפני כן." "מה זה בכלל משגר בריוני?" "אין לי מושג," אמרה באנחה, "והתעייפתי מהטיפוס הזה... אני הולכת להתיישב על הסלע הזה..." היא הצביעה על סלע בהיר בצד הדרך. היא עזבה את ענפי השיח שיצבו אותה, עקפה אותו וניסתה להתיישב על הסלע, אולם להפתעתה נפלה על הקרקע הטרשית ונחבטה בישבנה. "הי... מה קורה כאן?" פרצה שאגת אימה מגרונה. הסלע נעלם... ומול עיניהם הנדהמות של שני התאומים, השתנתה צורתו וצבעו של הסלע... דמות חדשה ומזרחית נוצרה לאיטה, בעלת גוף רחב וגפיים קצרות, ניצבת על שתי גפיה האחוריות, בעלת זנב קצוץ מאחור, וראש דמוי סלמנדרה. שו.בי נרתע לאחור בבהלה ונפל על הקרקע, סמוך לאחותו. שניהם היו מבוועתים ומאובנים מפחד!

ארץ, הווה

"סוף סוף אורבון אוגדון הופיע!" עיניה של ארבלה התנוצצו. "כעת נראה מה הוא היה מסוגל לעשות!" "הניחי רגע לאורבון אוגדון," ביקש סקריואן, "מה זה משגר בריוני?" מרקיואה התחייך. "כרגיל, אתם חסרי סבלנות," גער בהם בטוב לב, "מילא... הייתי בטוח שתעצרו אותי על זה... זה היה נשק על. אולטימטיבי. אבל אני צריך להתחיל לספר לכם את הרקע שלו מההתחלה, לפי דרכי ובקצב שלי."

"בוודאי, בוודאי," אמר גלוגאן והזדקף בכסאו. הוא כבר הכין דף ועופרת כהה כדי לאייר אותו. "אני מחזיר אתכם לפלנטת '175/332/809' בגלקסית אנדרומדה, באותו מקום בו נולדה אמבת השטן. סיפרתי לכם שבאותה תקופה היצורים דמויי הסוריקאטות היו המתקדמים ביותר בדרגת ההתפתחות השכלית בשכונת הגלקסיות שלנו. הגיע הזמן להרחיב מעט בפלנטה המעניינת הזאת. מתברר שהם היו המין היחיד בפלנטה ההיא שהילכו זקופים, בעוד כל יתר המינים התקדמו על ארבעת גפיהם. שוב ושוב אנו רואים את הדפוס המוצלח הזה שעושה חסד לאותו מין. הנוסחה הפשטנית היא, הליכה זקופה מובילה לידיים פנויות. בתחילה למשחקים ואחרי כן ליצירת כלים. ואז המוח מתחיל לחשוב מה אפשר לעשות עם ידיים כה יעילות. ואז המוח מתפתח ומחכים, ואז הידיים משתלטות על האש. זה סוף הדרך. המין הראשון שמתחיל לשלוט באש מנצח ולוקח את כל הקופה. והאש, מצידה, ממשיכה לעשות רק טוב לאותו מין. לחמם, להאיר, להניס בעלי חיים טורפים, לרדוף אחרי טרף, לברוא יערות, לבשל. בישול המזון עושה ניסים ונפלאות למערכת העיכול, מפנה משאבים ואנרגיה להתפתחות המוח, הקיבה מתקצרת והמוח ממשיך לגדול בצורה מעריכית. השרירים מתחילים לקטון ולהתנוון, השיניים לקטון והלסת להיחלש... המין מתחיל להשתנות במהירות בעודו רוכש את כל הכלים והידע והתרבות והאמנות והמדע. ואני יכול לספר לכם, שזה התרחש כמה פעמים ביקום, כולל באראמור."

"אתה עדיין בנושא המשגר הבריוני?" שאל סקריואן בזהירות.

"כן, בוודאי," צחק מרקיואה, "אבל עדיין במרחק מה. היאזרו בסבלנות. ואז קרה האסון הראשון שסיפרתי עליו בהרחבה, נולדה אמבת השטן. כפי שידוע לכם, היא טרפה לאט מאוד, ובתחילה היה קל להיזהר ולהתרחק ממנה. אבל בשלב מסוים היא החלה לגדול כך כך, עד שהם הבינו שלא יוכלו לחיות

לצידה על הפלנטה, והם החלו להרהר על נטישה. זה קרה בערך אחרי מיליון שנים מלידתה של אמבת השטן, כלומר לפני 69 מיליון שנה מהיום.

"לאן הם נטשו?" שאל גלוגאן.

"קבוצה מובחרת שנבררה בקפידה גנטה בעזרת תיירי החלל למערכת השמש שלנו, אבל לא לכדור הארץ אלא לאחד מהירחים של צדק, אירופה. האטמוספירה שלו הכילה אז כשבעה עשר אחוזי חמצן, היו שם מים קפואים שניתן היה לחממם ולהשתמש בהם כנוזלים. אמנם היה קר מאוד, אך עדיין אפשר היה לשרוד עליו. כחמש מאות פרטים גנטו לאירופה, לשמר את החברה, התרבות והידע שלהם. רובם היו מדענים מעולים, פיזיקאים, כימאים, ביולוגים, מהנדסים, והיו גם צעירים רבים שימשיכו את ההתרבות."

"ורק לכאן הם נמלטו? לא ניסו להימלט למקומות נוספים ביקום?" שאל סקריואן.

"הם אכן נמלטו לכמה מקומות נוספים ביקום, אבל כל הקבוצות האחרות כנראה נכחדו. רק הקבוצה של אירופה הצליחה לשרוד ולשגשג. הם הקימו מושבת מגורים, מפעלי תעשייה ומעבדות, והתרבו לאיטם. הבעיה הגדולה היתה שהם היו המין הביולוגי היחיד על הירח הזה. העובדה הזו השפיעה בשני מישורים. האחד - לא היתה שם כל ברירה טבעית. הם יצרו את מזונם בדרכים כימיות. המישור השני היה השיעמום. לא היו שם אויבים, לא היה הרבה מה לעשות. ולכן הם תכננו היטב את המעבר שלהם לכדור הארץ, אז כוכב העונשין הידוע לשימצה."

"למה הם לא גנטו לכדור הארץ מלכתחילה?" שאלה ארבלה.

"הם ידעו היטב שלא יוכלו לשרוד כאן. בגניטה הם עוברים רק בגופם העירום, כזכור, והיו נטרפים בתוך כמה ימים, אם לא בכמה שעות. זה היה מקום סוער, גועש ואלים."

"אז מה עזרה להם התיישבות הביניים הזאת?"

"היא היתה הכרחית. התוכנית הגאונית שלהם היתה להגיע לארץ לא בגניטה, אלא בחללית. וזה הבדל עצום. בחללית אפשר להביא עמם כל מה שברצונם, כולל נשק שיהיה יעיל בכוכב העונשין, ויוכל להגן על עצמם."

"וזה היה המשגר הבריוני!" קבע סקריואן.

"מדויק, הסכים מרקיואה.

"אז כעת, מה היה טיבו של הנשק הזה?" המשיך סקריואן לחקור.

"כן... הנשק... אבל לפני כן יש עוד כמה דברים שראוי לכם לדעת," המשיך מרקיואה בעקשנות בקו שלו מבלי לסטות. "הם גדלו כקהילה עד שהגיעו לשלוש מאות אלף פרטים, ומאז הקפידו לשמור על קצב ילודה וקצב תמותה זהים, כדי שמספרם ישאר יציב. והתעשייה שלהם, בשילוב עם המדע שלהם, הניבו תוצרים מדהימים. הם בנו מעבורת חלל מעולה שתגיע לכדור הארץ, שנראתה ככדור גדול ושקוף, שתוכל להעביר מדי פעם כחמישים פרטים, ובנו רובוט שיוכל לבנות רובוטים נוספים שיוכלו לבנות מאות חלליות כאלה."

"יש לי שאלה אחרת," התערבה בריוטיאה, "הם האמינו באלים כלשהם? היתה להם דת או כמה דתות?"

מרקיואה הניד בראשו. "לא. לא היה להם צורך בכך."

"מה הקשר לצורך?" הקשתה בריוטיאה.

"האל או הדת זה צורך של קבוצה גדולה של אנשים. והיכן שיש צורך, או ביקוש, יהיה גם היצע, ומישהו ימציא אל כזה או אחר וכמובן את מיתוס הדת. אבל הם היו האינטליגנטים ביותר ביקום דאז, כזכור, ולכן היה להם צורך במכנה משותף אחר מאשר אמונה בדת - והם יצרו מערכת חוקים מבריקה, הגונה ויעילה. כולם ציינו לחוקים, והקהילה שגשגה."

"איך הם בחרו את המנהיג?" שאלה ארבלה.

"היתה להם שיטה שאיננה מוכרת אצלנו. כל הבוגרים בחרו את המתאימים ביותר, ושבעת הזוכים הפכו לקונסורציום של ההנהגה. כל החלטה היתה מובאת לפיתחם, הם יכלו לדון ולהתווכח על כל נושא, לשכנע ולהשתכנע, ובסופו של דבר הצביעו - והחלטת הרוב מבין השביעיה הפכה להחלטה התקפה. וכל תקופה מסוימת הם החליפו את השביעיה."

סקריואן היה קצר רוח. "אולי תחזור ותתאר את הנשק שלהם?"

"כן, בוודאי, בוודאי. אבל לפני כן אני צריך לספר לכם על דמות אחת בקהילה הזאת, שיש לה חשיבות עצומה במהלך החיים שלהם, ובעצם של היקום כולו. היה אצלם תפקיד יחודי - הספרן - ששמר על התיעוד ההיסטורי והמדעי של כל מה שהצטבר אצלם, על עצמם ועל הפלנטות האחרות. והתפקיד הזה עבר מדור לדור ונשמר אצל הסוריקטה המתאימה ביותר, שהעבירה את השרביט ואת הגחלת ליורש

המתאים באופן מדהים שאין כמוהו בטבע. דווקא את השיטה הזאת לא תיעדו ולא הזכירו בשום מקום בכתבים שלהם."

"ומדוע הספרן הזה כל כך חשוב?" שאל סקריואן.

"מפני שבלעדיו אורבון לא היה יכול לעשות דבר. השניים האלה היו חייבים להיפגש ולהעביר מידע וידע האחד לשני."

"אבל הם בכלל לא היו באותה פלנטה, בכדור הארץ," הזכיר לו סקריואן.

"דווקא כן," הפתיע מרקיואה, "כמה שנים לפני ההתרחשויות בכוכב העונשין, החללית שלהם הבריחה את הספרן, ממש ברגע האחרון, והסתירו אותו כאן בכדור הארץ במקום לא ידוע." "הבריחה? מפני מי?" גלוגאן הזדקף.

"זה הזמן להזכיר שמספר דורות לפני כן, החלו להשתבש הדברים בתוך חברת הסוריקאטות. מספרם החל לגדול בלי בקרה, והם החלו להתפלג, ואחרי כן להסתכסך ולהתכתש, ולבסוף להילחם. וכארבעה דורות לאחר שהמציאו את נשק יום הדין, המשגרים הבריוניים, הם... קצת קשה לי לתאר את זה... השמידו את עצמם על קליפת ירח אירופה..."

"וממש לפני ההשמדה הזאת הספרן הוברח לכדור הארץ?"

"מדויק... עד אז יוצרו שישה משגרים כאלה, שכולם היו בידי הצדדים הניצים. הנאמנים של הספרן ציידו אותו באב הטיפוס הראשון, שלא היה רשום, והטיסו אותו לכאן זמן קצרצר לפני ההשמדה ההדדית. כולם ניספו על הירח ההוא בלי יוצאים מן הכלל. וגם כאן, לצערי, אנחנו רואים דפוס כמעט קבוע ביקום... תרבות שמצליחה ליצור נשק להשמדה טוטאלית - משמידה את עצמה בתוך זמן מה, בין כמה דורות בודדים ועד כמה עשרות דורות... זה נראה כאילו גורל דטרמיניסטי, אבל זה ביטוי לאווילות ולסכולות של הבריות, ללא קשר עד כמה הן משכילות..."

"יש סיבה מיוחדת, או איזה חוק טבע, שתרבות תבונית חייבת להשמיד את עצמה אחרי שמשלת על הטכנולוגיה שמאפשרת את זה?" שאל סקריואן.

"אינני סבור כך," השיב מרקיואה, "לדעתי זו אחת הטעויות של הטבע. ראה את כל בעלי החיים האחרים. אין להם צורך בדבר וחצי דבר מעבר למה שמשמש אותם לשרידה היומיומית. כל מין קיבל את שלו, אם זה ניבים, טפרים, קרניים, ארס, קוצים, הסוואה - והסתפק בזה כדי לשרוד ולהתרבות. רק המינים בעלי בינת העל פיתחו כלי נשק להשמדה המונית. מדוע הסוריקטות של 175/332/809 מגלקסיית אנדרומדה המציאו את המשגר הבריוני? ומדוע אנחנו המצאנו את פצצות הביקוע וההיתוך הגרעיני? ברור שנשקים כאלה לא נועדו כנגד בעלי החיים הנחותים, אלא כנגד בני מיננו. הטבע לא "התכוון" לכך, אם אפשר לייחס בכלל כוונה תכנונית לטבע. זה פשוט מין שיצא מכלל שליטה, התקדם מעל ומעבר לצרכיו הבסיסיים, ו... לא ידע כל כך מה לעשות עם הידע העודף הזה. והיות וזה קרה מהר מדי, במונחי זמן גיאולוגיים או של כוחות הברירה הטבעית, מיני העל האלה לא ידעו איך לנהל את עצמם ואת הפלנטה שהשתלטו עליה לחלוטין, ומכאן קצרה הדרך להרס הפלנטה בכל מיני דרכים אוויליות. שיבושים אקולוגיים, הפרעות לאקלים, שינויים כימיים וביולוגיים סביבתיים שמפירים כל שיווי משקל טבעי, חוסר אחריות מוחלט. אף יצור ביולוגי, גם לא התבוני ביותר, לא יכול לחשוב קדימה ולתכנן צעדיו למיליון שנה או מאה מיליון שנה קדימה. כולם חושבים על כאן ועכשיו, אולי על מהלך של דור אחד קדימה. וזהו, בערך, עד שכולם משמידים את עצמם ומניחים לטבע ללקק את פצעיו ולהתחיל להשתקם באיטיות, במשך כמה מיליוני שנים נוספות, כמו שבדרך כלל זה קורה."

השתררה דממה קצרה.

"ואם נחזור להשמדה על הירח אירופה, לאחריה השתנתה כל הכימיה והאטמוספירה שלו, עד שהגיעה למצבה המוכר לנו כיום. כעת אין שם חמצן שנוכל להשתמש בו, אנו בני האדם."

סקריואן לא ויתר.

"אינני מבין. שישה כלי נשק בודדים הצליחו להשמיד את כלל האוכלוסייה? מה הם שיגרו, פצצות מימן?"

"לא פצצות כלל," הסביר מרקיואה, "זה היה הרבה יותר יעיל ויותר קטלני. פצצה משמידה הכל, ואילו הנשק הזה השמיד אך ורק רקמות אורגניות חיות. וכל משגר כזה היה נישא על גבו של המשתמש, והיה קטלני בהרבה מכל פצצות האטום והמימן שאנחנו מכירים כאן בכדור הארץ."

"איך זה יכול להיות?" סקריואן נדהם. "כלי שנישא על גב חייל בודד יכול להיות כל כך קטלני?"

"עכשיו אתה מתחיל לעכל במה מדובר," הסביר מרקיואה.

"איך היתה לו כל כך הרבה אנרגיה?"

"זו בדיוק ההתחלה לתאר את הנשק הזה," הנהן מרקיואה, "הפיזיקאים שלהם הצליחו ליצור מקור כח שהפך חומר לאנרגיה בצורה נשלטת. הסוללה המדהימה הזאת היתה יכולה להפעיל את הנשק הזה למשך מיליוני שנים מבלי לאזול וללא תקלות או בלאי."

"על איזה עיקרון פיזיקלי זה עבד?"

"אינני מומחה בנושא," מרקיואה גירד בערפו, "ולכן התייעצתי עם כמה פיזיקאים, והאמת שאף אחד לא ידע להציע רעיון שהיה מקובל על כולם. העובדה היא שכאן לא הצלחנו אפילו להתקרב למקור אנרגיה כזה. אבל הם הניחו שזה כנראה תהליך פיזיקלי, שממיר בדרך איטית ומבוקרת חומר לאנרגיה. פיזיקאי אחד העלה השערה שהם השתמשו בהיתוך מבוקר של הליום 3, שהביאו איתם בחללית. מכל מקום, כאשר יש לך מקור אנרגיה של שמש קטנה על גבך, אתה יכול לפתח נשק קטלני שאין דומה לו בעוצמתו."

"אפשר גם להניע חללית עם מקור כוח כזה," העיר גלוגאן.

"מדויק!" קרא מרקיואה, "סוללות האנרגיה האלה הניעו גם את החללית שבנו!"

"נחזור ברשותך לנשק. אז היה להם מקור כח מדהים, בלתי נדלה. ומה היו חלקי הנשק הנוספים?"

"היה כמובן גם מחולל קרן החלקיקים, שאני מניח שקראו להם בריונים. אין לאף אחד מושג מהפיזיקאים שאיתם שוחחתי, מה טיבה של קרן החלקיקים הזאת. כנראה שעדיין לא גילינו אותם כאן, בכדור הארץ. אחד הפיזיקאים העלה השערה נועזת, שמדובר בקרינה של חלקיקי נוטרין, שבצירוף החלקיקים הבריוניים יכלו לקיים אינטרקציה עם רקמות אורגניות. אבל זוהי היפותזה בלבד, כמובן. מכל מקום, שני הרכיבים האלה, של מקור הכוח ומחולל הקרינה היו ממוקמים בתוך תרמיל גב, ותלויים ברצועות על גבו של המשתמש. וזה לא היה אמור לשקול יותר מדי, כי זה היה מותאם לסוריקטות, שהיו חלושות מאוד יחסית לבני האדם. חלקו הנייד של הנשק היה בידי המשתמש. הוא נראה כמו צינור מתכתי בעל חתך מלבני, והיה לו כמה ידיות ומתגי פיקוד ותפעול. והדק כמובן. בין שני החלקים קישר כבל חשמלי גמיש, וזה הכל."

"צינור?" שפתיו של גלוגאן הביעו אכזבת מה.

"כנראה הוא שימש כאנטנה או גלבו לשיגור הקרן, כפי שהפיזיקאים הציעו, למרות שאני לא יודע

לאושש או להפריך את זה. לי - ממש כמו להם - אין מושג מה זה היה בדיוק."

"ומה בעצם הקרן הזאת עשתה? שרפה את המטרה?"

"בהחלט לא," הרצין מרקיואה, "לפי מה שמתואר בספר הזה, קרן החלקיקים פעלה ברמה

המולקולארית. היא פשוט ביתקה בתוך מיליונית או מיליארדית שנייה את כל הקשרים הכימיים בין המולקולות של האורגניזמים, הרטיטה אותם בתדר רזוננס, ופיזרה הכל לכל הכיוונים. האורגניזם הנפגע הפך לענן חום-אפור של אטומים שהתפזר בכל השטח עד שהעננה שקעה, דעכה ונעלמה כליל מן העין."

"זה איום ונורא!" ארבלה כיסתה את פיה בעזרת כף ידה הימנית.

"נהפוך הוא!" הפתיע מרקיואה. "זה היה הנשק הנקי וההומני ביותר בנמצא. תארי לעצמך חיסול

בעזרת חרב, או נשק חם. בתחילה יש פחד של הקורבן. אחרי כן יש מגע פיזי, מכאיב ומדמם. ואחרי כן פציעה, נכות או מוות ביסורים. בקרן החלקיקים אין מאומה מכל אלה. הקורבן חי חיים רגילים, ובבת אחת נעלם מן העולם. ללא כאבים, מבלי שיהיה לו מושג מה אירע לו. אין כאב. אין כוויות חום, אין פציעות הדף, אין פגעי קרינה, אין מבנים מתרסקים ונופלים על הראש. מאומה. שום חפץ דומם לא נפגע. רק יצורים המבוססים על הכימיה האורגנית. על אטומי פחמן."

"מה היה הטווח של הקרן הזאת?" שאל סקריואן.

"אפשר היה לשלוט בטווח. אם הגדרת את שדה הקרב שלך כקילומטר, נניח, הקרן תהיה יעילה עד

הטווח הזה, ואורגניזמים רחוקים יותר לא יפגעו. אם רצית לחסל מכדור הארץ מיליון מפלצות ענק שואגות ורושפות אש על הירח, הקרן היתה הופכת את כולם לאבק אטומי בתוך שניה ושליש, הזמן שהיה עובר עד שהחלקיקים היו מגיעים לשם. ודבר חשוב נוסף... הקרן היתה חולפת דרך כל מסת הירח והופכת לאבק גם את האורגניזמים הנמצאים מצידו המרוחק של הירח... היא פעלה היטב גם כאשר חלפה דרך הר, כל הר, גרינט או בזלת, כאילו אינו קיים. הסיבה כפי שהסבירו לי הפיזיקאים, היא שהחומר רק נראה לנו מלא ודחוס, אולם הוא כמעט חלל ריק כאשר אתה בוחן אותו בראיה אטומית. זה היה הנשק האולטימטיבי בכל תולדות היקום, לא נוצר לפניו ואחריו משהו שישווה לו וידמה לו ואפילו לא יתקרב אליו בעוצמתו וביעילותו."

"לא הייתי מתנגד שיהיה לי נשק כזה," אמר גלוגאן, "הייתי עושה קצת סדר במקום הזה."

מרקיואה חיך במרירות. "אל תחשוב על כך אפילו. עוד לא התחלת לעכל איזו עוצמה זאת, ואיזה השלכות כבדות של מוסר ואחריות היו נוחתים על ראשך. רק חשוב על כך, שששת המשגרים שנבנו בירח אירופה גרמו להשמדה מוחלטת של כלל בני התרבות שהמציאו אותם." ארבלה הציצה מעבר לכתפו של גלוגאן. "אני רואה שכבר איירת את הנשק הזה, תן לנו להביט, ביקשה."

הוא הציג את איורו לשלושת הסטודנטים ולפרופסור. משום מה הוא בחר להוסיף את הנשק הזה על דמותה של הרוצחת המטורפת, והיא ניצבה עתה זקופה בגאון, המתקן נישא על גבה בעזרת שתי כתפיות, ובידיה החזיקה את המשגר מוכן לפעולה. עתה נראתה עוד יותר מרשימה ואימתנית. סקריואן הזיע. "אני רוצה את שניהם..." גנח.

ארבלה הצטחקה. "אם יש לך את המשגר הבריוני, היית יכול למחוק את הסכינים שלה," העירה. "את רוצה לנסות להפריד אותה מהסכינים שלה?" התגרה בה גלוגאן, "כי אני לא."

בריותיאה הרצינה. "ואיפה בעצם נמצא הנשק הזה? היכן הסתתר הספרן?" "זו היתה שאלת השאלות. אבל אתם כרגיל מקדימים את המאוחר. סוגיה קודמת לכך היתה בכלל לגלות שהספרן קיים ושהם רוצים לחפש אותו ואת הנשק שלו!" "הייתי רוצה לחזור לאורבון אוגדון," שינתה ארבלה את הנושא, "למה הוא הציג את עצמו רק עכשיו? ולמה רק לשני התאומים?"

"אין אפשרות להבין את מעשיו ומניעיו של היצור הזה," הסביר מרקיואה, "ולא ידוע היכן היה ומה שמע עד לאותו רגע. את לא תיטעי בהרבה אם תניחי שהוא כבר ביקר בכל המקומות החשובים, הכיר את כל מי שצריך, כולל את הקבוצה ביער האסירים, שמע את דבריהם ולמד על אופיים, ועשה מעשים רבים שלא מוזכרים ב'כרוניקה'. יש גם רמז לכך שהוא היה עד לאירוע הגירוש של השלישיה מיער האסירים... אולי קבוצת המורדים היו ויהיו מופתעים מהפעילויות של אורבון אוגדון, אך את לא אמורה להיות מופתעת מכל דבר שאספר לכם עליו. אני מבקש לסיים כעת, ונתקדם בשיעור הבא."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

במישורי העשב הנרחבים שהשתרעו מעמק הלשון, לכיוון חוף הים הגדול, ועד לשיפולי ההרים הקפואים הרחוקים, הילכו ארבעה זוריאס שהשתגרו לכאן בגניטה מפלנטת 'אמאראא 4' באמצעות תיירי החלל של זאקא-זורא. ארבעת קופי הענק ידעו היטב מה הם מחפשים. הם התקדמו כקבוצה מלוכדת וסקרו בעניין רב את סביבתם. השטח היה עשיר באגמי גשמים ובעשב ירוק, שהזמינה חיות ענק צמחוניות רבות ליהנות מהסעודה והמישתה. ואלה בתורם, הזמינו גם את האורחים הבלתי קרואים, לטאות טורפות הבשר, שמפעם לפעם ביצעו מרדף קצר וטריפה מהירה ורווית דם.

מדי פעם עצרו בסמוך לעץ גבוה ורחב עלווה, ואחד מהם היה מטפס בזריזות עד לפיסגת העץ. שם השקיף על המשך הדרך וסרק במבטו את כל השטח, וכאשר ירד סימן לקבוצה לאן להמשיך להתקדם. אולם בטרם הצליחו למצוא את מבוקשם, נתקלו בדרכם באחד הטורפים הגדולים, לטאת ענק טורפת בשר, בעלת ראש מוארך ולסת אימתנית החושפת טורי שיניים ארוכים וחדים במיוחד. הטורף היה מאוד מרוצה מהתגלית הזאת, שנראתה מבחינתו כארבעה חטיפים מזינים וטעימים. גובהו היטמר עד לפי שניים בערך מגובהם, ומשקלו עלה בהרבה על ארבעתם יחד. הוא הגביר את מהירותו לדלוק בעקבותיהם, וכאן התרחש דבר מה מוזר מאוד, שלא היה מורגל אליו. הם לא התכוונו להימלט מפניו כדרכם של כל בעלי החיים בסביבתו! הטורף האט את מהירות הליכתו וקרב אליהם באיטיות וחשדנות. לא, הם לא נסו מפניו בבהלה, ונראו שקטים ורגועים... במרחק כמה צעדים מהם עצר כליל, לבחון את המצב ולתכנן את המהלך הבא שלו. הרעב הציק לו, והיה ברור לו שהוא זוכה בארוחה נאה - אך כיצד יבחר את טרפו הראשון? כעת ארבעת הגורילות עשו צעד תמוה ובלתי צפוי לחלוטין: הם התפצלו והחלו לנוע לקראתו! זה היה חריג ביותר. הוא הביט בארבעתם כשהם מקיפים אותו מכל העברים, ולא ידע מה לעשות במקרה הזה. הוא הוריד מעט את ראשו, פער את פיו הענק ונהם לקראת הקרוב ביותר. זה נסוג מעט לאחור, אך משאר צדדיו התקרבו אליו האחרים... הוא נפנה לאחור ונהם - שוב התבצעה נסיגה קלה אך האחרים חזרו להתקרב אליו.

בטרם הספיק להבין מה מתרחש, זינק על זנבו היצור שהיה כעת מאחוריו. הקוף נעץ את ליסתו הגדולה בזנבו של הטורף, ששאג מכאב וטילטל את זנבו בעוצמה רבה - אך לא הצליח להשליך מעליו את הספחת שנצמדה אליו. ואז, בהתקפה מתואמת היטב, זינקו על שתי רגליו שתי גורילות נוספות. במהלך

מפתיע במיוחד, התהפכו וניתלו עליו בכל כוחם כאשר רגליהם למעלה וראשיהם למטה, צמודים בחוזקה לחלק התחתון של רגליו... ואז נעצו את ניביהם בגידים האחוריים. כאבו היה אדיר, והוא שאג במכאוביו ובחמת זעמו. רגליו חדלו לתפקד, והוא החל להתנדוד בחוסר שיווי משקל. המשא של שלושת הגורילות רק הכביד עליו, והוא עדין ניסה לנער אותם מעליו תוך שאגות עזות, אך היה חסר אונים מול התקיפה הקטלנית האחרונה. הגורילה הרביעית הצליחה לזנק מאחוריו ולהתלות על גבו, תוך כדי חיבוק אדיר סביב צווארו. כעת כרע ונפל ארצה, בעוד שני הקופים שאחזו בגפיו האחוריות החלו לתלוש בעזרת ניביהם הארוכים נתחים מביטנו הרכה. בתוך זמן קצר היה מוטל גוסס למרגלותיהם.

הם לא ניפנו לחגוג את ניצחונם, ולא ניסו להשלים את חיסולו. היתה להם משימה לבצע, וזו לא היתה אלא הפרעה קטנה בדרכם להשלמת משימתם. הם חזרו לסייר ולחפש אחר מטרתם המקורית. בדרכם חלפו על פני עשרות בעלי חיים צמחוניים ועבי כרס, והתעלמו מהם לחלוטין. גם עצי פרי שניקרו בדרכם, והיוו את מזונם המועדף - לא הסיחו את תשומת ליבם. שוב אחד הקופים טיפס מעלה וכשירד הורה להם לשנות נתיב. הוא ראה את יעדו באזור צמחיה ירוקה לא הרחק מאחת הביצות.

באזור הזה התחוללה מהומה מקומית, שקולותיה הלכו והתעצמו ככל שקרבו לשם. נראה היה כי טורף כלשהו - או יותר מאחד - מצאו לעצמם טרף והחלו לסעוד את ליבם בטרם גווע ומת, וחרחורי גסיסתו הרעידו את השטח. רביעיית הזוריאס החישו את צעדיהם. כעת סיימו להקיף את הגיבעה האחרונה, ומחזה עקוב מדם נגלה להם, ושימח מאוד את ליבם. היו שם שש לטאות טורפות, שוות בגודלן ובגובהן לגורילות, שנגסו מבשרה של לטאה צמחונית גדולה וכרסנית, שהיתה שרועה על הקרקע וראשה כמעט נעלם מצווארה הארוך.

ללא היסוס התקדמו ארבעת הזוריאס של זאקא-זורא היישר אל הטורפים. ששת הטורפים חדלו ממלאכת תלישת נתחי הבשר, והביטו בתמיהה בארבעת הגורילות המתקדמות לעברם בלא מורא. הטורפים הזדקפו, קרבו אחד לשני ומגרונם בקעו נהמות קצרות. הזרים לא עצרו ולא נסוגו. ששת הטורפים החלו להתקדם באיטיות אל הגורילות, ואחר עברו להליכה תוך כדי שאגות רמות, ואז החלו לרוץ לעבר הגורילות. כאשר נוצר המגע הראשון, קרתה התרחשות שטרם התרחשה כמותה על הפלנטה הזאת. שום קרב לא התחולל... ארבעת הגורילות הושיטו בהכנעה את ראשם אל תוך הלסתות הפעורות והשיניים המבעיתות של הטורפים... שחיסלו את הגורילות בנגיסה אחת בודדת! נתזי דם נגרו מהצווארים המשוספים, וארבעת הגופות המתות של הגורילות הוטחו באלימות רבה על הקרקע. שני הדינוזאורים הנותרים שלא זכו לקבל טרף משלהם, החלו לרחרח את הגופות המוטלות למרגלותיהם, אולם נמלכו בדעתם ופנו לחזור את הטרף המקורי שלכדו קודם לכן על שפת הביצה.

זמן מה אחרי כן נסוגו הטורפים המנצחים מן המקום והדממה שבה לאזור ההריגה. לטאות מעופפות חגו באוויר מעל, ועקבו במבטם אחר הטורפים המתרחקים. משנחה דעתם, החלו להנמיך אל עבר ארוחתם המזדמנת.

*

הרחק משם, בעמק הלשון, החלו להסדיר שו.בי ושי.מוי את נשימתם, לאחר שהבינו שהיצור הפלאי שהופיע יש מאין אינו מתכוון לפגוע בהם. בעוד הם מנסים לברר בינם לבין עצמם במה הם צופים, הוא פתח את פיו, או איבר דמוי פה, שנראה להם חצי שקוף, ואמר ברוגע, בקול בס נמוך, "בואו אחרי אם אתם רוצים לחיות", והמתין בסבלנות עד אשר קמו על רגליהם.

"מי אתה... מה אתה..." גימגם שו.בי.

"אני אעזור לכם לצאת מכאן", ענה היצור, והחל לפסוע למעלה, מעפיל לעבר המפגש בין שתי הפסגות. שני הצעירים החלו לפסוע אחריו, אוהזים זה בידו של זה. ההליכה של היצור המוזר היתה משונה מאוד. הוא כמעט ולא נגע באדמה, אלא פסע בריחוף בלתי נראה על רגליים קצרות, עבות, חצי שקופות. ברם, הוא התקדם היטב בשטח, ושמר על קצב ההתקדמות שלהם עצמם, כדי שלא יתרחקו ממנו. כך המשיך להוביל אותם זמן מה עד אשר הגיעו לפיסגה.

כאן כבר החלו לשמוע את רחש הנהר השופף והגועש שנראה במלוא הדרו, למרגלות המדרון. היצור הושיט את ידו למטה.

"התקדמו בצד הזה, הוא נוח יותר לירידה. שברו כמה ענפים כמו שדרגיון אמר לכם", אמר. "כאשר תגיעו לשפת הנהר, חפשו דוברה מגזעי עצים וחכו שם בין העצים לאחרים שיגיעו." משסיים את דבריו נעלם כלא היה.

"הי, רגע!" קראה שי.מוי, "איפה אתה? יש לנו הרבה שאלות לשאול אותך!"

היא השתתקה והקשיבה לדממה. "הוא הלך..." אמרה באכזבה, "אתה הבנת מה זה היה הדבר הזה?"
"לא", הודה שו.בי, "ובכלל, איך הוא ידע את השם של דרגיון ומה הוא אמר לנו בקשר לשבירת
הענפים?"
"אינני יודעת", אמרה שי.מוי, "אבל הוא נראה לי ידידותי, ואני חושבת שאנחנו צריכים לשמוע
בקולו."
שו.בי הנהן. הוא החל לשבור כמה ענפי שיחים בולטים, והשניים החלו בירידה זהירה לעבר הנהר.

*

טיין לין, קו קו סו וסום מצאו את עצמם בשטח רחב שלא הסתיים באופן. פני השטח היו זרועים עשבים
צהובים ויבשים, בגובה כמחצית מגופם, וללא סימן למים עומדים או זורמים. האוויר היה יבש וחם, תלוי
במקום ללא תנועה. כאשר הילכו זקוף, בלטו בשטח ממותניהם ומעלה, וכאשר גחנו נעלמו מן העין. הם
התקדמו בזהירות, בעודם סורקים היטב את השטח מכל העברים, ומקשיבים לקולות שזימן להם הטבע.
ככל שהתרחקו מיער האסירים, השתכנעו שאין אחריהם כל מרדף של היוריאנים, ובנתיב התקדמותם לא
נראו ולא נשמעו בעלי חיים כלשהם. גם במרומים לא ניצפו לטאות מעופפות המשחרות לטרף. השלושה
נעו היישר לכיוון בו שוקעת השמש. השטח המישורי החל להשתנות לגבעות נמוכות. הם העדיפו לצעוד
בגיאיות הנמוכות, הנוחות להליכה, תחת הטיפוס על הגבעות הללו, עד אשר נחסמו על ידי גיבעה בולטת
במיוחד בגובהה. הם עצרו למרגלותיה, בכדי להחליט האם לטפס עליה או לעקוף אותה.
לכל אחד מהשלושה היה רעיון שונה. טיין לין הציע לעקוף את המכשול מכיוון אחד, קו קו סו הציע
לעקוף מהכיוון האחר, וסום הציעה לטפס עד לפיסגה ולחצות אותה בקו ישר מצידה השני. השמש כבר
נטתה לשקוע בשלב הזה של היום, והשלושה תרו אחר מקום שישמש להם מחסה לזמן החשיכה.
לפתע התרחש משהו חריג... דמות מעורפלת וכהה הופיעה מאחורי גבם של השלושה, יש מאין...
ראשה דמה יותר ללטאה מאשר לבן אנוש, שתי רגליה עבות וקצרות, וכמוהן שתי הידיים... בוודאות
היצור הזה לא נמנה על יצורי האנוש. בטרם חלפה פעימת לב אחת מרגע שהתגלה, ואחד הסכינים של
סום התעופף לעברו בדיוק מדהים היישר אל בין מה שנראה כמו שתי עיניו של היצור הזה, יהיה טיבו מה
שיהיה - - - ולתדהמתה, כמו גם אל מול עיניהם הנדהמות של טיין לין וקו קו סו - הסכין חלף דרך ראשו
של היצור, והמשיך להתעופף הרחק מאחוריו עד אשר נחת על הקרקע אי שם... מה קורה כאן? לראשונה
בחייה חשה סום זיעה קרה מבצבצת על עורפה. היא שלפה סכין נוסף ושיגרה אותו בעוצמה רבה הפעם
אל חזהו הרחב, וגם הפעם חלף הסכין דרך אוויר ריק והמשיך לנוע עד אשר כוח המשיכה אילץ אותו
לפגוש את האדמה, הרחק מאחוריו.
היצור הפלאי התקדם לעברה עד למטחווי זרועה. ביאושה, שלפה סכין שלישי וניסתה לשסף את גרונו
של הדבר הזה... ושוב חלף הסכין באוויר ללא שום השפעה על הקורבן המיועד. כעת חדלה מנסיונותיה
לחסל אותו, לאחר שנוכחה שכלי הנשק שלה לא יעיל בעליל כנגדו. הוא קרב אליה והביט קרוב לתוך
עיניה.
"חמת מזג..." בקע קול בס נמוך מצלמית גרונו של היצור, "אנחנו עוד נהיה חברים טובים, סום,"
אמר, והותיר את שני הגברים עם לסתות שמוטות ועינים פעורות לרווחה.
היא הושיטה באיטיות את ידה לפנים כאשר אצבעה המורה זקורה קדימה, וחדרה לתוך גופו עד אשר
כף ידה חלפה מצידו האחורי. ואז נעה באיטיות ימינה ושמאלה מקצה גופו האחד עד לאחר, ואחר השיבה
לאחור את ידה. ידה חלפה דרכו כאילו היה ענן ערפל צונן.
היצור לא נתן להם הזדמנות להתנפל עליו בשאלות וחקירות. הוא הצביע לכיוון מסויים במעלה
הגיבעה. "עלו בכיוון הזה, עד שתמצאו מערה. שם תחנו בזמן החשיכה. הדליקו אש בפתחה כדי לסלק את
הטורפים. עם הזריחה תפנו בדרך הזאת עד אשר תגיעו לנהר הגדול," והוא הצביע לכיוון מסוים -
"השתמשו בלפידים בוערים כדי להבריא את בעלי החיים שתפגשו בדרך."
"מי אתה?" הצליח טיין לין להבליח משפט על רקע הלמות ליבו המשתולל.
"אורבון אוגדון," שמעו אותו, ואז נעלם כלעומת שבא.
"מישהו יכול להסביר לי מה קרה כאן הרגע?" שאל קו קו סו, חיוור כסיד.
"מצאנו את היצור הראשון בעולם שסום לא יכולה לחסל," אמר טיין לין, ספק בצחוק ספק ברצינות.
"ולמרבה המזל הוא בצד שלנו..."
סום לא חייכה. "אם אני לא יכולה לחסל אותו, גם הוא לא יכול לחסל אותי," הגיבה.
"איך הוא ידע מה שמך?" השתומם טיין לין. היא הנידה בראשה.

"אין לי מושג מאין בא, לא יודע לאן הלך, אבל יש לי תחושה שהוא יחזור," אמר טין לין, "ברור לי שהוא יודע דברים שאנחנו לא יודעים."
"כדאי לשמוע לו, מתחיל להחשיך," אמר קו קו סו, "בואו נעלה לחפש את המערה. בדרך נאסוף חומרים יבשים להבעיר אש."
טין לין וקו קו סו פנו לטפס על הגיבעה, וסום פנתה לכיוון ההפוך כדי לאסוף את סכיניה.

ארץ, הווה

"זה כל כך מתאים לסום," העיר גלוגאן, "קודם כל יורה ואחרי כן שואלת שאלות."
"לפי דעתי היא תהיה זאת שתהרוג את זאקא-זורא," אמרה ארבלה.
"לא יכול להיות," פסק סקריואן בנחרצות, "היא תדקור אותו בסכין? ואת מה בדיוק, גביש שמכסה את כל פני הפלנטה? ומלבד זה, בני אדם לא יכולים בכלל לשהות על הפלנטה שלו. התנאים הפיזיקאליים שם לא מאפשרים את זה."
"אולי מישוהו יצליח לחסל אותו בעזרת המשגר הבריוני?"
"גם זה לא יתכן," המשיך סקריואן, "אין אפשרות להעביר אותו בגניטה. המשגר הבריוני, אם ימצאו אותו בכלל, תקוע ופעיל אך ורק בכדור הארץ."
"אז נשאר רק אורבון אוגדון שיכול להרוג אותו," אמרה בריותיאה, "עליו לא חלים חוקי הפיזיקה שחלים על שאר היצורים האחרים ביקום."
"חוקי הפיזיקה חלים על כל היצורים ביקום," תיקן סקריואן, "רק שהוא היה שונה מכל היצורים. אפילו סום כבר הבינה את זה. הוא לא יכול לבצע שום דבר פיזי. כמו שחרב לא יכולה לשסף אותו, הוא לא יכול להניף חרב."
"זה מחזיר אותנו לאורבון אוגדון," אמרה ארבלה, ופנתה למרקיואה שהביט בהם משועשע ושבע רצון.
"איך הוא דיבר, כלומר הפיק צלילים? איך הוא חשב בעזרת מוח שעשוי מאטומים נפרדים? כיצד הוא בכלל נע במרחב? איך הוא זז ממקום למקום, או עף באוויר? איך החליף צבעים כמו דיונון?"
"ומה היה מקור האנרגיה שלו? הוא לא היה צריך לאכול ולשתות, היה לו איזה סוג של חילוף חומרים? היתה לו יכולת להתרבות ולשמר את המין שלו?" המשיך סקריואן.
"בטח הוא יגיד כרגיל שאין לו מושג..." לחשה בריותיאה, שרכנה לצורך כך אל תוך אוזנה של ארבלה.
"שמעתי אותך!" העיר מרקיואה. "אבל למרות שבאמת אין לי מושג, אנסה להציע כמה הסברים. אנחנו יודעים שהוא היה מסוגל לשלוט בנפרד על כל אטום ואטום מאצוות האטומים שהכיל. לכן אפשר לתאר כיצד דיבר או הפיק צלילים: הוא הרכיב בעזרת קבוצת אטומים שייעד לצורך זה, מבנה מדויק של גרון אנושי, הכולל חלל תהודה ושני מיתרי קול. כך גופו יכל להפיק צלילים וקולות כאשר לבש דמות של יצור דמוי אדם. כאשר שינה את עצמו לענן, עץ או סלע, באותו זמן אנו מניחים שלא יכול היה להפיק קולות כלשהם."
"ואיך פעל האינטלקט שלו?"
"באופן דומה, כמובן. את אותה קבוצת אטומים שייעד למוחו, סידר במבנה זהה למוח האנושי, כולל את כל הקשרים הפנימיים בין הנוירונים. אל תשכחו שהמוח שלנו הוא מתחילתו ועד סופו חומר כימי שמורכב ממולקולות - שמורכבות מאטומים המסודרים בתבנית לוגית. כך סידר לעצמו מוח, מערכת ראייה, מערכת שמיעה, יכולת הליכה וכך הלאה."
"מילא הליכה או זחילה, אבל אתה מתאר קפיצות דרך. הוא מופיע ונעלם..."
"נכון. למרחקים קצרים בחברת בעלי חיים הוא נע כמו בעל חיים, כאשר האטומים שלו מאוגדים כמבנה השרירים. אולם למרחקים גדולים, הוא גנט, בדומה לתיירי החלל. כדי לעבור מעמק הלשון ליער האסירים, לדוגמה, הוא גנט לשם דרך יקום ביניים ממש כמו שדילג לפלנטות אחרות. ואל תשכחו שברמה האטומית, כוח הכבידה אינו משפיע על אטומים בודדים, והוא או חלקים ממנו היו יכולים לרחף מעל, או לעופף ממקום למקום בכל שכבת אוויר שמצא לנכון."
"למה הוא בחר תדמית של לטאה?" שאלה בריותיאה.
"אין לי מושג," הודה מרקיואה. "לפי התיאורים הוא אהב את דמות הסלמנדרה במצבו השכיח."
"מה היה גילו? מה היה אורך חייו?" שאלה ארבלה.
"אין לאף אחד מושג. הוא הופיע ונעלם כלעומת שבא. אין שום רמז לגבי גילו או אריכות חייו."

"מאין שאב את האנרגיה?"

"זה לא כל כך ברור לנו, כי איננו מבינים את האינטרקציה הבין אטומית של גופו. אבל ההנחה היא שקלט את האנרגיה שלו מקרינת השמש, או אולי נטען באנרגיות במהלך הקפיצות שלו בין היקומים." "ובקשר להתרבות?"

"אין לנו כל אזכור או רמז ליכולת התרבות. כנראה שהיה מוטציה חד פעמית שאבדה יחד עמו לנצח." "בקצרה," סיכם סקריואן, "היצור הזה היה סוכנות ביון, רחפן מודיעין ומחשב על." "מחשב על קוונטי," תיקן מרקיואה, "יפה אמרת!" "ועדיין היה נזקק לאנשי החבורה שלנו, כדי לבצע את מה שצריך," הוסיפה ארבלה. "מדויק!" ציין מרקיואה.

"אני הייתי גומר את כל הסיפור הזה עם אורבון אוגדון וסום עם המשגר הבריוני," חיווה גלוגאן את דעתו.

"זה לא היה כל כך פשוט," נאנח מרקיואה, "אל תשכחו שמולם עמד זאקא-זורא, מוח העל האדיר ביקום, כאשר כל בעלי החיים הפראיים והאיומים ביותר סרו למרותו הבלעדית... ואמבת השטן... והגרוע מכל, עד עתה היה רגוע ומתון יחסית... ובשלב הזה רק החל להתרגז..."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

הקולות ההולכים וגוברים מכיוון הפתח המערבי של עמק הלשון הדאיגו מאוד את הרביעיה שנותרה עדיין במרכז. הזוריאס פרצו את המסתור בנקל והתקדמו לעברם - חילופי מבטים מהירים בקרב הארבעה לא הותירו ספק וכולם החלו לנוע במהירות בעקבות התאומים. ראשונים חשו מגירבו ודרגיון, אחריהם מאריקה ובמאספ אראוו, מביט לאחור כדי לקטול את הזוריאס הראשון שיעז לסכן את נסיכתו. כמה עשרות צעדים לפני קצהו המישורי של העמק, במקום בו החל השביל לטפס אל על, הבחינו לפתע הארבעה בדמות זרה ומזרה הניצבת בקצה השביל... דמויית לטאה הניצבת זקופה על שתי רגליה האחוריות, ומיטמרת לגובהו של אראוו... כולם עצרו בתדהמה. מהיכן צץ היצור הזה? אראוו נדרך בכל שריריו, שלף את טפריו וחשף ארבעה ניבים ארוכים ומחודדים. זה לא היה בתוכנית. הנסיכה מאריקה לפניו, בלתי מוגנת... הוא שעט קדימה ועקף אותה כדי שתימצא מאחוריו.

"מאריקה, אראוו, מגירבו, דרגיון, מהרו ועקפו אותי, ואל תזוזו ואל תוציאו רחש מפיכם!" פנה אליהם בשמותיהם בקול בס, תקיף וסמכותי. "מהר! הם כבר מגיעים!"

הארבעה, המומים והלומים, מיהרו לציית. הם עקפו אותו והחלו לטפס במעלה השביל. "עצרו ואל תזוזו ושימרו על דממה מוחלטת!" הורה בקול נמוך, ואז התמוססה דמותו ונעלמה, ומול עיניהם הפעורות הפכה לקיר סלע חום ומוצק, המעוגן בשני המורדות של הרכסים. השביל בו עברו הרגע, נראה שאינו מוביל לשום מקום - ומסתיים במפתיע מול מצוק זקוף. המשכו היה מוסתר כליל ע"י גופו של היצור הפלאי הזה.

לא חלפו כמה פעימות לב, וחמישה נמרים בעלי שיני החרב הגיעו עד למפגש הרכסים... המקום נראה חסום לחלוטין. מצוק אנכי מרשים חיבר את מפגש שני הרכסים, והיווה מחסום בלתי עביר לבעלי חיים כלשהם... חמשת הנמרים עצרו את מרוצתם בסמוך למצוק, והחלו לרחרח את סביבותיהם בחשדנות. הם טופפו הלוך ושוב על השביל, תרים אחר מקום אפשרי למעבר או למסתור, אולם לא הצליחו למצוא דבר ולא גיבשו לעצמם שום תוכנית פעולה חלופית. חמישה דובים הגיעו בעקבותיהם, ונהמו בחוסר שביעות רצון. הם הביטו לאחור לעבר העמק וסקרו את הצמחייה העבותה שצמחה על המדרונות. "הם מסתתרים באזור!" נשמע קול עמום וצרוד. "אני מריח אותם!"

הארבעה, הרכונים על הארץ מאחורי הסלע המזויף, כמעט השתנקו. אחד הדובים פתח את פיו ודיבר! ממש כפי שדיווחו התאומים... ממתי בעל חיים כמו דוב מסוגל לדבר? ואיך יצור דמוי ענן מכיר אותם בשמותיהם, והפך את עצמו למצוק סלעי מזויף? זיעה החלה לבצבץ על מצחו של מגירבו. בינם לבין המוות הוודאי הפריד רק מסך מזויף בעובי דקיק מזה של שערה, שהזוריאס היו יכולים לדלג בקלילות דרכו ולטבוח בהם, לו רק היו חושדים בהונאה הויוזואלית.

לאחר זמן מה עשרת החיות נפנו לאחור והחלו לסגת כאשר הם מחפשים מאחורי כל עץ ושיח וסלע ונקיק. הקולות החלו לגווע. מצוק הסלע חזר והפך מולם ללטאה המקורית.

"המשיכו במעלה השביל", פקד היצור המוזר, "במזלג השבילים פנו לכיוון הענפים השבורים. משם תרדו עד לנהר הגדול ותפגשו את שו.בי ושי.מוי... מחכים לכם ליד דוברת עצים, הקשורה בחבל לגדה השנייה. חצו את הנהר בעזרת החבל, ובתקו אותו שלא ישמש את הרודפים."

"מי אתה?" שאל דרגיון.

"אורבון אוגדון", השיב היצור הערפילי.

"מאין אתה?" שאל מגירבו.

"מאראמור, מחוז 8", ענה היצור, ונעלם.

"מה הוא אמר?" פנה מגירבו אל דרגיון בתימהון, "שמעתי נכון?"

"שמענו נכון... מהמחוז שלנו..."

"אתה הכרת אותו?"

"מעולם לא ראיתי ולא שמעתי על יצור כזה."

מגירבו משך בכתפיו. "בואו, נעלה", הציע, "נחשוב אחרי כן מה קורה במקום הזה."

פלנטת 'אראמור' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

שני האורחים של וורג שבו בגניטה לביקור נוסף באחוזתו, בעזרת תייר חלל בלתי מוכר, על פי הוראתו הישירה של זאקא-זורא. בו-וור, מנהיג דובי האש ששלטו בירה 100111010.1110011 ופוראדור, מנהיג הגורילות ששלטו באמארא 4.

"אנחנו משנים את התוכניות", שידר אליהם זאקא-זורא. "אני צריך להשיג שליטה מוחלטת בכוכב העונשין. כל אחד מכם יעביר צבא של רבבת זוריאס, ואני מעמיד לרשותכם את כל שלוש מאות תיירי החלל שלי. זה יארוך זמן מה, ולבסוף תחברו לצבא חדש שאני מכין בפלנטה הזאת, של טורפים מקומיים קטלניים במיוחד. אתם תצודו ותחסלו את כל צבא המורדים שמתגבש שם."

"אנחנו נשאר בפלנטות שלנו או נעבור לכוכב העונשין?" שאל וורג.

"אתם תעברו לכוכב העונשין בראש הצבאות שלכם ותנהלו את המלחמה", הורה זאקא-זורא. "ואיך נוכל להמשיך לשלוט בפלנטות שלנו, ניוותר בהם עם מחצית מהזוריאס", אמר וורג.

"השאירו שם את הסגנים שלכם", פקד זאקא-זורא, "והטילו עליהם את המשימה להתחיל לדלל את האוכלוסיה העילאית המקומית באופן שיטתי. עליכם לחסל את כל היצורים התבוניים כל אחד בפלנטה שלו."

"לחסל את כולם?" שאל פוראדור.

"זה מה שאמרת!" אישר זאקא-זורא, "בני האנוש האווילים האלה מחפשים משמעות לחייהם בעולם חסר משמעות. אני אחסל את כולם לפני שיעמדו על טעותם. אתם חייבים למצוא דרך על מנת שהמורדים בכוכב העונשין ידעו את זה. מגירבו חייב לדעת שכל בני מינו עומדים למות, הנסיכה מאריקה חייבת לדעת שכל בני מינה עומדים בפני כליה, ושני הצעירים מ- 100111010.1110011 צריכים לדעת שכל בני מינם עומדים להיכחד."

"נתחיל מיד", אישר וורג.

"ואני מעביר את 'אמבת השטן' לשלושת הפלנטות האלה, לסיים שם את כל החיים של שאר המינים הנחותים. אני צריך את כל הפלנטות האלה שוממות. ושככל היקום ידעו כל מה שהתרחש."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

ככל ששלושת הנמלטים מיער האסירים נעו בכיוון שקיעת השמש, השתנו פני השטח. עמקים ביתרו גבעות, הצמחיה הפכה לצפופה ומגוונת באופן שהכביד על תנועתם, קניונים חרצו בקרקע ערוצי נחלים עד לשולי אגמים קטנים או ביצות. מכל עבר נשמעו קולות שבישרו רק צרות. נהמות של טורפים, שאגות מכאן ומשם, נהמות וגניחות של צמחוניים, וזעקות אימה של נטרפים. ענן לח ירד אל פני האדמה והכביד מאוד על הראות. הערפל הדגיש את הסכנות והחששות להיתקל בהפתעות בלתי נעימות, עד כדי כך שטין לין אחז את חרבו בשתי ידיו, וקו קו סו פסע לצידו כאשר רובה הקשת שלו מוכן לשימוש. גם סום שצעדה מעט מאחורי השניים אחזה בידה בסכין, בעוד מבטיה תרות ללא הרף לכל הצדדים ולאחור.

הקולות המאיימים רק הלכו וגברו, והקיפו אותם מכל העברים. דומה היה שמפגש עם הטורפים בחלק הזה של הפלנטה, הינו רק ענין של זמן. השלושה עצרו להפסקת התייעצות מול צוק תמיר, שחסם בגסות את המושך דרכם מערבה.

"אנחנו לא רחוקים מהנהר הגדול", אמר טין לין, "השאלה לאיזה כיוון לפנות."

"כל הכיוונים לא נשמעים טוב", ציין קו קו סו.

"שמתם לב מה קורה לנו מעל הראש?" שאלה לפתע סום.

שני הגברים המופתעים מהשאלה נשאו את מבטם למעלה. עננים לבנים דלילים ריחפו ברקיע, וענן

אפור קטן צף כמה מאות רגליים בדיוק מעל ראשם.

"את מתכוונת למשהו מיוחד?" שאל טין לין, "מפני שאני לא רואה משהו חריג."

"זיהית למעלה לטאות מעופפות?" שאל קו קו סו.

"לא", השיבה סום, "אין לטאות מעופפות. אבל הענן הזה - " והצביעה על האפור שמעליהם - "מעופף

כל הזמן בדיוק במסלול שלנו."

"כאילו עוקב אחרינו?" שאל קו קו סו.

"לא כאילו, הוא עוקב אחרינו. ראיתי אותו כאשר יצאנו לדרך, כאשר ירדנו מהגיבעה, כאשר הקפנו

את האגם, כל הזמן התקדם מעל לראשינו."

שלושתם הביטו למעלה ואימצו את ראייתם. הענן היה רגיל, מפולש וצמרירי. נטית ליבם היתה לסתור

את ההשערה של סום, אולם לפתע הענן החל לשנות את צורתו. אחד הקצוות שלו, בפאה הדרומית, החל

להשתנות ולהתחדד.

"הי", קרא טין לין, מרוגש, "זה לא ענן... זה אורבון אוגדון!"

גם קו קו סו התעשת. "והוא מסמן לנו לאיזה כיוון לנוע!"

"היצור הזה מתוחכם, הוא רואה הכל מלמעלה!" קראה סום. "קדימה!"

השלושה מיהרו לעקוף את הצוק בכיוון המסומן. מדי פעם הציצו מעלה, וראו את הענן נע עימם, כמו

שתיארה סום. כעת שינה את זרועו לכיוון אחר, ואז חזר לדמות הענן האקראית והמשיך לרחף מעל.

*

לא הרחק משם, בצידו האחר של הצוק, ארבעה טורפים בגודל בינוני נשאו ראשיהם לכיוון השמיים,

והבחינו בענן האפור. הם עקבו אחריו זמן ממושך, והחליפו בינם לבין עצמם מבטים. הם בחנו את המדרון

התלול שלפניהם. אחד מהם ניסה לטפס עליו, אך החליק לאחר שני צעדים ומעד. נהמות קצרות בקעו

מפיהם. שוב נשאו מבטם למרומים, ונהמו. ואז סבו על מקומם והחלו להתרחק מן המקום.

*

הירידה במדרון המזרחי היתה מהירה ובטוחה. שיחים זקופים פזורים שימשו לארבעת הנמלטים כידיות

אחיזה נאותות שמנעו מהם החלקה או מעידה. רחש המים השוצפים בנהר נשמע היטב, והלך וגבר ככל

שירדו לקראתו. מדי פעם הביטו לאחור כדי לוודא שאין רודפים אחריהם, והשטח נראה פנוי מזוריאס.

הנהר נתגלה כרחב ידיים, יותר ממה שסברו, והזרימה היתה מהירה וסוחפת. המחשבה על חציית הנהר

העיקה על מגירבו, שמפאת גילו ומצבו הגופני חשש שיהווה מעמסה על הימלטות החבורה.

דרגיון אימץ את עיניו לחפש אחר הדוברה, אולם גדת הנהר היתה ריקה ושוממה.

"מסתבר שהתוכנית של היצור הזה לא מושלמת", העיר.

"התאומים הצעירים בלתי צפויים", הקרינה מאריקה מסר למוחם של השאר. "הם כבר חצו לצד

השני." היא הצביעה אל גדתו השנייה של הנהר, שם עמדו שו.בי ושי.מוי ונופפו לעברם בידיהם.

"תעזרו לנו למשוך את החבל!" שאג שו.בי.

רק עתה הבחינו שהדוברה מתנדדת בפראות על המים, בערך במרכזו של הנהר, ומרחוק היא נראתה

ככתם כהה שהזרם העז עושה בו כרצונו. המראה לא עורר בהם חשק לסמוך על החפץ המוזר הזה, אולם

המחשבה לשחות לגדה השנייה היתה חלופה גרועה הרבה יותר. הם היו נסחפים בחסדי המים אם היו

מצליחים להישאר בחיים.

אראוו הגיע ראשון אל החבל הכפול, שהקיף גזע עץ חסון. הוא אחז בחבל והחל למשוך בחוזקה,

והדוברה צייתה והחלה להתקרב אל הגדה שלהם. מאריקה קרבה אליו והחלה לסייע לו, והדוברה האיצה

לקראתם. לא חלף זמן רב והדוברה הגיעה לגדה למרגלותיהם. כעת נראתה קצת יותר גדולה, ומגירבו

שמח בליבו שהשניים כבר חצו - בקושי היה מקום לרביעיה על הדוברה הזו, שהיתה מורכבת מחמישה גזעי עצים ארוכים הצמודים זה לצד זה בשרכי גפנים.

מאריקה ואראו דילגו בקלילות אל הדוברה, ואילו דרגיון טיפס עליה באיטיות, ומגירבו זחל אליה בזהירות מירבית, וכך נשאר שוכב על גחונו, ונאחז היטב במה שיכל. אראו ומאריקה, עומדים ביציבות רבה, אחזו שוב באותו חבל והחלו למשוך אותו בכיוון ההפוך, והדוברה החלה לנוע על הגלים לאיטה. התנועה החוצה את הנהר והזרם העז התוקף את דופן הדוברה ומטלטל אותה, סחררו את ראשו של מגירבו שחשש שסופו מתקרב. וכאשר חש שהוא עומד להקיא, שמעו הרביעיה מאחוריהם שאגה עזה מראש ההר.

ארבעת הנמלטים הביטו לאחור בדאגה. במרומי המפגש בין הרכסים, באותו מקום שהם החלו את הירידה אל הנהר, ניצב נמר בעל שיני חרב והשקיף לעברם. ארבעה נמרים נוספים הצטרפו אליו ונהמו. הדוברה היתה כעת בערך באמצע הנהר השופך, והחיות אמדו את סיכויי ההצלחה של המרדף הצפוי. אראו ומאריקה החישו את עבודת הידיים, והגבירו מאוד את קצב השייט. הזוריאס קיבלו החלטה לצאת למרדף, והחלו לשעוט בריצה פראית במורד השביל. הנמרים הובילו את הריצה, ואחריהם הגיעו חמישה דובים שהשתרכו בכבדות בעקבותיהם.

"היכן היצור הזה, אורבון אוגדון, כשצריך אותו?" מלמל מגירבו.

"הי, הי!" שמעו הארבעה צעקות מן הגדה הנגדית. שו.בי ושי.מוי משכו בכוח את החבל המקביל בכיוון ההפוך, שסייע למשוך את הסירה אליהם. "יותר מהר!" נשמעו צעקותיה של שי.מוי. הנמרים כבר היו בחצי דרכם אל הנהר, ולא היה ברור מה יעשו כאשר יגיעו - האם יזנקו לנהר לחצות אותו בשחיה או שיחבלו בחבל הקשור לדוברה.

המרדף הגיע לשלב המכריע כעבור זמן קצר אחרי כן. חמשת הנמרים הגיעו לשפת הנהר, ועצרו על מקומם, למרבה ההפתעה. הסיבה לא היתה ברורה. האם המתינו לשאר הזוריאס שיגיעו כדי לטכס עיצה? האם החליטו לוותר על המשך המרדף עקב סחיפת המים העזה, שהיתה מרחיקה אותם מהדוברה והלאה, במורד הנהר? או שהם זממו תחבולה אחרת, לא נודעת?

הדוברה קרבה מאוד אל הגדה ואל התאומים, ואילו על הגדה הנגדית הגיעו כל הזוריאס וצפו במתרחש. הם נראו צופים בעניין בדוברה ובחבלים, ומחשבים את המשך דרכם. אחד הדובים ניגש אל העץ, סביבו היה כרוך החבל, וניסה לאחוז בחבל, אולם ידו הגסה לא הצליחה למנוע ממנו להתחכך סביב הגזע. הוא ניסה לאחוז את החבל בשיניו, אולם גם כאן נכשל במשימתו. אחד הנמרים ניגש אל העץ וניסה לנשוך את החבל המתוח בעזרת שיניו הארוכות, אולם גם הוא נכשל במשימתו לבלום את תנועת הדוברה. הדוברה הגיעה כעת למרחק של כמה רגלים מן הגדה המרוחקת, כאשר לפתע עצרה ממסעה. אחד הנמרים הצמיד טלף גס על החבל והידק אותו בחוזקה כלפי גזע העץ... החבל עצר מהחלקתו סביב הגזע, והדוברה נעצרה מלכת... הארבעה הבינו שבעוד זמן קצר ביותר הנמר יבין כי תנועת משיכה תקרב אליו את הדוברה... והם זינקו אל המים לסיים בשחיה קצרצרה עד לטיפוס על הגדה. מגירבו התקשה לשחות, אולם אראו חש לעזרתו ותמך בראשו מעל פני המים עד שהגיעו אל הגדה.

חששם התברר כמוצדק. הנמר החל למשוך את החבל, וכוחם של התאומים אזל, והם שחררו את אחיזתם בחבל לפני שהיו נגררים בעצמם אל הנהר. "חתוך את החבל!" צעק דרגיון לעבר שו.בי.

שו.בי שלף את חרבו מהנדן המאולתר שהכינה אחותו, ובאיבחה אחת ביתק את החבל. מיד החלה הדוברה ושאריות החבל להיסחף עם הזרם העז. הנמר אחז בשיניו עוד זמן מה את החבל, עד שהבין כי המשך המעשה חסר תוחלת. הוא שחרר את החבל והדוברה נעלמה מן העין בתוך הקצף של המים. ארבעתם כבר עלו על הגדה והצטרפו לתאומים. לרגע קט הביטו ששת המורדים לעבר עשרת הזוריאס שנעצו בהם מבט בחזרה. לפתע אחד הדובים זינק אל המים!

מגירבו הצביע לכיוון מעלה הנהר. "אם הוא יצליח להתגבר על הזרם, אנחנו מסתלקים לכיוון הזה! הפוך מהסחיפה שלהם!" אולם נראה שלא היה בכך צורך. הדוב ניסה לחתור לגדה הנגדית, אולם זרם המים האדיר סחף אותו במורד הנהר, עד שנואש מרעיון החציה וחזר אל הגדה שלו. ששת המורדים פנו להמשך דרכם, ועשרת הזוריאס החלו לצעוד לאורך הגדה, לחפש דרך חציה.

ארץ, הווה

"אני לא מבינה איך היתה שם בדיוק דוברה וחבלים. זה נראה לי נוח מדי. מי בנה אותה?" שאלה ארבלה.

"תן לי לענות לה," ביקש סקריואן ממרקיואה.
"בבקשה!" התחייך הפרופסור. היריבות הסמויה בין סקריואן לארבבלה מצאה חן בעיניו, והוא הסתקרן לדעת לאיזה כיוון היא תפתח.

"בנו אותה כמובן האסירים," פנה סקריואן ישירות לארבבלה. "אל תשכחי שהכוכב שלנו היה אז בית כלא עצום, מכל הגלקסיות העבירו לכאן עבריינים ופושעים, ואלה מילאו את כל היבשות. הם התאחדו לקבוצות קבוצות, כנראה לפי רקע המוצא שלהם, ובטח היו מריבות וסיכסוכים בלי סוף, ואולי גם איחודים ובריתות. היה שמח כאן גם בלי הצרות של זאקא-זורא." "אני חושב שהיתה אז רק יבשת אחת, פנגיאה," העיר גלוגאן. "לא," התעקש סקריואן, "בתקופה שאנחנו מדברים עליה, פנגיאה כבר החלה להתפצל לשניים, גונדוואנה ולאורסיה."

"ההסבר של סקריואן סביר בהחלט," אישר מרקיואה, "איננו יודעים בדיוק מי בנה אותה ותפעל אותה, אבל ברור שהיא נועדה להעביר קבוצות של אסירים שהיגרו ממקום למקום. אולי אפילו גבו תמורתה דמי מעבר, במטבע או בצורת תשלום אחרת שלא ידועה לנו." "אותי מטרידה שאלה אחרת," אמר סקריואן, "איך הסופר, או הסופרים שכתבו את הכרוניקה הזאת, ידעו מה אמר ומה זמם זאקא-זורא? הרי אף יצור לא ידע את שפתו ולא היה מסוגל לקרוא את מחשבותיו, והחיות ששלט בהם, הזוריאס, בוודאי לא שיתפו פעולה עם אלה שכתבו את הספר שלך. מה ההסבר לזה?"

מרקיואה הביט לעברה של ארבבלה. "היית רוצה לנסות לענות לו?" "המממ..." היא הופתעה והתכווצה בכיסאה. "אתה מתכוון לתוכנית שלו להתחיל להשמיד את תושבי הפלנטות?"

"כן, הפקודות המפורטות האלה... יש לך הסבר?" התריס סקריואן. "אולי... אולי..." היא הסיטה את מבטה אל החלון, "אולי היה מרגל שגילה למורדים את כל התוכניות שלו?"

גבותיו של סקריואן התרוממו בפליאה. הוא לא ציפה לתשובה הזאת, בדומה למרקיואה עצמו. "על זה אפילו אני לא חשבתי," הודה מרקיואה, "ובהחלט הרעיון הזה סביר. אני נתתי לעצמי הסבר אחר. הספרנים כתבו את הספר הזה בסופם של המאורעות, כאשר כבר ידעו מה התרחש וכיצד. ולכן הם פשוט המציאו שיחות ומילאו את החסר כל עוד שמרו בקפדנות על סדר הדברים והתרחשות המאורעות." "אז מה קרה באותן פלנטות שזאקא-זורא ציווה להתחיל לחסל את כולם?" "הם התחילו לבצע את הפקודות שלו, כמובן. לא היתה להם אופציה אחרת. שלושת המנהיגים, הנמר, הקוף והדוב הגיעו לארץ והחלו להקים את הצבאות שלהם, ושלושת הסגנים שלהם התחילו בהרג המוני שיטתי של האוכלוסיות ששלטו בהם. זה היה התופת עלי פלנטות. אלפים הוצאו להורג מדי יום. אסור לכם לשכוח שהכוח והידע שהיו בידי היו מוחלטים, הוא היה היריב החזק ביותר האפשרי." "אז איך אפשר להתגבר על יריב כזה?" שאלה בריותיאה.

סקריואן השתהה לרגע קט. "אתם מכירים את הספר 'מילכוד 22' הנפלא? הוא הצליח לתאר את המצב בשורה אחת גאונית: הוא יכול היה לעשות להם כל מה שהם לא יכולים למנוע ממנו. קשה מאוד עד בלתי אפשרי להתגבר על יריב כזה."

"ובכל זאת, איך אפשר לנצח דבר כזה?" התעקשה.

"את יכולה להמתין לסוף הסיפור," השיב לה, "אבל האסטרטגיה צריכה להיות אחת מהשתיים: הראשונה, את צריכה לדעת לפחות דבר אחד שהוא לא יודע, שיוביל לתבוסתו. שנייה, אם אינך משיגה ידע עודף - והידע שווה וזהה בשני הצדדים - ינצח זה שיחזיק בידו את הטכנולוגיה המתקדמת יותר. יש לכך דוגמאות רבות בהיסטוריה המודרנית שלנו. בשנת 1494 פלש המלך הצרפתי שארל השמיני לאיטליה בסערה. בעזרת תותחים חדישים ויעילים יותר מוטט את החומות של המבצרים והכריע את איטליה בתוך מספר ימים. ב-1519, קורטז, בראש 600 ספרדים, 15 סוסים ועשרה רובי מוסקט, השתלט במכסיקו על האצטקים של הקיסר האדיר מונטזומה. ב-1532, פיסארו בראש 180 ספרדים, 37 סוסים וכמה רובים, טבח באלפי האינדיאנים בני האינקא של קיסרם אטהואלפא. בשנת 1898, מיעוט אנגלי ומצרי הביס את לוחמי סודן בקרב סמוך לאומדורמאן, בזכות תותחי ארטילריה, מקלעי חירם וכדורי דום דום. מרחץ דמים זה חיסל את מרבית לוחמיו של המאדי - וסודן הפכה למושבה קולוניאלית נוספת בארסנל של הממלכה הבריטית.

"כך גם חיסלו המתיישבים הלבנים באוסטרליה ובניו זילנד את הילידים המקומיים. בשנת 1853 קולונל מתיו פרי אילץ את יפן המסתגרת לפתוח את שעריה ולהיפתח לעולם בעזרת 2 פגזים מתותחים

מתקדמים שעל ספינת הקרב שלו, ואמריקה הכניעה את יפן בסוף מלחמת העולם השנייה באמצעות 2 פצצות אטום. בכל אחת מהדוגמאות האלה ניצחו בעלי הטכנולוגיה המפותחת יותר, מכיוון שכל בני האדם בלי יוצא מהכלל במאתיים אלף השנים האחרונות - זהים ברמת התבונה שלהם. "מה זאת אומרת זהים ברמת התבונה שלהם?" תמהה בריותאיה, "הלבנים, השחורים, הבושמנים באפריקה... כולם חכמים באותה מידה?"

"בוודאי!" הסביר מרקיואה בנחת. "כולנו מין אחד ויחיד, 'האדם החושב מהזן החושב'. ולא רק זה, איננו חכמים יותר היום מהאנשים שחיו בתחילת ההיסטוריה הכתובה, בשומר ואכד ובבל, ואיננו חכמים יותר מהקדמונים שיצאו ממזרח אפריקה להגר לכל העולם לפני כמה עשרות אלפי שנים. הדבר היחידי שמבדיל ביננו לבינם זו הטכנולוגיה המתקדמת שלנו."

"למה הכוונה טכנולוגיה מתקדמת יותר? לחרבות המתכת של המורדים? איזו טכנולוגיה מתקדמת היתה אז בכוכב העושיין?" שאלה ארבלה.

"אולי הכוונה למשגר הבריוני," הזכיר לה סקריאון.

"אז אתה בונה על המזל," התריסה כנגדו ארבלה. "הרי המשגר הזה לא היה גם בידי המורדים! ובהנחה שגם זאקא-זורא יודע עליו, ומחפש אותו, אולי אחת הגורילות שלו תמצא את המשגר הזה לפני המורדים?"

סקריאון נדם לכמה שניות.

"אני מזמין אותך לבירה בפאב, אחרי השיעור."

היא הנהנה בחיוך.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

השישיה נכנסה לאזור רחב ידיים ורב סכנות. האדמה הטרשית היתה משובצת באגמים, ביצות, גבעות וגאיות, צוקים ומצוקים, שיחים נמוכים וחורשות עצים. מן הביצות עלו ערפילים דלילים, שהרוח פיזרה אותם הרחק משיטחן. את אור השמש הסתירו עננים אפורים, ומדי פעם רוחות צולבות יצרו עמודי טורנדו קטנים של חול ואבק, שהתפוגגו לאחר זמן קצר.

אולם הרעשים והרחשים שעלו מפני השטח היו מדאיגים. היה ברור לכולם שהם לא לבדם. היו עוד הרבה יצורים, בלתי גלויים לעין, והקולות הרמים העידו שהם נמצאים בכל מקום, ומקיפים אותם לחלוטין. שו.בי נלחץ ושלף את חרבו, מתכוון ליריב שיגיח ממקום כלשהו. גם אראו קרב אל מאריקה ושמר על מרחק קצרצר ממנה כדי להגן עליה מכל הפתעה. מגירבו ודרגיון האיטיים השתרכו מעט מאחור, וליבם הלם בחרדה. הם חשו בלתי מוגנים.

גם השאלה לאן ללכת נותרה פתוחה. איש מבין המורדים לא ידע מהי הדרך הנכונה, פרט לעובדה שעליהם להתרחק ככל יכולתם מהנהר הגדול, בהנחה שהזוריאס יצליחו לחצות אותו בזמן זה או אחר. אך מעבר לכיוון הכללי, לאן עליהם לפנות? שו.בי ושי.מוי החלו להתרחק מעט לכיוון הים הגדול, בעוד מאריקה ואראו חשבו שיש לפנות לכיוון ההרים המושלגים, בכיוון ההפוך לזרימת הנהר, ושידרו לכל המורדים על כוונתם. הצעירים עדיין לא התרחקו מעבר לטווח צעקות, ועדיין סברו שיש לעקוף בצה לא גדולה מהכיוון שהם בחרו.

הטעות של הצעירים התגלתה עד מהרה. נהמת בעל חיים טורף נשמעה קרובה כל כך, שהם שינו כיוון והחלו לנוס חזרה לעברם של מאריקה ואראו תוך כדי צעקות לעזרה. הערפל מנע מהם לראות מי או מה רודף אחריהם, אך הם שמעו שעטות כבדות של רגלי הטורף שהחל לדלוך בעקבותיהם. הם יצאו מאזור הערפל, והראות השתפרה במקצת, אך השניים אפילו לא טרחו להביט לאחור. הסיכוי הטוב ביותר שלהם היה להגיע לאראו לפני שיפלו למלתעות חיה הטרף... מאחוריהם שעט בעל חיים עתיר שיניים במלתעותיו הפעורות, שמהירות ריצתו היתה כפולה משלהם, והוא צמצם את המרחק בכל רגע... מאריקה ואראו שמעו היטב את הקולות. אראו אחז בידו בחרב והקריין לנסיכתו:

"אני מזנק להציל אותם."

תגובתה הפתיעה אותו לגמרי. "לא! הישאר כאן!"

"לא?" נדהם, "אינך רוצה שאנסה להציל אותם?"

"אינני רוצה שתעשה זאת. אני חייבת לבדוק את הסיפור שלהם פעם נוספת."

אראו היה המום. "את מבינה שאת מסכנת את חייהם?"

"אני לא משוכנעת שאני מסכנת אותם," הקרינה אליו.

"אראוו, מאריקה!" שמעו את זעקתה של שי.מוי... "הצילו!"

שי.מוי נכשלה בקפל קרקע, ונפלה על גחונה. שו.בי שהתקדם מעט לפניה, הסתובב לאחור וקפא על עומדו: החייה הטורפת היתה כעת במרחק של כמה פסיעות משי.מוי השוכבת... אחותו המבועתת הספיקה להסתובב על גבה כדי לראות את הלסת האימתנית קרבה אל ראשה...

בתוך זעקת האימה של שי.מוי, היא לא שמעה איבחה חרישית של חפץ מוצק המפלח במהירות עצומה את האוויר. במרחק של זרוע מושטת בין ראש הטורף וראשה הבהיר של שי.מוי, כאשר היא כבר הריחה את הבל פי המפלצת, לפתע עצרה החיה מריצתה על מקומה, ונפלה באיטיות אפיים ארצה. הטורף היה כעת מוטל מת לצידה של שי.מוי הרועדת, שהספיקה להתגלגל הצידה כדי שהחיה לא תקרוס עליה. רק כעת הבחינה בקת של סכין מתכתי שלהבה ננעץ עמוק ברקת הטורף.

שו.בי התעשת ראשון. "מה קרה כאן? מי הטיל את הסכין הזה?"

שי.מוי עדיין רעדה בכל גופה. מאריקה ואראוו, ובעקבותיהם גם מגירבו ודרגיון, קרבו אל הצעירים.

"אתה רואה? לשניים האלה לא יקרה שום דבר רע... לעולם!" הקרינה מאריקה אל אראוו, שמבטו סקר כל העת את כל העברים. הוא ידע שמישהו זר מוסתר בסביבה, זה שהציל את הנערה. הוא צדק. מבין הצמחים הזדקפה פתאום סום, ואחריה נחשפו גם טין לין וקו קו סו. אראוו נדרך. למרות ששי.מוי ניצלה בבירור על ידי אחד מהשלושה הללו, עדיין העדיף לעמוד על המשמר. השלושה קרבו את השישיה.

"טין לין! קו קו סו!" דרגיון זיהה את שני הקצינים ששלח לכאן.

"מגירבו! דרגיון!" טין לין קד קלות לעומתם.

"זה חלק מהצוות המקדים ששלחנו לכאן," אמר דרגיון לשאר המורדים.

סום נגשה אל הפגר, שלפה מתוכו את הסכין שלה, וניקתה אותו מהדם. מגירבו עקב אחריה בעניין רב.

"תודה, תודה, תודה! הצלת את חיי!" אמרה שי.מוי, שחזרה כעת לנשום בצורה סדירה, "וכמה שאת יפה! עוד לא ראיתי אישה יפה כמוך!"

סום לא ענתה, והחזירה את הסכין לחגורתה.

"מי את?" שאל דרגיון.

לפתע עיניו של מגירבו הבריקו: "זאת הרו..."

טין לין קטע את דבריו בחיפזון: "זאת סום, שהוגלתה ממחוז מס' 17 באראמור."

"המממ..." מגירבו השתתק. הוא הבין שהכיניו שדבק בה באראמור איננו תקף יותר בכוכב העונשין.

"סום, הכירי את מגירבו, המושל של מחוז 8. את זוכרת שסיפרתי לך עליו?... הוא היה חבר הוועדה ששיכנע את כל שאר החברים שדנו בנושא שלך לשנות את גזר הדין ולהעביר אותך לכאן..."

מבטה הצטלב עם מבטו של מגירבו, לו חבה את חייה. "תודה," אמרה.

אראוו החליט להתערב בשאלה שעניינה אותו מאוד. "איך ידעת באיזה מקום בדיוק יש לפגוע ביצור הזה כדי להרוג אותו בוודאות?" הקריין את שאלתו לסום.

היא התבוננה בו ובמאריקה בסקרנות. "צריך לכוון בדיוק בין העין לאוזן," ענתה קצרות, "אף יצור חי בכוכב העונשין לא ישאר חי מזה."

"כמה זמן התאמנת כדי להצליח לפגוע בראש של חיה טורפת תוך כדי ריצה?"

"כל חיי," השיבה. היא סקרה אותו ביסודיות, את מבנה גופו החסון, ארבעת גפיו השריריות, הטפרים הארוכים והחדים בקצותיהם, ניבי שיניו הבולטות, ואת חרבו המתכתית. ללא ספק, גם היצור הזה נראה לוחם מיומן ומסוכן.

"היכן היית כאשר זה קרה?" שאלה אותו.

"היינו רחוקים מדי," הקרינה מאריקה תחתיו.

"היכן אל יון וקאי דאי?" שאל דרגיון.

"לצערנו, אל יון נהרג ביום הראשון שהגענו, וקאי דאי נעלם... איננו יודעים מה עלה בגורלו," השיב קו קו סו.

"והיכן היצור המוזר הזה, אורבון אוגדון, שלובש ופושט דמויות כרצונו?" שאל מגירבו.

"הוא כאן מעלינו..." אמר טין לין, "הוא ריחף כמו ענן מעל ראשנו והוביל אותנו היישר אליכם..."

הכל נשאו את ראשם למרום, אולם לא ראו שום עננה שניתן לייחס אותה אליו. נראה ששוב נעלם לענייניו.

"היה כאן מעלינו..." תיקן.

הקולות של הסביבה המקיפה אותם החלו להתגבר. משהו לא טוב קרה בסמוך אליהם, מפני שנשמעו טפיפות רגלים מהירות בכל הכיוונים. שו.בי אחז את חרבו בשתי ידיו להיות נכון מול כל סכנה שתצוץ.

גם אראו אחז היטב בחרבו, וסום שלפה שני סכינים. גם קו קו סו אחז ברובה הקשת שלו, וכולם היטו אוזנם להבין מה מתקרב אליהם.

אולם לאחר זמן מה התברר שהרעשים רק הולכים ונחלשים. משהו הפחיד את בעלי החיים שהקיפו אותם, הקולות העידו על חיות השועטות ונמלטות מהם והלאה. לאחר רגעים אחדים השתררה במקום דממה מוזרה, מעיקה.

"כולם נעלמו..." לחש טין לין.

"מעניין מה הם ידעו שאנחנו לא יודעים," החזיר לו קו קו סו בלחישה.

"יש לי תחושה שעוד מעט נגלה..." אמר דרגיון בקול נמוך.

טין לין קרב אל מגירבו. "מה התוכנית שלנו?" שאל אותו.

מגירבו הניע את ראשו לשלילה. "אין לנו עדיין תוכניות... תחילה ננסה להחליץ בשלום ממה שקורה עכשיו..."

בשמיים, מעל ראשם, החלו לרחף כמה לטאות מעופפות, אולם גם הן חששו לנחות על האדמה. הן דאו במעגלים הלוך ושוב מסביב לחבורה, מצב שרק הוסיף חרדה ולחץ.

"זוריאס?" שאלה שי.מוי.

"איננו יכולים לדעת," השיב מגירבו, "לדעתי הזוריאס שמעבר לנהר עדיין לא הספיקו לחצות אותו... ומלבד זה, עשרה בעלי חיים לא היו מדאיגים יותר מדי את לטאות הענק... זה נראה לי משהו בקנה מידה גדול..."

"אז אולי כדאי גם לנו לברוח?" הציעה.

"לאיזה כיוון?" שאל.

"לא יודעת," אמרה, "אבל גם להישאר במקום שכולם כבר נמלטו ממנו לא נראה לי הגיוני."

"את צודקת בהחלט," הסכים מגירבו, "חשבתי להציע לחפש מקום מיסתור או לסגת למחסה שניתן להגן עליו... אבל אני לא רואה שום דבר כזה בסביבה... רק העץ הענק הזה, שלא יכול לעזור לנו..." הוא הצביע על עץ רחב גזע, שהתנשא מעל כל הסביבה והאפיל בענפיו ועליו על הצמחיה הנמוכה הדלילה שלמרגלותיו, שמן הסתם חסו בצילו ולא זכו למנות אור מספקות בכדי לשגשג.

"אראוו, הייתי שמחה אם היית מטפס למעלה וצופה על הסביבה," הקרינה אל כולם.

"את עלולה להשאיר בלתי מוגנת," הקרין בתגובה.

"אני אגן עליה," התערבה סום.

"טפס!" הורתה מאריקה.

אראוו חדל מהיסוסיו. הוא הגיע בדילוג מהיר אל העץ, ואל מול עיניהם המשתאות של עמיתיו החל לטפס בזריזות כמו קוף... זה היה מהיר מאוד. הוא הגיע לצמרת העץ באותה מהירות שהיה רץ את המרחק הזה על האדמה.

"מה אתה רואה?" הקרינה מאריקה.

"לא נוכל לשרוד את מה שמתקרב אלינו," הקרין למוחות כולם, "מאות זוריאס, מקיפים אותנו מכל הכיוונים, במבנים של שורות וטורים... דובי האש נושאים לפידים בוערים בידיהם. איתם אני רואה גם לטאות טורפות בשר מהפלנטה הזאת. כולם מתקדמים היישר לכאן ויגיעו אלינו בעוד זמן קצר."

"רד מייד למטה ותחבור אל הקבוצה! השארו צמודים!" שמע לפתע את קולו העמוק של אורבון אוגדון, שצפה על המתרחש ממש בסמוך אליו. "אני אצטרף אליכם מאוחר יותר. אמור לכולם שנצליח להימלט."

אראוו ציית, וירד במהירות ארצה. מאריקה הופתעה לראות אותו מופיע מבלי שאישרה לו לרדת.

"מדוע ירדת?" הקרינה אליו.

"אורבון אוגדון למעלה," הקרין אליה, "אמר לי שאנחנו צריכים להישאר כולנו יחד ולהמתין לו."

"מה הסיכויים שלנו בלעדיו?" הקרינה למוחו.

"אין סיכויים. נלחם עד שנמות, כולנו. צבא שלם של זוריאס גנט לכוכב העונשין הזה, והם צירפו לעצמם מין נוסף של לטאות טורפות בשר. האחרים יטבחו מייד. שנינו נוכל לטפס על העץ ולהקשות על הגורילות שיטפסו אחרינו, ונוכל להפיל כמה מהם, אבל מספרם הרב יכריע אותנו. דובי האש גם יוכלו להעלות באש את העץ."

"אנחנו הולכים למות?"

"לא," ענה לה, "הם לא יודעים על קיומו של אורבון אוגדון, ולא על התוכנית שלו."

"מה התוכנית שלו?"

"שנמתין לו כאן."

מאריקה השתתקה. "אני מציעה להיצמד לשני התאומים... הגיע הזמן שהמזל שלהם יגן גם עלינו..." הקרינה לאראו.

התשעה המתינו בחרדה הולכת וגוברת, בתחושת חוסר אונים. קולות ההליכה הקרבים הלמו בקצב אחיד. זה נשמע ונראה כמו צבא מאורגן בקבוצות ענק צפופות שהולך וסוגר עליהם מכל הכיוונים. הערפל התפזר מעט, והראות השתפרה, כמו להתאכזר לטרף שיראה היטב את הטורף שלו עומד לכלותו. ראשוני הזוריאס הצועדים במבנים נוקשים החלו להתגלות לעיניהם. הם היו כעת במרחק כמאה צעדים. החבורה החלה לסגת לכיוון הנגדי, אך גם משם הופיעו פלגות של זוריאס שאילצו אותם להישאר קפואים על מקומם. מאריקה כבר חשבה לסמן לאראו לעזוב את הקבוצה ולהימלט בטיפוס אל מרומי העץ, אולם אראו הקרין למוחה את הוראתו של אורבון אוגדון, להישאר צמודים לקבוצתם. הזוריאס הלכו וקרבו. חלקם נהמו, חלקם נשפו, חלקם שאגו. הטבח עמד להתחיל, מבחינתם, וזה יהיה סופה של המרידה שזאקא-זורא כה חשש ממנה. שלושים צעדים... עשרים צעדים... עשרה צעדים... ריח הצחנה של פרוות הדובים והגורילות החל להיכנס לאפם. ואז עננה אפורה נחתה על הקבוצה מלמעלה ואפפה את כל גופם של התשעה... מגירבו חשב שההגנה הזאת על ידי הסוואה דקיקה איננה יעילה כלל וכלל... הלוא הזוריאס יכולים להתקדם גם בתוך הענן ולקטול אותם... אולם מאומה לא קרה. הרעשים והקולות פסקו. הדממה השתררה מסביבם. הריחות התפוגגו ונגזזו.

גם הענן של אורבון אוגדון התפזר ונמוג לאיטו, והוא הופיע לנגד עיניהם בצורת הסלמנדרה המקורית שלו, שכה אהב.

אף זוריאס לא נראה בסביבתם הקרובה או הרחוקה. הנוף נראה שונה מאוד. העצים והצמחיה נעלמו. הקרקע שדרכו עליה היתה שונה בתכלית, ונראתה כהה, ודמויית קשקשי בזלת ענקיים שזורים כל אחד בשכניו. מה קרה כאן?

לפתע סיננה סום בזעם: "איפה הסכינים שלי?" כולם היו לבושים כמקודם, אולם סכיניה של סום נעלמו מחגורתה, וכן שתי החרבות של אראו ושו.בי, ורובה הקשת של קו קו סו, כמו גם אבני הצור שבכיסו. "אני לא יכול להעביר אותם," אמר אורבון אוגדון, "וממילא במקום הזה אין לך צורך בסכינים." "מה זה המקום הזה?" שאל מגירבו, "היכן אנחנו?" "בכוכב החי," ענה אורבון אוגדון, "זה המקום שאף אחד מעולם לא חזר ממנו חי."

*

שאגת חרון אדירה בקעה מלועו הפעור של וורג. עוד שלושה צעדים היה נוגס במורד הראשון... גם בו-וור, מנהיג הדובים נהם בזעם. פוראדור החל להשתולל, רקע ברגליו והלם בחזהו בשתי כפותיו האדירות כאשר התשיעיה נעלמה לפני שעלה בידו להעניק חיבוק מוות למאריקה, הנסיכה השנואה מ'אמאראא'4' ושליחת גופתה וראשה בנפרד לפלנטה שלה.

העדויות היחידות שהיו כאן יצורים כרגע היו מוטלות על הארץ. שתי חרבות, רובה קשת וארבעה חיצים, שישה סכינים. שתי אבני צור. הגורילות המשתוללות בעטו בחפצים האלה והפיצו אותם לכל עבר. ומה יתרצו לזאקא-זורא?

אולם הם לא היו צריכים לתרץ דבר, הוא היה מודע לכל ההתרחשויות בזמן אמיתי. הוא ידע היטב לאן גנטו, וכן ידע היטב שנבצר ממנו ומכל בעלי החיים הסרים למרותו לעשות דבר, פרט להמתנה שישוּבו לכוכב העונשין. והוא ידע היטב שהם יחזרו.

כרוניקה 11.10

איך אפשר להודות ליצור הפלאי שהציל את החיים ביקום? אולי אין כלל צורך להודות לו.

ארץ, הוזה

"רגע, רגע, עצור בבקשה..." ביקשה ארבלה, "יש לי... בערך אלף שאלות..."
"בספירה שלנו או בספירה הבינארית?" סנט בה סקריואן.
"שמי ארבלה, לא שי.מוי," התיזה לעברו.
"איך אמר הרודן הסיני מאו צה טונג - גם מסע בן אלף מילין מתחיל בצעד ראשון..." נאנח מרקיואה,
"אז התחילי בבקשה עם השאלה הראשונה."
"מה... איך..." היא עצרה וחככה בדעתה מה לשאול קודם, והתקשתה להכריע.
"אז אני מתנדב להשחיל שאלה לפני שארבלה תסדר לעצמה את המחשבות," אמר גלוגאן בעליצות,
"איך הם גנטו לשם עם הבגדים? ולמה בלי כלי הנשק?"
"טכניקת הגניטה של אורבון אוגדון היתה שונה, והרבה יותר מתקדמת מזו של תיירי החלל דמויי
החזירים. הוא היה הרבה יותר מהיר מהם, והוא הקיף ואפף את כל גופם של המלווים שלו, כך שכל גופם
ובגדיהם הפכו לחלק ממערכת אחת שדילגה ליקום המקביל וחזרה מייד לאתר היעד. אולם גם הוא לא היה
מסוגל להעביר מתכות או חפצים מוצקים בשיטה שלו, והם נשארו מאחור."
"היי, סידרתי לעצמי את המחשבות!" רגזה ארבלה.
"היא עומדת להשתולל..." לחש סקריואן באוזני גלוגאן, "זה הזמן לברוח..."
"שמעתי אותך! אתם לא צריכים לברוח," רטנה. היא חזרה להביט לעבר הפרופסור. "לאן בדיוק הם
גנטו? מה זה הכוכב החי ואיפה הוא נמצא?"
"ומדוע הוא הביא אותם למקום שאף אחד ממנו לא נשאר בחיים?" תהה סקריואן.
מרקיואה הנהן. "אני אספר לכם. אחד אחד. ראשית, המקום שהם גנטו אליו היה רחוק מאוד. למעשה
כל כך רחוק, שהגלקסיה שבה הוא היה מצוי לא קיבלה אפילו תווית זיהוי, מפני שלפי ההערכות של
המדענים שלנו היא רחוקה יותר מחמישה מיליארד שנות אור משביל החלב, כמעט בצד האחר של היקום.
כמובן שאצלנו כאן האסטרונומים והקוסמולוגים לא יכלו למפות אפילו את צורת המתאר של הגלקסיה
ההיא, לא כל שכן אפילו לזהות שם איזה כוכב מסוג כלשהו. כאשר לחצתי על הידידים שלי באקדמיה,
הם ניאותו להצמיד אליו תווית..." מרקיואה רכן לעבר הספר, הפך כמה דפים באיטיות, ואז הצביע על
שורה כלשהי בתחתית העמוד, "כן, הנה: USG-286.8-048.32-350.92. זה בעצם איזה חץ וקטורי
המצביע במרחב לכיוון של אותו צביר כוכבים."
"אבל איך אורבון אוגדון הכיר אותו? איך ידע שיש עליו חמצן ותנאים לקיום אנושי?"
"אינני יודע איך הוא הכיר את הפלנטה הזאת, אך מהמשך מהלך המאורעות הרשומות בכרוניקה, הוא
ביקר שם, ויותר מפעם אחת. אל תשכחו שהיו לו יכולות קוונטיות מופלאות. הוא היה יכול לפזר את
טריליוני האטומים של עצמו בטריליוני פלנטות בגלקסיה מסוימת, ולאסוף את המידע המועיל לו מכל
המקומות האלה בו זמנית, בתוך חלקיק של שניה, ולמפות לעצמו את כל הפלנטות המעניינות אותו. והוא
יכול היה לתור כך בכל גלקסיה וגלקסיה במהירות בלתיאמן. אז אולי כך הוא גילה את הכוכב החי,
שהכיניו המתאים לו יותר הוא כמובן כוכב המוות."
"ומדוע הביא אותם למקום כל כך מסוכן?" חזר סקריואן על שאלתו.
"בואו נחשוב ביחד," הציע מרקיואה, "לאן אתם במקומו הייתם ממלטים את החבורה? הרי כל
הפלנטות בגלקסיות השכונתיות המסוגלות לקיים חיים היו בשליטתו המלאה של זאקא-זורא וקלגסיו, או
אבודים מהגלי הרוטט של אמבת השטן. כזכור לכם, כוכב העונשין היה המקום היחיד בשביל החלב שלא
עניין את זאקא-זורא, עד שהמורדים נמלטו אליו. ובתוך פרק זמן קצר הוא השתלט לחלוטין על כדור
הארץ שלנו. אז מה הייתם עושים במקומו?"
"אני הייתי מציע תיקון," התבדח גלוגאן. "כאשר אני משחק שחמט מול שחקנים חזקים ממני, והמצב
שלי על הלוח נראה אבוד לגמרי, אני לא מתייאש!"

"אכן, זה היתרון של השחמט על פני המלחמות האמיתיות", הסכים מרקיואה. "מכל מקום, הוא היה חייב לחפש מקום רחוק במיוחד, או בפינה כזאת של היקום, ששם סבר שהסיכוי שזאקא-זורא מכיר אותו היה קלוש. מלבד זה, גם אם זאקא-זורא ידע היכן הם, לא היה שום סיכוי לזוריאס שלו לשרוד שם. העובדה היא, שזה צלח בידו. לפי הערכות היועצים שלי, זאקא-זורא השתלט עד אז רק על כחמישים מיליון גלקסיות, וכולם ברדיוס של כחצי מיליארד שנות אור בלבד מ'ריזדלבו' 11'.

"המספרים האלה עושים לי סחרחורת", התלוננה בריותיאה.

"מה לעשות? אלה המספרים השכיחים כשמדובר ביקום כה גדול", התנצל מרקיואה.

"יש לי שאלה יצירתית", העיד סקריואן על עצמו, "מדוע הם בכלל נשארו ביקום שלנו? אם יש כל כך הרבה יקומים, למה לא נמלטו ליקום אחר?"

"זה היה בלתי אפשרי אז, ממש כמו היום", פסק מרקיואה. "מי שנולד ביקום מסויים, לא יכול לעזוב אותו לעולם. הדבר היחידי האפשרי זה להשתמש ביקום אחר לשם גניטה - ומיד לחזור ליקום המקורי. מי שהיה משתלה למעלה מאלפית השניה ביקום האחר, היה נמחץ למוות מיידית. הגניטה היתה חייבת להיות תהליך מהיר מאוד, של פחות ממיליונית השניה, בזמן קצרצר כזה לא היתה יכולה להיות שום השפעה שלילית על הגוף הגונט."

"עוד נושא אחד שמטריד אותי", המשיכה ארבלה, "זה השדרים בין זאקא-זורא ל'חיילים' שלו. הרי המרחק בין הפלנטה שלו לשאר הפלנטות היה עצום, אולי מיליוני פארסק, ואם השדרים לא יכולים לעבור את מהירות האור, איך כל השדרים המוחיים שלו התרחשו מיידית?"

לתמהונה, מרקיואה החל למחוא כפיים! "לשאלה הזאת חיכיתי זמן רב!" פניו אורו. "התשובה היתה פשוטה מאוד, גם התשדורות המוחיות דילגו בגניטה בעזרת יקום ביניים כלשהו, והגיעו מיידית לכתובתם!"

"אני רוצה לחזור לכוכב החי, מה הסיפור שלו?"

"זה היה סיפור..." הנהן מרקיואה, "וסיפור ארוך במיוחד... וכאשר תיכנסו לעולם החדש הזה, תצטרכו לשכוח כל מה שאתם יודעים על העולמות שלנו. אין שום דבר דומה בכוכב החי לכדור הארץ שלנו. שכחו מזאקא-זורא, שכחו מאמבת השטן. זה היה התופת בכבודו ובעצמו, שלא סולח למישיגים, לא לוקח שבויים, לא נושא ונותן. כל אותם דברים שפעלו כל כך טוב על רגשות הצופים של הסרט 'הנוסע השמיני', לא עבדו כלל במקום ההוא. רק מי שידע מה לעשות, בדיוק בזמן ובמקום, יכול היה לשרוד... הייתי נותן לסיכויי לכך הסתברות של פרומיל האחוז... וכאן התגלתה עוצמתו של אורבון אוגדון, שהיה היצור החי היחידי שהצליח לבקר שם ולשוב בלי פגע למקומותיו."

"אז היתרון היחידי של המקום הזה, בעצם, שהם היו מוגנים מפני זאקא-זורא, ויכלו לנשום בשקט, העיר גלוגאן.

"ולנשום עמוק", הוסיפה בריותיאה.

"ולשוחח בשקט", הוסיפה ארבלה.

"ואולי לנסות להבין מה קורה כאן, או יותר נכון שם, ולתכנן איזו תוכנית", השלים סקריואן.

"יפה", חייך מרקיואה. "וכעת, נאפשר לארבלה להשלים את שאלותיה."

"אילו צורות חיים היו שם? מפלצות טורפות? טפילים? חרקים רעילים? חיידקים? וירוסים?"

מרקיואה הניד בראשו. "אף לא אחד מאלה."

"חיידקים תבוניים? רובוטים רצחניים?"

מרקיואה הניד שנית בראשו.

"סופות הוריקן? צונאמים? ברקים קטלניים? גשם חומצי? קרינה ממיתה? מגיפות?"

"שדים? רוחות רפאים? מכשפות? זומבים?"

"אתם לא הקשבתם... שום דבר שמוכר לכם מכדור הארץ שלנו... אלה היו סכנות מסוגים שונים בתכלית."

"אם אנחנו - כמו שאנחנו כעת - היינו גונטים לשם, כמה זמן היינו שורדים?" הקשה סקריואן.

"שאלה מעניינת..." מרקיואה גירד את מצחו. "הייתי אומר שתוחלת החיים הממוצעת שלנו הייתה... אולי... שלוש דקות."

ארבעת הסטודנטים התנשפו בתדהמה. "אז מה לעזאזל היה הורג אותנו?" חשב סקריואן בקול רם.

"הכוכב החי עצמו", ענה מרקיואה.

"למה הכוונה 'כוכב חי'? ממתי כוכב זה דבר חי? הוא עשה סקס עם כוכבית נקבה והתרבה?"

מרקיואה צחק. "לא סקס, ממש לא. אבל יש גם צורות התרבות אחרות, אל מיניות, אתה בוודאי יודע. החיידקים לדוגמה מתרבים ע"י התחלקות לשניים. אז גם הכוכב הזה התרבה בדרך דומה. הוא גדל וגדל,

עד אשר חצה איזה סף של מסה קריטית כלשהי, ואז התפצל לשניים שנפרדו זה מזה. ואולי לא, מי יכול לדעת? זו סתם השערה, שיכולה להיות טובה כמו כל השערה אחרת."

"אבל חי משמעותו שהוא יכול למות. היה מצב שהכוכב ימות? הוא היה כפוף לכוחות אבולוציוניים כלשהם שביכולתם להמית אותו? או, צריך להיות לו חילוף חומרים כלשהו. היה לו דבר כזה?" חקר סקריאן.

"המממ..." מרקיואה גירד את עורפו, "שוב, הכל יתכן. זכור כי כל מה שלא נוגד את חוקי הפיזיקה, יכול להתרחש. קשה לי להציג איזה תרחיש של ברירה טבעית הפועלת על הכוכב החי. אבל חילוף חומרים היה לו, ועוד איך. והפעילויות של חילוף החומרים היו קטלניים ביותר ליצורים זעירניים שנקלעו על גופו."

"אתה מתכוון לחיידקים?" שאלה בריותאה.

"המורדים היו החיידקים האלה," הסביר מרקיואה בשלווה. "הכוכב החי לא היה יכול להרגיש אותם או להיות מודע לקיומם, הם היו קטנים מדי מבחינתו. לכן, כל תהליך של חילוף חומרים במסה מסדר גודל של פלנטה, נראה מן הסתם כמו זעזועים אדירים של איתני טבע הרסניים וקטלניים."

"אבל כוכב חי... חיידקים חיים..." מלמלה ארבלה, "איך מתחילים החיים? איך בכלל התחילו החיים על כדור הארץ?"

מרקיואה גירד בעורפו. "מחר, מחר," השיב.

הכוכב החי USG-286.8-048.32-350.92, לפני 65 מיליון שנה

התאורה במקום נחיתתם היתה עמומה וחיוורת. הכוכב של הפלנטה הזאת היה מרוחק מאוד, ושיווה לכל הסביבה אווירה של דמדומי בין ערביים המוכרת להם מכוכב העונשין. גם התחושה שלהם לגבי האוויר האופף אותם היתה מוזרה. הם נשמו היטב אוויר שהיה דחוס ולח, משל שאפו לתוך ריאותיהם רסיסי מים זעירניים, ולמזלם הריאות תפקדו היטב. ריחוקו של הכוכב גם גרם לאטמוספירה להיות קרירה, אך לא היה בידם לעשות דבר בנידון. גם לקרקע היתה תחושה מוזרה, היא רטטה מתחת לרגליהם, באמפליטודה ותדירות שלא השפיעו לרעה על יציבתם.

"למה הבאת אותנו למקום שאף אחד מעולם לא חזר ממנו חי?" תבעה לדעת סום, "ובאיזה כלי נשק נוכל להשתמש?"

"ששש..." היסה אותה אורבון אוגדון. אוזניו המוזרות השתנו בגודלן, האפרכסת שינתה צורתה לשיפור קליטת קולות הרקע, והן נעו לכל הכיוונים לקלוט היטב את זווית מקור הרחשים. כולם נדמו ועקבו אחר אוזניו, מנסים לקלוט אף הם קולות מן הסביבה המוזרה הזאת. לפתע בקעה קריאה רמה מגרוננו:

"השתטחו מייד על הקרקע!"

כל התשעה מיהרו לבצע את פקודתו. הם נשכבו על ביטנם, ואפם צמוד לאדמה, ורק כעת יכלו להריח את צחנת הקרקע... המחשבה הראשונה שעלתה בראשו של דרגיון, למה אדמת הכוכב הזו מדיפה ריח כה דוחה? אך ויתר על שאלתו, למשמע ההוראה העוקבת של אורבון אוגדון: "שאף אחד לא ירים את ראשו ולא יזוז!"

בתחילה שמעו אוושה חרישית הדומה למשב רוח המשחק בעלוות העצים, ואחרי כן הבחינו באימה בענן ערפל הנע לקראתם, המרחף בגובה של כרגל מעל פני האדמה. הוא נע לקראתם באיטיות, דומה שרוח קלה הסיעה אותו בשלווה היישר מעל ראשם. "מי שהענן הזה יגע בו, ימות מייד!" שמעו את קולו. "נסו לזחול לשקעים הנמוכים!"

מגירבו נחרד. הוא שכב על פסגה של גבשושית דמויית קשקש, והענן המאיים קרב אליו, עוד רגע קט יגיע... הוא החל לזחול במורד הקשקש לעבר קו החיבור עם הקשקש סמוך, והצליח להנמיך את עצמו ברגע שהענן הגיע אליו, והחל לחלוף מעל ראשו במרחק של כמה אצבעות. הוא עצר את נשימתו, והמתין שהענן יחלוף.

זמן ממושך חלף, בו התשעה שכבו בדומיה, מתקשים לנשום. הענן המשיך להתקדם בהתמדה, עד אשר חלף ועבר אותם.

"אתם יכולים לקום," שמעו את קולו של אורבון אוגדון.

"מה היה הדבר הזה?" שאל טין לין.

"ענן מעכל", ענה אורבון אוגדון. "עשוי מחומצה חריפה, מעורבת עם רעל קטלני. אם היה נוגע בגופכם היה ממית אתכם מייד, ואחרי כן ממיס את כל הרקמות החיות שלכם."

"אז למה הבאת אותנו לכאן?" חזרה סום על שאלתה.

"זו הפינה הנסתרת הפרטית שלי ביקום. כאן המקום היחיד שידוע לי שהוא מחוץ לתחום של מי ששלחו את הזוריאס לפלנטות שלכם, מפני שהם לא יוכלו לשרוד כאן בעצמם," השיב, "ואין כאן שום כלי נשק שיכול לסייע לנו להתגונן. רק ידע, שבמקרה יש לי. כבר הייתי כאן כמה פעמים. זה אומר שאם תבצעו כל הוראה שלי בלי לשאול שאלות, יהיה לכם סיכוי טוב להישאר בחיים."

מגירבו הזיע. הוא הפנה את מבטיו לצדדים, מבקש לוודא שאין ענן נוסף הקרב אליהם. "מתי צפוי להגיע ענן נוסף כזה?" שאל.

"זה בלתי צפוי," ענה אורבון אוגדון, "יכול להיות מייד, יכול לא להופיע זמן רב."

"אולי כדאי שנצא לחפש מחסה?" הציע מגירבו.

"מחסה?" נהם אורבון אוגדון, "במקום הזה לא יכול להיות שום מחסה."

"אז אולי נחפש מקום נמוך יותר?" הציע קו קו סו.

"במקומות נמוכים יותר לא תוכלו לנשום," הגיב אורבון אוגדון. "גז כבד ורעיל שקוע בעמקים הנמוכים."

"ולעלות למקומות גבוהים יותר?"

"לא תוכלו לנשום, נמצאים שם גזים קלים רעילים עבורכם."

"אז הדבר היחיד שאנחנו יכולים לעשות במקום הארור הזה, זה לעמוד בדיוק כאן ולשוחח מבלי לזוז?" שאל מגירבו.

"לא. לא נוכל לשוחח כאן, סביר שנאלץ להימלט מכאן בתגובה לסכנה שתתקרב אלינו," נענה.

"אז מה אתה מציע?" נואש מגירבו.

אורבון אוגדון התבונן לכל הכיוונים, ונרגע מעט. "להתחיל לחשוב," אמר. "לא לשווא הגענו לכאן ממקומות כל כך שונים. אני מניח שיש אצל כל אחד מאיתנו פיסת מידע, ואם נצליח לחבר ביניהם נבין מה קורה, מי עומד מולנו, מה מטרתו, מה החולשות שלו, איך נגבור עליו."

"אני לא חושב שאני או אחותי יודעים משהו מיוחד," אמר שו.בי.

"באמת?" שאל אורבון אוגדון בהתרגשות, "ההורים שלך לא אמרו לך, 'תזכרו היטב את עשר המילים האלה?' ושתגלו אותם לאנשים המתאימים בזמן המתאים? איך חושב שכעת אנחנו האנשים המתאימים וזהו הזמן הנכון לגלות לנו את המילים שאתם מסתירים בבטן?"

שו.בי הסמיק. אורבון אוגדון צדק. איך לא הבין זאת בעצמו?

"איך אתה יודע את זה?" שאלה שי.מוי.

"הייתי שם, זוכרת? כאשר ניסית להתיישב על תדמית הסלע שלי!"

"נכון..." נזכרה במבוכה.

"ובכן, מה היו עשרת המילים האלה?" שאל מגירבו.

"משגר בריוני," השיבה.

"מה זה משגר בריוני?" שאלו דרגיון, סום וקו קו סו בו זמנית.

שי.מוי העיפה מבט לעבר אחיה, והחלה להתקרב לעברו. לפתע נפל מאחוריה חפץ מוצק ונחת בחבטה קולנית באותו מקום בו שהתה לפני כן. החפץ התנפץ לאלפי רסיסים קריסטליים בקול נפץ עז. למרות שלא נפגעה, נפלה והתגלגלה על הקרקע, ומטר של סיבים קריסטליים זעירים חלף בסמוך לראשה והחטיא אותה. מייד אחרי נחת גוש דומה נוסף, שכמעט ופגע בראשו של אראוו. רסס מהשברים שהתפזרו ממנו פגעו בכל חצי גופו והוא פלט נהימת כאב, אולם זינק לעבר מאריקה, כידר את גופה לתנוחה עוברית ונשכב מעליה כדי להגן עליה. שני גושים נוספים נחתו בין מגירבו לבין סום, ורק בנס לא מחצו את גולגלתם. כולם נשאו בחרדה את פניהם אל על, וראו כי הרקיע מלא באלפי גושים לבנים בגודל של גולגלות, הקרבים להתנפץ על ראשם. רסיס נחת בסמוך מאוד לסום. שפתיו היו חדות כתער, והיא רכנה ואחזה אותו בידה. גודלו וצורתו הזכירו לה את סכיניה, והיא הטמינה אותו בתוך בגדה בזריזות, מבלי שאף אחד הבחין בה.

"מטר גבישים!" נהם אורבון אוגדון, הפך את עצמו לעננה ואפף את כל החבורה. קולות הנפץ פסקו בתוך פרק זמן קצרצר. העננה התפוגגה ואורבון אוגדון חזר ולבש את דמות הסלמנדרה שלו.

"מה קרה כאן? איפה אנחנו?" שאלה שי.מוי.

"העברתי אותכם למיקום אחר בכוכב החי," הסביר אורבון אוגדון. "מניסיוני אני יודע שכאשר מתחיל גשם של גבישים באזור מסויים, באזור הזה שורר שקט."

סום שלחה את ידה לעבר רסיס הקריסטל שהטמינה בבגדה, וחשה לשמחתה שהוא נמצא שם! היא השיגה לעצמה סכין לחיתוך או להטלה! אורבון אוגדון קרב אליה. "החומר הזה מצליח לעבור בגניטה שלי", אמר לה. הוא ידע על התעלול הפרטי שלה.

"מה היה הגשם הזה? לא ראינו שום עננים באופק", אמר טין לין.

"אין כאן עננים", השיב אורבון אוגדון, "זה חלק מאורח החיים של הכוכב החי... הוא פולט החוצה שפע של גזים, אולי זיעה, אולי גיהוק, אולי נפיחה... הם נתקלים בשכבות העליונות הקרירות ומתגבשים לגבישי ענק, ואז חוזרים ונוחתים על הקרקע. אם היינו נשאים שם, הייתם נמחצים תחת משקלם של כמיליארד גבישים כאלה."

"אני לא רוצה להישאר במקום הזה", סיננה סום בזעף, "אני מעדיפה שתחזיר אותי לכוכב העונשין, אל הסכינים שלי. שם לפחות אני יודעת להילחם, שם אני אחראית לגורלי!"

"אני אחזיר אותך לכוכב העונשין, סום, אני מבטיח לך. אבל לא עכשיו. ולא לסכינים שלך. אנחנו נחזור כאשר תהיה לנו תוכנית פעולה. ומלבד זה, לאן בדיוק את רוצה לחזור? כוכב העונשין נכבש כולו על ידי הזוריאס. הם יתחרו בינם לבין עצמם על הזכות להיות הראשונים לטרוף אותך."

"ואני רעבה עכשיו", המשיכה לרטון, "יש כאן בסביבה הזאת משהו לאכול?"

"הרגליים שלך עומדות על האוכל שלך", השיב לה.

היא הביטה על הקרקע עליו עמדה. ואז רכנה לבדוק את פני השטח, ונעצה פנימה בכוח את אצבעותיה. האצבעות חדרו פנימה, והיא קרעה נתח מפיסת האדמה... בידה היה נתח בעל מירקם, דחיסות וניחוח של בשר...

"מה זה המקום הזה?" שאגה.

פלנטת 'אמאראא 4' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

שטף הילידים הנאורים הנמלטים על נפשם מהאזור בו נתגלתה אמבת השטן היה כה אדיר, עד שהזוריאס החליטו לדחות מעט את התוכניות שלהם ולסייע להמונים לנוע בלי הפרעות ועיכובים. אף אחד לא ידע איך ומדוע הגיעה אמבת השטן לאחת העיירות המרוחקות בפריפריה, אולם משהגיעה והחלה לבלוע את הילידים ולגדול ולתפוח, החלה תבהלה רבתית, והם החלו להימלט על נפשם אחוזי אימה.

הסיפורים שנפוצו על ידי תיירי החלל עד אז לא הותירו להם תקוות רבות להצלה. התחזית למצוא פתרון לבעיה היתה קודרת, על פי המידע שהיה בידם. אף פלנטה שהנגע הזה פשט בה, לא הצליחה להינצל, וגוועה בתוך כמה אלפי הקפות סביב הכוכב. מי שסיפקו את התקווה, הקלושה אמנם, היו הזוריאס בכבודם ובעצמם. הם הציעו לנאורים לסייע להם לגנוט לפלנטה אחרת שבה יוכלו לשרוד. לנאורים לא היו ברירות רבות, אלא לקבל את הצעתם הנדיבה של השליטים החדשים, הגורילות השעירות שלמדו לדבר בין לילה וחדלו לפחד מהאש. מאות תיירי חלל דמויי החזירים הוזעקו כדי להעביר קבוצות קבוצות של הפלנטה, שנבחרה בקפידה במיוחד עבורם. ההבטחה גם כללה החזרת כמה מנהיגים מקומיים כדי שיספרו לממתינים בתור, לאן הם הגיעו, מהם התנאים החדשים במקום המארח ואיך הפליטים הצליחו להתארגן.

אפס, ההבטחה הזאת לא קויימה מעולם. אף נאור שגנט מ'אמאראא 4' לא שב לספר ולהעיד מה אירע. הנאורים החלו לחשוד בהבטחותיהם של הזוריאס, אולם לא היתה בידם כל דרך לאמת או להפריך את טיבה של ההעברה ההמונית. שמועות החלו לפרוח ולעבור מפה לאוזן, שהזוריאס לא באמת מעבירים את הפליטים לפלנטה אחרת על מנת לחיות שם, אלא מתבצעת למעשה השמדה המונית, שיטתית, של בני עמם.

הנאורים לא חשדו לשווא. מה שהזוריאס פקדו על תיירי החלל לבצע היה חצי גניטה בלבד. הם זינקו ליקום מקביל, אולם שם השאירו את הקורבנות האומללים להימחץ כהרף עין, בעוד הם עצמם שבו ל'אמאראא 4' כדי לשגר קבוצות נוספות אל מותם. זו היתה השמדת עם, שהתבצעה בלי הפסק. נאורים שהעזו להתנגד, להתלונן או להטיל ספק, הושלכו לתוך אמבת השטן, שסיפחה אותם לעצמה. את האחרים, באזורים המרוחקים יותר ממקומה של אמבת השטן, פשוט חנקו למוות בזרועותיהם האיתמניות. המשימה לתבוע את האמת מהשליטים נפלה על כתפיו של הנסיך מיוור-פיו, אחיה הבכור של הנסיכה מאריקה. הוא שימש כעת כמלך בפועל, לאחר שראשם של המלך והמלכה נערפו מול קהל הנאורים שאולץ להתבונן במחזה הנורא. כאשר מיוור-פיו תבע בשם עמו מן הזוריאס להחזיר כמה מהנאורים שגנטו, ערפו את ראשו בטכס המוני משפיל ומבעית. במעשה זה הפכה הנסיכה מאריקה בלא ידיעתה

ליורשת העצר של הפלנטה, שתהפוך למלכה כאשר תשוב, אם תשוב. הנאורים המשועבדים פיללו וייחלו לרגע הזה.

*

כאשר נודע דבר מותו של הנסיך יורש העצר לדאטום, ימין המלך, שירד למחתרת ונשמר על ידי קומץ שומרי הנאמנים, החליט לשבור את נתק התקשורת עם מאריקה הגולה בכוכב העונשין. והוא הקריין למוחה הודעה קצרה ובה שני מסרים.

*

במרחק רב משם, זאקא-זורא ידע שמאריקה תקבל בדרך כלשהי את ההודעה הזאת, והיה מרוצה ביותר מכך. הוא ידע שהיא תשוב ותופיע בקרוב, אולי בכוכב העונשין, אולי באמאראא 4. והקלגסים שלו ימתינו לה.

ארץ, הווה

איך התחילו החיים?

חמש מאות מליון שנים חלפו מאז לידתו של כדור הארץ. הקליפה הדקיקה שלו החלה זה עתה להתקרר, וראשוני הסלעים החלו להתמצק מעל המגמה הלוהטת ולהגיח מעל קו המים של האוקיינוס הקדמוני השוצף והרוגש. האטמוספירה הקדמונית היתה שונה בהרכבה מזו של ימינו. היא הכילה פחמן דו חמצני, אדי מים וחנקן, וענני הכוכב טעוני האנרגיה הפציצו את האדמה במטר בלתי פוסק של ברקים לוחטים. הלחץ האטמוספרי היה עצום, ופעילות וולקנית פלטה למרומים שפע של חומרים וכימיקלים שונים. האטמוספירה לא הכילה חמצן בשלב הזה, ולכן לא היו חיים בסביבה העויינת דאז.

מעל כולם, ברקיע, הירח בחש בקדירה ללא לאות. כיום הוא נראה קטן יחסית ממרחק של ארבע מאות אלף קילומטרים מאיתנו, אך בימים ההם הוא היה קרוב וענק, ומרחקו רק כמאה ושישים אלף קילומטרים מכדור הארץ, ועיקר השפעתו הגרוויטציונית היתה על פני המים. הוא משך אותם לגובה של קילומטר, ואולי יותר, פעמיים ביממה, וגרם לגלי ענק בים הקדמוני לסעור ולזרום בעוצמות שאינן מוכרות לנו כיום. אולם בכל הרקע הזה, של חום עצום, לחץ אדיר, ברקים אינסופיים, פעילות וולקנית בלתי נפסקת, וגלי צונמי אדירים מעבר לכל דמיון, הדרמה האמיתית התרחשה בדממה בתוך הים הקדמוני. מגוון של חומרים כימיים זעירים ממקורות שונים, ארציים וחוץ ארציים, כולם אבק כוכבים שנוצרו בליבות דורות הכוכבים הקדומים שמתו ותרמו את אבריהם לבריאת חדשים תחתם, נבחשו במים ללא לאות. השם ההולם יותר למים הללו היו המרק הקדמון, שלו אנו חייבים את חיינו.

בשנת 1953 הגיע סטודנט צעיר בשם סטנלי מילר לנפח זכוכית, ובידו תוכנית ליצור שני מיכלי זכוכית המחוברים ביניהם בצינורות זכוכית. בעל המקצוע סיפק את הסחורה, שהוצבה במעבדתו של הצעיר באוניברסיטת שיקאגו. פרופסור יורי, המנחה של מילר, סבר שהאטמוספירה הקדמונית היתה מורכבת ממימן, אדי מים, מתאן ואמוניה, ואת הגזים האלה הכניס מילר למיכל העליון של המתקן שלו, שסימל את האטמוספירה. למיכל התחתון הכניס מים וחומרים כימיים שונים, שסימלו את המרק הקדמון. את המים במיכל התחתון חימם עד שהתאדו לתוך המיכל העליון, ושם התקרר הקיטור וחזר במעגל סגור למיכל התחתון, כגשם השב אל האדמה. בצינור שבין שני המיכלים חיבר מגנטו חשמלי רב עוצמה, שיצר ניצוצות חשמליים במתח גבוה, ואשר סימלו את הברקים שהתחוללו כל העת. כעת המתין. לאחר

כשבוע בדק אם השתנו החומרים במרק הקדמון שלו, ואכן – בינגו! במים שהפכו לורדרדים גילה שלוש חומצות אמינו שלא היו שם קודם לכן! העולם המדעי געש כמרקחה כאשר פורסם הניסוי פורץ הדרך הזה. מעבדות אחרות ברחבי העולם שיחזרו את הניסוי, כל אחד הציב שם חומרים מעט שונים, ובכולם נוצרו חומצות אמינו, שהן אבני הבניה של החלבונים בכל היצורים, החיים והצומחים, על פני כדור הארץ.

ברם, חומצות האמינו הללו עדיין אינם חיים, אלא רק תנאי הכרחי לקיום חיים. אולם הן מסייעות לנו לתאר את התרחיש שבו קיימת סבירות להיווצרות תחילת החיים. באותו מרק קדמון חמים ושופך, התרחשו כל העת אינטרקציות כאלה ואחרות בין כל החומרים הכימיים, על פי חוקי הכימיה. אטומים התחברו יחדיו, יצרו מולקולות והתפרקו; חומרים אחדים דחו חומרים אחרים, ואילו חומרים אחרים התחברו לחבריהם. היו מולקולות שבלעו אטומים והקיאו מתוכן אחרים. כל מה שניתן להעלות על הדמיון התחולל במרק הקדמון הזה, שעה אחרי שעה, יום אחרי יום, שנה אחרי שנה, מיליון שנה אחרי מיליון שנה... אף אחד לא ראה, אף אחד לא שמע, אף אחד לא תיעד, אף אחד לא צילם. לו מדען היה צופה במתרחש ומתעד את המאורעות ביומנו, היה הדבר נראה בערך כך, ביממה אחת אקראית:

שעה: 00:12; מיקום: אזור ניו זילנד; שני אטומי פחמן התחברו וירקו שני אטומים של מימן;

שעה: 03:42; מיקום: אזור ספרד; ברק פגע במים, שתי מולקולות הותכו והתחברו למולקולה אחת גדולה;

שעה: 06:54; מיקום: אזור קליפורניה; אטום אחד נתקל במולקולה ופירק אותה לאטומים נפרדים;

שעה: 14:23; מיקום: אזור הקוטב הדרומי; שתי חומצות אמינו שונות נפגשו ונצמדו;

שעה: 22:13; סמוך לפתח הידרותרמי לווהט בקרקעית האוקיינוס בלעה מולקולת פחמן דו חמצני אטום מתכת;

אין בדוגמאות הללו ממש, כמובן. המספרים לחלוטין אינם מדויקים: קרוב לודאי שכמות האינטרקציות לא היו כחמש ביממה, (ובכלל, היממה של אז היתה בת כחמש שעות בלבד) סביר יותר שהיו מיליארדים בחזקת מיליארדים של אינטרקציות כאלה בכל שניה, במרק הקדמון הזה. ללא לאות. תחת מטר ברקים אנרגטיים וירח שבוחש את פני הים.

ויום אחד, התרחש לפתע הארוע המדהים ביותר שחל מאז ומעולם, לא היה דרמתי ממנו לפניו וגם לא אחריו. מולקולה אחת, שבלעה אך ורק סוג אחד של מולקולה אחרת, שוב ושוב, גדלה וגדלה וגדלה... עד אשר התנפחה יותר מדי מבחינתה – והתפצלה לשתיים... ושתי המולקולות האלה שמרו על תכונת המולקולה המקורית שממנה התפצלו. הן המשיכו להעדיף ולאכול אותו דבר כמו הורתן – והמשיכו לגדול עד אשר הן התפצלו בעצמן! זו היתה המולקולה החיה הראשונה עלי אדמות, תחת השמש! ואף אחד בעולם לא יודע מתי זה התרחש, היכן בדיוק זה התרחש, ומה היה ההרכב המדויק שלה. אפילו שם לא ניתן לה. אבל הארוע הקטנטן, הצנוע והשקט הזה היה בעצם הארוע האדיר ביותר שהתרחש אי פעם בכדור הארץ. היה זה היצור החי הראשון, ומדוע הוא חי? כי יכול היה בתנאים מסויימים למות. כוחות הברירה הטבעית היו יכולים להמית אותו, אולם הוא שרד. והוא האבא של כולנו. יתכן וראוי להעניק לו את השם: 'אמבת החיים'.

ברגע זה נולדה הביולוגיה, וכוחות האבולוציה, ובראשן הברירה הטבעית החלו לפעול על אותה מולקולה. והיא וצאצאיה החזיקו מעמד תחת כל הקשיים, ושרדו, ושגשגו והחשוב מכל – החלו להתפצל למינים נוספים. אמנם על כל נתיב חיים אחד ששרד נכחדו כמה מיליונים, אך את התוצאה הסופית אנו רואים היום במגוון האדיר של כל היצורים הקיימים כיום בעולם.

"כולכם סיימתם לקרוא?" מרקיואה סקר במבטו את ארבעת הסטודנטים שלו, שהיו המינימום הנדרש לפתיחת הקורס שלו באוניברסיטה. היו סימסטרם שלא הצליח לגייס את הכמות הזאת אפילו, ונשאר מובטל, וסירב בהתמדה לקחת על עצמו הוראת קורסים אחרים בתחומי ההתמחות שלו.

מאחר והנהגו, והניחו את הדפים שחילק להם על השולחנות, הוסיף: "אתם רשאים כעת לשאול שאלות ככל העולה בדעתכם."

"תיארת כאן את לידתו של התא החי הראשון, שהכיל כמה חומצות אמינו שהתחברו ביחד. אבל עדיין אין כאן שום אפשרות לתורשה. אין כאן עדיין DNA, איך הם שמרו בדורות הבאים על התכונות הבסיסיות של עצמם?" שאל סקריואן.

"אמת דיברת," ענה מרקיואה, "התא הראשון שכלל גרעין DNA נוצר כשני מיליארד וחצי שנים מאוחר יותר... התאים החיים הראשונים של חצי מיליארד שנה היו ללא אפשרות להוריש את תכונותיהם לדור ההתפצלות הבא, אולם זה בדיוק מה שהתרחש מבחינה כימית. הם צירפו לעצמן רק חומצות אמינו מסוימות ולא אחרות, בתהליכים כימיים טהורים, כאלה או אחרים. אולי רק מה שהיה טעים להם, אולי רק מה שהריח להם טוב... וברגע המופלא הזה כשנוצר התא הראשון – נולדה הביולוגיה, שאיננה אלא כימיה שנכפפה לכוחות הברירה הטבעית."

"אז איך נוצר התא הראשון שכלל את ה-DNA?" שאלה ארבלה.

"זו השאלה המעניינת ביותר והמסובכת ביותר," הניד מרקיואה בראשו. "בדרך כלשהי, איטית ביותר, נצמדו בקשרים כימיים לכל אחד מעשרים חומצות האמינו המוכרות לנו שלושה בסיסים יחודיים, והם ורק הם. כך כל חומצת אמינו הצטרפה למעגלי החיים כאשר מחוברים אליה כספחת שלושה אחים קטנטנים. זו היתה עיסקת חבילה מוצלחת, שמרמזת על אלפי או מיליוני הצמדויות לא מוצלחות. כלומר, חומצת אמינו שהתחבר אליה רק בסיס יחיד, לא שרדה במעגל החיים במשחקי האינטרקציה. כמוהם אלה שהצטרפו אליהם שני בסיסים, ארבעה או יותר. רק אלה שהתחברו לשלושה בסיסים, אלה שרדו ורק אותם אנו מכירים היום, בגופינו ובכל תא חי או צומח בכדור הארץ."

"אבל איך זה קרה בדיוק?" התעקשה ארבלה.

"עדיין לא מצאתי לכך הסבר שסיפק את סקרנותי ועבר את ההיגיון שלי," השיב לה. ולאחר הרהור ממושך הוסיף, "אבל למרות שאינני יודע להשיב לך, אין ספק שזה אכן מה שקרה."

הכוכב החי USG-286.8-048.32-350.92, לפני 65 מיליון שנה

הנוף המשמים נראה דומה בכל מקום ומכל נקודת מבט. אינסוף של קשקשי ענק, בצבעים כהים, כל קשקש נראה כמו גבעונת קמורה בדומה לגבו של צב ענק. באופק לא נראו הרים, עמקים, נהרות, אגמים. אף עץ או צמח לא נצפה. שום בעל חיים לא אותר. שום עוף או חרק לא התעופף באטמוספירה. הדממה אשר שלטה כאן, הייתה יותר מאימת מאשר מרגיעה. עולם צחיח ומנוכר. שי. מוי הבחינה בכל זאת במשהו חריג לא הרחק מהם. במקום נמוך נוצרה איזו שלולית גדולה, של נוזל שנראה כמו מים, ומתוכו בלט החוצה משהו מוצק, בגודל של איש או חיה. אבל הוא לא נע ולא זע, והגוון שלו היה חיוור מאוד. היא החליטה להתקרב לשם כדי לבחון היטב את המימצא. ככל שקרבה אל שפת המים, עלתה רמת החרדה שלה. הדמות התגלתה כפגר של בעל חיים כלשהו, דומה לחזיר, אולי של תייר חלל. אבל כל מה שנותר מן הפגר היה שלד מסוייד. היצור הזה היה מת זמן ממושך מאוד במקום שמצא את מותו.

מאחור הקיפה כל החבורה את שו.בי, שנראה אובד עצות.

"אין לי מושג מה זה," חזר ואמר שוב ושוב. "ההורים שלנו לא הוסיפו שום סימן או רמז."

"לאיזה מקום הם התייחסו, לפלנטה שלכם או לכוכב העונשין?" שאל אורבון אוגדון.

"לא דיברו על מקום כלשהו," ענה.

"מתי בדיוק הם אמרו את זה?" שאל מגירבו.

"זמן קצר לפני שנמלטנו למדבר," השיב.

"כלומר, זה היה סמוך מאוד למועד המתוכנן לגניטה לכוכב העונשין," הרהר מגירבו בקול רם, "אז כנראה שכוונתם היתה שתחפש את החפץ הזה, בהנחה שזהו אכן חפץ, בכוכב העונשין ולא בירח שבו נולדתם."

"יכול להיות," הסכים שו.בי, "ופנה לחפש את אחותו. "אולי שי.מוי יודעת עוד משהו על זה..." הם תרו אחריה, וראו אותה על גדת השלולית, עומדת לטבול בתוך שלולית המים. "עצרי מייד!" נשמעה שאגתו של אורבון אוגדון, "אל תכנסי לשם!" שי.מוי עצרה את רגלה באוויר, במרחק ציפורן מהנוזל. "חיזרי אחורה מייד!" המשיך לשאוג. "מה קרה?" שאל שו.בי. "הדבר הזה שם נראה לי מת לגמרי." "וזה בדיוק מה שהיה קורה לאחותך לו הייתה נוגעת בנוזל הזה!" "מה זה הנוזל הזה?" שאל דרגיון, "זה נראה כמו מים רגילים." "לא, זה לא! השלולית הזאת מכילה ארס חריף כל כך, שהיה משתק מיידית את כל מערכת העצבים שלה והופך אותה לצמח, ואחרי כן מפורר ומעכל אותה. מה שהיה נשאר ממנה זה רק שלד, כמו של החזיר האומלל שגנט לכאן ואתם רואים את מה שנותר ממנו!" שי.מוי נסוגה מן השלולית אל החבורה, מבוועתת. שו.בי ניגש אליה וחיבק את כתפיה. שאר חברי הקבוצה קרבו אל שפת השלולית, וצפו זמן מה בשלד החזיר, ואחר נסוגו משם. סום חזרה לנושא שיחתם שנקטע. "אז אם מדובר בכלי נשק שנמצא בכוכב העונשין, איך נתחיל לחפש אחריו?" שאלה. אף אחד לא ענה לה. "את יודעת משהו נוסף על המשגר הבריוני?" שאל שו.בי את שי.מוי. היא הנידה בראשה. "אולי תנסי להיזכר במשהו נוסף?" הפציר בה, "אולי אמרו לך משהו אחרי כן, כאשר לא הייתי נוכח?"

"שום דבר. רק את זה. אתם צריכים לזכור רק את עשרת המילים האלה, משגר בריוני. ספרו אותם לאנשים המתאימים בזמן המתאים." "אם כך, זה לא עוזר לנו בשלב הזה, אין לנו שום רמז להדאחז בו," סיכם מגירבו. "יש למישהו משהו נוסף לספר לנו?" "נראה לי שאתה יודע הכי הרבה מה קורה," אמרה שי.מוי למגירבו, "אולי תתחיל לספר לנו מה שאתה יודע?" מגירבו חיך. "לא, אני לא יודע הרבה, אבל אני מנסה לנתח את כל האירועים שהתרחשו והרמזים השונים כדי לבנות לעצמי תמונת מצב מעודכנת." "אז מה גילית?" המשיכה.

מגירבו התיישב על פסגת קשקש. "אנחנו יודעים שהתרחשו לפחות בשלושה מקומות שונים ביקום תופעות שמנוגדות לאבולוציה הטבעית המוכרת לנו. מינים פרימיטיביים הפכו לתבוניים בצורה ובמהירות לא טבעיים. זה קרה לבעלי חיים נחותים מאיתנו שמעולם לא השתלטו על אש ולא יכלו לדבר, ואני לא מאמין בצירוף מקרים מדהים שכזה. אני גם לא מאמין בתופעות שמחוץ לטבע. המסקנה שלי היא שמהו או מישהו זר, מחוץ לפלנטות שלנו, השתלט על בעלי החיים האלה, הכניס בהם את התבונה שלו ושעבד אותם לרצונו. ראינו שבאותו פרק זמן הגענו כולנו משלושה מקומות שונים, והזוריאס השונים, מכל שלושת הפלנטות, החלו לרדוף אחרינו בשיתוף פעולה מלא בינם לבין עצמם. זה מחזק את ההשערה שלי, שמישהו שולט בהם, כופה עליהם לשתף פעולה, לימד אותם את כל מה שהם יודעים, ונתן להם הוראה לחסל את כולנו. מעניין שההוראה ניתנה רק לאחר שנפגשנו כאן ולא כאשר היינו בפלנטות שלנו."

"מי זה?"

"מאיפה הוא?"

"איך הוא עשה את זה?"

"אין לי תשובות לשאלות האלה. אני רק חושב בקול רם," הרים מגירבו את כפות ידיו, "אבל אותו יצור, שאולי נכנה אותו 'שליט הזוריאס', חושש מאיתנו במיוחד, ומקצה את מרבית המשאבים שלו להרוג אותנו. לשם כך אפילו השתלט על כוכב העונשין כאשר לפני כן לא הביע בו עניין כלשהו. מה מיוחד בנו שכל כך מפחיד את השליט הזה? הרי אין לנו כלי נשק, אין לנו צבא, אין לנו ידע מיהו והיכן הוא, איננו יודעים מה המטרות שלו, כולם רודפים אחרינו ואנחנו בקושי מצליחים להימלט ולהישאר בחיים. יש למישהו רעיון?"

"ואפילו מרגל הוא הצמיד אלינו, עד שאראו חיסל אותו", המשיך דרגיון. השתררה דממה ארוכה.

"ושאלה נוספת שמטרידה אותי, מדוע אותו מנהיג הזוריאס לא חיסל אותנו בפלנטות שלנו, לפני שהתאחדנו כאן... הרי היה יכול לעשות זאת בקלות..." מגירבו דיבר לעצמו כמעט ללא קול. הדממה נמשכה. אורבון אוגדון לטש בו מבט ממוקד. "אולי..." המשיך מגירבו לשוחח עם עצמו, "היה חשוב לשליט הזוריאס ראשית כל להפריד אותנו מהעמים שלנו בפלנטות שלנו... יתכן ורצה לאחד אותנו ולבחון את הכישורים שלנו ביחד... ואולי... אולי... זה לא קשור לשליט עצמו, אלא יוזמות מקומיות של הזוריאס הנמצאים כאן..." "אולי ננסה ללכוד אחד מהזוריאס ולחקור אותו?" הציעה סום. "זה לא יצליח", אמר אורבון אוגדון. "הוא יהרוג את עצמו, או שהשליט יצליח להרוג אותו מרחוק, לפני שיפתח את הפה ויגלה לנו משהו."

"לא הייתי פוסל את הרעיון הזה על הסף", אמר מגירבו להפתעת כולם, "אולי לא נצליח לעשות זאת בצורה ישירה, אבל אולי נצליח בצורה עקיפה... אולי אחד מהם יערוק... אולי אחד מהם ישגה ויסייע לנו בלי ידיעתו... אולי מישו מהם יפצע והם יחשבו שהוא נהרג, ואנחנו נציל אותו ונצטרף אותו אלינו... אנחנו צריכים לנסות לנצל כל הזדמנות אפשרית, אם תתרחש." לפתע נשמע רעש עמום מתחת לרגליהם, שהלך וגבר לנהימה מצמיתה... ממרחק לא רב מהם קשקשים החלו להיפתח, ומבעד לאדמה החל לפרוץ חומר בצבע שחור בכח אדיר כלפי מעלה, עוד ועוד קשקשים נפרצו מכל עבר, והאוויר התמלא בחומר השחור הזה והחל להסתיר את אורו החיוור של הכוכב.

השאון היה נורא, כאילו האדמה צרחה. אורבון אוגדון לא איבד זמן יקר, שוב הפך לעננה שהקיפה את כל החבורה, ומייד שב השקט לשרור. כאשר שב וחזר ללבוש את צורתו המוכרת, מצאו את עצמם בשטח בלתי מוכר. הקשקשים נעלמו, ובשטח המישורי היו פזורים מעין גזעי עצי מעוגלים, ללא ענפים, עלים או עלווה, ניצבים תמירים כמו זקיפי שיער ענקיים, בצבע חום כהה, שהזדקרו לגבהים עצומים עד שקצותיהם המחוודים כמעט ולא נראו. דבר חדש נוסף שנגלה לעיניהם היה עוצמת האור - הוא היה חזק בהרבה משני המקומות הקודמים. כאשר נשאו את עניהם למרומים, גילו כוכב נוסף, ענק, קרוב יותר מן הכוכב המרוחק שהכירו קודם. לכוכב החי היו שתי שמשות שהאירו אותו, וכעת גנטו לאזור של השמש הקרובה והבהוקת. הם הליטו בידיהם על עיניהם, ולא יאטם החלו להתרגל לאור הבהיר של מיקומם החדש. גם מידת החום השתנתה, וגופם החל להתחמם. "אולי תספר לנו מה זה היה?" שאל טין לין.

"אתם לא חייבים לדעת", השיב אורבון אוגדון, "ואתם לא רוצים לדעת מה נמצא מתחת לשכבת הקרקע של הכוכב הזה." סום הגניבה את ידה אל בגדה ומיששה את רסיס הקריסטל. הוא היה עדיין במקום גם לאחר הגניטה השניה.

מגירבו ליטף את עורפו, ופנה אל אורבון אוגדון. "אתה מעביר אותנו בקלות ממקום למקום, מדוע לא העברת אותנו כך כאשר נמלטנו על נפשינו בכוכב העונשין?" אורבון אוגדון נעץ בו מבט משונה, שמגירבו לא הצליח לפענח את טיבו. "רציתי להכיר אתכם ואת היכולות שלכם, והייתי חייב להכיר את הזוריאס ואת היכולות שלהם. גם אתם הייתם צריכים להכיר ולחוש את האויבים שלכם. אבל הדבר החשוב ביותר הוא, שתדעו לדאוג לעצמכם כאשר אני לא אהיה בסביבתכם כדי לעזור לכם. אינני יכול להימצא בכל מקום בכל זמן." מאריקה נדרכה פתאום, וארשת פניה קפאה. אראו חש בכך וקרב אליה. הוא עקב במבטו והבין שהיא מקבלת שדר. הוא היה מתוסכל, בראותו את ארשת פניה מתכרכמים. היא הזדעזעה והחווירה. "קיבלתי שדר מדאטום..." הקרינה למוחו בלבד, "הוא העביר לי שני מסרים... הזוריאס החלו לרצוח באופן שיטתי את כל הנאורים... אמבת השטן מתחילה לאיים על אמארארא 4... פליטים רבים מנסים להימלט בגניטה לפלנטה אחרת בעזרת תיירי חלל, אך זאת מלכודת מוות... הם נזנחים באמצע הדרך ומושמידים... והמסר השני אודות אחי הבכור... מיור-פיוו. הזוריאס ערפו את ראשו מול בני עמנו..."

אראו, חסר אונים ומתוסכל, הידק את אגרופיו בזעם. "אנחנו צריכים להציל אותם, ואנחנו צריכים לעשות את זה מהר!" הקריין אליה. "כעת את יורשת העצר, וכאשר נחזור לאמארארא 4 את תוכתרי למלכה. מה את חושבת לעשות?" "אינני יודעת", הקרינה לו.

"כדאי לספר את המסרים האלה לכל הקבוצה", יעץ לה.
 "ספר להם רק על המצב בפלנטה, אל תספר להם על אחי ועלי."
 "הקשיבו", הקריין אראוו לכל החבורה, והעביר להם את המסר הראשון.
 השתררה דממה ממושכת.
 "המתינו לי כאן", אמר אורבון אוגדון, "אחזור עוד זמן קצר. ועוד משהו", הוסיף, "אל תגעו בשום דבר שנראה כמו צמח, שיער, פרווה. שימרו על מרחק ביטחון מכל מה שנראה לכם חשוד."
 אורבון אוגדון גנט לאן שהוא. לא עברו עשר פעימות לב, והוא שב והופיע.
 "זה מה שמתרחש כעת גם באראמור", דיווח.
 "היית גם בירח שלנו?" שאל שו.בי.
 "לא. אין צורך. אני מניח שגם שם קורה אותו דבר."
 "אם כך, אין לנו זמן מיותר", פסק מגירבו, "אנחנו חייבים לחפש דרך להציל את הפלנטות שלנו בדחיפות מירבית!"

*

"מה הסיפור שלך ושל דרגיון? מה אתם יודעים?" שאל אורבון אוגדון.
 "אין לנו מה להוסיף מעבר לסקירה הקודמת", אמר דרגיון, "פשוט, החליטו למלט אותנו לכאן כדי לחפש איזשהו פתרון או מוצא למצב. האנשים שלנו תכננו את זה זמן רב, יצרנו קשר עם פאראדארטא והגענו לכאן. הוא עצמו טען שנפגש כאן עם גולים רבים כמונו ושיחד נוכל להתארגן ולסייע לעמים הסובלים שלנו."
 "אולי מאריקה תוכל להוסיף לנו מידע", הציע מגירבו.
 כל העיניים הופנו אליה.
 "המצב אצלנו היה דומה מאוד למה שסיפר דרגיון כרגע", הקרינה למוחותיהם, "היה תכנון להבריה אותי לכאן בליווי אראוו, אולם התנאים החמירו מהר מאוד ומילטו אותנו לפני שהספקנו להשלים את התוכנית. לכן אינני רואה מה אני יכולה לתרום לידע הכולל שלנו."
 השתררה שתיקה מעיקה, אולם מגירבו נאחז בדבריה בפרט שולי קטן שדרש לדעתו הבהרה.
 "מה בדיוק לא הספקתם להשלים בתוכנית המקורית?"
 "היתה מתוכננת לנו פגישת הכנה, שלא יצאה לפועל. איזה תדרוך או עצות לדרך."
 "פגישה עם מי?"
 "אורח זר שהשתכן בפלנטה שלנו."
 "מאיפה הוא הגיע?"
 "מאותה פלנטה שבה נוצרה אמבת השטן."
 "מה היה שמו?"
 "זה היה מספר ארוך, שאף אחד לא התעמק לזכור אותו."
 "אז איך אתם כיניתם אותו?"
 "הספרן. הוא היה מן מלומד כזה, ידען, ופנו אליו כדי ללמוד על דברים שהתרחשו בעבר."
 "היו לו ספרים? הוא הגיע לפלנטה שלכם עם ארכיון כלשהו?" שאל אורבון אוגדון.
 "לא היה לו כלום כאשר הגיע, הוא גנט אלינו בעזרת תייר חלל. אבל מיד כאשר הגיע החל לרשום בעצמו את כל הידע שלו בכרכים של גווילי עור, ובנה לעצמו את הספרייה שלו. כל הידע שלו היה טמון בראשו."
 "את יודעת היכן הוא נמצא?" שאל דרגיון, "אולי אורבון אוגדון יוכל להביא אותו לכאן כדי להשלים את המפגש שלא יצא אל הפועל?"
 "איננו יודעים היכן הוא נמצא", הקריין אראוו, "הוא התגורר בפרוור של כפר נידח. מתי מעט הכירו אותו וידעו מה יכולותיו. השמועה שנפוצה לגביו שהוא נעלם. אולי נהרג, אולי הצליח להימלט למקום בלתי ידוע."
 הקבוצה עשתה אתנחתא קצרה להרהורים.
 "שוב הגענו למבוי סתום", העיר טין לין.
 "אני יכול לנסות לברר משהו", הודיע אורבון אוגדון, "אבל זה יארך זמן מה, שבו תישארו לבדכם. ובזמן שלא אהיה כאן, אתם לא תהיו מוגנים..."
 כל חברי קבוצת המורדים הביטו זה בזה.

"לך לברר", אמרה סום, "נסתדר עד שתחזור".
אורבון אוגדון נראה מהוסס. "אשתדל לחזור מוקדם ככל האפשר. ואתם, אל תתקרבו לגזעים הזקופים שמסביב, אל תגעו בשום דבר, היזהרו מהעננים המרחפים ומאגמי הרעל. יש כאן סכנות רבות שעדיין לא נתקלתם בהם, למרות שהאזור הזה לפי הערכתי אחד מהשלווים בפלנטה הזאת." והוא נגזז ונעלם.

*

השקט בישר רעות, לא היה לאף אחד ספק בליבו. התשיעיה ללא אורבון אוגדון, שיכול למלט אותם מכל צרה, הפכה לחבורה מבוהלת וחסרת אונים. הם נשארו נטועים במקומם, דוממים, בוחנים כל דבר בסביבה שעלול לזוז או להשתנות. לא עלה בדעתם לדבר ולא לחשוב על מצבם האיסטרטגי. בעיקר חיפשו עננים מרחפים, אך אלה לא שייטו בחלק הזה של הפלנטה, לרווחתם.

"קצת מוזר להישאר במקום כזה בלי אורבון אוגדון", אמר קו קו סו, "אני מקווה שיופיע במהרה." אולם אורבון אוגדון התמהמה הפעם הזאת, והחבורה החלה להבין שהיא באמת לבדה בעולם העוין הזה.

"מה אתם חושבים על הגזעים הזקופים האלה?" שאל טין לין.

"אולי אלה העצים של המקום הזה", השיב דרגיון.

"אלה לא יכולים להיות עצים", הרהר טין לין בקול רם, "היינו צריכים לראות פה מערכת שלמה של עצים ובעלי חיים, והמקום הזה שומם לגמרי."

"זה נראה לי כמו שיער של פרווה ענקית", אמר קו קו סו.

"פרווה? של בעל חיים ענק?" שאלה סום.

"תארי לך שאנחנו נמצאים על חיה ענקית, שאלה חלק מהפרווה שלה, ואנחנו קטנים כמו אמבות מבחינתו."

היא לא ענתה, והחלה להתקרב את אחד הזקיפים הללו.

"לא כדאי להתקרב", קו קו סו ניסה להניא אותה מהמעשה, אך קשה היה לשלוט בסום. היא המשיכה להתרחק מהם אל הזקיף הקרוב, שהיקפו בבסיס היה כמה מאות צעדים.

"יש כאן משהו מוזר", קראה לעבר האחרים. "לגזע הגדול צמודים... כמה כדורים שחורים..."

"סום, אני מציע לך לחזור", קרא טין לין.

היא לא שעתה לעצות ידידיה. "הם נראים כמו יצורים חיים... לא ראיתי דבר כזה לפני כן בפלנטה הזאת." והיא המשיכה להתקרב.

"כמו מה הם נראים?" הקרינה מאריקה למוחה.

"לא יודעת. הם נראים לי כמו קרציות ענקיות שמצצות משהו מהגזע הגדול. הם זזים... מתרחבים ומצטמקים..."

"אינך חוששת להתקרב אליהם?" המשיכה מאריקה להקריין.

"אני לא חוששת משום דבר", אמרה סום. אבל לפתע נפלטה זעקת כאב מגרונה. מתחת לקרקע, מתוך חורים בעובי של אצבעה שנעלמו מעיניה, הגיחו שרכים גמישים ונצמדו בחוזקה אל רגליה, תוך כדי ליפוף עצמם סביבם. היא נפלה מיד על גבה. עוד ועוד שרכים זינקו מתוך האדמה, אם אפשר היה לקרוא לקרקע המוזרה הזאת בשם אדמה, וכרכו עצמם סביב גופה, ידיה ואף גרונה. זו היתה הסתערות מכוונת וממוקדת של אויב תת קרקעי בלתי צפוי.

סום ניסתה להתנגד ולהיאבק, אולם היא היתה כלואה בעבותות שצצו מתחת לרגליה. היא לא יכלה לזוז. הדבר התרחש כל כך מהר, עד שאף אחד מהקבוצה לא הספיק להגיב לפני שסום נכבלה והוצמדה לקרקע.

לפתע השתחרר אחד הכדורים השחורים מן הגזע, והחל להתגלגל לאיטו לכיוונה של סום. מן הצד זה נראה כמו התקפה מתוכננת של יצור תבוני, האחד כולא והשני מגיע כדי לסיים את העבודה... סום החלה להזיע. היא ניסתה להגיע עם ידה לסכין הקריסטל שלה, אולם כל ניסיון לתזוזה רק גרם לשרכים להזק את עצמם בחוזקה וריתק אותה עוד יותר למקומה. לראשונה בחייה הבוגרים היא היתה חסרת אונים. מאריקה הקרינה לאראו לנסות לעזור, והוא ירד על ארבעת גפיו והאיץ בקפיצות ארוכות לעברה, והגיע אליה מייד. הוא שקל לרגע באיזה איום לטפל קודם, בקרציה המאיימת המתקרבת לכיוונם או בשרכים הכולאים אותה. שרץ אחד שנכרך סביב גרונה החל לחנוק אותה, והיא החלה להאדים מן המאמץ לשאוף אוויר. האיום שסום תיחנק גרם לאראו לבחור לחלץ אותה מהשרץ הזה. טופריו החדים נשלפו

מאצבעות ארבעת גפיו, והוא החל לשסוף אותו במרווחים הקצרים שבין מקום יציאתו מהאדמה לעור גופה. שריריו האדירים וחודי טופריו גברו על השרך, והוא נחתך. אחיזתו התרופפה וסום חזרה לנשום. "הכדור השחור מתקרב אליכם," צעק לעברו טין לין.

"שחרר לי את היד הזאת," ביקשה סום, וסימנה לו בעיניה על היד הימנית. הוא נפנה אל השרך המתאים ושיסוף אותו. ידה הצליחה להשתחרר. הכדור השחור המשיך להתגלגל לעבר שניהם, והיה כעת במרחק של עשרה צעדים מאחורי גבו של אראוו. היד המשוחררת חילצה מתוך ביגדה את סכין הקריסטל, להפתעתו של אראוו.

"קפוץ הצידה!" קראה, וכאשר סר מקו הראיה שלה, שיגרה בכל כוחה את הסכין לכיוון מרכזו של הכדור. הוא התעופף במהירות וחדר פנימה לתוכו, ויצא מן הצד השני. הכדור עצר מתנועתו, לרווחת כולם, התפצח ונוזל חום נשפך ממנו החוצה, עד אשר הפך לעיסה מעוכה של חומר כהה ומדולדל. כעת אראוו התפנה להמשיך במלאכת חיתוך השרכים בלא לחץ של זמן. שרכים נוספים שהגייחו מן האדמה נלפתו ונאחזו בעוצמה ברגליו של אראוו, אולם טופרי ידיו שיספו אותם בנקל ועד מהרה גם סום השתחררה וחזרה לעמוד על שתי רגליה. היא קרבה אל היצור המת. שאר חברי הקבוצה קרבו למקום בזהירות, עד לאזור שבו נתגלו לעיניהם החורים בקרקע.

"לא כדאי לגעת בדבר הזה," יעץ לה טין לין, "הכל כאן עלול להיות ארסי." אולם סום לא התעניינה ביצור המת, אלא בסכין הקריסטל שחצה את היצור לשניים. היא נטלה אותו בזהירות, ניגבה אותו בקרקע ואחר בבגדיה ושבה להטמינו במחבואו הקודם.

*

אורבון אוגדון חזר. עוד לפני שהחל לדווח להם להיכן גנט ומה גילה, קרב אל הכדור השחור הדומם ובחן אותו היטב. שרכים מן הקרקע זינקו לעברו כדי ללכוד אותו, אולם אחזו בחלל ריק ולשווא נעו וזזו ורטטו מצד לצד בניסיונם לחפון את היצור המוזר שאיתרו בחוש כלשהו. את אורבון אוגדון לא היה ניתן ללכוד בשום דרך ואופן. לאחר זמן מה של מאמצי סרק, חדלו השרכים מתנועתם ולאיתם נסוגו לתוך חוריהם ושבו לתוך האדמה.

"אתה יודע מה זה?" שאל טין לין את אורבון אוגדון. "יש רבים כמוהו צמודים לגזע הענק הזה, ואחד מהם התנתק מהגזע והחל להתקרב אלינו."

"איך עצרתם אותו?" שאל אורבון אוגדון.

"היה שיתוף פעולה מוצלח בין אראוו וסום," המשיך טין לין. "סום פגעה בו מרחוק עם... אפילו אינני מבין מה היא הטילה בו... איזה חפץ חד, שהיה אצלה..."

"אספתי שבר חד של קריסטל מגשם הקריסטלים," המשיכה סום, "אני תמיד מרגישה טוב כאשר יש לי משהו להטיל."

"טוב מאוד," שיבח אורבון אוגדון. הוא ידע היטב על מה היא מדברת.

"אז מה זה היה, בעצם?" המשיך טין לין לשאול.

"אין לי מושג," הודה אורבון אוגדון, "לא ראיתי את זה לפני כן." הוא נע לעבר הגזע הענק, והתפזר לכמה אלפי גושים שונים, כאשר כל גוש נצמד ומתאחד עם כדור שחור אחר. כל אחד מחלקיו הפרודים של אורבון אוגדון בדק משהו אחר בקורבן שלו, ובתוך פעימת לב אחת יצאו כל חלקיו מן הכדורים השחורים, ושבו להתאחד לדמותו המוכרת.

"אלה פרזיטים שמוצצים את הנוזלים מן החוטרים הענקיים האלה," הסביר.

"מה היה קורה לנו אם היה נצמד למישהו מאיתנו?" שאל קו קו סו.

"הוא היה שואב ממנו את כל הנוזלים, וכל מה שהיה נותר מהקורבן זה רק אבקה יבשה," השיב.

"אראוו היה יכול להיאבק בו ולגבור עליו?" הקרינה מאריקה שאלה לאורבון אוגדון.

"לא. אם הפרזיט הזה היה מצליח להיצמד לאראוו, אראוו היה מת. הדרך היעילה היחידה להילחם בזה היתה לפגוע בו מרחוק."

החבורה השתתקה להרהורים. הם קצת התאכזבו מכך שאורבון אוגדון הפקיר אותם לסכנות הבלתי פוסקות בעולם הזה, אולם הבינו שהם יכולים להתקדם רק בזכות יכולותיו לגנוט לכל מקום ביקום ולהביא להם מידע.

"אתה יכול לספר לנו היכן היית?" שאל מגירבו.

"הייתי באמאראא 4, הפלנטה של מאריקה ואראוו," סיפר, "ואכן המצב שם חמור ביותר. בין כל

זריחה לשקיעה הזוריאס מוציאים להורג המוני נאורים. זה טבח שיטתי."

"אבל לא הגעת לשם כדי לאמת את נושא הטבח", ציין מגירבו.
 "נכון. הגעתי לשם כדי לחפש את הספרן, שמאריקה לא הספיקה לפגוש לפני שנמלטה."
 "והיות וחזרת לבדך, לא הצלחת למצוא אותו", אמר דרגיון באכזבה.
 "לא הצלחתי, מפני שהוא מת. נתפש והוצא להורג."
 "הזוריאס עשו זאת?"
 "לא. פאראדארטא הבטיח למלט אותו בגניטה, והשאיר אותו למות ביקום אחר. זה היה זמן קצר אחרי שמאריקה ואראוו הגיעו לכוכב העונשין."
 "מי מסר לך את המידע הזה?" חקר מגירבו.
 "מצאתי את העוזר שלו. לספרן היה עוזר שסייע לו בכל, ואף שמר עליו. הוא אפילו הכיר חלק מעבודותיו ומשיטות עבודתו."
 "היכן מצאת את העוזר?"
 "בבקתת המגורים של הספרן. משום מה הזוריאס החליטו לקטול את חייו של הספרן ולהשאיר את העוזר שלו בחיים."
 "כיצד ידעת היכן הוא גר?" הקשה שו.בי.
 "ביקרתי בו זמנית בכל בתי המגורים בפלנטה."
 "העוזר שלו סיפר לך דברים נוספים?"
 "לא. העוזר עצמו היה מהנאורים, מאנשיה של מאריקה. הספרן עצמו היה פליט מפלנטת אמבת השטן, 175/332/809. הוא נראה כך... ולנגד עיניהם הפך את עצמו לבעל חיים פרוותי, כמחצית מגובהה של סום, בעל ראש גדול וגוף צנום, שתי גפיים עליונות דקיקות היו תלויות מחזהו ושתי גפיים תחתונות שימשו כרגליים. צבעו היה חום אפרפר, ומתחת לחוטמו השחור והסולד צמח שפם בולט. מאחור בלט זנב בשרני שסייע לעמוד ביציבות. לאחר מכן שב לצלם המקורי שלו.
 "אם הוא מת, כיצד אתה יודע בדיוק איך הוא נראה?" תמה מגירבו.
 אורבון אוגדון נראה משועשע מהשאלה. "את כל הדברים האחרים שאני יודע, אתה מבין - ורק את זה אינך מבין? חשבתי שאתם כבר סומכים עלי שאני יודע כמה דברים..."
 "נכון, יש לך יכולות מופלאות להשיג מידע", הודה מגירבו, "אבל אנחנו שוב עומדים בפני מבוי סתום. אם תענה על השאלה שלי אולי זו תהיה הכנה לחקירה חדשה..."
 "אני היכרתי אחד כזה בפלנטה שלי, אראמור. גם הוא הגיע מפלנטת אמבת השטן."
 מגירבו הזדעזע קלות. "גם הוא היה ספרן?"
 "אצלנו הוא קיבל את הכינוי 'הידען'. כעת אני מבין שהוא היה הספרן של הפלנטה שלנו. וגם העוזר שלו היה בן אנוש."
 "איך זה ששנינו, מגירבו ואני, לא מכירים אותו?" הקשה דרגיון.
 "גם אני לא שמעתי על קיומו", הוסיפה סום.
 טין לין וקו קו סו ספקו כפיים. "גם אנחנו לא מכירים אחד כזה", אמר קו קו סו.
 "הוא חי בצנעה בצד אחר של הפלנטה שלכם, במחוז 17. מעט מאוד אנשים הכירו אותו, ועוד פחות נעזרו בידע שלו. רק קומץ מלומדים. הוא כמעט ולא יצא מפתח ביתו, והיה תלוי בעוזר שלו למחייתו."
 מגירבו קימט את מצחו.
 "אולי גם אצלכם היה - או עדיין קיים - ספרן מפלנטת אמבת השטן?" פנה אל שו.בי ושי.מוי.
 התאומים הסתכלו האחד אל השני והנידו בראשם.
 "לא יודעת."
 "לא שמעתי עליו."
 "הידען עדיין חי באראמור?" הקרינה מאריקה שאלה לכל החבורה.
 "זמן רב לא שמעתי עליו ולא ביקרתי אצלו. לא עלה בדעתי שיכול להיות לו קשר כלשהו למה שקורה באראמור ובשאר היקום", ענה אורבון אוגדון.
 "אולי כדאי שתעביר את כולנו למקום מגוריו באראמור, ונעשה איתו שיחה בנושא?" הציע מגירבו.
 "אני יכול לחפש אותו לבדי", הגיב אורבון אוגדון, "אבל לא אוכל לקחת את כולכם אתי מבלי לסכן את קיומכם. הזוריאס שולטים בכל מקום ויחסלו אתכם."
 ברם, משהו שיבש לגמרי את התוכניות שלהם באותו זמן ממש. אף אחד לא שם לב לכך שמתחת לרגליהם נפערו חורים רבים בקרבתם, בגודל של אצבעות. ולפתע פתאום פרצו בבת אחת מאות שרכים ולכדו את רגליהם של תשעת המורדים. כולם נפלו ארצה, חלקם על גבם וחלקם על פניהם. שרכים נוספים הגיחו ממעבה האדמה והתלפפו על שאר הגפיים, והצמידו אותם לקרקע בחוזקה. תשעה כדורים

התנתקו מהחוסר הענק המרוחק והחלו להתגלגל לאיטם לכיוון האסירים הלכודים, הגונחים והזועקים, שזיעה קרה פרצה מכל נקבוביות עורם...
אורבון אוגדון הפך לעננה מפוזרת, שאפפה את כל חבורת המורדים האזוקה. וכבמטה קסם נעלמו מן האזור. השרכים, שכעת לא אחזו בדבר, החלו להשתולל, ולחפש קורבנות אחרים להיאחז בהם... לאיטם הפסיקו לנוע והחלו להיכנס אל חוריהם. גם תשעת הכדורים חדלו מתנועתם, עצרו, והחלו להתגלגל חזרה אל החוסר הענקי שממנו מצצו את הנוזלים עד כה.
שלווה סטואית חזרה לשרור במקום הזה.

ארץ, הווה

"סיוט", פסקה ארבלה.
"גהינום", הסכימה בריותיאה.
סקריואן הביע התעניינות במהות הקשר שבין הקרציות השחורות לבין השרכים שהגיחו מהקרקע הנקבובית. מה ההסבר האפשרי לקשר שבין שתי הישויות השונות והנפרדות האלה? לא רק שיתוף הפעולה - אלה כולאים ואלה מגיעים להזין את עצמם - איך ניתן להסביר גם את העיתוי המושלם?
"אני מניח שזהו סוג מסויים של סימביוזה בין שני המינים האלה", שיער מרקיואה, "אנחנו מכירים הרבה מאוד סימביוזות בין מינים שונים אצלנו בכדור הארץ."
"ומה הסיפור של חוטרי הענק האלה?" שאל גלוגאן.
"בשלב הזה עדיין אין לכם מושג, כמוכן", הודיע להם מרקיואה, "אבל בקרוב תבינו מה הם. אני יכול לספר לכם מה הם אינם - הם לא עצים, הם לא שיער או חלק מפרווה ענקית, והם לא קוצי ענק. וכמוכן הם אינם מבנים מלאכותיים שנוצרו ע"י יצורים תבוניים. הם חלק מהביוטה הטבעית של הכוכב החי."
"אז אולי תספר לנו מה הם כן?" ארבלה הפגינה חוסר סבלנות. "ובעצם מה זה משנה לך אם תספר לנו את זה כעת או בעוד שבוע?"
מרקיואה החמיץ את פניו, והניד בראשו. "אז מדוע שלא אדלג על כל שאר הכרוניקה של המאורעות ואקפוף לספר לכם את סוף הסיפור?"
"לא צריך להגזים", הסמיקה ארבלה, "זה רק קטע קטן ושולי בסיפור..."
"ומה התירוץ שלך לגבי המשגר הבריוני? למה האצתם בי לספר עליו הרבה לפני מיקומו הכרונולוגי?" הקשה.
"הממ..." לא עלה על לשונה מענה טוב מזה.
"כי זה היה ממש מעניין", סקריואן נחלץ לעזרתה, "אתה מספר לנו איזו סאגה אפית..."
מרקיואה התחייך. הוא אהב אותם, ואהב לרצות את הסטודנטים שלו.
"בכל זאת, רק ארמוז הפעם", נעתר מרקיואה לאחר לבטים מופגנים, "אתם עדיין לא יודעים מה נמצא מתחת לקרקע. עמוק בתוך הכוכב מתחוללים כל האירועים הכבירים, ולחוטרי הענק האלה היה תפקיד בהקשר הזה."
"אולי נחזור לרגע לחקירות של המורדים", שינה סקריואן כיוון, "מה הסיפור של הספרנים והעוזרים שלהם? זה נראה כמו דפוס דומה בכל פלנטה שיש בה חיים תבוניים."
"דייקת בדברייך. הספרנים, כולם צאצאי פלנטת '175/332/809' מגלקסית אנדרומדה, החליטו בשלב מוקדם מאוד, לפני למעלה משבעים מיליון שנה, לשמר את הידע שנצבר ביקום ולתעד אותו. הם אשר חיברו את הכרוניקה שנמצאת כרגע על שולחני. והם גנטו בעזרת חזירי ירח 'אושואשו' מענן מגלן הגדול לכל הפלנטות שתמכו בחיים של מינם, ושכפלו את עצמם מדור לדור, וכל אב העביר לצאצאו את כל הידע. זו היתה רשת של ספרנים."
"רגע אחד", קטע אותו סקריואן, "מה פירוש שכפלו את עצמם? הם לא היו זקוקים לקהילה של סוריקאטות כדי להתרבות?"
מרקיואה הניד בראשו. "הם היו המין התבוני ביותר ביקום, כפי שכבר ציינתי. והם שלטו בטכניקות ההנדסה הגנטית המתקדמות בכמה סידרי גודל מהשלב שאנחנו הגענו אליו, כאן בכדור הארץ של היום. הם היו מסוגלים לשכפל את עצמם ללא נקבות וללא סיוע חיצוני כלשהו. הספרן מלפני שבעים מיליון שנה והספרן מלפני 65 מיליון שנה היו בדיוק אותה ישות, אותו מטען גנטי."
"לא פשוט יותר היה להאריך את חיי עצמם?" שאלה ארבלה.

"הם אכן האריכו את חיי עצמם, עד לגבול העליון שעלה בידם," הנהן מרקיואה. "כל ספרן חי כמה מאות שנים, וזמן קצר לפני המגבלה שלא יכלו לעבור - שכפלו את עצמם."

"אבל איך יכלו לעשות זאת בדיוק, בלי רחם של נקבה?" תהה גלוגאן.

"הם לא היו זקוקים לרחם," הסביר מרקיואה, "בתייעוד הם לא ציינו את טכניקת השכפול, בכל אופן לא בתייעוד שנשמר והגיע לידינו. אבל הם לא שכפלו את כל גופם, אלא רק את כל הידע והזכרונות שבמוחם. פשוט נפטרו מהגוף שהזקין ועברו לגוף חדש, שבו התאים מתחילים להשתכפל מראשיתם."

סקריואן פלט שריקה חרישית מפיו. "מדהים! נצטרך להגיע להישג הזה גם אצלנו!"

"מה הולך לקרות עכשיו עם הספרנים או העוזרים שלהם?" שאלה בריותאה.

"זה בדיוק הכיוון שהחבורה הולכת לברר," אישר הפרופסור, "תוך כדי אין ספור הניסיונות של הכוכב לקטול את חייהם, ומאמציהם להישאר בחיים במקום העוין הזה, שאף יצור מטאבולי לא הצליח לצאת ממנו חי. ואל תשכחו, עדיין חבורת המורדים לא נתקלה בארנצ'ה בכוכב החי..."

"מה זה ארנצ'ה?" שאלו סקריואן וארבלה בו זמנית.

מרקיואה רק ספק כפיים. "תופעה לא מובנה. לא דומה לשום דבר שחווינו בימי חיינו."

הכוכב החי USG-286.8-048.32-350.92, לפני 65 מיליון שנה

החבורה השקיפה על סביבותיה, במקום הנחיתה החדש. להפתעתם, הם עדיין נשארו באותו אזור, רק התרחקו כמה אלפי צעדים ממקומם הקודם. מרחוק עדיין ראו את חוטרי הענק ניצבים זקופים, וכעת נדמו להם כמו מברשת ענקית הנטועה בגבה על הקרקע ושולחת את סיביה הקוצניים אל על.

השלווה במקום הזה מצאה חן בעיני החבורה. אור השמשות היה בוהק ושום אויב חיצוני לא נראה בכל האופק הנצפה, אף עננה רעילה לא שייטה בשטח ולא היו בסביבה שלוליות רעילות. טין לין התיישב במורד קשקש, קילף ממנו סיב בעזרת ציפורניו, וטעם אותו.

"המממ..." מילמל, "טעם של בשר כבוש..."

הוא המשיך לתלוש סיבים נוספים, ולאכול ברעבתנות, וקו קו סו הצטרף אליו בשמחה. הוא הגיש למגירבו סיב מוארך. מגירבו טעם והנהן בהתלהבות, ועד מהרה מצאו עצמם כל השאר מכרסמים נתחים מאדמת הכוכב המזור הזה.

"לדעתי כדאי לבקר באראמור, לנסות להיפגש עם הידען," ציין מגירבו.

"אני אבקר בביתו כדי לראות מה המצב," אמר אורבון אוגדון. "אם יתאפשר, אחזור לארגן מפגש כדי לשוחח איתו." הוא סרק את הסביבה במבטו לחפש סכנות צפויות, ודעתו נחה מהרגיעה. הוא התפוגג ונעלם.

סום סיימה לאכול והתיישבה על הקרקע. "משעמם כאן," פלטה.

"וטוב שכך," הגיב טין לין, "כל מה שקרה כאן עד כה סיכן את החיים שלנו."

"לא התכוונתי שאני רוצה אירועים נוספים במקום הזה, אלא שאני לא רוצה להיות כאן. הייתי רוצה לחזור."

"לחזור לאן," תמה קו קו סו, "לאראמור או לכוכב העונשין?"

"לא משנה לי, לחזור למקום שיש לי סכינים ואני יכולה להגן על עצמי, למקום שאני יכולה לעשות פעולות לשנות את המצב. כאן אני רק פאסיבית, ותלויה באורבון אוגדון שימלט אותי בזמן מכל צרה."

"איזה פעולות שאפשר לעשות?" שאל דרגיון.

"להגיע לאראמור ולתחקר את הספרן, לדוגמה, או להגיע לפלנטה של מאריקה ולתחקר שם את העוזר של הספרן, לפני שיגיעו גם אליו."

הם שתקו זמן מה.

"מתי התחלת להשתמש בסכינים?" שאל טין לין.

היא התבוננה בו, מנסה להבין מה מטרת השיחה. אולם מבטו היה נעוץ באופק, לעבר קוצי הענק, והיא לא ידעה להחליט לאיזה כיוון השיחה תוביל.

"מאז שאני זוכרת את עצמי," השיבה קצרות.

"אחרי כמה זמן הגעת לרמה שלך?"

"אני עדין משתפרת בכל הטלה. עד היום לא הצלחתי לקטול עוף במעופו."

טין לין התחייך, ולאחר זמן מה הרצין. "המידע שקראתי בתיק האישי שלך מתחיל בהריגה המתועדת הראשונה שלך, כאשר היית נערה," אמר בקול נמוך, "לפני כן לא ידוע עליך מאומה. איך היתה ילדותך? היו לך אחים ואחיות?"

"לא היתה לי משפחה אי פעם. לא זכורים לי הורים ולא היו לי אחים או אחיות. בכלל לא היו לי קרובי משפחה."

"ההורים שלך נפטרו כשהיית תינוקת?"

"אין לי מושג. תמיד חייתי לבדי."

טין לין תלש פיסת קרקע נוספת ונגס בה באיטיות. "היו לך ידידים? היו אנשים שעזרו לך אי פעם?"

"לא," השיבה קצרות.

"חברות? ידידות? בנות ברית?"

"לא."

"חבר? בן זוג? בעל ברית?"

היא הנידה בראשה.

"כל הזכרים רק רצו לאנוס אותי. כשהייתי קטנה הצליחו, וכשגדלתי הצלחתי להרוג את כולם."

"נקמת בזכרים שעשו את זה בילדותך?"

"בכולם. עד האחרון שבהם. כל מי שחדר לתוכי בניגוד לרצוני."

"היו כאלה שעשו זאת בהסכמתך?"

היא לטשה בו מבט חודר. "מעולם לא."

"היית רוצה שיהיה לך חבר טוב, בן ברית אמיתי?"

היא הרהרה ארוכות. "אני לא יודעת מה זה בדיוק. אבל אני מניחה שהייתי רוצה. הבעיה היא שאיבדתי אמון בכל הזכרים ולא חושבת שיש לזה סיכוי."

"תמיד יש סיכוי," אמר בשקט, "תמיד יש סיכוי. לא כל הגברים אותו דבר, יש גם כמה טובים וראויים."

לפתע קיבלו כולם הקרנה ממוחו של אראוו. "ענן רעל מתקרב אלינו!"

כולם הזדקפו על מקומם והביטו לכיוון שסימן. כמה מאות רגליים מהם ענן ערפל שהיה מוסתר מאחורי קפל קרקע הגיח והחל לנוע באיטיות היישר לעברם.

"למה הוא נע דווקא לכיוון שלנו?" הרהר טין לין בקול רם, "כאילו הענן בעל תבונה שיודע או מרגיש איפה אנחנו נמצאים..."

"מהר, נרד למקום נמוך יותר," הקרינה מאריקה, והצביעה על נקודת מפגש נמוכה בין שני קשקשים גבוהים, לא הרחק מהם. כולם זינקו על רגליהם והחלו לגלוש במורד הקשקש עליו שהו. כאשר הגיעו למקום הנמוך ביותר, נשכבו על הקרקע. הענן קרב באיטיות. אולם הוא לא היה דומה לענן הקודם, הוא נע נמוך יותר, וסמוך יותר לפני הקרקע... הוא התחכך במהלך תנועתו בקודקודי הקשקשים. כאשר הבחינו בכך, כבר היה מאוחר לחפש מיקום חדש, ומגירבו מצא את עצמו בולט מדי, חשוף לענן הקרב...

"מגירבו, זחל לכיוון שלי!" קרא קו קו סו.

"הצמד את הראש שלך לאדמה!" צעק טין לין. "אתה גבוה מדי!"

רגע קט לפני המגע, חזר אורבון אוגדון והופיע. מיד אפף את עצמו על פני כולם, והחבורה נעלמה מן המקום הזה והופיעה במרחק כמה עשרות רגליים מצידו האחר של הענן המרחף, הממשיך במסעו מהם והלאה. אולם למרבה הפתעתם, הענן המרחף פתאום נחת על אדמת הכוכב ונעלם מן העין כאילו נשאב פנימה לתוך פתחים בלתי נראים.

"נמאס לי מהמקום הזה!" זעמה סום, "קח אותנו מכאן למקום אחר ביקום!"

אורבון אוגדון נעץ בה מבטו, ולא הגיב.

"אולי תוכל לקחת אותנו לספרן של אראמור?" שאל מגירבו.

"מאוחר מדי, הוא מת. חוסל ע"י הזוריאס," פלט אורבון אוגדון.

"והעוזר שלו?"

"עדיין חי."

"קח אותנו אליו," ביקש מגירבו.

"הוא נמצא כעת בידי הזוריאס, בחקירות," דיווח. "לא תוכלו להתקרב אליו מבלי להתגלות ולהיתפש."

"הוא חי ונחקר ע"י הזוריאס?" קימט מגירבו את מצחו, "אם כך, יש לנו בעיה אמיתית... מי שאנחנו מנסים להילחם נגדו מודע לנושא הספרנים והעוזרים שלהם... מי או מה שזה לא יהיה, האויב הזה מצליח להקדים אותנו בכל צעד..."

"אז קח אותי לעוזר הספרן בפלנטה שלי," הקרינה מאריקה.

"את זה נוכל לארגן. בקרתי גם אצלו, הוא חי במיסתור, ולא ראיתי זוריאס בסביבה."

הוא התעכב מעט והביט לצדדים.

"אתה מתכוון לעשות זאת עכשיו?" הקרינה למוחו.

"את מתכוונת לכל הקבוצה?" שאל דרגיון.

"אם זה אפשרי. כן."

"עשר בריות למקום מסתור שקט? זה יעורר תשומת לב מיידית," הגיב אורבון אוגדון.

"אם כך, העבר רק אותי ואת אראוו למקום המסתור שלו."

אורבון אוגדון חזר להביט לעבר האופק. משטחים אינסופיים של קמרונים קשקשיים נמתחו לכל עבר, ובמרחק כמה אלפי צעדים נצבו זקופים אלפי חוטרי הענק, שנדמו עתה לסבך קוצים צפוף ומעובה.

"מדוע אתה מתלבט?" הקשה מגירבו.

"אני מהסס להשאיר אתכם במקום הזה זמן ממושך," ענה אורבון אוגדון, "פעם אחת התחוללה כאן התפרצות של ארנצ'ה..."

"מה זה ארנצ'ה?" חקרה סום.

"זה... ארוע כביר... שאתם לא רוצים להיות בסביבה כשהוא מתרחש."

"אז מה אתה מציע?" שאל דרגיון, "המצב נראה כאן שקט מאוד."

"יותר מדי שקט," הסכים אורבון אוגדון, "וזה לא מוצא חן בעיני. אני לא רואה באופק עננים מרחפים. כאשר הם נעלמים לתוך האדמה, יתכן שמשוהו גדול עומד להתחולל."

מאריקה נעצה מבט בשו. בי ושי. מוי. "אני חושבת שאם תשארו כולכם יחד, לא יאונה לכם כל רע," הקרינה למוחות כולם. גם מגירבו הביט על התאומים והתחייך. אסטרטגיה קצת מוזרה ומסוכנת, להסתמך על מזלם הטוב של בני הירח שסופרים בצורה מוזרה. שו. בי השתומם מדוע כולם נועצים בו מבטים, ולא הבין את פשר הדבר.

לפתע החל להפגין בטחון עצמי מופרז. "אתם יכולים ללכת! נסתדר כאן עד שתחזרו!" מה שגרם לעמיתים שלו להבליח חיוכים מוצנעים.

אורבון אוגדון חזר לסרוק את פני השטח הדוממים. השלווה הניחה את דעתו. הוא הפך לעננה מפורזת, שעטפה את עצמה באיטיות מסביב למאריקה ואראוו, והשלושה נעלמו מפני הכוכב המוזר הזה. או אז נשמעה גניחה עמומה מתחת לרגליהם. גניחה שהלכה והתגברה לשאון נורא. בלתי נסבל. הכוכב החי החל לשאוג. שבעת המורדים הצמידו את כפות ידיהם לאוזניהם לחצוץ בין עור התוף שלהם לשאון האדיר, בכדי לא להתחרש.

פלנטת 'אמאראא 4' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

אוירת דמדומים רבצה על הכפר המוזנח, וזרזיפי אור חיוורים שעדיין חדרו מבעד לעננים הפזורים ברקיע צבעו את המקום באפור. בתי הכפר היו עשויים מקירות בוץ שהתקשה, ועליהם נצמדו צמחים מטפסים ואזוב ירקרק. על הגגות השטוחים היו מוטלים חפצים רבים שהיו עשויים למנוע מן המשקעים לחדור לחדרי המגורים, מה שלא צלח בדרך כלל והפך את המגורים לרטובים. השבילים שבין הבתים היו במצב גרוע עוד יותר. היו אלה עיסות של אדמה בוצית, מעורבבות בפטריות מעוכות וגללי בעלי חיים שהסתובבו בחצרות וכן רפש רב של רקבובית צמחית ועלוות עצים שנשרה והומרה לסחי.

אורבון אוגדון, מאריקה ואראוו נעו ללא שאון בין הצללים, בפאתי הכפר. הבקתה האחרונה והמבודדת שהיתה קטנה ועלובה במיוחד, הייתה שייכת לספרן לפני שחוסל, וכעת התגורר בה לבדו העוזר, לפי המידע העדכני שהיה בידי אורבון אוגדון. ריחוקה משאר בתי המגורים הקנה לה שקט יחסי. דומה שאף יצור חי לא התעניין באזור המבודד הזה, מה שאפשר לשלישייה לנוע מבלי להתגלות. בנוסף, אף זוריאס לא נראה באזור. הם נהגו לפטרל במרכזי הכפרים שבהם התרחשו עיקר הפעילויות, כאשר התרחשו.

"יותר מדי שקט כאן," הקרינה מאריקה לשני המלווים.

"הבקתה חשוכה, לא נראה לי שהעוזר נמצא בתוכה," הקרין אראוו.

הם הקיפו את הכתלים שהדיפו ריח של טחב מעופש, ועמדו לחצות את הפינה המובילה לקיר עם הפתח, כאשר שמעו קולות רמים מתוך הבקתה וקפאו על מקומם. דלת הבקתה נפתחה בפתאומיות, וגורילה ענקית יצאה מתוכה, גוררת מאחוריה את גופתו הצנומה של עוזר הספרן. הוא נשרך על הקרקע ללא תנועה, ונראה ללא רוח חיים.

מאריקה זעמה. הקדימו אותה. היא לא תוכל לחקור את העוזר כפי שקיוותה. חמתה בערה בה, ובפרץ של רצון לנקמה הקרינה לאראוו: "אשמח אם תחסל אותו!"

בטרם היה סיפק בידי אורבון אוגדון להבין מה קורה, זינק אראוו מעבר לפינה ובדילוג אחד ארוך הגיע אל הגורילה. גורם ההפתעה פעל לטובתו. טפריו החדים של אראוו ננעצו בגרונו של היצור השעיר, וקרעו את הבשר עד לעצם השדרה. בדרך נותק גם צנור האוויר של הקוף הענק, וזה החל להשתנק - אולם עלה בידו לשגר נהמת כאב עזה לפני שנפח את נישמתו. ועדיין, ברגעי חייו האחרונים, הצליח להסתובב אל תוקפו ולהכות בזרועו מכה אדירה על כתפו של אראוו, שנהדה אחורנית ונפל ארצה והתגלגל משם, אך שב בזריזות לקום על רגליו.

אולם אז אירע דבר נוסף, בלתי צפוי. קוף זוריאס נוסף הגיח מתוך הבקתה... הם פעלו בזוגות בכל משימה. וכעת הקוף הענק השני ניצב פנים מול פנים מול אראוו, הפגוע בכתפו, והסתער עליו מבלי להתיר לו זמן להתאושש. שניהם נפלו ארצה, אראוו נחת על גבו כשמעליו היצור הענק, וזה החל להלום בפניו של אראוו בכל עוצמת קיבורת שריריו העצומים.

אורבון אוגדון לא יכול היה למנוע את הקרב. השנים היו צמודים, ולא היה טעם להעביר אותם בגניטה למקום אחר, שם היה נמשך הקרב כאילו לא גנשו. משהו אחר היה חייב להתרחש כדי לסייע לאראוו, שהיה כעת בעמדת נחיתות ובמצוקה אמיתית. אראוו ניסה להתגלגל, אולם היצור שרכן מעליו היה יציב ונוקשה כסלע וריתק אותו לקרקע.

מול עיניו המשתאות של אורבון אוגדון, מאריקה עצמה זינקה על גבו של הקוף הענק, כאשר טפרי זרועותיה שלופות וזקורות, והיא שיחזרה את המהלך הראשון של אראוו בשלמות. אולם כוחה של מאריקה היה נחות לעומת אראוו, והחתך לא היה קטלני. הוא הצליח רק להרגיז את הגורילה, שהסתובבה לאחור וניערה את מאריקה מעל גבה. מאריקה נהדפה לאחור, אולם זה הספיק לאראוו להשתחרר מאחיזתו של הקוף, וטפרי רגליו של אראוו נשלפו על מנת להמשיך את מה שמאריקה התחילה. אראוו ביצע גילגול מלא, כאשר ברבע הסחרור הראשון טפרי רגלו האחת פגעו בגרונו, באותו אזור שמאריקה החלה, ברבע הסחרור הבא המשיכה הרגל השנייה להעמיק את החתך, ברבע הבא טפרי הזרוע האחת העמיקה את הפגיעה, וברביע האחרון של הסחרור הסתיימה המלאכה. ראשו של הקוף הותז. נתזי דם עזים קלחו מעורקיו הקרועים, וגופו המת נפל ארצה.

אראוו קם על רגליו ונחפז לגשת אל מאריקה, לסייע לה לקום.

"אני בסדר", הקרינה לשניהם, "איך זה קרה? למה תמיד הם מקדימים אותנו?"

"הם מכירים את כל התוכניות שלנו", נהם אורבון אוגדון בקולו הנמוך והשקט.

"אבל איך בדיוק?" הקרין אראוו. "מישהו מהחבורה מוסר להם מידע? אם כן, מי זה יכול להיות? ולמי

בדיוק הוא מוסר אותנו?"

"אין לי תשובות", המשיך אורבון אוגדון, "אבל נצטרך בדחיפות לטפל בזה."

"אתה חושד במישהו?" הקרינה מאריקה לאראוו.

"לא, אבל אפשר לנסות לשלול. מלבד שנינו נותרו שמונה. אורבון אוגדון נקי, מפני שיכול היה

להעביר אותנו בכל עת ישירות לזוריאס שיקטלו אותנו, אולם הציל אותנו פעם אחר פעם."

"גם סום נקיה מכל חשד, היא לא ידעה מאומה ממה שקרה, והצטרפה אלינו מכורח הנסיבות."

"וכל השאר חשודים?"

"הייתי שוללת חשד גם לגבי מגירבו. הוא מנסה לקדם יפה את החקירה."

"אבל אולי הוא רק מרחיק אותנו מהאויב בעורמה, אם הוא עובד בשירותו?"

מאריקה הרהרה זמן מה. "יתכן. אבל אני סומכת עליו, זו תחושת הבטן שלי."

"זה משאיר לנו חמישה חשודים", סיכם אראוו.

אורבון אוגדון נעץ מבטו בשני שותפיו, והבין שהם שולחים מסרים ביניהם, מבלי שיכול היה לקלוט

את תוכנם. "אני מציע לחזור לכוכב החי", אמר.

מאריקה הנידה בראשה. "עדיין לא... אני מעוניינת לראות מה קורה כאן לשאר הנאורים שגרים בכפר

הזה."

"בואו נתקדם לבית הקרוב ונציץ פנימה", הקרין אראוו.

הם נעו חרש בין צללי הבתים והעצים והגיעו לבקתה הסמוכה. אורבון אוגדון הפך לעננה ונכנס פנימה דרך הקיר, ומייד חזר ויצא החוצה ולבש את דמותו הקודמת. "ריק", אמר. אראו פתח את הדלת ונכנס פנימה, אחרי נכנסה מאריקה. חוש הריח המפותח שלהם קלט שנאורים גרו כאן עד לאחרונה ממש. ערימת פירות טריים שנקטפו לאחרונה וטרם הבשילו היתה מונחת בגומחה שנראתה כמו מזווה. השלושה המשיכו להתקדם, וכל הבתים באזור הזה של הכפר היו חשוכים וריקים. אולם ככל שקרבו למרכז הכפר, החלו לשמוע רחשים וקולות שלא בישרו טובות. זו היתה המולה, שבוודאי לא מתאימה לכפר כה זניח ושל. משהו לא רגיל התרחש כאן, ללא ספק.

השלושה המשיכו לנוע בחסות החשיכה היורדת לעבר מקור הרעשים. הם חלפו במורד השביל על פני שדירת בתים חשוכים וריקים, והגיעו למרכז הכפר, בו היו מבנים גדולים יותר, כנראה מבני ציבור, אך גם הם היו שוממים מנאורים. אולם הקולות הלכו וגברו. ומרגע לרגע התברר לשלושה שמהו רע מאוד מתרחש בגבול המרוחק, בגיא. וכאשר חלפו על פני בקתה נוספת, הבחינו לראשונה במתרחש. נשימתם של מאריקה ואראו נעתקה מאימה...

כל העמק שלמרגלות הכפר היה מלא בנוזל שקוף ורוטט... גוויות של נאורים היו מוטלות בערימה מפלצתית על שפת הנוזל הרוטט, ושני זוריאס עסקו בהטלת גופה אחר גופה לתוך הנוזל. וכל גופה שנגעה בנוזל נבלעה בו, הפכה לשקופה ונעלמה. פני הנוזל רטט באדוות קטנות כג'ל מתנוצץ.

"אמבת השטן..." הקרינה מאריקה בחלחלה, "פעם ראשונה שאני רואה את הזוועה הזאת..." בעברה השני של שלולית הענק, התחוללה מהומה קולנית. היתה זו התקהלות של זוריאס רבים המקיפים כמה עשרות נאורים חיים, שגנחו, זעקו וצווחו באימת מוות. אחד אחרי השני מהנאורים המבועתים נתפשו על ידי שתי גורילות והושלכו מרחוק לתוך אמבת השטן, והפכו לשקופים... גובה פני אמבת השטן עלה באיטיות. האגם הלך והתרחב ותפח כל העת.

מאריקה פנתה לאורבון אוגדון. "אפשר לעשות משהו להציל אותם?" הקרינה אליו בתחינה. הוא נשאר עומד על מקומו מבלי לנוע, ורק הביט במתרחש במבט קפוא.

"רק להסתלק מכאן", נהם.

הכפר נדון לכליה. לא היה בכוחם לעשות דבר וחצי דבר. אורבון אוגדון התמסס לעננה, עטף את שניהם והשלושה נגוזו ונעלמו מן הפלנטה.

הכוכב החי USG-286.8-048.32-350.92, לפני 65 מיליון שנה

נשימתם של שבעת המורדים נעתקה. השאגה האדירה שבקעה מתחת לרגליהם החלה להתעמעם, אולם הקרקע החלה לנוע. התנועה הראשונה היתה בלתי צפויה, וכל השבעה מעדו ונפלו ארצה. האדמה המזוהה, המסתורית, החלה לעלות ולטפס מעלה, ולהתנפח מתחת לרגליהם. קו הרכס היה במרחק לא רב מהם, ולכן האזור שלהם החל לנטות בשיפוע קל, שהלך וגבר ככל שחלף הזמן. הם התקשו לייצב את עצמם, עד שלבסוף נכנעו למדרון והחלו להתגלגל במורד. הקרקע היתה מתוחה ורכה, ולכן לא נפגעו מן החבטות והטילטולים, אולם לא יכלו לשלוט בכיוון נפילתם, שהשתנה מדי פעם, מפני שהתנפחות הקרקע לא היתה סדירה ואחידה.

כמה מאות צעדים מאחוריהם, במרומי האדמה המתנפחת, נשמע קול נפץ עז. הפסגה נבקעה לשניים, בדומה לשתי שפתיים אדירות שמתחילות להיפתח. שתי הקצוות לאורך הרכס הבקוע החלו להתרחק האחת מהשנייה, והשביעיה המשיכה להתגלגל במדרון שהפך לתלול מרגע לרגע. כולם, מלבד מגירבו, מצאו דרך נאותה לכדר את גופם ולהתגלגל מבלי להיפגע, ורק מגירבו הוטח ונחבט ללא הרף בחוסר ישע. ביאושו, הליט את ידיו על פניו על מנת להגן על ראשו, אולם כל שאר חלקי גופו נחבלו כהוגן. הוא החל לאבד את התקווה להיחלץ מהנפילה הזאת ללא שברים.

לפתע נפסקה הנפילה במדרון. הם מצאו את עצמם על משטח ישר, רך ונעים למגע, ולתדהמתם היה שקוף לחלוטין! הם לטשו מבטם מטה אל תוך קרביו של הכוכב, המומים. נראה היה כאילו עומדים על מי ים, אך אינם יכולים לשקוע בו. צפיפותו היתה דומה לצפיפות גופם. כולם מלבד מגירבו קמו על רגליהם ומישישו את כל האברים כדי להעריך את נזקי הנפילה, ורק הוא נותר שוכב וגונח בכאביו. דרגיון וטין לין חשו אליו ותמכו בו עד שהצליח להתרומם ולהתייצב על רגליו.

שאון עז המשיך לבקוע מן הפסגה שהתפצלה. כולם נפנו להביט לאחור, וחזו בחרדה בגוף ענק, רירי, דומה לתולעת ענקית ללא ראש, או ללשון שרירית וגמישה עצומת מימדים, שהגיחה מתוך האדמה אל

השמיים. והיצור המוזר הזה, יהא אשר יהא, גדל והתעצם מרגע לרגע, ולא נגמר. מימדיו צמחו להר נישא, ועדיין המשיך לתפוח כל העת. במרחק של כמה אלפי רגליים מהם, בהמשך הפסגה השסועה, החל לבקוע יצור דומה נוסף. מן העבר ההפוך הזדחל החוצה יצור שלישי. והם לא הפסיקו לגדול ולהתעצם. כל השבעה עמדו נטועים במקום, לא היה לאן להימלט והיכן להסתתר. לו הגוף האדיר הזה היה מתחיל להתקפל לכיוון שלהם היה מוחץ אותם כליל משל היו אמבות בעצמם. אולם הגופים המוזרים האלה לא התקפלו, והמשיכו לפרוץ מבטן האדמה עד למרומי האטמוספירה של הפלנטה.

"ראו!" נשמע קולו של שו.בי, והוא הצביע לכיוון החוטרים הזקופים באופק, אותם קוצי ענק שמהם נמלטו זה עתה. כולם לטשו בהם מבט - גם הם החלו לגדול! עקב המרחק הרב זה נראה איטי, אולם בהכירם את גודלם העצום הבינו שגם הם עולים למעלה, גדלים ומתעצמים במקביל ליצורים המבעיתים הסמוכים אליהם.

לשונות הענק החלו להסתיר את אור אחת השמשות, וגווני האטמוספירה החלו להתעמעם ולהחוויר. שבעת המורדים המבועתים הצטופפו סביב מגירבו, וצפו בחרדה בשני הארועים המטרידים הללו, בחוסר אונים מוחלט. ואז החלו לשונות הענק להתכווץ, ואנחת רווחה בקעה מגרונותיהם - הם פנו לכיוון ההפוך מהם, לעברם של קוצי הענק. זה נראה כמו תחילת קרב בין שני טיטאנים. תולעי הענק החלו להפיל את עצמן על קוצי הענק, והמפגש גרם לכל הכוכב להזדעזע. שוב נפלו כל השבעה על גחונם, גבם וראשם. תולעי הענק היכו שוב ושוב את הקוצים, אולם הקוצים האדירים לא נכנעו. כאשר התולעים ניסו להכות את הקוצים ממצב נמוך, במקביל לקרקע, קוצי הענק התעקמו לעומתם ותמיד הפנו ליצורים התוקפים את ראשם המחווד.

כל מהלומה של תולעי הענק בקוצי הענק, הרעידה את כל האזור. שוב ושוב התגלגלו והתהפכו שבעת המורדים על השכבה השקופה והרוטטת. שי.מוי התבוננה דרכה לנעשה בתוך הכוכב, וצעקה "ראו מה קורה למטה!"

הם התקשו להבין מה הם רואים, מפני שלא ראו דברים דומים מעולם. במעמקים נראו נהרות זורמים, אולם לא נראו כנוזל שקוף אלא חומר כהה, אולי חלק מגופם של תולעי הענק, אשר עדיין הגיחו החוצה להילחם בקוצים. כעת היו מאות או אלפים מהם, ועוד ועוד בקעו מבטנו של הכוכב החוצה כל העת.

"מה זה הדברים האלה?" צרחה שי.מוי.

"אולי אלה הארנצ'ות?" הציע שו.בי, מבוהל.

"ולמה הם מתקיפים את הקוצים האלה? מה הקוצים האלה עשו ליצורים שיוצאים מתחת לאדמה?"

המשיכה לצעוק.

"למה?" שאל טין לין ספק בפליאה ספק בליגלוג, "דווקא הקוצים האלה מציקים לך? והסיבה שהאויב

שלנו מנסה להשמיד את כל החיים ביקום לא מסקרנת אותך?"

"הם לא מתקיפים את הקוצים, אלא מנסים כנראה לחזור דרכם ולפגוע במה שנמצא מתחת לקוצים,"

חשב מגירבו בקול רם, עדיין מלטף את גופו הדואב. "נראה לי שהקוצים בסך הכל מנסים להגן על משהו חשוב."

"מה כבר יכול להיות מתחת לקוצים האלה?" שאל שו.בי.

"אין לי מושג," הודה מגירבו. "אולי מוח? אולי רחם או אמצעי רבייה?"

"הי!..." שאג לפתע קו קו סו בפלצות, והצביע על הקצה המרוחק של המשטח השקוף. הכל נשאו

מבטם. זה היה המראה הנורא מכל. מעל המשטח השקוף החל לנוע לעברם גוש אדמה אדיר מימדים, שאת קצהו מימין ומשמאל לא הצליחו לראות, ומחליק בגמישות מעל החומר השקוף, ומתקרב לעברם במהירות.

"לברוח!" שאגה סום, "לכיוון הקשקשים השחורים! עלו על הגדה!"

כולם החלו לרוץ על המשטח השקוף לעבר שפת הקרקע, שהיתה במרחק של כמה עשרות צעדים מהם. מגירבו לא היה מסוגל לרוץ, וטין לין וקו קו סו אחזו בזרועותיו מתחת לכתפיו וסייעו לו להתקדם. המצב נראה כלאחר יאוש. היה אומנם סיכוי שכולם יגיעו לגדה לפני המשטח המתקרב והמאיים למחוץ אותם, אולם לא היה ברור אם המשטח הזה יעצר על שפת הגדה או ימשיך במסעו, יעלה על הקרקע וירמוס אותם...

שו.בי ושי.מוי הזריזים היו הראשונים להגיע ולטפס על הקשקשים השחורים.

"מהר, מהר!" צעקו לעבר האחרים. לא היה צורך בעידוד, מכיוון שכולם נחפזו לדרוך על הקרקע

השחורה. סום הגיעה זמן קצר אחרי התאומים, ודרגיון מיד אחריה. אולם השלישייה האחרונה נתקלה

בקשיים, כי רגליו של מגירבו חדלו להישמע לו. טין לין וקו קו סו התקשו להתקדם, והקיר הגולש

בעקבותיהם צמצם את מרחקו מהם במהירות.

שו.בי צפה במתרחש בעיניים מבוועות ובפה פעור. "הם לא יספיקו," לחש לעצמו. הוא הפנה מבטו אל אחותו, וקרא אליה, "בואי איתי!" אחז בידה וגרר אותה עימו בחזרה אל המשטח השקוף. בכמה צעדים מהירים הגיעו התאומים אל השלישיה המקרטעת. "אנחנו ניקח את הרגלים, אתם את הידיים!" קרא לשני החיילים. ארבעתם תפשו את מגירבו והרימו אותו באוויר, והחלו לרוץ אל הגדה. "יפה מאוד!" צעק דרגיון, "אתם תספיקו להגיע... אתם ומה שמתקרב מתקדמים באותה מהירות..." עוד כמה צעדים חלפו והחמישיה עלתה על הגדה השחורה. הם הביטו לאחור במורא, האם הקיר יעצר או ימשיך לטפס על הגדה וימחץ אותם, ולהקלתם ראו כי מהירות התקדמותו מאיטה מאוד. גוש האדמה העצום חדל מתנועתו בדיוק כאשר הגיע לשפת המשטח השקוף. אלא שזה לא היה כלל גוש אדמה, זה נראה היה כמו ריקמה חיה, כמו שריר ענק בצבע חום שכיסה את כל המשטח השקוף והעלים את קיומו מהעין.

הרביעייה השכיבה את מגירבו הנאנק בכאביו בעדינות על הקרקע, מתבוננים בשריר הרוטט שנעצר צעדים ספורים מהם, ובתולעי הענק נטולי הראש הנלחמים בזקיפי הענק. ותהו, מה הצעד הבא שלהם. זמן רב לא נותר להם למחשבות. אחת מתולעי הענק התיישרה והזדקפה לפתע, והם התקשו לראות את קצה גובהה, שהתנשא עד אשר הסתיר גם את אור הכוכב השני המרוחק, והטילה עליהם צל נוסף. ואז, באיטיות... החלה לשנות כיוון ולהתכופף... לכיוונם! היישר אל השביעייה... הר עצום דהר היישר אל מיקומם למחוך אותם לחלוטין. לא עלה על דעתם לנסות להימלט, מפני שלא היה לאן להימלט. הדבר שעמד למחוך אותם היה בגודל של עיר מחוז שלמה בפלנטת אראמור. נראה היה כי זה סוף דרכם. "שו.בי, עשה משהו!" קראה סום.

הוא הביט בה, מבוהל ורועד. מה אפשר כבר לעשות להר שנוחת עליך בנפילה חופשית מן השמיים? הם החלו לספור לאחור. עוד חמש פעימות לב, ימותו כולם במקום הזה.

עוד ארבע פעימות לב.

עוד שלוש פעימות לב.

עוד שתי פעימות לב. אורבון אוגדון, מאריקה ואראוו הופיעו.

עוד פעימת לב כולם ימחצו למוות.

הם נעלמו באותה עת שההר נחת על המקום. חבטה אדירה הרעידה את כל הכוכב, וריסקה את הקרקע הקשקשית השחורה כמו גם את קיר האדמה החום שכיסה את המשטח השקוף. שברי ההר וקרעי האדמה החבוטה התעופפו לכיוון השמיים בקשת רחבת מימדים, ובמקום הפגיעה נותר מכתש מעוגל עמוק בגודל של עיר מחוז.

ארץ, הווה

"אז מה היה לנו כאן, מה זה בעצם הארנצ'ה?" שאלה ארבלה.

"אלו היצורים שיצאו מבטן הכוכב," הסביר גלוגאן.

"לא, זהו השם הכללי לארוע של העימות בין התולעים לקוצים," חיווה דעתו סקריואן.

מרקיואה ליטף את זקנו הלבן וחיך.

"ובכלל, מה היה המשטח השקוף?" שאלה בריותיאה. "עין? ועפעף ענק שכיסה אותה?"

"אולי סוג של מים בצפיפות גבוהה, שאפשר ללכת עליהם מבלי לשקוע, או רק קרום מים בלתי חדיר שמתחתיו היה אגם או ים," ענה סקריואן.

"או אוקיינוס," הוסיף גלוגאן.

"אולי תסביר לנו אתה היכן החבורה הזאת נחתה?" פנתה ארבלה אל מרקיואה המשועשע.

"הוא יגיד לנו שאין לו מושג, כרגיל..." לחש באוזנה סקריואן.

"אכן... באמת אין לי מושג..." היתמם מרקיואה, "כבר עברנו על השיעור הזה?"

"לא עברנו על השיעור הזה," הבטיחה בריותיאה, "אולי בכל זאת תסביר מה זה נראה לך."

"בדמיון שלי זה נראה שהמורדים שלנו היו החיידקים שנמצאים על קצה עין של קיפוד ענק בגודל של כוכב לכת," חשב מרקיואה בקל רם, "או שמא סמוך לעפעף של עין דרקון... בכל אופן, אמרתי לכם

מראש שאינני יודע להשוות את זה לשום חוויה המוכרת לי מכדור הארץ."

סקריואן הניע את ראשו מצד לצד וגבותיו התכווצו.

"אינני מקבל את הדימוי הזה. איך יכול יצור חי כמו קיפוד לתפוח למימדי כוכב לכת? ומי היו הוריו? ובאיזו סביבה אבולוציונית דבר כזה יכול בכלל להתפתח ולהתקיים? לא, אני לא יכול לקבל את התשובה הזאת!"

"מעולה! חשיבה נכונה!" הגיב מרקיואה, ואז הצטחק: "חבל, כי זה היה דימוי ממש טוב!"
"אפשר לשאול כמה שאלות שלא קשורות למהלך הארועים? יש כמה נושאים שמעניינים אותי לגבי התקופה ההיא," שינה סקריואן נושא.
"כגון?"

"כגון, מי שלט בפלנטות התבוניות? איך שלטו שם? מי ניהל את כל העסק? איזו צורת שלטון היתה מקובלת בהם? איזה כסף או שיטת מסחר היתה נהוגה שם?"
"אלו שאלות רבות," נאנח מרקיואה, "והתשובות רבות עוד יותר. בכל פלנטה הדברים היו שונים, מן הסתם. נכון?"
"נכון," הודה סקריואן.

"אז יש לי הפתעה בשבילך... התשובה פשוטה מאוד, והיא יחידה וזהה בכל המקומות!"
"באמת?" ארבלה השתוממה.

"איך זה יכול להיות?" הסתקרנה בריותיאה.

"בסדר, תפתיע אותנו," עיניו של סקריואן התנוצצו.

מרקיואה עצם את עיניו. "תודה על השאלה," פתח, "מפני שלולא שאלת לא הייתי מגיע לזה. זה אינו חלק מן הכרוניקה של היקום כפי שמסופרת בספר שלי. רק מקריאת כל הכרוניקה, אפשר להבין את התשובות לשאלותיך בין השורות של הספר.
"נתחיל בצורת השלטון. התשובה היא, לא היה דבר כזה באף פלנטה. אמור לי, סקריואן, מי מנהל את כדור הארץ? אתה יכול לקבוע איתו פגישה ולשוחח עימו? מי מנהל את האינטרנט? אתה יכול לתת לי את מספר הטלפון שלו? מי מנהל את הטבע? את כל בעלי החיים? את מזג האוויר? התשובה היא כמובן, אף אחד. לא רק שאף אחד לא מנהל את העסק, גם לא צריך שום מנהל, מלך, קיסר או רודן שרק יקלקל ויהרוס הכל. החיים מתנהלים בעצמם ביעילות סבירה, אם רק לא מפריעים להם. אחרי שכולם מסתגלים לכללי המשחק, תחת קורת הגג הקשוחה של חוקי הפיזיקה, הכל מסתדר בסופו של דבר ומגיע למצב יציב כלשהו.

"כך היה גם ביקום העתיק. אף אחד לא שלט בו, אף אחד לא ניהל אותו. לא היו חוקים, לא שופטים ולא עורכי דין. זה הכל המצאה שלנו, בני האדם. לבעלי החיים בטבע יש חוקים? יש משטרת אכיפה? מישוהו נותן למישהו אחר הוראות? והכל מתנהל כהלכה! יש כאלה שאוכלים, יש כאלה שנאכלים. המוצלחים והמותאמים לסביבתם שורדים, האחרים נכחדים. זה המצב. המוסר הינו המצאה אנושית, לא של הטבע. לכן גם לא אכפת ליקום שקמה איזו ישות חזקה במיוחד ומשמידה להנאתה אלפי תרבויות, סתם כך כי היא יכולה לעשות זאת, ללא מטרה, ללא תכלית. מה אכפת ליקום מה מתרחש בתוכו? איזה תרבות שורדת או נכחדת? איזה כוכב מתפוצץ או נולד?"

"ובקשר לכסף... לא היה דבר כזה במרבית התרבויות ביקום הקדמון. זו המצאה דמיונית היחודית לנו, בני האדם. הערך שלו נובע מהאמונה שלנו, שיש לו ערך כלשהו. כשלעצמה, לפיסת נייר עם תמונה יש איזה ערך? למטיל זהב יש איזה ערך פרט לאמונה שלנו שאכן הוא בעל ערך? הרי זו סתם מתכת רכה, שמתקשה להתחבר מבחינה אטומית עם יסודות אחרים, ואי אפשר לעשות איתה שום דבר מועיל באמת. אפילו לא פטיש או חרב. איזה ערך אמיתי יש לה? הערך שלה נמצא רק בדימיון שלנו. דתות, חוקים, חברות בערבון מוגבל, בנקים, בורסות לניירות ערך, הלוואות, חובות ומינופים, מטבעות וירטואליים, זה הכל סדר מדומיין. ראית בעלי חיים כלשהם שזקוקים לכסף? ראית חיה שרושמת צ'ק או מושכת מזומנים מכספומט? ויותר מזה, ראית אי פעם בריה לא אנושית כלשהי שחסר לה כסף או כרטיס אשראי כדי לחיות? לא נראה לי."

"ברוב המקומות ביקום, אני מסכים אתך," אמר סקריואן, "אבל בפלנטות של היצורים התבוניים, לא עלו על הרעיון המועיל הזה? איך הם סחרו אחד עם השני? איך המשק שלהם צמח ללא כסף ומינופים וחובות?"

"אני מבין אותך. אתה חושב כמו בן אדם בכדור הארץ במאה העשרים ואחת," השיב מרקיואה, "הצמיחה הפכה למילת הקסם של הקפיטליזם. או צמיחה או מוות! אבל באמארא 4, לדוגמה, לא היתה מילה כזאת ולא מושג דומה לו. הם לא היו זקוקים לצמות, ולכן לא המציאו את אמצעי החליפין שאנו המצאנו. הם לא סחרו אחד עם השני, ולא צברו רכוש פרטי. אפילו בבגדים לא היה להם צורך. מספרם הכולל באוכלוסיה לא גדל בעקבות הידע שלהם, הם הצליחו לשמור על מספר קבוע בתוך הסביבה

הטבעית שלהם. את מזונם מצאו בשפע במקומותיהם. אז לשם מה להם כסף? מושג החמדנות לא היה קיים אצלם כי לא היה נחוץ למהלך החיים הטבעי שלהם.

"ואיזו כלכלה היתה בירה של התאומים ובאראמור?" שאל סקריואן.

"בירה של התאומים בני האנוש חיו בשבטים קטנים, כל שבט שרד בכוחות עצמו. החיים שם היו בשלב המעבר בין עידן הציידים-לקטים, לתחילת העידן החקלאי. הם עדיין לא הזדקקו לאמצעי חליפין כלשהו. יתכן והם היו ממציאים משהו דמוי כסף בתוך כמה מאות או אלפי שנים, לולא נחתה הצרה הזאת על ראשם.

"באראמור העתיקו את המודל הכלכלי של תרבות הסוריקטות, שהיתה המתקדמת ביקום באותה תקופה, ולכן מעניין להבין מה אירע בפלנטת '175/332/809' בגלקסית אנדרומדה. רק שם התפתחה כלכלה דומה לקפיטליזם שלנו, שבה השתמשו ב'נקודות', שזה בעצם התחליף לכסף. במשך אלפי שנים היה כאוס כלכלי. הם ניסו מודל אחרי מודל, וכולם קרסו בזה אחר זה. היה להם כלי כלכלי יעיל אחד, שכינו אותו 'מחיר הנקודות', שזה בערך שווה ערך לריבית אצלנו, והם ידעו פחות או יותר להשתמש בו כי ידעו מה תהיה התגובה לשינויים שלו. לגבי כל שאר הכלים הכלכליים שבהם נקטו, לא יכלו להעריך, בעצם, לא היה להם מושג, מה יהיה וקטור התגובה. לא יכלו לחזות מה יהיה הכיוון של התגובה ומה תהיה העוצמה שלה. הבעיה החמורה ביותר שנוצרה שם היתה הפער הבלתי נסלח בין העשירים ביותר והעניים ביותר, שהביא להתקוממויות המוניות, לאלימות ולמוות. עד שנמאס להם, ובהחלטה קולקטיבית ודרמטית ביטלו באיבת חרב את כל העסק הזה. הם עברו לקיצבה זהה של נקודות לכל ילד, שהספיקה די והותר לכל צרכיו ורצונותיו. כל החובות, המינופים והבנקים בוטלו, והם החליטו לשמר את כמות הילידים התבוניים קבועה בכמותה מתוך הכרה פנימית שכך צריך להיות, ואין צורך בצמיחה מתמדת. אז הרוחות נרגעו והתרבות שימרה את עצמה עד שנכחדה ע"י אמבת השטן. אבל הניסיון שלהם זלג על ידי תיירי החלל אל אראמור, שאימצו אותה מהרגע שעמדו על דעתם."

"תמיד יש מוכשרים יותר ומוכשרים פחות בעשיית הון. תמיד היו עשירים מעטים ועניים רבים, בעולם שלנו הפכו את הפערים האלה לפארכה, בלתי נתפשים על הדעת," טען סקריואן, "בכל מקום שיש צבירת כסף או צבירת רכוש, זה קורה. איך בדיוק הצליחו למנוע את המצב הזה אצל הסוריקאטות באנדרומדה?" "הם השתמשו במודל שלא חשבו עליו עד היום בכדור הארץ," הסביר מרקיואה. "אדם היה יכול לצבור הון פרטי עד לסך מסויים, בחשבוננו האישי. כל סכום שאגר מעבר לגבול העליון הזה, עבר באופן אוטומטי לקרן נפרדת על שמו. בקרן הזאת לא יכול היה להשתמש לצרכיו הפרטיים, אלא רק לתרום את ההון שנצבר בה לטובת כלל הציבור, על פי בחירתו האישית, ושיקוליו ורצונותיו החופשיים. תאר לך שכאן, קובעים שאין אפשרות לצבור בחשבון הבנק האישי מעל 30 מיליון דולר, שזה סף מספק לחיים נוחים מאוד לכל תקופת החיים של כל אדם. כלומר, מי שיצבור מיליארד דולר, אין בעיה כלל וכלל. 970 מיליון דולר יועברו לקרן שעל שמו, וימתינו שם כדי שיבחר על מה יוציאו את הכסף. כמובן שוועדה תקבע ותאשר כל הוצאה מאותה קרן, שהמדובר בצורכי ציבור לגיטימיים. כך אחד יבחר להאכיל רעבים באפריקה, השני יבחר לפתח תרופה נגד הסרטן, והשלישי יבנה לוויינים שיאתרו אסטרואידים קטלניים מבעוד מועד. כאשר מישהו יבקש לעזור לקרוב משפחתו להקים מפעל - הוועדה תפסול את בקשתו, ויאלץ לעשות זאת מחשבוננו הפרטי. קיבל אחרי כן הכנסה נוספת? יתמלא בתחילה הונו הפרטי עד לסך שלושים המיליון, והנותר ימשיך להצטבר בקרן התרומה שלו לציבור. מי שמתממה בהחלטות שלו, וההון נח מעל חמש שנים ללא תזוזה - הסכום שנצבר בקרן עובר לקופה הציבורית של השלטון הנבחר. כך זה עבד אצל הסוריקאטות, ולא היו טענות, ולא היו ניסיונות לרמאויות."

"ומה היה בפלנטה של תיירי החלל? החזירים? לא היה מסחר בין כוכבי?" שאל סקריואן.

"לא היה מסחר כזה, מפני שבגניטה שלהם לא יכלו להעביר דבר מכוכב לכוכב פרט לעצמם. לא כסף ולא סחורות ולא כלים או מכשירים מדעניים. רק ידע. והם כמובן שהעבירו את הידע של כלכלת הסוריקטות לאראמור."

"אתה יכול להקיש מן הידע שלך על ההיסטוריה של היקום מה יתרחש כאן, בכדור הארץ, בעתיד

הרחוק?" שאל גלוגאן, והוסיף מיד, "מבחינת הכלכלה, כמובן."

מרקיואה קימט את מצחו. "אני לא יודע לנבא שום דבר," הטעים בנחת.

"אבל היסטוריה בדרך כלל חוזרת על עצמה," ניסתה ארבלה לעזור.

"זה נראה ככה מנקודת מבט שטחית," הסביר מרקיואה. "היא לעולם לא חוזרת על עצמה בדיוק

מוחלט, לכל אירוע ולכל מקרה יש את השונות והיחודיות שלו. המנהיגים אינם אותם מנהיגים, האנשים לא אותם אנשים, הרקע אינו זהה בדיוק. ומדוע נראה לנו בכל זאת שההיסטוריה חוזרת על עצמה? מפני

שהטבע האנושי לא משתנה. אותם מניעים, אותם רצונות, אותם תשוקות, אותה מנטליות, אותו אופי, לטוב ולרע."

"ובכל זאת, אם היינו לוחצים עליך לספק תחזית פיננסית לטווח ארוך?" לחץ סקריואן.
"במקרה הזה הייתי מתאר את מה שהתרחש אצל הסוריקטות. אנחנו מתקדמים בדיוק בכיוון שלהם. המצב כפי שהוא היום לא יוכל להימשך לנצח. הכל יקרוס בסידרה של ארועי דומינו אלימים שיפרצו בין המוני העניים לבין מעטי בעלי ההון החמדניים. יהיה כאוס, יהיה רע מאוד בתקופת המעבר, אבל אחרי כן המצב יתייצב כי החברה שתישאר תהיה בוגרת יותר ולמודת ניסיון."

"מה בדיוק לא יוכל להימשך יותר?" תהתה בריותיאה.
"השאפיפה לצמיחה בכל מחיר העומדת בבסיסה של הדת הקפיטליסטית. העולם העכשווי שלנו נכנס לסחרור חובות שלא יוכל לצאת ממנו. אף ממשלה בעולם לא חולמת להחזיר חובות, רק לגלגל אותם על הדורות הבאים עד לאינסוף. זוהי הונאת פונזי בקנה מידה אפי שמתבצעת בכוח שריריו הדורסניים של כל שילטון. בשלב מסויים הכל יתמוטט. אנשים יאכלו האחד את השני ברחובות, מפני שמזון אחר לא יצליחו להשיג. יהיה איום ונורא לפני שהמצב יתחיל להשתפר."

"זה מה שקרה אצל הסוריקטות?" נחרדה ארבלה.

"בדיוק נמרץ."

"ומתי זה יקרה אצלנו?"

"תגידי לי את. אולי מחר, אולי בעוד חמש מאות שנה."

הדממה שהשתררה סיימה את המפגש. "נראה בעוד יומיים." מרקיואה קם באיטיות, לבש את מעילו ויצא מהאודיטוריום.

גלוגאן קם והתמתח. "מישהו בא לשותות בירה בפאב?" שאל. "אני חייב לנקות את הראש אחרי חזון האפוקליפסה הזה."

"אני אצטרף אליך," אמרה בריותיאה.

"ומה עם שניכם?" שאל גלוגאן.

סקריואן וארבלה הביטו זה אל זו. "לא, יש לנו תוכנית אחרת," אמר סקריואן.

גלוגאן התבונן עליהם בחשד. ארבלה הבחינה בכך והצטחקה.

"לא מה שאתה חושב... אנחנו נשארים כאן כדי לתרגל את השפה והכתב של הספר הזה."

"חשבתי שאתם מתחזרים על זה," סנט בהם בקריצה.

"הגענו למסקנה שעדיף לשתף פעולה מאשר לריב," השיבה ארבלה.

"בהצלחה," פלט גלוגאן ויצא, כאשר בריותיאה בעקבותיו.

הכוכב החי USG-286.8-048.32-350.92, לפני 65 מיליון שנה

המקום החדש נראה רגוע ושליו, להבדיל ממקום האסון שממנו נמלטו זה עתה. הם מצאו את עצמם בתחתית ערוץ קניון רחב, שמצוקים משני צידי התנשאו לגובה אלפי רגליים. לפני עידן ועידנים כנראה שזרמו כאן מים בשצף, אולם כעת הערוץ היה יבש וחרב. החשוב מכל, לטעמם של המורדים, שאף אחת מהסכנות שחוו על הפלנטה הזו לא נראה באופן.

אולם כאשר החלו להתבונן על עצמם, חיכתה להם הפתעה לא נעימה. הראשונה שהבחינה בכך היתה שי.מוי.

"אנחנו רק 111! היכן עוד 11?"

כולם התבוננו מסביבם. אכן, שלושה חברים נעדרו מן המקום. אורבון אוגדון, מאריקה ומגירבו לא היו איתם. אראוו נותר ממקומו בבהלה.

"היכן מאריקה?" הקרין לכולם באימה. להפריד בינו לבינה היה גרוע בעבורו מקץ העולם.

"אולי אורבון אוגדון העביר אותם למקום אחר," ניסה דרגיון לשער.

"אבל מדוע בלעדי? הוא יודע שאין להפריד בינה לביני!"

"הוא יודע הכל," ניסה דרגיון להרגיע, "ואתה יכול לסמוך עליו. על הכוכב הזה אתה לא יכול להגן עליה, רק הוא יכול. ולכן אנחנו יכולים להניח שהוא ישמור עליה ועל האינטרסים שלה כמו שעשה עד כה."

"ומדוע לא שיתף אותנו בתוכנית שלו? איזו סיבה היתה לו להפריד בין הנסיכה לביני?"

השתתרה שתיקה. איש לא ידע לענות לו.

"אין לנו הרבה ברירות. נחכה ונראה כשיחזרו", אמר טין לין.
 "אולי לכם אין ברירות, אבל לי יש ויש", חשב לעצמו, ומייד לאחר מכן הקרין למוחה של מאריקה,
 "היכן את, המלכה מאריקה?"
 "גבוה מעל ראשך. אם תביט למעלה, לקצה המצוק, תוכל לראות אותי, את מגירבו ואת אורבון ואוגדון,
 מתחילים לנהל שיחה מעניינת", הקרינה אליו, "אעביר אליך את כל השיחה."
 גם סום נראתה מרוגזת. "נמאס לי מהכוכב הזה! אני מתכוונת לדרוש ממנו שיחזיר אותי למקום שממנו
 לקח אותי."
 "אני מבין אותך, גם אני הייתי מעדיף להסתלק מהמקום הזה", אמר טין לין, "אבל להסתלק מכאן בלי
 לדעת מה לעשות זה יהיה חסר טעם. אני משוכנע שנעזוב את המקום הזה בקרוב, כאשר תהיה לנו תוכנית
 פעולה."
 "איך תהיה תוכנית פעולה אם אנחנו לא יודעים כלום? אנחנו רק נמלטים כטרף מהכוכב הטורף הזה,
 ושום דבר לא מעבר לזה!"
 "את צודקת..." טין לין ניסה לחשוב על משהו שיפיס את דעתה. לפתע עלה בראשו רעיון. "לדעתי, זו
 הסיבה שאורבון ואוגדון פרש למקום אחר עם מאריקה ומגירבו. הם כרגע יושבים על תוכנית פעולה."
 "למה רק שלושתם? ומה איתנו?"
 "אני בטוח שנדע את הסיבה מאוחר יותר", הבטיח לה.
 הניחושים של טין לין היו מדויקים.

*

השבעה התיישבו על קרקעית הערוץ, דוממים. לא עלה בדעתם כל רעיון לביצוע, וממילא לא היו
 אפשרויות רבות, פרט להמתנה משעממת. סום נראתה מתוסכלת מחוסר המעש. היא הוציאה את סכין
 הקריסטאל שהפך לנשק הטלה לעת מצוא, וניסתה לגרד את הלהב בעזרת ציפורניה. טין לין וקו קו סו
 שישבו לא הרחק ממנה, הבחינו בכך.
 "מה את מנסה לעשות?" שאל טין לין.
 "לשפר את זה לסכין הטלה אמיתי", ענתה.
 קו קו סו קרב אליה והביט היטב בחפץ שבידה.
 "את יכולה לתאר לי מה צריך בדיוק לשפר?"
 היא הצביעה על גב הלהב. "שני צידי הלהב צריכים להיות חדים וסימטריים."
 "את יכולה לצייר לי איך זה צריך להיראות?"
 היא נטלה את חוד הלהב, והחלה לחרוץ שרטוט על אדמת הכוכב. בין הסכין המצוי בידה לבין הסכין
 הרצוי היה פער עצום.
 "את יכולה לתת לי את זה?" ביקש.
 הוא נטל ממנה את הסכין ומישש אותו ביסודיות.
 "זה חומר גבישי קשה ביותר, יותר מהצפורניים והקרניים של חיות הטרף", אמר, "לא תוכלי לשנות
 אותו עם הצפורניים שלך. אבל אולי..." אמר והוציא להפתעתה מאמתחתו שני רסיסים דומים לשלה,
 שאסף אותם כמוה באותו מרחק. "לקחתי אותם כי חשבתי שאוכל להצית בעזרתם אש... אולי אוכל לעצב
 בעזרתם את הסכין שלך לפי השרטוט..."
 "עשה זאת", אמרה.
 הוא החל לסתת, ללטש ולעצב ביד אמן את המוצר. היא התבוננה בידי האומן שלו בהתפעלות. מדי
 פעם היכה בין הרסיסים וניצוצות קטנטנים הופיעו בנקודות המפגש.
 "מה אלה?" שאלה.
 "גיצי אש", השיב, "אבל... הם קטנים מדי, ולא מוצלחים להצית אש... בכוכב העונשין היו לי אבני
 צור גדולות, שיצרו ניצוצות גדולים. רק איתם היה אפשר להקים מדורה."
 הרסיסים שלו כמו גם הלהב שלה נשחקו לאיטן, אולם לנגד עיניה של סום הפך המוצר בידי של קו קו
 סו לסכין הטלה מעולה. גם המראה שלו השתנה, מצבע לבן חלבי עכור לחומר דמוי קרח חצי שקוף,
 שכאשר הוא באור השמש התנוצץ בגוון כחלחל. הוא הושיט לה את הסכין, והיא בדקה את ההתאמה
 ליד, איזון המשקל, הטילה אותו לעבר בליטת קפל קרקע במרחק מה ממנה, העירה הערות והחזירה לו
 למקצה שיפורים. לבסוף, לאחר כמה הטלות מוצלחות, וליטוש נוסף של קצות הלהבים, נחה דעתה. הסכין
 התאים עתה גם לדקירה וגם לשיסוף. מצב רוחה השתפר.

אראו עמד דומם כל העת הזאת, בגבו לכל חברי הקבוצה, בראש מורכן. לאחר שהייה ארוכה הסתובב אל חברי הקבוצה, וקרב לאיטו אל דרגיון. הוא נעצר במרחק של יד מושטת מגרוננו של דרגיון.

"מחכה להוראה," הקריין למאריקה.

"אל תעשה דבר," הקרינה לו מלכתו. מבחינתו היה זה סוף פסוק. הוראות הוא יקבל רק ממנה בכל היקום הזה. לאיטו הוא נסוג אחורנית.

לפתע החלה האדמה להזדעזע, בקול חבטה אדיר. כל השבעה הוקפצו מעלה והוטחו בחוזקה לכיוון מעלה המדרון, נחבלו, ושבנו להתגלגל אל תחתית הערוץ. נראה היה כי שני המצוקים הרמים מתחילים להתקרב האחד אל השני, כמו שפתים ענקיות הקרבות זו אל זו, בדרכן למחוץ אותם לחלוטין משל היו חרקים זעירים!

היכן אורבון אוגדון, מגירבו ומאריקה?

*

במרחק לא רב משם, על קצה המצוק המשקיף מלמעלה על כל הקניון, ישבו מאריקה ומגירבו על שני סלעים סמוכים. אורבון אוגדון ריחף בסמוך אליהם, ענן דחוס של חלקיקים בקווי מתאר של סלמנדרה - מעבר לקו המצוק. כך יכול היה להבחין בשאר חברי הקבוצה הנמצאים כמה מאות רגליים מתחתיו.

"מדוע פיצלת את הקבוצה?" שאל מגירבו.

"ולמה לא הבאת איתי את אראו?" הקרינה מאריקה בזעף, "הוא בטח כועס מאוד ברגע זה!"

"אני יודע, עוד מעט תבינו את הסיבות שלי," אמר אורבון אוגדון.

מאריקה הבחינה בדמויות החברים שלמטה, וניסתה להניף את ידיה כדי לאותת להם על מיקומה, אולם הם היו רחוקים מדי ולא עלה על דעתם לשאת את מבטם אל קצה המצוק שמעליהם.

אורבון אוגדון פתח.

"המצב הזה בלתי נסבל. מנהיג הזוריאס יודע על כל צעד שלנו מראש ומצליח למנוע מאיתנו לעשות

כל מעשה. מה אתם חושבים על כך?"

מאריקה הגיבה ראשונה והקרינה לשניהם, "אני חושדת שיש מרגל נוסף בקבוצה שלנו, שמוסר לו את כל מה שאנחנו מתכננים."

"את חושדת במישהו?" שאל אורבון אוגדון.

"לא. אני ואראו שוללים... מלבדך ומלבד מגירבו... גם את סוס. כלומר כל אחד מהחמישה הנותרים

עלול להיות הבוגד."

"ומה אתה אומר?" פנה אורבון אוגדון אל מגירבו.

"אני אומר שאתם צודקים."

"ובמי אתה חושד?"

"אני לא חושד באף אחד, אני יודע בדיוק מי זה."

"מי זה?" שאלו בו זמנית אורבון אוגדון בקולו העמוק ומאריקה בשדר המוחי.

מגירבו השתהה מעט.

"יש בוגד בקרבנו ואתה מתיר לו להסתובב חופשי ולדווח לאויב שלנו על כל צעד ומהלך שלנו?"

הקרינה מאריקה, מתקשה להאמין.

"העניין הוא שהוא לא בוגד ולא מרגל," הסביר מגירבו, "הוא לא דיווח לאיש ולא מסר שום ידיעה

לאויב שלנו. הוא עצמו לא יודע שהוא כזה."

"איך זה יתכן?" הקרינה מאריקה, נסערת.

"ואיך אתה יודע את זה בדיוק, וכמה זמן אתה יודע על זה?" חקר אורבון אוגדון.

"ומי זה?" תבעה מאריקה לדעת.

"ולמה הסתרת את זהותו ואפשרת לו לחבל בכל המאמצים שלנו?" גם אורבון אוגדון נשמע כעוס.

"תנו לי להסביר הכל מהתחלה," התגונן מגירבו, "זה סיפור קצת ארוך, ובאמת הגיע הזמן ששניכם

תהיו מודעים לו, אבל אני מבטיח לכם שכאשר אסיים את הסיפור תבינו שזה צריך להישאר בין

שלושתנו בלבד עד אשר נמצא את המועד המתאים לשתף את כל השאר."

"התחל לספר," הסכים אורבון אוגדון.

"הסיפור המוזר התרחש זמן קצר אחרי שיצרנו מגע ראשון עם פאראדארטא, על מנת להימלט

מאראמור לכוכב העונשין. היינו צוות קטן שהיה בסוד ההכנות, עשינו תכנון מדוקדק וקיימנו כמה פגישות

עם החזיר המצחין. אתם צריכים להבין, לא היו לנו תנאים טובים למפגשי ההכנה. בזמני אור השמש

עמדנו ללא ניע במסדרים האינסופיים ובחשכה ערכנו את המפגשים החשאיים, על חשבון זמני המנוחה שלנו. לי עצמי היה קשה במיוחד, כי מצבי הגופני היה תמיד ירוד, ובקושי שרדתי את מסדרי העמידה מבלי לפול מהרגליים ולהיטרף ע"י אחד הנמרים.

"ולאחר מספר זריחות שחלפו מאז שהתחלנו את התוכנית למילוט, קרה מקרה מוזר לדרגיון. הוא הופיע לאחת הפגישות הליליות צולע ופצוע בכמה מקומות בגופו. שאלנו אותו מה קרה, והוא סיפר שאחד הזוריאס, נמר בעל שיני חרב, תקף אותו בלילה, נשך אותו בשיכמה, ופגע ברגלו, אולם הוא ניצל בנס ממוות לאחר ששני חיילים נאמנים הצליחו להרוג את הנמר עם חניתותיהם לפני שהספיק להרוג את דרגיון. כולנו היינו מאושרים. אימתתי את הסיפור הזה כמו עיני: ראיתי את פצעיו של דרגיון, והלכתי לראות את גופתו של הזוריאס ההרוג. בזריחה הבאה, באמת היתה ענישה פרועה על כל הקהילה. טבחו בנו פי כמה יותר מאשר כהרגלם.

"וזה בעצם עיקר הסיפור. אין מצב שאפשר היה לשרוד תקיפה של נמר בעל שיני חרב ולהישאר בחיים כדי לספר על כך. זה לא קרה לפני כן לאיש, מדוע שהדבר יקרה לראשונה לדרגיון? כאן התחלתי לחשוד. אז הבנתי שהתקיפה הזאת היתה מכוונת כדי להחזיר משהו לתוך גופו של דרגיון. אינני יודע בדיוק מה, איזה רעל, או אמבות, או חומר בלתי מוכר לנו, מכל מקום החומר הזה כנראה מאפשר למנהיג הזוריאס לדעת כל מה שקורה במוחו של דרגיון. במילים אחרות, עוד לפני שידענו מה קורה ולמה, וכבר מנהיג הזוריאס המתוחכם שלח את קבוצת המורדים לכוכב העונשין עם מרגל אחד פעיל, פאראדארטא, ומרגל אחד רדום - דרגיון. ואנחנו היינו שרויים כל העת באפילה מוחלטת."

"למה לא סיפרת לי את זה מוקדם יותר?" הקרינה מאריקה.

"כי ראיתי מה קרה לפאראדארטא", הסביר מגירבו, "אסור לנו להרוג את דרגיון משתי סיבות עיקריות. ראשית, הוא הדבר היחיד שיש לנו ביד כרגע כנגד מנהיג הזוריאס. אנחנו יודעים שהוא מעביר לו את כל המידע, ובשלב מסוים נעביר דרכו מידע שגוי שיועיל לנו ויזיק להם. והסיבה השנייה היא, שיש לי יסוד סביר לקוות שכאשר ננצח את מנהיג הזוריאס, דרגיון יחלים ויחזור להיות ככל אחד מאיתנו. הוא לא בגד בנו, לא שיקר לנו, הוא לא יודע שהוא מזיק לנו. הוא איש טוב וראוי, כך שאין בי כעס וטינה כלפיו."

"אבל מדוע הנחת לדרגיון לשמוע את כל התוכניות שלנו עד היום?" שאל אורבון אוגדון. "כל החיפושים שלנו אחרי הספרנים ועוזריהם נכשלו בגללו!"

"אמת", הודה מגירבו, "ידעתי זאת היטב. אפשרתי את הדבר הזה כדי להגביר את תחושת האמון והביטחון אצל מנהיג הזוריאס שאנו לא יודעים דבר ולא חושדים בו כלל. בהקרבם של הספרנים הבטחתי שהאויב יאמין למסרים העתידיים של דרגיון בלא היסוס. אם היינו מונעים ממנו מידע, מנהיג הזוריאס היה חושד שעלינו עליו ומפסיק לבטוח בו. וכמובן, מנעתי מאראו לעקור את ליבו."

"נכון לעכשו אנחנו במבוי סתום", הקרינה מאריקה, "אין לנו שום תוכנית מעשית."

"אינני מסכים איתך", השיב מגירבו, להפתעת שני שומעיו, "יש לי כמה רעיונות."

"זה הזמן לשמוע אותם", אמר אורבון אוגדון.

"אבל עוד לפני כן, יש לי שאלה אליך", פנה מגירבו אל אורבון אוגדון, "כאשר נחזור אל שאר החבורה, איזה הסבר אתה מתכוון לתת להם על כך שעשית מפגש מצומצם? מדוע החלטת להסתיר מידע משאר חברי הקבוצה? בטח חשבת על כך מראש..."

אורבון אוגדון שתק רגע ממושך. "לא חשבתי על כך. אבל גם לא ידעתי בביטחון שיש מרגל שתול בקבוצה."

"אך כעת יכול להיות מצב שמנהיג הזוריאס עלול להתחיל לחשוד שחשפנו את דרגיון ונתחיל למדר אותו", אמר מגירבו.

"מה אתה מציע?" הקרינה מאריקה.

מגירבו גירד בפדחתו. "ראה, אני הייתי מנהיג מחוז באראמור, ומאריקה הינה נסיכה באמאראא 4. אולי החלטת להפגיש בין שנינו ביחידות כדי לקבוע מי ינהיג ויוביל את הקבוצה? זה אולי יניח את דעתם."

"זו אפשרות", ציין אורבון אוגדון, "אבל איזו החלטה שקבלנו נציג בפניהם?"

"אההם, זה יהיה קל. אני כבר קשיש, ומצב גופני ירוד. אינני יכול ואינני רוצה להנהיג. לכן, נוכל להודיע שסיכמנו שמאריקה תהיה מנהיגת הקבוצה."

"לא קביל", הקרינה מאריקה, "אתה מקבל ההחלטות באופן טבעי, לא צריך להכריז על כך. זה לא ישמע אמין."

"אני הייתי מנהיג באראמור, אבל שם זה היה במבנה השלטון, בנוחיות רבה, וכלל רק שיחות עם אנשים וקבלת החלטות. כאן צריך מנהיג שיוביל פיזית צבאות לקרבות... זה לא מתאים לי, ואינני כשיר לפעילות גופנית כזאת. אני תמיד אהיה לצידכם כדי ליעץ אבל לא מעבר לזה. גם אין לי כוונה לשאת נשק ולהילחם בחיות טרף. במקרה כזה סביר שאהיה בין הראשונים להיטרף."

"נודיע להם שהחלטנו ששניכם תנהיגו, ובמקרה של חילוקי דעות אני אהיה הפוסק המכריע," קבע אורבון אוגדון. "חזור בבקשה לרעיונות שלך."

"ראו," פתח מגירבו, "כל הספרנים ועוזריהם נפגעו בצורה כזאת או אחרת בפלנטות שלנו. אולם חשבתי על כך, שהספרנים בעצם הקימו רשת ידע בכל הפלנטות בעלי היצורים התבוניים. לכן עלה בדעתי הרעיון שיתכן וקיים ספרן, ואולי גם עוזר, גם בכוכב העונשין... הייתי שולח צוות לחפש אותו, ואם נמצא אותו נוכל לקבל מידע רב ערך על מה שמתרחש ביקום שלנו. אולי הוא גם יודע מה זה משגר בריוני, והיכן עלינו לחפש אותו, אם הדבר בכלל עשוי להואיל לנו."

"רעיון טוב מאוד," הקרינה מאריקה, "אולם איך תסתיר אותו מדרגיון?"

"חשבתי גם על כך. נוכל להטיל על הצוות הזה משימה אחרת לחלוטין, שאותה ישמע דרגיון וגם מנהיג הזוריאס, אולם לאחר שנתפצל - אורבון אוגדון, שיכול לנוע בחופשיות בין הקבוצות, יסביר להם את המשימה האמיתית."

"מהי המשימה האחרת?" שאל אורבון אוגדון.

"לפני כן יש לי שאלה אליך," פנה מגירבו אל אורבון אוגדון, "אתה יכול לחדור לתוך גופו של דרגיון ולמצוא שם גוף זר שהוטמן בתוכו? ולעשות זאת מבלי שירגיש או ידע על כך?"

"אני יכול לחדור לכל תא בגופו ולחפש דבר כזה, אבל הוא ידע על כך. אינני יכול לעשות דבר כזה מבלי שירגיש."

"גם לא בשנתו?"

"גם לא בשנתו. אולם אני יכול להיכנס לכל זוריאס ולמצוא את זה, אם זה קיים."

"זה לא יעזור לנו, רק הידיעה אם זה קיים," הרהר מגירבו בקול רם, "אנחנו צריכים לעשות ניתוח אמיתי. נצטרך לחפש מדען ואולי מעבדה, אולי מישוהו שגורש לכאן, שיעזור לנו למצוא מהו החומר ואיך אפשר לנצל את זה לטובתנו. לכן, שמעו את ההצעה שלי: נטיל על הצוות משימת קומנדו. לצאת לשטח וללכוד זוריאס אחד, כדי שננתח את גופתו, ונמצא את הדבר הגורם למנהיג הזוריאס לשלוט בו. זה יכול להיות סיפור הכיסוי שדרגיון ישמע."

מאריקה הסכימה. "זו באמת משימה שיש לבצע. אני ואראו נשמח לבצע את שתי המשימות האלה. גם ללכוד זוריאס וגם למצוא את הספרן. והנה חסכנו מאורבון אוגדון לדלג ולספר לנו על כך," הקרינה אורבון אוגדון חייך. "ומה תהיה המשימה העיקרית?"

"את זו נטיל על דרגיון, שיעמוד בראש שאר הצוות. להקים צבא שילחם כנגד הזוריאס. הצוות שלו יצטרך להגיע לכל קבוצות העבריינים שנשלחו לכוכב העונשין, ולשכנע אותם להצטרף למאבק עם כלי נשקם. דרגיון טוב במשימה הזאת, הוא היה מפקד כוחות הביטחון. הוא יודע לתכנן ולנהל מבצעים ומהלכים טקטיים ואסטרטגיים, ויעסיק כהוגן את כל הזוריאס שהגיעו לכוכב העונשין."

אורבון אוגדון שתק לזמן מה. "המשמעות של דברייך היא שמנהיג הזוריאס יודע הכל עלינו גם כאן, בכוכב החי. והוא יודע בדיוק היכן אנחנו כל העת," הודיע לשני עמיתיו.

"אז מדוע לא שיגר לכאן זוריאס לחסל אותנו?" הקשה מגירבו.

"הוא מבין היטב שהזוריאס שלו לא ישרדו במקום הזה, ואין לו ענין במשימות סרק חסרות תוחלת," השיב. "הוא ממתין בסבלנות שנחזור לכוכב העונשין, ושם יחכו לנו כמה הפתעות."

"סביר להניח," הסכים מגירבו.

אורבון אוגדון ומגירבו לא היו מודעים לכך, שמאריקה מקרינה כל העת את תוכן שיחתם ישירות למוחו של אראו. הרחק מהם בתחתית הערוץ אראו הקשיב קשב רב לכל השיחה, ואז סב על עומדו וקרב לאיטו אל דרגיון.

"למלוק את ראשו? לתלוש את ליבו?" הקרין אליה, והמתין ואישורה. תגובתה התמהמהה.

"מחכה להוראה," הקרין למאריקה.

"אל תעשה דבר," הקרינה לו.

הוא החל לסגת לאחור, באותה איטיות בה קרב אליו.

לפתע הזדעזע המצוק בקול שאון עצום. המצוק הזה, הגדול ונישא כהר, החל לנוע... לעבר המצוק הנגדי, שאף הוא נראה כמתחיל לנוע לעבר המצוק שלהם! זה נראה כמו פה ענק שעומד להיסגר ולבלוע פנימה כל מה שבתוכו, ושם למטה בתחתית העמק לכודים שבעת המורדים!

*

אורבון אוגדון הפך את עצמו לענן אטומים מבוזר, שחדרו לגופם של מגירבו ומאריקה. בגופו של מגירבו היו באותה עת 7×10^{27} אטומים, ובגופה של מאריקה 11.4×10^{27} אטומים. לכל גרעין אטום שלהם, נצמד חבר קרוב - גרעין אטום של אורבון אוגדון, תוך התעלמות מהאלקטרונים ומהשדות המגנטיים התוך אטומיים. הארוע ארך זמן קצר ביותר, 0.3 פיקו שניה. כל אטום של אורבון אוגדון, דחף קלות את האטום של שני המורדים, בתזמון מדויק, בפעימה אחידה, למרחק של קווארק, 1×10^{-15} מטר - ושלוש הישויות דילגו מיידית ליקום מקביל, המרוחק פיזית כשבעים מיליארד יקומים מיקום המוצא שלהם. דחיפה קלה נוספת בשינוי זוויתי של 0.185 נאנו מעלה, החזירה אותם לתחתית העמק. מתחילת הגניטה חלפו עד עתה 0.7 פיקו שניות. כל האטומים שכבר היו צמודים בתוך גופם של מגירבו ומאריקה, נחו להם בסבלנות עד אשר לכל אטום בגופם של השביעיה חבר אטום של אורבון אוגדון. אז הדפו האטומים של אורבון אוגדון את הצמידים שלהם בוקטור של עוצמה וכיוון שונה, ובתוך 0.3 פיקו שניות נוספות דילגו ליקום מקביל אחר, המרוחק פיזית כ- 965 טריליון יקומים מהם. שוב שינוי נוסף בזווית, של 19.4 נאנו מעלה, וכל העשיריה חזרו ליקום המקורי, לעבר פינה מרוחקת בכוכב החי, בתוך 1.4 פיקו שניות מראשית הגניטות. כאשר קצות המצוקים נפגשו, מוחצים את כל חלל הקניון שמתחתם, שנעלם כלא היה, העשיריה מצאה את עצמה באזור חדש של הכוכב החי, זה שכמעט וקטל את חייהם עשר פעמים עד כה.

ארץ, הווה

"אני לא מבינה דבר אחד," הכריזה ארבלה.
"רק דבר אחד?" סנט בה סקריואן, "אם זה נכון, את הבחורה החכמה ביותר בתבל."
"הפסק!" קראה, שיגרה את ידה ונתנה לו מכה קלה על זרועו.
גלוגאן ובריותיאה צחקקו. "מה את לא מבינה?" שאל מרקיואה.
"איך זה יתכן שיש כוכב כזה קטלני, שבני אדם לא יכולים לשרוד בו יותר מכמה דקות?"
"מישהו מתנדב לענות לה?" מרקיואה סקר את שאר הקבוצה.
"אני הייתי מתנדב, אבל אחרי שהיא התקיפה אותי באלימות אני די חושש לחיי," התלוצץ סקריואן.
"אז הסבר לי, אני לא אגרסיבי," הבטיח מרקיואה.
"זה הכל ענין של אבולוציה. אנחנו התפתחנו בכדור הארץ, ולכן אנחנו מותאמים לחיות רק עליו. בכל כוכב אחר לא נוכל לשרוד. לדוגמה, בכוכב נוגה, לא נשרוד אפילו עשירית שניה. הטמפרטורה על פני כוכב הלכת הזה מגיעה ל- 450 מעלות צלזיוס, הלחץ האטמוספרי עצום, פי 90 מזה של כדור הארץ. האטמוספירה עשויה מפחמן דו חמצני. לכן לא ברור ממה ימות שם אדם קודם: ימות מהחום, ימעך מהלחץ או יחנק מהאטמוספירה? אז עכשו תחשבי על הכוכב החי. פליאה בעיני שאפשר לשרוד בו כמה דקות!"
"תשובה מדויקת!" אורו עיניו של מרקיואה. "ארבעה מיליון שנים משפחת האדם מסתובבת על פני האדמה. מי שלא הותאם לתנאי הארץ, מת. כל מי שהסתגל לחיים על קליפת הפלנטה שלנו, שרד. לכן אנחנו מרגישים טוב מבחינת הלחץ האטמוספרי, הטמפרטורה מתאימה לנו, האוויר שאנחנו נושמים מתאים לגופנו. קחו לדוגמה את המים שאותם שתינו בכל הזמן הזה. זה בבירור המשקה הטוב והבריא ביותר בשבילנו. לכן, כאשר אתם שותים לדוגמה משקה קל בבקבוק, קיראו באותיות הקטנות של התווית את רשימת הרכיבים של המשקה. הרכיב הראשון יהיה מים, שזה מעולה. כל שאר הרכיבים - מיותרים ולא בריאים! חומרי טעם וריח... חומרים משמרים... חומרים מייצבים... חומצות מאכל... ממתקים כימיים... צבעי מאכל... מעכבי חימצון... נראה לכם שהגוף שלנו צריך את כל הזבל הכימי הזה? לכן אני שותה רק מים!"

"אני תומך גם בבירה טובה," ציין גלוגאן. מרקיואה התעלם מן ההערה.
"כעת, אם נעבור לכוכב החי, ברור שזה נדיר מבחינת הסיכויים שילידי פלנטה אחרת יוכלו לשרוד במקום כזה. מי שכן ישרוד כהלכה, זה כמובן מי שהתפתח בצורה טבעית, במשך מיליוני או מיליארדי שנים מן הסתם - באותו מקום. ולכן כמעט ולא מתוארים יצורים החיים על קליפת הכוכב העויינת, והם כנראה הצליחו לשרוד מתחת לפני הקרקע, כמו הארנצ'ות. למעשה, רק הקרציות השחורות הקטנות נמצאות על הכוכב הזה, לפי ספר הכרוניקה. דבר דומה התרחש כזכור לכם על הירח של חזירי החלל,

אושואשו. כולם שם נמלטו להתקיים מתחת לפני האדמה, כנראה מאימת הקרינה האולטרא סגולה. כל יצור יכול לחיות רק בתוך כללי המשחק של בית הגידול הטבעי שלו.

"אם כך, איך אפשר היה לנצח את זאקא-זורא?" חקרה ארבלה, "הוא נמצא בפלנטה שבני אדם בוודאות לא יכולים לשרוד עליו!"

"הממממ...." כיחכך מרקיואה בגרונו, והרהר רגע ממושך. הוא ספר משהו בראשו בעזרת אצבעות ידיו. "כן, את מוזמנת לשמוע את התשובה במפגש שיהיה... איזה יום היום? רביעי? אז בעוד שלושה חודשים."

"אני רוצה להגיד לכם שאני ממש מעריצה של מגירבו, הודיעה בריותיאה, "בינתיים הוא היחיד שיודע מה לעשות."

"נכון, הסכים גלוגאן, "הוא האסטרטג הגדול. אורבון אוגדון בעצמו רק טקטיקן."

"אורבון אוגדון לא טקטיקן, הוא בכלל לא יצור חי, הוא רק ענן אלקטרונים של מידע. הוא לא מסוגל לעשות כלום חוץ מלהביא מידע ומודיעין, קבעה ארבלה.

"ולגנוט, הזכיר לה סקריואן, "ולהקפיץ נוספים יחד איתו."

"ולהתחפש לכל יצור ולכל חפץ, ולעשות מצג הטעייה, הזכיר להם מרקיואה, "ועוד מעשים רבים שעדיין לא הגענו אליהם."

"לפחות כעת הם יתחלקו לשתי קבוצות ויתחילו לעשות משהו, קיוותה בריותיאה.

"מעניין איזו חלוקה תהיה, אמרה ארבלה.

"אני יודע איך אני הייתי מחלק אותם, אמר גלוגאן, "החבורה של דרגיון והחבורה של מאריקה."

"איך?" שאל סקריואן.

"בקבוצה של דרגיון הייתי מציב את מגירבו, טין לין, קו קו סו, שו.בי ושי.מוי. לקבוצה של מאריקה ואראוו הייתי מצרף את סום. שלושתם נראים לי מתאימים לפעילויות של קומנדו."

"אני לא הייתי מפרידה בין טין לין לסום, חיוותה ארבלה את דעתה, "לדעתי יכול להתפתח בהמשך רומן בין שניהם."

"באיזה סרט את חושבת שאת נמצאת, ברומן היסטורי או בהישרדות של החיים ביקום?" חייך גלוגאן.

"נראה לך שאפשר לפקד על סום?" שאל סקריואן בספקנות. "היא בלתי ניתנת לשליטה. אחרי רבע שעה בערך היא כבר תילחם באראוו על איזו שטות."

"ומדוע התאומים צריכים להיגרר אחרי האראמורים? הם יכולים להואיל גם בקבוצת הקומנדו, אמרה בריותיאה, "בכלל, מי שיהיה איתם יזכה להידיבק במזל שלהם וישאר בחיים."

"פותחים איזה הימור?" שאל סקריואן.

"גבירותי ורבותי, סטודנטים יקרים, אתם לא צריכים לנחש ולא להמר. בפגישה הבאה תדעו איך התקדמו המאורעות, הבטיח מרקיואה.

הכוכב החי USG-286.8-048.32-350.92, לפני 65 מיליון שנה

במבט ראשון נראה המקום החדש כגיהנום. במבט נוסף, נראה אפילו גרוע יותר. פני השטח היו שסועים, מצולקים ומחורצים, זרועים סלעים נפתלים בצורת ספוגי ענק, כאשר ביניהם מפרידות בריכות חומצה המפרישות ריחות מבחילים ומעלות אדים לבנים לשמיים, סילוני מים רותחים פורצים מדי זמן מה מתוך בורות ונקבות תת קרקעיים, וענני גופרית צהבהבים מיתמרים אל על מתוך מעיינות נסתרים. משבי רוח פתאומיים שרקו בכל עבר וערבבו את סילוני המים הרותחים, אדי החומצות וענני הגופרית לכדי בלילות שהסתחררו לסופות טורנדו זעירות, שנולדו, זרעו הרס מקומי וגוועו בין ספוגי הענק וסלעי החול. מרחוק הזדקפו צוקים אדמדמים שהשקיפו באדישות על הנעשה למרגלותיהם.

"סוף כל סוף זה נראה חומר שממנו עשויות פלנטות!" העיר קו קו סו.

עשרת המורדים ניצבו על גיבעה נמוכה, שהתרוממה מעט על פני המישור רחב הידיים, ואיפשרה להם תצפית טובה על כל השטח ובכל העברים. הם צפו במתרחש בפלצות. נראה היה, שהמקום היחיד שאפשר היה להישאר בחיים, היתה הגיבעה הזאת. הם היו כלואים עליה, כי לרדת מהגיבעה נראה היה מעשה סביר רק למי שרוצה להיפרד מעולם החיים.

מצב רוחה של סום נעכר בבת אחת.

"די, נמאס לי!" צעקה לעבר אורבון אוגדון. "לא מעניינים אותי כל המלחמות שלכם וכל הצרות שלכם. תחזיר אותי לכוכב העונשין, לאותו יער שבו הייתי עד שהופיעו שני החיילים האלה!"

אף אחד לא הגיב. אורבון אוגדון קרב אליה באיטיות.
"כוכב העונשין כפי שאת עזבת אותו, כבר לא קיים," אמר לה בקולו השקט, העמום.
"לא קיים?"

"זה כבר מקום אחר לגמרי. את לא תכירי אותו. ואם אעביר אותך לשם, לבדך בלי תמיכה ובלי תוכנית, לא תשרדי שם שתי זריחות."
"תחזיר אותי לשם עם הסכינים שלי!" תבעה. "אני לא צריכה עזרה מאף אחד, כל חיי הסתדרתי לבדי."

"המצב השתנה, סום. המקום ששרדת בו היה מסודר, עד כמה שאפשר לתאר כמסודר מאות קבוצות מתחרות של עבריינים ופושעים, וחיות טרף חסרות תבונה. בעולם ההוא עוד היית מסוגלת איכשהו לשרוד. אם אחזיר אותך לשם, תמצאי עולם מטורף, חסר סדר, אלים ועוין. אלפי זוריאס השתלטו על הפלנטה. חיות הטרף הפכו לתבוניים, נשלטים על ידי מנהיג הזוריאס, יודעים לדבר, וחכמים לא פחות ממך. כל העבריינים שהוגלו לכוכב העונשין נמלטו על נפשם, והפכו בעצמם לחיות טרף, שיעשו הכל, אבל הכל, כדי להישאר בחיים. חלקם נמלטו להרים, חלקם העמיקו ליערות העד, חלקם ברחו לאיים נידחים ומבודדים, חלקם מצאו מקלט באזורי הקור וחלקם במדבריות הלוהטות. כוכב העונשין מסוכן כעת כמו הכוכב החי!"

"זה לא עניין שלך מה אני אעשה ואיך אני אשרוד. החזר אותי לשם!" קראה. "אני לא מוכנה להמשיך במקום הזה, בלי לעשות כלום ורק לחכות לך שתקפיץ אותי ממקום למקום!"
"סום..." ניסה טין לין להשיב לה, אולם היא קטעה אותו בבוטות, "אתה אל תתערב!"
טין לין השתתק במבוכה.

השתררה דממה מעיקה. היחיד שהיה לו העוז לנסות משהו היה מגירבו.
"אינני רואה מניעה לכך שתחזיר את סום לאן שהיא מבקשת," פנה אל אורבון אוגדון. "היא צודקת, זו לא המלחמה שלה, היא אישה עצמאית וזכאית לבחור את גורלה. היא חזקה וקשוחה, ומעדיפה להיות חופשית כמו הרוח ואפילו במחיר סיכון חייה מאשר להיות כלואה ולא מסוגלת לעשות מה שברצונה."
"היא יכולה לעשות הרבה מאוד," אמר אורבון אוגדון. "יש לי תוכניות לביצוע, מסוכנות וקשוחות, ומתאימות בדיוק לאופי וליכולות שלה. אם אעביר אותה לבדה לכוכב העונשין היא תמות ואנחנו נפסיד חברת צוות מעולה."

"איזה תוכניות יש לך?" שאלה. "פעם ראשונה שאני שומעת שיש לך איזו תוכנית!"
"חשבתי להציע לך כמשימה ראשונה להשתלט על זוריאס בודד, לקחת אותו בשבי, לחקור אותו ולחלץ ממנו מידע. מי המנהיג שלו, כיצד הוא מתקשר איתו, ולחשוף באיזו דרך הוא נשלט. לנסות לגלות היכן נמצא המנהיג, ומה המטרות והמניעים שלו. אבל היות ואת מעוניינת לנטוש אותנו, אבקש ממאריקה ואראוו לבצע את המשימה הזאת."
עיניה של סום אורו. היא הנהנה.

"מעולה! אני אבצע את זה. החזר אותי לכוכב העונשין ואעשה את כל מה שאמרת."
עיני כולם הופנו לסום.

"איזה סוג זוריאס תעדיפי ללכוד, נמר, דוב או קוף ענק?" שאל טין לין, מתקשה להאמין למשמע אוזניו.

"לא משנה לי. באיזה סוג שאתקל בו ראשון," השיבה במלוא הרצינות.
"אבל..." טין לין ניסה לנסח בזהירות את דבריו, "כל אחד מהם גדול ממך, חזק ממך, כבד ממך, אפילו מהיר ממך... ומצוייד בנשק טבעי... את בטוחה שאת יכולה לגבור עליהם?"
"איזו שאלה מטופשת!" התיזה, "מי יכול לגבור על בני אנוש, החכמים מכולם?"
"הם גם בעלי תבונה. הם יודעים לדבר, והם יודעים לחשוב."
"הם לא יודעים כלום!" קצפה, "סתם חיות טרף פרימיטיביות, שרק מצליחות לשרוד כדי להתרבות! והתבונה שלהם מדומה, זה מישו אחר ששולט בהם ומכניס להם את הידע שלו!"
"סום, את יודעת רק להטיל סכינים ולהרוג מרחוק," אמר קו קו סו, "איך תוכלי לקחת בשבי חיות מהסוג הזה?"

סום האדימה. איש לא צפה מה יתרחש בהרף העין הבא. היא זינקה קדימה, לעבר קו קו סו, כאשר ידיה פשוטות לפניו ופוגשות את הקרקע, כאשר היא הפוכה, וראשה כלפי מטה ורגליה למעלה. ואז ידיה הדפו אותה להשלים את הגילגול, תוך כדי שהיא פוגשת בצווארו של קו קו סו, שנלכד בין שתי ירכיה. הוא נפל לאחור, נחבט באדמה, כאשר שתי רגליה לופתות את גרונו, ידיה שלה חופשיות לחלוטין וידיו שלו כלואות מעבר לשני רגליה ומנוטרלות לחלוטין. היא ישבה עתה על גרונו כאשר הוא שרוע אפרקדן

וחסר אונים. החבורה חשבה שזו היתה הצגת תכלית מעולה, אולם סום הידקה את הלחץ וקו קו סו, שהכרתו אבדה כבר בנפילתו, לא הצליח לנשום.

"שחררי אותי, סום," קרא טין לין, שהבחין במצוקה של חברו.

אולם סום לא חשבה לשחררו. קו קו סו החל להלבין.

"סום, מה את עושה?" קראה שי.מוי בדאגה.

"סום, הפסיקי!" צעק שו.בי, מבוהל. "שמישהו יעצור אותה!"

מאריקה הקרינה מסר קצר לאראוו, ושניהם זינקו אל סום, כל אחד מהם תפש יד ורגל שלה ובכוח רב קילפו אותה מגופו חסר ההכרה של קו קו סו. טין לין קרב אל חברו השכוב והרים את שתי רגליו לגובה, כדי להחזיר את זרימת הדם לראשו. לאחר זמן מה פקח קו קו סו את עיניו, מבולבל, עדיין חיוור, ולא ידע מה קרה לו.

"הוא חבר בצוות שלנו, הוא איננו האויב," אמר מגירבו המופתע, "מדוע רצית להזיק לו?"

"אם הייתי רוצה להזיק לו, הייתי עוקרת את עיניו עוד לפני שהספיק ליפול על הקרקע," סיננה סום.

"סום...סום..." מילמל מגירבו בקול שקט, "את צריכה להתחיל להתבגר... הגיע הזמן שתפסיקי

להשתמש במיומנויות שלך כדי להרוג, ותתחילי להשתמש בהם כדי להציל חיים... את כבר לא בודדה, את חלק מצוות... הלוא גם את נזקקת לעזרה של אראוו כאשר היית כבולה לאדמה וקרציה החלה להתקרב אליך..."

סום לא הגיבה, רק הזדקפה והתרחקה מהמקום. שו.בי ושי.מוי קרבו אל קו קו סו.

"איך אתה מרגיש?" שאלה שי.מוי.

"מה... מה קרה לי?" שאל בקול חלוש, בעודו ממשש את ראשו וצווארו הכואבים.

"נפלת... והתעלפת..." אמר טין לין.

התאומים סייעו לו להתיישב. הוא אחז בשתי ידיו את ראשו ונראה מבולבל.

"אתה זוכר מה קרה לך?" שאל אותו שו.בי.

קו קו סו הניד בראשו.

מגירבו קרב אל קו קו סו.

"אורבון אוגדון, מאריקה ואני השתתפנו בפגישה לקבוע אסטרטגיה," אמר לו בקול רך, "ויש לנו

תוכניות פעולה. אתה רוצה לשמוע?"

"כן... כן..." השיב קו קו סו, עדיין בקול רפה מהרגיל. אבל כעת הוא הזדקף והביע התעניינות בנעשה

מסביבו. זיכרונו החל לשוב אליו, במקטעים קצרים. "אורבון אוגדון דיבר על משימה לחקור זוריאס..."

"נכון," מגירבו הזדקף. "והחלטנו שמאריקה ואראוו יבצעו את המשימה הזאת..."

"זה לא מה שהוחלט!" סום הסתובבה לעברו, "אני הסכמתי לבצע את המשימה הזאת!"

אורבון אוגדון התערב. "זו לא משימה ליחיד, זו משימה לצוות. אם את מעוניינת לתרום, תוכלי

להצטרף לצוות של מאריקה ואראוו, שלושתכם ביחד תוכלו לבצע אותה ביעילות, וגם לשמור אחד על השני."

סום הרהרה מעט. "אני רגילה לפעול לבדי."

"אז יש לך שתי אפשרויות לבחירה," קבע אורבון אוגדון. "אני יכול להחזיר אותך מייד לכוכב

העונשין, ותחזרי לחיות לבדך כמו שהתרגלת, או להצטרף לצוות של מאריקה ואראוו, ולהתרגל לעבוד בשיתוף פעולה בתוך צוות. אכבד כל בחירה שלך."

"מי עוד יהיה בצוות הזה?" שאלה.

"אני," נשמע קולו של מגירבו, להפתעת כולם. "אני אצטרף אליכם. למרות שלא אוכל לעזור לכם

במשימות הלחימה, אולי אעזור לכם בעצה כזו או אחרת, אולי אסייע לכם בחקירת הזוריאס."

"אבל למה לא בקשתם ממני לעשות את זה כשהיינו בכוכב העונשין?" שאלה סום. "הייתי עושה את

זה מבלי לבקר במקום הארור הזה, והיום כבר הייתם יודעים כל מה שרציתם."

"שאלה טובה, סום," אמר מגירבו. "אבל התשובה מסובכת. התוכנית הזאת החלה להתגבש רק כאשר

אורבון אוגדון, מאריקה ואני היינו גבוה מעליכם, בקצה המצוק, ממש לפני שהגענו לכאן."

"מדוע נפגשתם ביחידות? למה לא שוחחנו כולנו על התוכנית הזאת?" שאל דרגיון.

מגירבו, מאריקה ואראוו נדרכו. האם השאלה הזאת היתה תמימה או שנבעה ממעורבות של מנהיג

הזוריאס, שמתחיל להרגיש חוסר שליטה בשאיבת המידע? לא היה ברור להם. אולם לאורבון אוגדון

היתה תשובה מוכנה מראש.

"בחרתי להפגיש בין שני המנהיגים, זה של אראמור וזו של אמאראא, כדי לקבוע שאני אהיה המנהיג היחידי ולוודא שאין להם בעיות עם זה. ואחרי שקיבלתי את הסכמתם, שוחחנו על האסטרטגיה ועל המשימות שיש לבצע."

נראה היה שדעתו של דרגיון נחה מהתשובה הזאת, מפני שהוא שינה נושא.

"ומה הצוות השני יעשה, ומי יוביל אותו?"

"אתה תוביל את הצוות השני", הודיע אורבון אוגדון. "כל האחרים יסייעו לך במילוי המשימה."

"ומהי המשימה?"

"ראשית, צריך להבין את הרקע, פתח אורבון אוגדון, "כל הפלנטות המאפשרות חיים גוועות או כבר נכחדו. מנהיג הזוריאס פיזר בכולם את אמבת השטן, וזה יהיה סופם בשלב זה או אחר במשך הזמן. אין לאף אחד מאיתנו לאן לחזור. נותר רק מקום יחיד ביקום ללא אמבת השטן, וזה כוכב העונשין, אולם הזוריאס השתלטו עליו והשתלטו גם על חלק מהלטאות הטורפות, אולי כבר על רובם. כעת יש בכוכב העונשין רק שתי אוכלוסיות, של בני אנוש מפוזרים ומפורדים ונמלטים על חייהם, וחיות טרף תבוניות שמספרם מתרבה כדי להשמיד את כל האנשים שהוגלו לשם."

"אם אנחנו רוצים להציל את מי שאפשר עדיין, בפלנטות אראמור, אמאראא 4 או בירח 100111010.1110011, אז כוכב העונשין יהיה המקום היחיד להימלט אליו, שיאפשר להם לשרוד, ולהקים מחדש את התרבויות שלהם. אבל לא נוכל לעשות זאת כל עוד צבא של חיות הטרף נמצא כאן, וממשיך להתעצם."

"וכאן אנחנו צריכים לפעול. נאחד את כל האנשים המפוזרים בכל פינות כוכב העונשין, נחמש אותם בכלי נשק, שזהו היתרון שלנו על פני בעלי החיים, ונקים צבא נגדי לצבא החיות. ננהל מלחמת קיום. עלינו לחסל את כל הזוריאס, ולטהר לחלוטין את כוכב העונשין מהאויב הזה. לא נוכל לעשות משהו אחר. הם לא רוצים מאיתנו כלום, פרט להרוג את כולנו. לא לדבר, לא משא ומתן, לא לקחת שבויים. זה יהיה קרב אדיר, עקוב מדם, אבל אנחנו חייבים לנצח בו, כדי להציל את עצמנו ואת אנשינו הסובלים כעת במקומותיהם. וזאת המשימה שדרגיון יוביל עם שאר חברי הצוות."

"היכן נמצא אותם?" שאל טין לין.

"אני אסייע לכם בכל, המשיך אורבון אוגדון, "אני אחקור היכן כולם נמצאים, ואביא אתכם לכל מקום. אעזור לכם להיערך בשטח שבו תבחרו להילחם. קו קו סו יוכל לארגן ולאמן צוותים טכניים, שייצרו כלי נשק לחמש את הצבא שתקימו."

הוא נדם. השתררה שתיקה ארוכה, שנקטעה ע"י שו.בי:

"מה יקרה אם הזוריאס יביאו את אמבת השטן גם לכוכב העונשין?"

כולם שקעו בהרהורים. "זאת אכן תהיה בעיה חמורה," אמר מגירבו, "אולם העובדה שזה עדיין לא קרה, מראה שיש למנהיג הזוריאס סיבה לא לעשות זאת."

סום החלה שוב לאבד את הסבלנות. "מתי תעביר אותי... אותנו... לבצע את המשימה?"

"בקרב מאוד," אמר אורבון אוגדון. "מיד לאחר שאמפה את המצב בכוכב העונשין."

"למה הכוונה 'אמפה'?" תהה דרגיון.

"אבצע סקר מלא של כל פני כוכב העונשין. אבדוק כל בן אנוש וכל בעל חיים, היכן הוא נמצא, ואדע את המיקום של כל האוייבים שלנו ושל כל השותפים האפשריים שלנו. כך אביא אתכם היישר למקומות הנדרשים."

"וכמה זמן יארך הסקר הזה?" המשיך דרגיון לחקור.

"זמן לא רב," אמר אורבון אוגדון, "אתם תמתינו לי כאן, הגיבעה הזאת נראית לי בטוחה עבורכם." הוא התבונן על סביבותיו. לאיטו החל לרחף מעלה, להיטיב לראות את פני השטח הנסתרים, למרגלות הגיבעה. כאשר הגיע לגובה של אלף רגליים, גנט ונעלם.

ענני הגופרית הצהובים שבקעו מבין קפלי הקרקע עלו מעלה מעלה, ושינו את התאורה שעל פני הכוכב. יחד עם אור הכוכב הבודד מעל האזור הזה, האזור הפך לצבע צהוב - כתום, מראה שהטיל מורא בכל רואהו. רחש של ביעבועים מתבקעים מילא את האוויר החם והלח, כאשר מדי פעם נשמעו התנשפויות קולניות של גייזרים רותחים. הבל לבן דליל עטה על פני השטח כולו, ועטף את גופם במשבי רוח חלשים, אולם המשבים האלה החלו להתחזק לאיטם, ושיעורם של מאריקה, סום ושי. מוי החל להתנפנף.

"משהו משתנה כאן," ציינה שי. מוי. "אני מרגישה שהרוח הנושבת כאן מתחילה להתחמם."

גם ריחו של האוויר החל להשתנות. הוא הפך להיות חריף, דחוס, ובעיקר בעל צחנה מוזרה, שהלכה וגברה.

"לא רק להתחמם", קרא טין לין, "ראו!" הוא הצביע למעלה. העננות הצהובות תפחו והצטברו והתאחדו לענן צהוב רחב ידיים, אולם מה שעניין אותם היה כיוונו ומהירותו: הוא החל לנוע היישר אל הגיבעה שלהם, ומהירותו הלכה לגברה. איכות הנשימה שלהם החלה להתדרדר. חלקיקים צהובים ראשונים החלו להיכנס לתוך אפם.

"לברוח!" קראה שי.מוי. היא זינקה ממקומה והחלה להימלט לכיוון המנוגד לענן. שו.בי מיהר אחריה. מאריקה הקרינה לכולם מסר חד משמעי. "אחרי התאומים!" וכל החבורה החלה לדלוק אחרי הצעירים, המתחילים לגלוש במורד הגיבעה. טין לין הביט לאחור, והתחלחל. נדמה היה לו שהענן מגביר את מהירותו לרדוף ישירות אחריהם, ובעוד זמן קצר ישיג אותם. הוא החל לדחוף את גבו של מגירבו, שהתקשה מאוד בריצה.

"צריך לעשות משהו, מהר!" צעק, "עוד מעט הענן משיג אותנו!"

"לכאן!" הצביעה שי.מוי, שזיהתה ניקרה כהה בצלע הגיבעה. בדילוגים מהירים הגיעה למקום, שנראה לה כמו פתח של מערה טבעית. "בואו ניכנס לכאן!"

הפתח היה רחב אך רק כמחצית מגובהה, והיא השתופפה ונכנסה בזריזות פנימה. "יש כאן מקום לכולנו", צעקה מבפנים. אחריה השתחל פנימה שו.בי, ואחריהם נכנסו פנימה בזה אחר זה מאריקה, אראוו, קו קו סו, דרגיון, מגירבו וטין לין ההודף אותו מאחור. סום הזדחלה פנימה אחרונה. מאריקה סקרה היטב את פנים המערה, ונוכחה לדעת שאת דפנותיה כיסו עלים ענקיים של צמח כלשהו. היא שלפה את טפריה וקטפה כמה עלים כאלה, כאשר אראוו מחקה אותה, ושניהם העבירו את העלים לסתום את פתח המערה. פנים המערה הוחשך, וחלף זמן מתוח עד שהחבורה נוכחה לדעת שהמסתור שלהם הציל אותם. העננה הצהובה לא חדרה לתוך המערה. מאריקה הזיזה מעט את העלים ויצרה חרך צר, שדרכו הציצה החוצה. הענן הצהוב גלש במורד הגיבעה עם הרוח ונע מאיתם והלאה. היא הסירה את כל העלים מן הפתח, וקרני האור שבו להאיר את פנים המערה, וכולם חזו בהקלה בענן הצהוב המתרחק מהם. גם הצחנה פחתה וגוועה לאיטה, והנשימה שלהם הוקלה.

"זה עבר", הקרינה לכולם, אספה את מחסום העלים והשליכה אותו ארצה. עתה יכלו לראות את המקום שבו מצאו מקלט, זו היתה מאורה טבעית רחבה שנוצרה על ידי סחיפת מים קדמונית, שהסתיימה זה מכבר, אולם עדיין המקום היה לח, חמים ומהביל. הקרקע היתה מעט בוצית, וכל דפנות המאורה היו מכוסות צמחים גדולים וצפופים, מוזרים למראה. אראוו קרב אל אחד מהם, ובחן אותו בעניין.

"לא ראיתי צמח כזה מעולם", הקריין לכולם, "במקום תפוח יש לו עלים דמויי שיניים של לטאת ענק טורפת בכוכב העונשין."

טין לין קרב אליו ובחן את אחד הצמחים ביסודיות. "לא הייתי נוגע בדבר הזה, הכל עלול להיות ארסי במקום המקולל הזה."

"אולי נצא החוצה?" הציעה שי.מוי, "אם אורבון אוגדון יחזור, לא ידע לאן נעלמנו."

שו.בי הציץ החוצה. "עדיין לא, יש למטה רוח מסובבת, שמעיפה לצדדים כל דבר חופשי."

אראוו הושיט יד כדי למשש את הצמח. להרף עין חש בתווזה חשודה, ומשך בזריזות את ידו לאחור - נשמעה נקישה חזקה, של מלתעות שנסגרות בעוצמה אדירה, שהחמיצו בנגיסה את ידו של אראוו בעובי השערה...

"זה חי!" נבעת טין לין, שהיה עד למתרחש. "התרחקו מהצמחים בקירות המערה הזאת!"

כולם נסוגו מיידית למרכז המאורה, מתבוננים בחשש על הנעשה מסביבם. השקט שב לשרור, אולם חרדה קיננה בקרבם. משהו במאורה הזאת לא היה סביר. הצמח היה ספק דומם ספק חי... הוא לא אז, אולם משהו גרם לו להסגר בטפיחה עזה משל היה לסת של בעל חיים.

סום שלפה את סכין הקריסטאל שלה, וקרבה את הלהב שלו לראש צמח סמוך. במהירות הברק נסגרו מלתעות הצמח על הסכין בעוצמה אדירה, ובמאמץ רב היא משכה אותו והצליחה לחלץ אותו מבין שיני הצמח הטורף.

"הצמחים האלה טורפים", קבעה, "זה נראה כאילו הם מחפשים מזון."

מגירבו ליטף את מיצחו. "מעניין מאוד..." הרהר בקול.

"על מה אתה חושב?" שאל דרגיון.

"מה אפשר לאכול במקום הזה? לא ראינו כאן בעלי חיים שאפשר לעכל. אז ממה הצמחים האלה ניזונים?"

איש לא ענה.

מגירבו המשיך. "צמח כזה מתפתח לטרוף במשך עידנים ארוכים, במקביל לטרף שלו. ואם הוא מחובר לדפנות המערה, הטרף צריך להימצא בסביבה, ולהיות זמין מדי פעם לצמחים האלה. היכן הטרף?"

איש לא עזר למגירבו לפתור את חידותיו.
 "אלא אם כן..." המשיך בהססנות.
 "מה?" שאל טין לין.
 "הצמח הזה טורף את הקרציות השחורות שפגשנו אצל הקוצים הגדולים."
 "לא ראינו כאן קרציות," אמר שו.בי.
 "לא טענתי שהם טורפים אותם בכל זמן," אמר מגירבו, "אולי יש זמנים מסויימים, אולי בזמנים קרים, אולי בזמנים חמים, שהם מגיעים ואז נטרפים. צמחים לא זקוקים להרבה אנרגיה, כמו בעלי חיים. וכעת, כשאנו הגענו, זה נראה להם תחליף די טוב להזנה..."
 "אני לא אתן לשום צמח בעולם לטרוף אותי," הודיעה סום. "אני אתלוש את כולם במערה הזאת!"
 "אני מקווה שלא יהיה בכך צורך," חייך מגירבו. "התוכנית היא שנצא בקרוב מהמקום הזה."
 לפתע האור הלך והתעמעם בחלל המאורה. כולם לטשו מבט בפתח, ולחרדתם ראו שכמה ראשי צמחים טורפים החלו לחסום אותו, ואת האור שחדר פנימה.
 "המערה הזאת היא מלכודת!" התחלחל טין לין, "היא כולה צמח אחד גדול, ואנחנו נמצאים בתוכו!"
 כולם הצטופפו במרכז, כדי לראות מה יתרחש כעת, ומוחם היה ריק מרעיונות.
 "אולי אורבון אוגדון יופיע," ניסתה שי.מוי לעודד, בעיקר את עצמה.
 "לא נראה לי," אמר קו קו סו, "אנחנו צריכים לחשוב מהר מה אפשר לעשות."
 "אולי נבעיר אש? יש לך את רסיסי הקריסטל?" שאל טין לין את קו קו סו.
 "הם נשחקו כליל כאשר ליטשתי את הסכין של סום."
 "תמצאו רעיון מהר," צעק שו.בי, "כי המלתעות של הצמחים האלה מתחילים להתקרב אלינו!"
 אט אט החלו ראשי התפרחת המזורה, המצויידיים בשני טורי שיניים המסודרים כמלתעות, להדוף את עצמם מדפנות המאורה על גבעולים עבים במיוחד ולהתקרב אל החבורה.
 "עשו משהו!" צרחה שי.מוי.
 "אנחנו צריכים להשתלט על הפתח בלבד," הציע מגירבו, "אם נצליח לפתוח אותו, נוכל להימלט החוצה."
 "יש לי רעיון," הקרינה מאריקה לכולם, "לבעלי החיים באמאראא, כל הלסתות חזקות מאוד בסגירה, אבל חלשות מאוד בפתחה. אולי גם לצמחים האלה יש חולשה בפתחת הלסתות לאחר שנסגרו."
 "ואיך זה יעזור לנו?" שאל טין לין.
 "ראינו שסום גורמת לראש הצמח להיסגר על הסכין שלה. אולי נוכל לתפוש את הלסתות הסגורות, ולשלוט בו... אולי נוכל לתלוש את הראש כולו מהקיר? או למחוץ אותו?"
 סום שלפה את סכינה וסימנה לאראו בניד ראש. שניהם קרבו אל הפתח שאותו חסמו כמעט לחלוטין ארבעה ראשים טורפים. היא קירבה את הסכין אל ראש המלתעות הראשון. כצפוי, הם ננעלו בטריקה רועשת על הלהב. ואז לכדו את המלתעות זרועותיו החסונות של אראו. שריריו הצליחו לגבור על הלסתות, והם נשארו נעולות. כעת יכול היה לנסות ולתלוש את הראש מהקיר, אולם לא היה בכוחו לעשות זאת. הגבעול היה עבה וחזק כמו גזע של עץ.
 "נסי לחתוך את הגבעול עם הסכין," שמעה את קולו של מגירבו מאחור.
 סום נאבקה לשלוף את סכינה מבין המלתעות, ובקושי רב הצליחה לחלץ אותו.
 "כופף את כל הראש כלפי מטה!" קראה לאראו. הוא עשה זאת בנקל, וכעת היתה גישה נאותה לסום להחדיר את סכינה לכיוון הגבעול. היא החלה לחתוך אותו במרץ.
 האבולוציה הטבעית של הצמח לא נתקלה מעודה בחפץ חד כמו סכין הקריסטל של סום, והגבעול נכנע לחתך. נוזל רירי חום ניגר באיטיות מקצה הגבעול הקטום. הראש הטורף מצא את עצמו כרות בתוך ידיו של אראו, שמיהר להשליך אותו החוצה.
 "עוד שלוש פעמים כאלה ואנחנו בחוץ!" אמר שו.בי בהתרגשות.
 שיתוף הפעולה הזה הצליח עוד פעמיים היטב. שלושה ראשים טורפים כבר היו ערופים ומושלכים הרחק מחוץ למאורה, או שמא מקרביו של הצמח הטורפני. אבל הראש האחרון הצליח לנגוס את סכינה של סום... ולחרדתה הוא נשמט ממנה ונבלע בתוך הראש!
 אראו ביצע את חלקו, ולפת בעוצמה את הראש שלא יפתח. אולם עתה איבדו את הסכין.
 "מהר, כל הראשים האחרים מתקרבים למרכז!" צעקה שי.מוי.
 אראו הסיט הצידה את הראש הלכוד בידיו, ופתח המערה התפנה כמעט כולו.
 "צאו מייד! כולם!" הקריין.

שו.בי ושי.מוי היו הראשונים לזנק מבעד הפתח החוצה, והתגלגלו אל אור השמש. מאריקה דחפה קדימה את מגירבו, וסייעה לו לצאת, ולאחריו יצאו שלושת החיילים של אראמור. סום נשארה בפנים, לא מוכנה לאבד את סכינה היקר.

"צאי החוצה!" הקרינה מאריקה בנימה מצווה.

"אני רוצה את הסכין שלי!" נהמה סום.

"את תקבלי אותו!" הקריין אליה אראוו, "ועתה מהרו וצאו!"

מאריקה יצאה, ובעקבותיה סום. לאראוו נותר עוד רעיון לביצוע. הוא דילג ועשה היפוך מלא באוויר, וחזר ונחת על רגליו תוך כדי שהוא אינו מרפה מהראש שבין ידיו. הגבעול התפתל סיבוב מלא. ואז שב ודילג פעם נוספת. הגבעול המשיך להתפתל. בדילוג השלישי הגבעול נקרע, ואראוו זינק החוצה כאשר הראש הטורף בידו.

בחוץ הוא הטיל את הראש הכרות למרגלותיה של סום. "הסכין שלך בפנים, הוציאי אותו," אמר לה. סום התנפלה על הראש, וניסתה לפתוח את המלתעות בכל כוחה. שוב אראוו נחלץ לעזרתה. הוא אחז צד אחד והיא צד שני, והשפתיים החלו להתרחק זו מזו. לאחר שנוצר חריץ עבה דיו, שי.מוי הצליחה להכניס את ידה העדינה ולחלץ את הסכין. סום החזירה את הסכין לבגדיה, בחיוך ניצחון, ובעטה בראש בחוזקה, שהתעופף והתגלגל במדרון הגיבעה.

הם נפנו להשקיף על הנוף. נראה היה כי הכל שב על מקומו בשלום. או אז החלו לטפס באיטיות בחזרה לפסגת הגיבעה. שם חיכה להם להפתעתם אורבון אוגדון, מרחף מעל, וכאשר זיהה אותם גלש למטה לחבור איתם.

"קרה משהו מיוחד?" שאל.

החברים הסתכלו האחד על השני, תוהים מה להשיב.

"הסתדרנו," פלט מגירבו.

אורבון אוגדון ריחף מסביבם, ריחרח אותם, הבחין בטביעות רגליהם, ואז נעלם למשך שלוש פעימות

לב. כאשר שב, חיך ואמר, "כל הכבוד לכם!"

"מה עכשיו?" שאל דרגיון.

"חזרתי מכוכב העונשין," דיווח להם, "ואני יודע כעת את מיקומם של כולם על פני האדמה. אני אקח את הקבוצה של דרגיון להרים הרחוקים, שם נמצאת קבוצה של כשלוש מאות אסירים, שהקימו שם מיליציה מלוכדת לצורכי הגנה עצמית. תוכלו להתחיל שם את גיוס הצבא שלכם. ואחרי כן, אחזור להעביר את סום חסרת הסבלנות."

דרגיון הביט על כל חבריו. "זהו? אנחנו נפרדים?"

"לא בדיוק," הרגיע אותו מגירבו. "אנחנו רק מתחילים לפעול בשני נתיבים מקבילים. עוד נפגש

ונתאחד פעמים רבות. יהיה לזוריאס קשה מאוד למנוע מאורבון אוגדון לעשות את כל מה שהוא יכול."

"בלתי אפשרי," תיקן אורבון אוגדון.

טין לין קרב אל סום. "שימרי על עצמך, לא הייתי רוצה שתעשי מעשה פזיז ולא נוכל להיפגש יותר." צל של חיוך רפה הופיע על שפתיה, וטין לין דימה לעצמו שזו אולי הפעם הראשונה בחייה. "אל תדאג. אני אשאר בשטח עד שננצח את כולם. ואחרי שהכל יסתיים, אם תרצה אלמד אותך להטיל סכינים."

"אני ארצה, ואזכור את ההבטחה שלך!" הגיב טין לין, במצב רוח טוב.

אורבון אוגדון הפך לעננה דלילה, אפף את עצמו סביב דרגיון, טין לין, קו קו סו, שו.בי ושי.מוי ונעלם.

מגירבו גירד את פדחתו, והפנה מבטו אל סום.

"סום, יש לנו הרבה מה לספר לך," אמר.

*

הזמן חלף לו. כאשר אורבון אוגדון חזר, הם ישבו על הקרקע דוממים וצפו בנוף הבראשיתי שמסביבם. "כולם מעודכנים?" שאל את מגירבו. מגירבו הנהן.

"קח אותנו לספרן," אמרה סום.

אורבון אוגדון הרכין את ראשו. "סום, במיוחד לך, תהיה שם הרבה עבודה."

"איזו עבודה?" שאלה סום, ושלושת האחרים כרו את אוזניהם.

"הוא שוכן ביער סבוך, מוצל וגשום, בתוך אזור שאינו מוכר בעולם. יש למקום הזה כמה שמות. אחד מהם הוא העמק הנסתר, מפני ששרשראות של הרים בלתי עבירים מקיפים אותו מכל עבר. ועדיין, יש בו חיות טרף רבות, כולל לטאות ענק, גם צמחוניות וגם טורפות בשר. כינוי נוסף למקום הינו יער הפראים,

מפני שלשם החלו להעביר בעבר הרחוק בני אנוש פרימיטיביים למחצה, ובמשך עידנים הם לא התקדמו מבחינה תרבותית או טכנית, וחיו יותר כחיות טרף מאשר כבני אנוש.

"אז איך הספרן התרבותי והמעודן שרד שם?" שאל מגירבו.

"הוא הביא עימו במעבורת שנעה בחלל אמצעים טכנולוגיים שמעולם לא נראו על הכוכב הזה," הסביר להם, "ואלו נראו למקומיים כמעשי כשפים, ולכן הוא כונה על ידם 'המכשף'. כנראה שבתחילת הדרך הוא נאלץ לפגוע באחדים מהם, עד שהם הפכו למעריציו. אבל לכם יהיה קשה לחיות בקרבם, כך שאני צופה כמה קשיים. בעיקר לסום."

"אולי נפסיק את הפיטפוטים ונתחיל במעשים?" רטנה סום, "חבל שלא התחלנו אצלו!"

"לפעמים הסבלנות ממש הכרחית, סום," אמר מגירבו, "רק עכשיו אנחנו יכולים להיפגש עימו מבלי שמנהיג הזוריאס ידע על כך."

"אז העבר אותנו עכשיו!" פקדה סום על אורבון אוגדון.

הוא ציית.

ארץ, הווה

"זהו זה?" שאלה ארבלה, "הם לא יחזרו לשם יותר?"

"הסתיים הפרק על הכוכב החי," הכריז מרקיואה, "בסך הכל, זה היה פסק זמן למחשבה ולהיערכות לקראת המאבק."

"...שהופרע כמה וכמה פעמים על ידי סכנות מוות ושונות ומשונות," העיר סקריואן.

"אמת," הנהן מרקיואה, "אולם יש כאן הרבה מעבר לזה. החבורה התגבשה והתבגרה ביחד. כולם מכירים כעת את החולשות והחוזקות של כל אחד, ולמדו לשתף פעולה בשטח. הערך הזה לא יסולא בפז. אתה לא תנצח במלחמה ללא שיתוף פעולה יעיל בין הלוחמים, שיעניק לך את היתרונות של צוות מוחות. רק ניצול מירבי של כל התכונות השונות של חברי הצוות השונים מביא לביטוי את היתרון היחסי שלך על פני האויב."

"אולי זה נכון," אמר גלוגאן, "אולם האויב שלהם זה לא חבורת פרחחים או בריונים, זה המוח האדיר ביותר שקם אי פעם ביקום. אתה משווה את סך מוחותיהם של עשרה לוחמים למוחו העדיף של זאקא-זורא?"

"אינני משווה את עוצמת המוחות, אלא את המגוון של היכולות," הסביר הפרופסור. "אל תשכח שזאקא-זורא פעל לבדו, ללא יועצים, ללא מומחים, ללא צוות חשיבה הפוכה שיצביע לו על טעויות אסטרטגיות או שגיאות טקטיות. זה עקב האכילס של רודנים רבים. כאשר מנתחים את מהלכיו הצבאיים האסטרטגיים של היטלר, המומחים הצבאיים מזהים טעויות משמעותיות רבות, שהובילו אותו אל התבוסה הבילתי נמנעת בסופו של דבר. ואינני מתכוון רק לדוגמה הבולטת ביותר, של ההחלטה לפתוח חזית שנייה מול רוסיה לפני שהכניע את בריטניה. אותו הדין לגבי רודנים נוספים כגון מונטזומה האצטקי, אטהואלפה מנהיג האינקא, סאדאם חוסיין, וכן מלכים, קיסרים ודיקטטורים לאינספור. כל מי שמתיעץ אך ורק עם עצמו, ימצא את עצמו בעמדת נחיתות מול קונסורציום של מוחות הפועלים בסינרגיה."

"אין לי הרגשה טובה בקשר לפיצול לשתי קבוצות," טענה ארבלה. "היה הרבה יותר טוב לו היו נשארים מגובשים."

"לא כאשר חלק יודעים שזאקא-זורא מקבל מידע מלא מדרגיון," הסביר לה סקריואן, "אסור היה לזאקא-זורא לדעת משהו על הספרן שחי בכדור הארץ."

"גם לא כל כך ברור לי מה התפקיד של שני הנערים התאומים בגיוס הצבא. איך הם יכולים לעזור?" המשיכה ארבלה לתהות.

"הם צריכים להקרין את המזל שלהם על שאר חברי הקבוצה," חיווה דעתו גלוגאן. "מי שנמצא איתם זוכה למזל שלא מהעולם הזה. אורבון אוגדון יכול להיות פנוי יותר לצוות הקומנדו."

"את זה אתה ואני יודעים, אבל מה הם עצמם חושבים על כך?" ארבלה המשיכה להתעקש, "להם עצמם יש מושג שמשוהו מיסתורי מגן עליהם? לכן נשאלת השאלה מה הם עצמם חושבים על תפקידם בצוות?"

איש לא ענה לשאלתה זו.

"ומה הבעיה שאורבון אוגדון צופה לגבי סום?" המשיכה ארבלה להקשות. "הוא רמז לה את הדבר פעמיים."

"הוא לא רמז, הוא הודיע לה בצורה מפורשת," אמר מרקיואה. "רק שהיא לא מתרשמת מאיומים או מסכנות. היא מרגישה בכוכב העונשין כמו בבית, שם היא בטוחה שתתגבר על כל צרה או בעיה." "אבל מהי הבעיה שהוא יידע אותה?"

"באופן כללי, זו אותה בעיה שליוותה אותה כל חייה. כל זכר שפוגש אותה, רוצה לעבר אותה... רק שהפעם אלו אינם בני אנוש תבוניים, אלא פראים בשלב התפתחותי מוקדם, שזו אמונתם לגבי מה שצריך לעשות לכל נקבה זרה שהם פוגשים. היום אנו קוראים למעשה כזה אונס, והוא אסור על פי קודקס החוקים שהמצאנו לעצמנו. אך זה הצו הביולוגי של כל זכר, למצוא כל נקבה שעולה בידו שתפיץ את זרעו להמשך המין. ולא רק של בני אנוש, אלא של כל יצור חי... כל פיל זכר רוצה לעבר כל פילה מיוחמת... כל אריה שואף לעבר כל לביאה באזור... זה מה שמכתיבים לנו לקט הגנים שיצר אותנו: איננו אלא מכונות שרידה שנועדו להפוך את הגנים - את רצפי הד.נ.א - לבני אלמוות. אנחנו רק שליחים בני מוות."

"אז סום תצטרך להמשיך לקטול חיים..." פלטה ארבלה בעצב.

"את זה לא אמרתי," אמר מרקיואה, ולא יסף.

כרוניקה 11.11

איך אפשר להודות ליצור הפלאי שהציל את החיים ביקום? אולי אין כלל צורך להודות לו. הוא עשה זאת למען עצמו.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

"חזרתי!" הכריזה סום במצב רוח מרומם.
היא סקרה את הנוף מסביב למקום נחיתתם, ואהבה את מה שראתה. דומה מאוד למקום שבו חיה לפני שנאלצה להימלט עם טין לין וקו קו סו. קרחת יער שטוחה, כאשר בשוליה מכל הכיוונים יער גשם עבות. זרזפים של גשם דליל ירדו מעננים אפורים כל העת, צמרות העצים חסמו את מעט האור שניסה לחדור מבעד העלווה והאפילו את הקרקעית הלחה של הטחבים, הפטריות והחזזיות.
מאריקה ואראו סרקו את גזעי העצים, וניסו להבין האם ומה מסתתר מאחוריהם. אחרי זמן מה נרגעו. שום תנועה לא נראתה ושום רחש לא נשמע פרט לטיפות הגשם.
"איפה נמצא הספרן?" שאל מגירבו.
אורבון אוגדון הצביע לכיוון מסויים. "הבקתה שלו נמצאת כאלף צעדים בתוך היער," אמר, "אבל המסע לשם לא יהיה קל. מלבד זה, יעקבו אחרינו הרבה מאוד עיניים."
אראו נדרך. הוא לא אהב לשמוע על סכנות אפשריות למאריקה.
"מדוע לא הבאת אותנו היישר אליו?" הקרין.
"זה בלתי אפשרי," הסביר אורבון אוגדון, "אנחנו חייבים לנחות על משטח חשוף למען ביטחונכם."
"היכן הם?" הקרינה מאריקה, "אינני רואה אותם."
"את יכולה להיות בטוחה שהם רואים אותנו כל הזמן. הם מתחבאים מאחורי עצים ומאחורי שיחים. הם מומחים בהסתתרות והסוואה."
"איזה כלי נשק יש להם?" שאלה סום.
"אין להם כלי נשק. הם משתמשים בענפים קצרים ועבים כאלות, והם יודעים לאחוז אבן בשתי הידיים ולהלום. הם גם יודעים לזרוק אבנים או פירות כבדים, אבל הם קלעים גרועים. אולם שריריהם חזקים, ומכה מהזרועות שלהם עלולה להזיק מאוד."
"נקווה שלא נגיע לעימות," אמר מגירבו.
"נתחיל ללכת בטור," אמר אורבון אוגדון. "אני אוביל, אחרי אראו ומאריקה, מגירבו וסום תהיה אחרונה."
"אולי..." פתח מגירבו, "אולי..."
"אולי מה?" שאל אורבון אוגדון.
"אתה יודע ממה הם פוחדים?"
אורבון אוגדון הניד בראשו.
"אולי... תעטה דמות של לטאת ענק, והם יברחו למראה שלך, וככה נלך מבלי להיפגש איתם?"
אורבון אוגדון חכך בדעתו. "זה יכול לעבוד," הסכים.
ומייד הפך לדמות של לטאת ענק צמחונית, בעלת לוחות קרניות מחומשות בולטות בשני טורים ישרים לאורך גבה, וזנב בעל ארבעה דוקרנים. השינוי הפתאומי הזה חשף את העובדה שהם באמת לא היו לבדם, וקולות בהלה והמולה נשמעו מבין העצים וכן רחשים של רגליים נמלטות בבהלה.
אורבון אוגדון החל לנוע, ואחריו ארבעת בני האנוש ההולכים על שתי רגליהם. מבטיהם פנו לצדדים ולאחור, תוך כדי פסיעות זהירות קדימה, וכאשר עברו את קו העצים הראשון ונבלעו בתוך החורש, קצב התקדמותם הואט. כעת נוכחו לדעת בוודאות שאינם לבדם, מפני שראו את הדמויות העוקבות אחריהם מנסות להסתתר ללא הצלחה מאחורי העצים ונעות במקביל אליהם, במרחק בטוח. הילידים המקומיים לא ידעו לשמור על הדממה, ורחשי המעקב נשמעו היטב.
השביל בו פסעו היה לח ובוצי, כאשר השכבה העליונה שלו היתה רקבובית שנשרה מעלוות העצים וכן מעשבים שבצבצו החוצה במאמץ נואש לזכות במעט קרני שמש. רוחבו של השביל היה אך מעט גדול מרוחב כתפיהם, דבר שהעיד כי הירבו לעבור בו יצורים בערך בגודל שלהם. זה לא הפריע כלל ללטאת הענק שהובילה בראש, כי ממילא אורבון אוגדון עבר דרך העצים, השיחים, המטפסים ושורשי האוויר

כאילו לא היו. לו היה פוסע כאן בעל חיים אמיתי, היה מחריב בדרכו את הכל, מרחיב את השביל פי כמה וכמה, או נתקע בין העצים ונאלץ לסגת.

מגירבו היה מרוצה מאוד ממיקומו בין מאריקה מלפניו וסום מאחוריו, וחש מוגן במסע הקצר הזה. אולם לפתע שמע מאחוריו טפיפות רגליים גסות ומהירות ונשיפות מהירות. ואז שמע קול התפוקקות של עצמות, ולאחריה נאקה עמומה, וחבטה קולנית. הוא נבהל, וסב לאחור.

"מה קרה?" שאל את סום.

היא הצביעה על פרא, ששכב מוטל מת למרגלותיה על השביל. "קרה לו משהו לא טוב," השיבה. הוא הביט ביצור האומלל, שניסה לתקוף את סום והמיט על עצמו גזר דין מוות. זה היה ממשפחת בני האנוש, ללא ספק, בעל עור כהה וללא עקבות פרווה. שיער ראשו היה ארוך ומדובלל, כמו גם זקנו. חזהו היה רחב ומוצק, וכל ארבעת גפיו נראו שריריים וגמישים. רכס גבותיו היה עבה ובולט, אולם כל החלק התחתון של פניו, אפו ולסתו היו בקידמת ראשו לעומת שמורות עיניו המשוכות לאחור. מסביבם, ובעיקר מאחוריהם נשמעה תכונה רבה. הילידים שעקבו אחר הנעשה נסוגו וחזרו להסתתר במעבה היער האפלולי ולהשקיף בזרים ממקום בטוח.

אורבון אוגדון, המהלך בנקל בין העצים ובתוך העצים ומוביל ארבעה יצורים זרים, היה מראה מדהים מבחינתם של הילידים המקומיים. נשגב מבינתם איך יצור כה גדול מצליח להלך בנקל בשביל כה צר, אולם אף אחד לא העז להתקרב על מנת לברר את התעלומה מקרוב.

החבורה המשיכה בהתקדמותה, כאשר היא מלווה בעשרות, ואולי מאות, קדמונים בינות העצים. בשלב מסוים הם החלו להתקרב יותר ויותר מאחורי השיירה, אל סום. היא נאלצה לפנות לאחור וללכת אחורנית, כדי שתוכל לראות את כל העוקבים אחריה.

אורבון אוגדון הבחין בכך, ולפתע הפך את עצמו ללטאה טורפת בשר, בעלת לסת ארוכה ושיניים אמתניות. מגרונם בקעה נהמה האופיינית ליצור כזה. זה היה יותר מדי עבור הילידים, והם נמלטו באימה מן המקום בטפיפות רגליים גסות ורעשניות וביללות קולניות. מעודד מהצלחתו, המשיך אורבון אוגדון להוביל את הצוות בתדמיתו החדשה, עד אשר הבחינו בתוך החורש בבקתה מלבנית צנועה העשויה משלדת גזעי עץ, קירות של בלילת עלים ובוץ דחוס, וגם העשוי מסכך של עלים משוטחים, שרכים ושורשי אוויר שקושרים אותם לענפים ארוכים ששימשו כקורות מאוזנות. אורבון אוגדון חזר לדמותו המקורית. לבקתה היה פתח ללא דלת, והוא עצר סמוך לשם והמתין. כמוהו עשו שאר חבריו למסע.

לפתע אורבון אוגדון הפנה מבטו לעבר סום, ופנה אל עמיתו.

"יש לי הרגשה מוזרה... אני צריך לבדוק משהו," אמר, ונעלם. חלפו שלוש פעימות לב, והוא שב והופיע. הוא לחש דבר מה על אוזנה של סום. היא הנהנה. ואז אפף אותה ושניהם נעלמו מהמקום. חלפו כמאה פעימות לב נוספות, והשניים חזרו למקומותיהם. שיערה של סום נראה עתה פרוע וסתור. זמן נוסף חלף. מתוך אפלת הבקתה, בצעדים קצרים ואיטיים, יצא יצור מוזר למראה. גובהו היה בערך מחצית מבני האנוש. ראשו היה כשל בעל חיים בעל דם חם, בעל אף ופה מחודדים. את כל גופו עטתה פרווה חומה כהה מצד גבו וצדדיו, וחומה בהירה בצד חזהו וביטנו. הוא עמד זקוף, על שתי רגליו, ושתי ידי המחוברות לקידמת חזהו היו קטנות וקצרות, תלויות לצד גופו בריפיון. בקצות ארבעת גפיו היו טפרים, קצרים, דקים ועדינים. מאחוריו השתלשל זנב ארוך, פרוותי וגמיש. למרות פרוותו החומה, פרוות הגולגולת שלו ושל שפמו הדליל היו לבנים, והעידו כי היצור הזה היה קשיש מאוד. הוא הביט בעיניים חצי עצומות על חמשת המבקרים שניצבו על סף ביתו. הוא עיפוף פעם ופעמיים, ואז פתח את פיו, ואמר בקול חלוש, איטי וצרוד:

"זמן ממושך... מדי... המתנתי שתגיעו אלי..."

*

במרומי ההר שרר קור עז, שמשבי רוח מתפרצים העצימו אותו מאוד. חמשת הגונטים נחתו על שטח חשוף סחוף רוחות, ומייד חיפשו לעצמם מחסה מפני הקור. אורבון אוגדון הבחין במצוקתם וסימן להם לבוא בעקבותיו. הם נכנסו לנזקק סלעי בין שני מצוקים, שרחבו הוצר עד אשר נאלצו לפסוע בטור, אבל לפחות מצאו מקלט מפני הרוח. לאחר הליכה לא ארוכה יצאו מצידו האחר של המעבר, לתוך גיא קטן מוסתר היטב מכל צידו על ידי פסגות ההרים.

החמישה נרגעו. הרוחות לא הגיעו לפינת המסתור הזו, והציגה עתה נסבלת. מצב רוחם השתפר למראה כמה עשרות מחסות של עורות בעלי חיים, ששימשו למגורי בני אנוש. כשלושים אנשים נראו

מסתובבים בשטח, עסוקים בענייניהם. בקצה המרוחק בערו כמה מדורות, כנראה לצליית בשר צייד. חלק מן האנשים היו חמושים בחרבות ממתכת יצוקה, וחלקם התהלכו עם אלות עץ או קרדומי צור. כאשר המקומיים הבחינו בזרים, החלו להתקרב אליהם. לבושם היה עורות מעובדים בגסות של בעלי חיים, שאת בשרם סעדו מן הסתם.

דרגיון נופף להם בידו, והמתין עד שהמקומיים יקיפו אותם. את עיקר תשומת הלב משכה שי.מוי, הנערה היפה בסביבה, שעד מהרה התברר שהיא הנערה היחידה בכל שטח ההתיישבות שעל ההר. חלקם קרבו אליה ונגעו בשיערה, בכתפיה ובבגדיה, והיא נרתעה וניסתה להתחמק מהם ככל שעלה בידה. גם שו.בי נחלץ לעזרתה וסייע לה להדוף את הסקרנים. חלקם הביעו עניין דווקא באורבון אוגדון, בתדמית הסלמנדרה, הקיפו אותו והשתעשעו בתגלית המדהימה שגופו עביר ממש כמו אוויר.

"אנחנו קבוצת מורדים", פתח דרגיון, "ואני מעוניין להיפגש עם המנהיג שלכם."
"קרא לגאבארא", אמר אחר מהמקומיים לאחד הצעירים, וזה האחרון נחפז לצאת לדרכו. כולם המתו בדריכות ובסקרנות. העשן מאזור המדורות הגיע עד לנחירי האורחים, וסימן לקיבתם להתחיל לסמן למוחם שהיא ריקה ושואפת להתמלא. בינתיים הגיעו עוד ועוד סקרנים לבחון מקרוב את האורחים ואת הפלא שהגיע עימם - צעירה יפהפיה בהירת שיער ועיני תכלת כגון הרקיע. שי.מוי היתה שרויה במצוקה. בירח שלה לא עוררה תשומת לב כזו מעולם, מפני שכל הנערות נראו דומות לה. אולם כאן כל העיניים היו נעוצות בה, והיא חשה פגועה וחסרת הגנה.

"עזבו אותה!" נשמעה הוראה מאחור, והתקהלות מסביבה החלה להתפזר. גאבארא הופיע ואנשיו צייתו להוראתו, אולם המשיכו ללטוש בה מבטים גם לאחר שהתרחקו. הוא היה איש גבוה ומוצק, שיער חום ארוך גלש מעבר לכתפיו, והוא היה חגור בחרב חדה.

הוא קרב לדרגיון. "אנחנו צריכים לשוחח", אמר דרגיון. "רצוי מול צוות מצומצם."
"כן", אמר גאבארא, וסקר את אורחיו. "הגעתם בדיוק לזמן הארוחה, בואו הצטרפו אלי."
"רעיון מעולה", אמר טין לין, וליטף את בטנו המקרקרת.

"אתם משוחררים", אמר גאבארא לאנשיו, "גומבה, תדאג שיביאו להם אוכל והצטרף אלי."
האנשים החלו להתפזר לאיטם, וגאבארא הוביל את האורחים אל אזור המדורות. הם התיישבו במעגל, קיבלו נתחי בשר ונזיד פקעות מבושלות, והתענגו על המזון.

"אני צריך לחזור", אמר אורבון אוגדון, "דרגיון יציג לך את התוכנית שלנו."
גאבארא הנהן, ואורבון אוגדון גנט משם.
קו קו סו בחן בעניין את חרבו של גאבארא. "אני יכול לשאול אותך דבר מה?" שאל אותו.
"כן."

"החרב שלך... ושל האחרים במחנה הזה... שמתי לב שהחרבות שלכם נועדו לדקירות בלבד. מדוע אינכם משתמשים בחרבות בעלות להבים חדים, שיאפשרו לכם לבצע גם חיתוכים ושיסופים?"
גאבארא לטש מבט בגומבה, וחזר אל קו קו סו. "יש לנו רק בחור אחד שמתעסק בזה. הוא היה פעם שוליה של הנפח, שנטרף על ידי זוריאס. לצערי, זה כל מה שהצעיר מסוגל לעשות."
"אני מומחה ליצור חרבות", אמר קו קו סו, "אתם יכולים להפגיש אותי עם הבחור שלכם? יתכן ואוכל לשפר את החרבות שלכם."

גאבארא הצביע לעבר בחור צעיר שנשא אליהם נתחי בשר על משטח עץ. "קח אותו לנפחיה", הורה לו. קו קו סו קם, ואיתו קמו שו.בי ושי.מוי. "נצטרף אליך", אמר שו.בי, "ניתן להם לשוחח בשקט."
ארבעתם התרחקו לאזור אחר של המחנה.

"התחילו לדבר, למה באתם", אמר גאבארא, "אחרי כן ננסה להבין מי ומה היצור אשר הביא אתכם לכאן."

דרגיון פתח. "אתם מכירים טוב את המצב שם למטה. בעלי החיים השתגעו, וצבא זר משתלט על הארץ. אתם מוגנים במקום הזה?"

"במידה מסויימת. הם לא אוהבים את התנאים השוררים על ההרים. קר להם מדי, האוויר פחות טוב לנשימה. אין להם כאן הרבה צייד למזון. לכן המצב שלנו סביר."

"כך חשבנו", המשיך דרגיון. "אבל בוודאי לא תכננתם שהמצב הזה ימשך לנצח. אנחנו מחפשים פתרון למצב."

"מי זה בדיוק אנחנו?" שאל גאבארא.
"קבוצה קטנה של מורדים. נמלטנו מהפלטות שלנו לאחר ההשתלטות של הזוריאס או אמבת השטן. העמים שלנו סובלים, השליטים החדשים טובחים באנשים שלנו טבח שיטתי כדי לחסל את כל התרבויות

שלנו, והפיתרון היחידי שאנו חושבים עליו זה להשיב מלחמה, לנצח, ולהביא לכאן את שארית השורדים."

"ואיך אתם בדיוק מתכננים להילחם בהם?"

"בעזרתכם. אנחנו מתכננים להגיע לכל הקבוצות השורדות כאן, ולגייס את כולם למלחמה כוללת. אם נצליח לשתף פעולה ולבנות צבא מצוייד בנשק, גדול וחזק, יש לנו סיכוי לנצח אותם, ולנקות את כוכב העונשין."

"מדוע אתה חושב שתצליח לאחד את כולם למשימה כזאת, שהסיכוי שלה קטן מאוד? אם נפסיד, זה הסוף למין שלנו. אם נישאר כאן, יש לנו סיכוי טוב להישאר בחיים." טין לין התערב. "אני לא ראיתי כאן נקבות במחנה. איך בדיוק אפשר להמשיך את החברה והתרבות שלכם בלי להקים דורות נוספים?"

גאבארא הרהר מעט. "אנחנו חושבים על עצמנו, לא על הדורות הבאים. המשימה שלנו היא לשרוד ולשמור על עצמנו ולא לחשוב על האחרים. שכל אחד יסתדר בעצמו."

"לדעתי אתה טועה בגישה הזאת," אמר דרגיון. "במידה ולא נתלכד, הזוריאס יטפלו בכל השורדים הנמצאים בכל מקום, אחד אחרי השני ולא יפסיקו עד שיחסלו את כולנו. הסיכוי היחיד שלנו זה להתאחד ולצאת מולם למלחמה. יש לנו יתרון על פני החיות האלה, וזו הטכנולוגיה העדיפה שלנו. להם יש שיניים וטופרים, לנו יהיו כלי נשק חדים. להם אין סיבה טובה להשמיד אותנו, לנו יש סיבה טובה לרצות להישאר בחיים. לדעתי צריך לחשוב ברמה כוללת ולא צרה."

"אנחנו כאן קצת פחות משלוש מאות לוחמים... אתם חושבים שאנחנו באמת יכולים להשפיע?"

"כן," ענה טין לין, "אם נתלכד כולנו נהיה אלפים רבים."

גאבארא השתתק, והם המשיכו לאכול בדומיה.

*

קו קו 10 הגיע לנפחיה המקומית בדיוק ברגע שהנפח הפריד בין שני גושי האבנים הגדולות, וחילץ מתוך התבנית המחורצת בהם יציקת מתכת בצורת חרב נעיצה. קו קו 10 אהב לראות מקומות עבודה מעין אלה. הוא סקר בעניין רב את כל אזור בית המלאכה, והבחין בתנור שנכרה בתוך הסלע, במפוח ידני פשוט שהותקן מענפים גמישים ועורות מעובדים של בעלי חיים קטנים, בעופרות גולמיות של מתכת ובשפע של אבנים מסוגים שונים שנאספו מהאיזור ששימש אותו לתבניות ניסיוניות.

עד מהרה הבחין גם בטעויות של הנפח הצעיר, והיתווה לעצמו תוכנית להשבחה ולייעול. אולם בטרם החל לשוחח עם הנפח, שו.בי ושי.מוי איבדו עניין בנפחיה שכל כך הלהיבה את קו קו 10, והחלו להתרחק משם כדי לסייר במחנה.

"אפשר לבדוק את זה?" שאל קו קו 10. הנפח הצעיר היהנן.

הוא נטל את החרב ובדק את טיב המתכת. היה מקום לבצע עיבוד נוסף, לעדן את קטעי החיבור של שני חלקי התבנית, אולם היו שני נושאים הרבה יותר חשובים. לו היה משנה את התבנית לאורך קצוות הלהב, היתה הופכת לחרב שיסוף משני צידיה, פעולה שהיתה הופכת אותה לקטלנית פי כמה וכמה. והדבר השני, והחשוב יותר, היה מקום רב נוסף בשני צידי התבנית. ניתן היה להכין עוד שתי תבניות של חרבות כאלה בשוליים של גושי האבנים, דבר שהיה משלש את הכמות של חרבות בכל יציקה! את אלה הוא ילמד את הנפח הצעיר, ואף יעצב בעצמו את התבנית המרכזית.

שו.בי ושי.מוי נעלמו מאופק הראיה שלו, והוא לא ידע לאן הלכו. אולם לפתע שמע את צעקותיו של שו.בי, יחד עם זעקות לעזרה מפיה של שי.מוי... הוא זינק על רגליו והחל לרוץ לעבר מקור הקולות. אז הבחין בהתקהלות של כמה מקומיים, וכאשר ניסה לעקוף אותם ולהתקדם למרכז נהדף לאחור והופל בגסות.

מבעד לאנשים שהתקהלו, הצליח בקושי להבחין במתרחש. המקומיים הקיפו את שו.בי ושי.מוי, כאשר שניים מהם אחזו בנערה והחלו לתלוש את בגדיה. שו.בי שניסה להיחלץ להגנתה, הופל גם הוא באלימות. שני מקומיים מנעו ממנו לקום על רגליו. התוקפים שאחזו בשי.מוי רצו לאנוס אותה, בלי צל של ספק. שי.מוי זעקה בפלצות. "אל תגעו בי! אל תגעו בי!" אולם מסביב נשמעו רק קולות של גיחוך וליגלוג.

גם שו.בי צעק לעברם, "אל תעיזו לגעת באחותי! אתם עוד תצטערו על זה!" וגם קולו נטמע בתוך

ההמולה שמסביב. זו היתה ההצגה הטובה ביותר במחנה מזה זמן רב, ללא ספק.

שי. מוי חשה את חולצת העלים הירוקה שלה נתלשת מגופה, ועצמה את עיניה, מבועתת. לרגע קל לא אירע דבר נוסף. היא שמעה רק שתי איבחות קצרצרות, ולאחריהן וחרחורי מצוקה קצרים, ושתי חבטות עמומות, ואז השתררה דממה.

היא פקחה את עיניה בחרדה, והבחינה לתדהמתה בסוס, ניצבת בגבה אליה וחוצצת בגופה לבין שאר הגברים שחזו בהצגה, ובידה הימנית סכין הקריסטאל שלה נוטפת דם. שתי הגופות של תוקפיה היו מוטלות למרגלותיה, בתוך שלוליות דם.

"מי שיגע בה ימות!" שמעה את סוס קוראת בקול.

אורבון אוגדון שהיה סמוך מאוד אליה, אפף אותה ושניהם נעלמו מהמקום. שאר הגברים החלו לסגת ולהתפזר מן המקום. הם ידעו שלא יעזו יותר להתקרב אל הנקבה הצעירה והיפה - היחידה על ההרים שלהם. ועוד יותר תמהו, איך הופיעה היפהפיה הקטלנית המדהימה הזאת בתזמון מעורר פליאה, ולאן נעלמה.

שו. בי הזדקף על רגליו. "אמרתי לכם לא לגעת בה!" צעק לעברם. הם לא טרחו להגיב.

*

החדשות על חיסולם של השניים הגיעו בתוך פרק זמן קצר לאוזניו של גאבארא, עדיין ישוב ליד מגשי המזון, והוא האדים מכעס. הוא פנה לדרגיון המופתע בקול בוטה:

"אתה יכול להסביר לי מה קרה כאן?"

"אני שמעתי את זה כרגע בדיוק כמוך."

"מי בדיוק חיסל שניים מאנשי?"

קו קו סו הגיע בחופזה אל שני המנהיגים, מתנשף.

"אורבון אוגדון וסוס גנטו לכאן בדיוק ברגע ששניים ניסו לאנוס את שי. מוי, סוס חיסלה אותם והם

גנטו בחזרה," דווח לדרגיון.

"מי זאת סוס?" תבע גאבארא לדעת.

"זאת... לוחמת מיוחדת שלנו."

"ואיך היא הופיעה בדיוק ברגע הנכון ומאיפה היא בכלל הגיעה?"

"שאלות לא פשוטות," נאנח דרגיון, "אינני יודע איך נודע לה מה קרה כאן. גם אינני יודע בדיוק מהיכן

באה, מפני שהצוות השני שלנו פועל במקום אחר."

"אני לא מוכן לקבל את התשובות האלה!" זעף גאבארא. "שני אנשים שלי מוטלים מתים ואני לא מבין

איך זה קרה."

"אני יכול לספר לך על סוס," אמר קו קו סו, "היא הורגת כל איש שמנסה לתקוף אותה, או את שי. מוי.

והיא קטלנית ביותר, ויודעת להילחם טוב יותר מהטוב שבלוחמים שלך. היא גם חמת מזג, וחסרת

סובלנות לפושעים. לכן היא הורגת לפני שהיא שואלת שאלות ולא נותנת לפושעים סיכוי להגן על עצמם.

היא בלתי ניתנת לעצירה. והדבר החשוב ביותר, היא לא הורגת אף איש חף מפשע. רק מי שמגיע לו

למות, לפי דעתה כמובן."

"איזה נשק יש לה?" שאל גאבארא.

"יש לה סכין שעשויה מחומר שעובר בגניטה, אולם היא מסוגלת להרוג גם בלי נשק."

"אתה רוצה להגיד לי שנקבה עם סכין חיסלה לי שני לוחמים?"

"זה בדיוק מה שקרה," הסביר קו קו סו.

"ואיך היא הגיעה בדיוק בזמן הנכון?"

"היא קיבלה מידע ממישהו אחר בצוות שלנו, בשם אורבון אוגדון. גם לו יש יכולות גניטה, והוא הביא

אותה לכאן והחזיר אותה למקום שממנו הגיעו."

"יש עוד יצור שמסוגל לגנוט מלבד תיירי החלל?" חקר.

"רק הוא, ככל הידוע לנו."

"ואיך אותו אורבון אוגדון ידע לעשות זאת בדיוק בזמן הנכון?"

"אין לי מושג," הודה קו קו סו במבוכה.

"יש לנו מושג, אבל אנחנו לא יודעים להסביר את התופעה הזאת," אמר דרגיון, "שני התאומים

הצעירים ניצלו ממוות בטוח פעמים רבות מול העיניים שלנו, כך שמשהו או מישהו שאנו לא מבינים

שומר עליהם מכל רע. או שהמזל שלהם מאיר פנים בכל פעם שהם נמצאים בצרה. איננו מבינים איך זה

יתכן, אבל זה פשוט קורה."

גאבארא לטש בו מבט מזלזל. "אני לא נתקלתי בדבר כזה."
"אמור לי, מה אתה אומר על התנהגות אנשיך? מדוע הם ניסו לאנוס את הצעירה שלנו?" שאל טין לין.
גאבארא השתהה מעט. "אין כאן נשים בכל המקום הזה, ולכן הם לא עמדו בפיתוי. ללוחמים שלנו יש צרכים. להחדיר בכוח את הזרע שלנו לנקבות לא נחשב אצלנו בעיה ולא מענישים אצלנו על זה."
דרגיון ניסה לענות בעדינות מבלי להכעיס את מארחו. "אולם מהמקום שאנחנו הגענו, מהפלנטות שלנו ושל התאומים, המעשה הזה אסור. אולי נתקלנו בהבדלי תרבות בין המקומות שלנו לכוכב העונשין, שיש בו התנהגות שונה."

גאבארא השתתק. הוא ידע שאורחו צודק, העבריינים שהוגלו לכוכב העונשין לא פעלו לפי הכללים הנהוגים במקומות מוצאם מלכתחילה, ולכן נענשו והוגלו לכאן. הוא הכיר היטב את החולשות של אנשיו.
"אני רוצה לפגוש את סום," אמר.

"אנחנו ננסה לסדר לך פגישה כזאת," הבטיח דרגיון. "בכל מקום שבו היא נמצאת, מכנים אותה 'הרוצחת המטורפת'."

"מה אמרת?" גאבארא פער את עיניו לרווחה, "הרוצחת המטורפת? זאת סום?"
"כן, אתה שמעת עליה?" שאל דרגיון.

"אם אני שמעתי עליה? כולם שמעו עליה. כל האנשים הנמצאים בכוכב העונשין. אין אף אחד שלא שמע את שמה ולא מכיר את הסיפורים על היכולות שלה!"
"הכרת אותה באופן אישי?" התענין טין לין.

"לא, רק מהסיפורים שמייחסים לה."
"אם אתה רוצה להיפגש איתה, צריך להכין אותך למפגש כזה. קו קו סו ואני חברנו אליה ביער שבו שרדה, ושלושתנו נאלצנו להימלט משם. אני אשמח ליעץ לך לפני הפגישה ממה יש להיזהר," אמר טין לין.

"עד כמה ששמעתי עליה, היא פועלת תמיד לבדה," גאבארא לטש בו מבט חודר, "איך זה שהיא חברה אליכם? ואיך היא הצטרפה לצוות המורדים? לפי הסיפורים עליה היא אינה מסוגלת לקבל מרות."
"נכון, כך הכרנו אותה, אך היא התחילה להשתנות. היא הצטרפה מפני שהבינה שהאויב שמולנו זה לא סתם חיות טרף, זה משהו גדול מכולנו יחד ומסוכן לכל המין שלנו. בדיוק מה שדרגיון ניסה להסביר לך."
שו.בי ושי.מוי הגיעו והצטרפו לדיון. גאבארא לטש בשניים מבט חודר.

"אלה התאומים המופלאים שלכם?" שאל.

"כן," השיב טין לין.

"אתה רוצה להגיד לי, שאם אוציא את חרבי ואנסה לדקור אותה - יקרה לי משהו רע? אולי הרוצחת המטורפת תופיע לפתע פתאום ואני אמות?"

"אינני יודע," השיב טין לין בהרכנת ראש, "אבל אני מציע לך לא לנסות את הדבר הזה."

גאבארא החליט לשנות נושא. "מה התוכנית שלכם?"

"כמו שדרגיון אמר, נלכד את צבא בני האנוש ונילחם בזוריאס," השיב טין לין.

"איך בדיוק נילחם בחיות הטרף האלה? עם החרבות שיש לאחדים מאיתנו? עם השיניים והצפורניים שלנו?"

"אני אוכל להכשיר עשרות נפחים, וליצר נשק יעיל לכל הלוחמים," אמר קו קו סו.

"איהו נשק יעיל יוכל לעשות משהו לחיות הטרף או לזוריאס?"

"נוכל ליצר חניתות להטלה ממרחק, נוכל ליצר קשתות וחיצים, נוכל לשגר חיצים בוערים, וחרבות הדקירה והשיסוף ישמשו לשלב הסופי של קרבות המגע," המשיך קו קו סו.

"והיכן יערך הקרב הזה?"

"אתה מכיר את כל הארץ הזאת?" שאל דרגיון.

"הייתי במקומות רבים בכוכב העונשין."

"היכן יש מקום רחב ידיים, שבו אפשר יהיה להילחם?"

"בני אנוש נגד לטאות טורפות?"

"כל בני האנוש נגד כל הלטאות הטורפות, וכל הזוריאס שגונטים לכאן ומתאספים יחד כדי לחסל אותנו. ורצוי מקום שבו יהיה לנו יתרון כלשהו בקרב."

"יש אזור מתאים למלחמה גדולה כזאת, אבל הוא מרוחק מכאן מהלך של עשרות זריחות הליכה מכאן. הגבול מצידו האחד זה האזור החם והיבש, והגבול בצדו האחר אלו ההרים הגבוהים והקרים. בקצהו יש גיבעה בולטת שממנה יש תצפית טובה על פני השטח."

"מה שם המקום?" שאל דרגיון.

"אנחנו מכנים אותו 'העשבים הירוקים' שאין להם סוף'. המרחב כה עצום שלא ניתן לראות את הגבולות שלו באופן. החיות הצמחוניות מוצאות בו תמיד מזון, ויש שם גם כמה מעיינות ופלגי מים. "אני מציע שנעשה סיור מקדים, להכיר את השטח, "הציע טין לין. "נוכל לתכנן את מקום הכינוס שלנו, איך נוכל להפתיע אותם, איפה לבצע הסחה, ולאן נוכל לסגת או להימלט. "זה רעיון טוב לעשות סיור מוקדם, "הסכים גאבארא, "אבל זה כל כך רחוק, ואני לא מתכוון לצאת למסע ארוך כל כך ולהשאיר כאן את האנשים שלי. "לא יהיה בכך צורך, "הסביר טין לין, "נגיע לשם בגניטה, נסייר שם ונחזור בין זריחה לשקיעה. וככה גם תכיר את אורבון אוגדון, יצור שכמותו לא הכרת מעולם."

*

החמישה המשיכו לעמוד על מקומם בדומיה, ממתנינם שמארחם יזמינם פנימה. הוא החל לצעוד לקראתם, בצעדים איטיים ומדודים, בצליעה קלה, כאשר הוא נעזר בזנבו הארוך לייצב את עמידתו כל אימת שעמד למעוד. טלפיו הקדמיים הקצרים התנוודו אנה ואנה בחן. תחילה הוא קרב אל מגירבו. גובהו היה כמחצית ממגירבו, ומבטו היה ממוקד אל בטנו של האורח. ואז הרים באיטיות את ראשו מעלה, והרים את עצמו קלות על קצות טלפיו האחוריים בכדי להיטיב לראות, דבר שכמעט ולא הואיל במאומה כדי לשפר את הראיה, אולי רק את הרגשתו של היצור החביב הזה. הוא חזר על התנהגותו זו גם מול מאריקה ואראו. אולם כאשר לטש מבט מול אורבון אוגדון, אמר בקולו הצרוד, "עדיין לא זכיתי לפגוש ישות מיוחדת מסוגך." ואז נפנה אל האחרונה, המרוחקת ביותר, וקרב אל סום. הוא נשא את מבטו והציץ בה, ואז חזר לפנות לאחור.

"את עלולה להתקל בבעיות עם הזכרים הנמצאים במקום הזה," אמר. דבריו נשמעו לה כשיא התמימות. בעיות? היא שורדת את הבעיות האלה במשך רוב חייה... ואחד מהזכרים האלה כבר מוטל מת בדרך לכאן... היא לא ידעה איך להגיב, אך מצאה את עצמה שואלת: "מדוע?"

הוא עצר מלכתו לעבר מעונו, וסב אליה באיטיות. "מפני שהם ישאפו לעבר אותך לצורך גיוון של החומר התורשתי, "ענה באיטיות. סום הופתעה. היא היתה משוכנעת שהיצור הקטן הזה עומד להחמיא ליופיה, כפי ששמעה רבבות פעם לפניו, אך תשובתו היתה שונה בתכלית. "זאת הסיבה? לא מפני שאני יפה מדי בעיניהם?" "אף זה יתכן, "השיב הספרן, "אינני יודע להבחין במידות היופי אצל מינים אחרים בטבע. מכל מקום, לדעתי הזכרים הנמצאים כאן אינם סבורים שאת יפה יותר מבנותיהם, אלא שאת שונה מספיק כדי לשאוף שהדור הבא של נקבות שיהרו תהיינה דומות לך." והוא סב שנית ופנה לבקתתו. "בואו בבקשה להתארח במעוני."

המראה שנגלה לעיניהם בתוך בקתתו הצנועה של הספרן לא דמה לשום דבר שחזו לפני כן בימי חייהם. הם ציפו למצוא מקום אפלולי וטחוב, כראוי למאורתו של בעל חיים מסוגו, אולם המקום היה נקי, מסודר ומאוורר כראוי. החדר היה מואר באופן מוזר ביותר, מבלי להסתייע באורה של השמש. אורכו ורוחבו היו כמעט שווים, כעשרה צעדים בכל כיוון, ובקצה המנוגד לפתח הכניסה היה פתח נוסף, שהוביל כנראה לחדר פנימי.

"שבו בבקשה, "ביקש מהם. במקום היו פזורים כמה גזעי עץ רחבים שנחתכו לפיסות זהות בגובהן, וניתן היה לשבת עליהם בנוחיות. מהחדר המרוחק נכנס איש צנום שנשא מגש עץ בידיו, ועליו חמישה כלי עץ קעורים. בתוך כל קערית היה תבשיל חם ומהביל, והוא חילק את הקעריות לכל האורחים, פרט לאורבון אוגדון שדחה את הקערית שלו בנימוס.

"באס, העוזר שלי, בישל נזיד מהתשורות שמעניקה לנו אדמת היער, "אמר הספרן. הניחוח של התבשיל גירה את בלוטות הרוק שלהם. רק עתה הבינו עד כמה היו רעבים. הם החלו לאכול בתיאבון, מתבוננים על העוזר בעניין רב. הוא היה אחד האסירים שהועברו לכוכב העונשין, בלי ספק, אולם כנראה חזר למוטב, או שהאיכויות שלו היו מספקות כדי שהספרן יאמץ אותו לעוזרו. הוא

נראה כחסר גיל, ועיניו נראו פיקחיות וערניות. לא היה שיער על ראשו וסנטרו וגרוננו היו נעדרי זקן. בגדיו נראו מוזרים, מחומר גמיש ואחיד שלא הכירו את טיבו. "ומה שמך?" שאל מגירבו. "ידוע לנו שאתה הספרן של כוכב העונשין." "השם שלי... הוא מספר... ולכן תוכלו להמשיך לכנות אותי 'הספרן'." "המקומיים מכנים אותו 'המכשף' מפני ש... מפני שאינם יכולים להבין חלקים רבים ממעשיו," אמר באס.

מגירבו פנה אל סום. "סום, אני יכול לבקש ממך דבר מה?" "כן," השיבה. "לאחר ששמעתי את ההסבר של הספרן, הבנתי שמה שמנסים לעשות לך אינו נובע מרוע לב או אכזריות, אלא זה טיבעם... יש סיכוי שתגני על עצמך באופן יותר... מתון? ... אולי רק להמם או להרדים אותם? אינני חושב שמגיע להם גזר דין מוות. את סבורה שתוכלי לעשות זאת?" "כן," השיבה קצרות. הספרן הביט בשניהם לסרוגין, והנהן לעצמו בשביעות רצון. "לי יש שאלה אליך, אורבון אוגדון," הקרינה מאריקה לכל הנוכחים בחדר. "לאן לקחת את סום, ומה אירע?"

אורבון אוגדון סיפר לכולם את מהלך ההתרחשויות. מאריקה הקשיבה בקשב רב לסיפור הצלחה של שי.מוי, ומשסיים המשיכה להקרין את השאלה שסיקרה אותה מאז פגשה את התאומים: "מה בדיוק גרם לך לגנוט לשם? איך ידעת מכאן ששי.מוי בסכנה?" "אינני יודע להשיב לך," ענה אורבון אוגדון. "לא הרגשתי מאומה, לא היתה לי שום תחושה ששי.מוי בסכנה. ראיתי מה אירע לסום, כאשר המקומי התנפל עליה, וחשבתי שדבר דומה עלול לקרות גם לשי.מוי במקום שהיא נמצאת. לכן קפצתי לשם לביקור קצרצר." מאריקה הנהנה ונדמה.

*

"היצור הזה עושה לי הרבה צרות." זו היתה התובנה שהתגבשה אצל זאקא-זורא לגבי אורבון אוגדון. זה האחרון דילג ממקום למקום, הצליח לשמור על חיי קבוצת המורדים שלו, ולא נראה היה שניתן לעצור בעדו. זאקא-זורא לא הצליח לזהות שום נשק יעיל מולו. "נותר רק להשמיד כל מי שבא איתו במגע ואת כל מי שהוא מנסה להצילו." לשם כך נזקק למידע כמותי. הוא דרש משלושת מנהיגי הזוריאס להביא לו הערכות מספריות. כמה אסירים חיים בכוכב העונשין? כמה לטאות טורפות נמצאות בו בכל רגע נתון? כמה לטאות צמחוניות נמצאות בו בכל רגע נתון? הוא אסף את התשובות ומיצע את ההערכות. מספרם הכולל המוערך של כל האסירים האנושיים בכוכב העונשין נע בסביבות מאה אלף. מספרם הכולל המוערך של כל הלטאות טורפות הבשר בכוכב העונשין נע בסביבות ארבעים אלף. מספרם הכולל המוערך של כל הלטאות הצמחוניות נע בסביבות עשרים מיליון. ועד עתה גנטו לכוכב העונשין כשלושים אלף זוריאס. זאקא-זורא עדכן את ההוראות. אסור לאף זוריאס להסתובב לבדו, תמיד בשלישיות. כל זוריאס שומר על חבריו ומסייע להם כנגד חטיפות או שבי. כל זוריאס נלחם על חייו עד מוות. כל הזוריאס מחוייבים לחפש ולמצוא את קבוצת המורדים ולחסל אותה מיידית. קבוצת המורדים עלולה להפתיע, גם בזמן וגם במקום, ולכן יש להיות מוכנים תמיד לקרב. וכולם יחד צועדים למישור הענק, כדי להתלכד לצבא האדיר ביותר בפלנטה, כדי להביס את צבא האנשים. זאקא-זורא סיים בהוראה סודית לאחד החזירים, תייר חלל שסר לפקודתו: היה נכון להעביר בתוך גופך כמוסה של אמבת השטן, כאשר תקבל את הפקודה להעבירה למקום הנכון ובזמן הנכון.

אריץ, הווה

"אני מקווה שכולכם שמתם לב," מרקיואה השעין את סנטרו על שתי ידיו כאשר מרפקיו על השולחן, "מה זה יצור תבוני במיטבו. הוא הפגין הבנה יסודית ומעמיקה של האבולוציה על פי עקרונות הברירה הטבעית."

ארבעת הסטודנטים התקשו להבין על מה הפרופסור שלהם מלהג.

"מי יודע לפרש למה אני מתכוון?"

השתיקה היתה מביכה.

"תן לנו רמז," ביקשה ארבלה.

"אפשר גלגל הצלה?" ביקשה בריותיאה.

"אני מתכוון לדבריו של הספרן אל סום," סייע להם.

"על כך שלא החמיא לה על יופיה?" שאל גלוגאן.

"רק נס ימנע מכם להיכשל במבחן הגמר שאתן לכם," נאנח מרקיואה. "אני מתכוון להסבר שלו, מדוע

כל אחד שראה את סום רצה לאנוס אותה. וזה לא בגלל יופיה הרב, כמו שסברה בטעות. הסיבה הינה

אבולוציונית. כל אחד רצה להזדווג עימה מפני שבמעמקי המוח הקדום שלנו, זה שפוקד עלינו להתרבות,

הוא שאף לכך שבנותיו שלו תהיינה דומות לסום, וזאת כדי שבדור הבא, זכרים אחרים ירצו להתרבות עם

אחת שנראית כמו הבת שלה. זו הסיבה שאנחנו נמשכים מינית לבנות הזוג שלנו מלכתחילה!"

סקריואן נשא מבטו לעבר ארבלה.

"אני עדיין לא משוכנע שאני מעוניין שהבנות שלי יהיו דומות לארבלה," אמר בבת צחוק.

"ואני עדיין לא רוצה שהבנים שלי יהיו דומים לך!" התיזה כלפיו.

"אז אולי הגיע הזמן שתקבלו החלטות?" סנט בהם גלוגאן. "נראה לי שאתם סתם מבזבים זמן."

מרקיואה נראה משועשע מהאתנחתה הקלה. ארבלה הסמיקה קלות, והסיטה את מבטה הצידה

בהפגנתיות, תוך כדי ריפרוף בשיערה הגולש.

"אם לחזור לתוכנית הקרב של דרגיון ושאר החבורה, מה יש לכם להעיר על כך?" מרקיואה חזר

לתלם.

"אני מניח שהכל בלוף מהתחלה ועד הסוף, הכל הטעייה אסטרטגית," אמר גלוגאן.

"אתה טועה!" אמר מרקיואה להפתעת כולם. "זו היתה אסטרטגיה גאונית, אבל לא של דרגיון, אלא

של מגירבו. לדרגיון ולצוותו אין מושג בעצמם שזו הטעייה, הם סבורים בכל ליבם שזו התוכנית

הראשית. ולכן גם זאקא-זורא מאמין להם, ומכין את עצמו לתוכנית הזאת בדיוק. אין הטעייה טובה מזו,

כאשר יש צד משוטה, המאמין באמת ובתמים שמה שהוא מתכנן זו התוכנית האמיתית!"

"רעיון יפה," הודה סקריואן. "דרך אגב, המספרים של זאקא זורא היו נכונים?"

מרקיואה גירד בפדחתו. "הם קצת שונים מההערכות של הספרנים. היו רק כשישים אלף עבריינים

בכוכב העונשין דאז, ואילו דינוזאורים צמחוניים היו בסביבות שלושים מיליון, ואולי יותר. אבל כפי

שאתם מבינים, לא היתה בשלב הזה חשיבות עליונה למספרים המדויקים."

"יש לי בשלב הזה תהיות לגבי דרגיון," אמר סקריואן. "האם השאלות שהוא שואל בוקעות מגרונו

שלו או ממוחו של זאקא-זורא?"

"את זה אינני יודע עד היום," השיב מרקיואה, "אבל זה לא שינה במאומה לכאן או לכאן."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

"אמור לי," פנה מגירבו אל הספרן, "כאשר פגשת בנו אמרת שהמתנת לנו זמן רב. אתה יכול

להרחיב?"

הספרן עצם את עיניו.

"המתנתי לכם אותו פרק זמן שהשקעתם כדי להגיע אלי. אולם היות ואתם האורחים שלי, מן הראוי

שאתן לכם לספר לי מדוע טרחתם לבוא למעוני."

מגירבו שקל בדעתו כיצד להתחיל, אולם לחרדתו סום החליטה להתערב.

"אנחנו רוצים שתספר לנו מי האויב שלנו, ואיפה הוא נמצא. אורבון אוגדון יקח אותי אליו ואני אערוף

את ראשו."

ליבו של מגירבו החסיר פעימה. לא היה לו מושג כיצד יגיב הספרן על הבוטות והישירות של סום, אולם חששו התפוגג במהרה. נראה היה ששפתיו של המארח התעגלו בקצותיהם, אולי כך מחייכים אצל בני המין הזה.

"הלוחמת הצעירה והנועזת שלכם... ניחנה במידה מועטה מאוד של סבלנות," ציין הספרן בעודו מביט אל מגירבו.

"לשם מה לחכות ולאבד זמן?" שאלה, "בני אנוש מתים. תן לי לחסל אותו ולסיים את כל זה."

הספרן נראה במצוקה. "הייתי מאושר אם זה היה כל כך פשוט..." נאנח.

מגירבו החליט להתערב. "סום, לדעתי עלינו להניח לספרן לסייע לנו בקצב שלו," העיר.

"אכן, לא נוכל להקדים את המאוחר," הסכים הספרן.

סום נשכה את שפתיה. כל תקוותיה לסיים את הפרשה ברגע אחד התנפצו. בקושי רב החניקה מענה חריף שעמד על קצה לשונה, אולם היא כיבדה את מגירבו וחשה כי גם הספרן ראוי להערכה, והבליגה.

"אני סבור שתחילה עלינו לתאם את הידע שלנו לגבי המצב," אמר מגירבו. "נראה לי שאנחנו יודעים

מה מתרחש בפלנטה הזאת, ומה מתרחש בפלנטות שמהם באנו."

באס התערב. "כן, אנחנו יודעים היטב מה קורה בעידן האחרון בכל היקום ובפלנטות שלכם. ואנחנו נשמח לשמוע מכם מה אתם יודעים, כדי שנוכל להבין איזה ידע חסר לכם. וקיימת גם האפשרות שאתם

תוכלו לסייע לנו בדברים חדשים שאנו לא מכירים."

"איך אתה מציע שנעשה זאת?" שאל מגירבו.

"תשאלו אותנו שאלות ככל שתמצאו לנכון," השיב באס.

"יפה, יפה," שיבח מגירבו. "מאריקה, את רוצה לפתוח? אולי תציגי את עצמכם, מאין הגעתם."

"זה ידוע לנו," אמר באס, "אורחינו הנאורים הגיעו מהפלנטה הרביעית המקיפה את כוכב אמאראא."

"מה קרה אצלנו?" הקרינה מאריקה.

"השתלט עליכם כובש מקומי," אמר הספרן.

"איך זה קרה?" הקרינה מאריקה, "איך הקופים הנחותים האלה למדו לדבר? איך הם למדו להיזהר

מהאש? ואיך זה קרה בזמן כה קצר?"

"השתלט עליהם כובש זר," אמר הספרן.

"מיהו הכובש הזר הזה?" שאל מגירבו.

"גם אנו הספרנים איננו יודעים מיהו ומה טיבו, אולם זה לא מנע מאיתנו לכנות אותו בשם 'זאקא-

זורא'."

"זאקא-זורא?" שאל מגירבו, "זה שמו של האויב שלנו?"

"איך הוא השתלט עליהם?" הקרינה מאריקה.

"איפה הוא נמצא?" התעניינה סום.

"אט אט..." לאט הספרן.

"ככה בחרנו לכנות את האויב של היקום," חש באס לעזרה, "הוא השתלט בדרך כלשהי על מינים

שונים בדרגת התפתחות בינונית בפלנטות השונות, הכפיף אותם לרצונו, וגרם להם לשעבד את המינים

המפותחים ביותר. אין אנו יודעים מדוע עשה זאת. אין אנו יודעים כיצד עשה זאת. ולשאלתך, סום, אין

אנו יודעים היכן הוא נמצא. אנו יודעים היכן הוא לא נמצא... הוא לא נמצא בכל אותן פלנטות שאנו

מכירים, שבני אנוש יכולים להתקיים בהם."

באס סיים, ומגירבו שקע בהרהורים.

"אם כך, הוא נמצא בכוכב או בפלנטה שהגישה שלנו לשם בלתי אפשרית..." הרהר בקול רם.

"ככה זה נראה," הודה באס.

"ומדובר בישות בלתי מוכרת לכם בשום צורה ואופן," המשיך מגירבו.

באס הגיע בראשו לחיוב.

"וזה מקשה עלינו להבין מה המניעים שלו," הוסיף מגירבו. "למעשה, לא נוכל להבין מהן המטרות

שלו."

באס הנהן שנית.

מגירבו פנה אל סום, "המשמעות היא, שהסכינים שלך לא יוכלו לסייע בפתרון הבעיה, סום."

מבטה של סום היה קפוא. היא לא העלתה בדעתה שיש משהו ביקום שהיא לא מסוגלת לקטול. שדה

המערכה השתנה. היא חשה כיצד השליטה שלה במצב הולכת וקורסת במהירות. היא לא אהבה מצבים

כאלה. לרגע נזכרה כיצד היתה חסרת אונים בכוכב החי. שוב יגזר עליה להיות חסרת אונים?

גם מוחם של מגירבו, מאריקה ואראו עבדו בעומס רב מן הרגיל. אם כך, אם גם הספרן אינו יודע פרטים כה רבים, כיצד מתקדמים מכאן? מאריקה חשבה על משהו. "עדיין יש איזו נקודת השקה בין העולם של זאקא-זורא לעולמות שלנו", הקרינה. "הוא מצליח מהמקום שהוא נמצא להשפיע על יצורים במקומות שלנו." "אכן", אישר הספרן. "יש לכם רעיון איך אנחנו יכולים להתקדם במצב הזה?" הקרינה. הן הספרן והן עוזרו נדמו, והרכינו ראשם לעבר הקרקע. מאריקה פנתה אל מגירבו. "אולי תספר להם על הרעיונות שלך", הקרינה. הספרן נשא את מבטו. "נשמח לשמוע." מגירבו הישיר מבטו לעבר הספרן. "אנחנו מבקשים לפעול בשני נתיבים נפרדים. נתיב אחד יהיה מאבק בזאקא-זורא. נתיב שני יהיה להכין את כוכב העונשין לקלוט את כל הפליטים שישדרו בשלושת הפלנטות שלנו שעוברים כל העת תהליך נורא של השמדה שיטתית." הספרן הנהן. "כדי להכין את הפלנטה הזאת לחיים, צוות אחד שלנו יקים צבא מאוחד של בני האנוש הנמצאים כאן, שילחם בצבא הזוריאס ושאר בעלי החיים המסכנים אותנו. במידה וננצח במלחמה הזאת, יהיה סיכוי טוב לתרבויות שלנו לעבור לכאן ולהמשיך להתקיים." גם באס הצטרף להינהון. "איך אתם מתכוונים להתגבר על חיות הטרף?" שאל. "בעזרת האמצעים שיעמדו לרשותינו", נענה מגירבו. "קו קו סו, אחד החיילים שלי הינו איש טכני מעולה. הוא יוכל להכשיר אנשי מקצוע מקומיים שייצרו כלי נשק מתאימים למלחמה בחיות הטרף. אין לנו הרבה בחירות. נצטרך להרוג את כל הלטאות הטורפות ואת כל הזוריאס עד האחרון שבהם, לפני שנוכל להתיישב במקום הזה בביטחה." הספרן ובאס החליפו ביניהם מבט ממושך. "ואיזה רעיון יש לכם בכדי למגר את זאקא-זורא?" המשיך באס לחקור. "זה יהיה קצת יותר מסובך", הודה מגירבו, "קיווינו שאתם תוכלו לסייע לנו בכך." "יש לנו כמה רעיונות ראשוניים", הקרינה מאריקה, "נוכל ללכוד זוריאס ולחקור אותו. ננסה לחלץ ממנו מידע, ואולי להבין איך אותו זאקא-זורא שולט בו." "טוב... טוב..." הספרן הגיב כאשר עיניו עצומות למחצה. "אני אוכל לבצע כמה בדיקות נוספות", התערב אורבון אוגדון, "ואשמח לשתף אתכם בממצאים." "יפה. עשה זאת", אמר הספרן. "יש לי שאלה נוספת לגבי המקומיים", המשיך מגירבו, "מאיזו דמות הם פוחדים? כדי שנוכל לנוע בעמק הזה ללא צורך להתעמת עם הילידים." "הם פוחדים מהספרן..." אמר באס. "הם לא חוששים ממני... הם מעריצים אותי", מילמל הספרן. אורבון אוגדון השתנה לפתע לתדמית הספרן. הספרן עצמו פער את עיניו לרווחה בראותו את עצמו בדייקנות מפתיעה. גם חדי העין היו מתקשים להבחין בין הספרן האמיתי לכפילו. "כן, ככה תוכלו לנוע באזור ללא חשש", הבטיח באס. אורבון אוגדון חזר לתדמיתו המקורית. "אני אעזוב אתכם לפעילות בקבוצה השניה, עד לשקיעה הבאה", אמר. ונעלם. הספרן העביר את מבטו לעוזרו. "ישות מעניינת ביותר", פלט.

פלנטת 'אראמור' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

"איפה יש עדיין ספרנים חיים?" זו היתה הברקה רגעית של הנמר בעל שיני החרב. הוא היה מופקד לחקור את עוזר הספרן החי האחרון שהיה ידוע לזאקא-זורא. עד עתה חקר אותו על כל ידיעותיו. האיש האומלל גילה להם כל מה שידע. משקלו פחת למחצית. גופו היה מעוטר בצלקות, חתכים פתוחים וחבורות כחולות. הגרוע מכל היה הנמק

שהחל לכלות את רגלו, לאחר שהנמר נגס בה לפני מספר ימים וקטע את כל כף הרגל. עוזר הספרן ידע שסופו קרב.

ואז נצנץ הרעיון במוחו של הזוריאס. זאקא-זורא יהיה גאה בו, אם ישיג את המידע הזה. המנהיג שלו ייחס חשיבות מירבית לחיסול כל הספרנים, שמשום מה הטרידו אותו מאוד. אולי יש ספרן נוסף המסתתר היכן שהוא?

העוזר שתק. אולי לא ידע, אולי החליט לנצור את המידע הזה בקרבו. הנחקר לא ענה מייד 'לא יודע'... אז יש צורך ללחוץ לקבל תשובה!

הנמר קרב אל רגלו השנייה, הבריאה של השבוי האומלל. בנגיסה אחת קטע את כף רגלו השנייה, ונשמע קול פיצוץ העצם שהתערבב עם זעקות הכאב של האיש, וקילוח הדם שפרץ מהרגל המקוטעת.

"הספרן... האחרון..." גנח האיש, מנסה לעצור את זרימת הדם באמצעות ידיו, "חי..."

"איפה?" שאג הנמר, וקירב את מלתעותיו לגולגלתו של האיש.

"תהרוג אותי... אני... לא... יכול... לסבול... יותר..." לחש האיש.

"איפה?" שאג הנמר שנית.

"בכוכב... העונשין..."

הנמר נעל את הלסת האדירה על צווארו של הנחקר האומלל, והעניק לו את מיתת החסד.

מוח העל מריזדלבו 11 קלט מייד את המסר.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

שטח הנחיתה של הזוריאס המה בעלי חיים. תיירי החלל שעמדו לרשותו של זאקא-זורא עבדו ללא הפסק ודילגו בין הפלנטות, מביאים איתם נמרים, דובים וגורילות. גם הלטאות הטורפות, שהצטרפו לאחרונה לצבאו של שליטם מהפלנטה המרוחקת ריזדלבו 11, סיפקו מזון לכל הצבא האדיר בדרך מקורית. הם הובילו עדר של לטאות ענק צמחוניות אל המחנה, ושם קטלו אותם ובשרם שימש להזנת הנמרים והדובים. הגורילות הצמחוניות דאגו להזין את עצמם על ידי הצמחים והעצים הרבים שהיו פזורים בשטח וורג, בו-וור ופוראדור שהו כל העת על שן סלע בולטת, והיו טרודים במתן הוראות לאלפי הזוריאס שמילאו את השטח שלמרגלות ההרים הקרים, שם פעל בסיס הקליטה של הגונטים. חלקם הגדול של בעלי החיים הממושמים כבר החלו לנוע לעבר המקום הקרוי 'העשבים הירוקים שאין להם סוף'.

וורג קיבל מסר מידי מזאקא-זורא, לחיפוש וחיסול הספרן החי כאן, בפלנטה הזאת, בעדיפות עליונה. הוא העביר הוראות לשלוח פלוגות חיפוש, שיחקרו את המקומיים ויגלו היכן הוא נמצא, ושם בוודאי ימצאו ארבעת המורדים הנותרים. יש לקטול את כולם מייד עם גלויים.

לפתע הזדעזעו כל שלושת המנהיגים, ואיתם שומרי הראש שלהם. בסמוך מאוד לוורג הופיעה פתאום דמות של ישות בלתי מוכרת, עמומה כערפל דחוס, בתדמית של בעל חיים לא מוכר. ולא זו בלבד, אלא מול העיניים הנדהמות שלהם, הישות פשטה צורה ולבשה צורה חדשה, וזה לחלוטין לוורג! שני נמרים זהים לחלוטין, עד כי הנוכחים התקשו להבדיל ביניהם... ואז השתנתה צורתו של היצור לפוראדור, הגורילה האיתמנית, ובפעם השלישית היצור השתנה לבו-וור, דוב האש החסון והמוצק... ואז חזרה הדמות לצורתה הראשונית בו הופיעה.

שומר ראשו של וורג הסתער על האורח הבלתי קרוא, אולם חלף דרכו כשם שחלף דרך הרוח. דוב נוסף הסתער על אורבון אוגדון, וניסה לשסף בכפו האדירה של ראשו של האורח הבלתי קרוא - אולם הראש של היצור נעלם, טפריו של הדוב חלפו באוויר הריק ואחר שב ראשו של היצור למקומו הקודם. גם אחת הגורילות ניסתה לחבק את היצור, אולם זה התמסמס ונעלם ושב לחיים צמוד לוורג.

וורג פלט שאגת חימה מלועו. כעת אורבון אוגדון לבש שוב את דמותו של וורג, וקרב אליו לאיטו, ראש אל ראש... וורג חשף את מלתעותיו וניביו הארוכים ונגס לשווא בדמות המתעתעת. אולם הדמות לא נבהלה ולא נסוגה לאחור... היא המשיכה להתקרב אל וורג - והחלה לחזור לתוכו... וורג השתולל, התפתל, התנער, אולם היצור המוזר המשיך לחזור לתוכו עד שנבלע בו כליל. כעת התאחדו ליצור יחיד. הזוריאס אשר הקיפו אותו לא ידעו איך להגיב. לאחר זמן מה החל היצור התמהוני לצאת מגופו של מנהיגם. היצור הפך את עצמו לדוב האש, ואז קרב לאיטו לבו-וור, ונכנס לבקר בתוך גופו של מנהיג דובי האש. לבסוף זכה גם פוראדור, מנהיג הגורילות, לביקור כפוי מצד הישות הזרה הזאת.

אורבון אוגדון סיים לסקור את כל טריליוני התאים בגופם של שלושת מנהיגי הזוריאס, ושב ללבוש את דמותו המקורית. הוא קרב לוורג, והביט ממושכות לתוך עיניו. לאחר מכן סובב את מבטו לצדדים,

וסקר את כל מחנה הקליטה. כעת החל לרחף כלפי מעלה, לגובה של כשלושים רגליים, וסקר את כל המחנה מלמעלה. הוא הבחין בנתיב התנועה של מרבית בעלי החיים לכיוון המשטחים הגדולים ואז נעלם.

זאקא-זורא חש חסר אונים לראשונה בתולדותיו. אחד הסודות הכמוסים ביותר שלו נחשף, ולא היה דבר שיכול היה לעשות בנדון. אורבון אוגדון יודע כיצד הוא שולט בקלגסיו.

*

אורבון אוגדון, חמשת המורדים, גאבארא ועוזרו גומבה גנטו למרומי הגיבעה המשקיפה על 'העשבים הירוקים שאין להם סוף'.

כל השמונה סקרו במבטם את פני השטח. מצד שקיעת השמש נמתח מישור מוריק אל האופק שקצהו לא נראה, משובץ בפלגי מים מתנוצצים. המרחב העצום הזה היה מסוגל להכיל את כל בעלי החיים שנמצאים בכוכב העונשין, ללא צל של ספק. מצידה השני של הגיבעה, מצד זריחת השמש, פני השטח היו טרשיים, מתולולים, בקעות, ערוצי נחל ושפעת אגמים. "אנחנו נערך בצד הזריחה", אמר דרגיון. "נתחיל את הקרב עם שחר, אור השמש יהיה מאחורינו ויתן לנו יתרון."

גאבארא הסכים. "לאזור הזה יש יכולת גישה ממקומות מסתור רבים, וכן נתיבי נסיגה ומילוט. יש כאן מים וצל בשפע." "הלוחמים יערכו לקרב בין הגבעות הנמוכות מאחורי הגיבעה השלטת הזו", אמר טין לין, "בכל מקרה זו נקודת התצפית הטובה ביותר, ונצטרך להשתלט עליה כדי לנהל את הקרב." גאבארא הנהן. "זה מקום טוב. תאספו את כל הצבאות לכאן. אנחנו הראשונים שנוכל להגיע לכאן, וניאחז בגיבעה הזאת."

"נשלח את כולם לכאן", סיכם דרגיון. "נצטרך להשיג בדחיפות כלי נשק ומזון לכולם." גאבארא פנה לאורבון אוגדון. "תוכל להעביר את כל בני האנוש לכאן בגניטה?" אורבון אוגדון הניד בראשו. "יש מגבלה ליכולת שלי להעביר יצורים בגניטה בודדת. אני יכול להעביר חיה צמחונית גדולה אחת, או כשלושים בני אנוש בו זמנית. אינני יכול להעביר כלי נשק. כולם יאלצו להגיע לכאן בכוחות עצמם."

דרגיון פנה לפתע את אורבון אוגדון. "היכן נמצאים מגירבו ושאר המורדים?" אורבון אוגדון נעץ בו מבט. "בקצה האחר של היבשה. הם במקום מיסתור מהזוריאס, עד שאעביר אותם למקום המתאים בזמן המתאים לביצוע לכידה של אחד מהם. אינני יודע מה שמו של המקום." דרגיון השתק, וניכר היה שהתשובה סיפקה אותו. "לאן אתם רוצים להמשיך מכאן?" שאל גאבארא את דרגיון. "אני מציע להחזיר אותנו ל'ער העבריינים', המקום שממנו נמלטנו יחד עם סום", אמר טין לין. "יש שם קבוצה גדולה מאוד של שורדים, כולל בעלי מלאכה שקו קו סו יוכל להכשיר להתקנת כלי נשק." אורבון אוגדון הנהן.

"ואותנו החזר לבסיס שלנו", ביקש גאבארא.

אורבון אוגדון אפף את עצמו סביב גאבארא וגומבה, והשלושה נעלמו מפסגת הגיבעה. מקץ שלוש פעימות לב חזר. הוא עטף את עצמו בחמשת השורדים, והגיבעה נותרה מיוותמת ושלווה. רק עשבים ירוקים מרשרשים נעו ברוח. עננים אפורים החלו להמטיר זרזיפי גשם על משטחי העשב רחבי הידיים. אף יצור בעולם לא יכול היה לחזות מה שהיה עתיד להתרחש בדיוק במקום הזה.

*

באס הזמין את ארבעת המורדים להתלוות אליו לחדר הנוסף של בקתת הספרן. כאשר עברו את הסף, הוחשך החדר שעזבו והואר החדר השני. היה זה חדר ריבועי ריק, והם תהו לשם מה נוצר, אולם לא לזמן רב. הקרקע החלה לנוע מתחת לרגליהם... מגירבו החל להתנווד, ואראוו תמך בו בטרם נפל. קירות החדר נשארו במקומם, אולם קרקעית החדר החלה לרדת מטה, לתוך האדמה. לאחר שהקירות נעלמו מלמעלה, המתקן המוזר עצר.

אם כן, זה היה מקום מגוריו האמיתי של הספרן ועוזרו, בבטן האדמה!

"כאן אנחנו מוגנים מכל בעלי החיים שנמצאים בכוכב העונשין," הסביר באס. "אף יצור לא יכול להכנס לכאן בניגוד לרצוננו."

הם מצאו את עצמם באולם רחב ידיים. קירותיו היו עשויים מחומר מלאכותי, חלקים וישרים. אולם מה שריתק את ארבעת האורחים היו שפע המכונות, המכשירים והמתקנים הרבים שהיו מצויים לאורך הקירות. מעולם לא ראו חפצים כאלה בימי חייהם.

מאריקה קרבה אל אחד המתקנים, בערך בגודל שלה, שנראה בעל צורה מוזרה ביותר. הוא היה מורכב מחומרים רבים ושונים, והיו בו בליטות וגריעות וידיות וחריצים.

"מה זה?" הקרינה.

"זה מתקן שמציג לנו את המבנה הפנימי של החומרים שאנחנו חוקרים," אמר באס. "אנחנו צריכים לראות את החלקים היסודיים של החומר, והם כל כך קטנים, כך שלא ניתן לראותם ללא עזרת המתקן הזה."

"אתה יודע להשתמש במתקן הזה?" שאל מגירבו.

"כן. אולם רק הספרן מבין את הניתוח היסודי של החומרים השונים, הקשרים ביניהם והתכונות שלהם. הוא מומחה בתחום הזה."

"ומה זה?" שאל אראוו, על מתקן סמוך, שנראה גלילי ומוארך.

"המתקן הזה מספק לנו אנרגיה," אמר באס. "בעזרתו אנחנו יכולים להפעיל מתקנים רבים אחרים, כמו המכשיר הזה," הוא הצביע על מתקן סמוך שנראה היה כמו חדרון זעיר ומרובע, בעל כמה פתחים מוסתרים על ידי דלתות.

"מה עושה המכשיר הזה?" שאל מגירבו.

"הוא... בונה ומייצר לנו כל מה שאנחנו זקוקים לו," השיב באס. "אנחנו נותנים לו תוכנית לבנות משהו, והוא בונה אותו. אנחנו גם יכולים להכניס לו דוגמה למוצר קיים, והוא בונה עותק נוסף זהה לדוגמה."

סום קפצה ממקומה ואישוני עיניה התרחבו.

"מה? אפשר להכניס לכאן... סכין... והוא יעשה סכין נוספת?"

"זה בדיוק התפקיד של המכשיר הזה," אישר באס.

סום הוציאה את סכין הקריסטל שלה מתחת לבגדה. "אני רוצה שישה כאלה!" אמרה.

באס חיך. "בקשתך תתמלא." הוא נטל את הסכין מידה והכניס לתוך אחד מפתחי המתקן, וסגר את דלתו. ואחר מכן שינה מצב של כמה ידיות זעירות שהותקנו בדופן החיצוני, והמתקן החל להשמיע זימזום עמום וחדגוני.

"מתי זה יהיה מוכן?" הסתקרנה סום.

"זה לא יארך זמן רב," השיב באס.

סום לא זזה ולא נעה. היא מיאנה למוש מהמכונה שבלעה לה את החפץ שכה היה יקר לליבה. היא איבדה עניין במתקנים הנוספים שבאולם, בעוד שמגירבו, מאריקה ואראוו המשיכו לסייר ולחקור את באס לגבי טיבם ופעולתם. הספרן עצמו ליווה אותם מאחור, ללא אומר.

מאריקה סקרה במבטיה את שאר המכשירים והמתקנים שהיו צמודים לדפנות האולם.

"אתה ספרן," הקרינה למוחות כולם, "אך אינני רואה כאן ספרים..."

"הם נמצאים ממש כאן..." העיר הספרן.

"היכן בדיוק?"

באס ביקש ממנה לקום. הוא הצביע על הדופן הצמודה למתקן שהורידם אל בטן האדמה, ואמר לה להתקרב לשם. "את רואה שם ידית בולטת קטנה?"

"כן," הקרינה.

"אז בבקשה אחזי בה ומישכי אותה כלפי מטה," ביקש.

מאריקה משכה את הידית הקטנה כלפי מטה. קולות מוזרים של חריקות וזימזום של חלקים נשמעו, וכל החדר החל להשתנות... כל הכתלים החיצוניים החלו להסתובב על צירם, כאשר הם מתחילים להעלים את המכשירים והמכונות הצמודים להם, ולאיתם החלו להתגלות מדפי עץ ארוכים, מן המסד ועד לתקרת האולם, עמוסים במגילות מגולגלות של יריעות עור צהובות ודקיקות, וכן גווילי עור חומים שנערמו אחד מעל השני ונכרכו יחדיו בין שתי לוחות עץ דקות ושטוחות. מאות רבות של ספרים. כאשר הקירות סיימו להסתובב בדיוק מחצית הסיבוב, הם נעצרו והתקבעו במקומם, והרעשים פסקו.

סום איבדה את סבלנותה. "היי, מה קורה כאן, אני רוצה שתחזירו לי את המכשיר שבונה לי את הסכינים!" קצפה.

באס חייך וסימן למאריקה להחזיר את הידית למקומה הראשון. מאריקה עשתה כן, והכתלים שבו להסתובב ולהחזיר את המצב לקדמותו. סום קרבה אל המכונה שלה, והיטתה את אוזנה. "המכונה הפסיקה להשמיע רעש..." אמרה.

באס חש לעברה. "כן, היא סיימה את המלאכה," אמר. הוא פתח את דלת התא, והחזיר לה את הסכין שלה. ואז פתח דלת של תא סמוך, ועיניה של סום התנוצצו. היו שם חמישה סכיני קריסטאל, זהים לחלוטין לשלה! היא חטפה אותם בלהיטות ובחנה את חדות הלהבים. מצב רוחה נסק לגבהים שאיש לא הכיר אצלה. היא הביטה על סביבותיה, והבחינה בגזע עץ מעוגל ששימש כמושב, בקצה האולם, שעמד כעשרה צעדים ממנה. בידה הימנית אחזה בסכין. היא הניפה את ידה למעלה, והורידה אותה מטה תוך שחרור הסכין בעיתוי המדויק - וזה ננעץ בעוצמה בלב גזע העץ. סכין שני הופיע בידה הימנית. הפעם שיגרה את הסכין מלמטה כלפי מעלה, והוא ננעץ בכוח רב בגזע העץ סמוך מאוד לראשון. סכין נוסף הופיע בידה הימנית. כעת היא הצמידה את היד לכתף השמאלית שלה, ומשם בתנופה מעגלית השליכה את הסכין, שננעץ בטריקה סמוך מאוד לשניים הקודמים.

היא היתה מאושרת. "אני מוכנה לקרב," הודיעה. היא נגשה לחליץ את סכיניה ולהטמין אותם בבגדיה. מאחורי גבה נשמע קולו האיטי והצרוד של הספרן:

"הלוחמת הצעירה והנועזת ששה אלי קרב... צר לי..."

"מדוע צר לך?" שאל מגירבו.

"מפני שזו הדרך השגויה..." השיב הספרן. "עדיף למנוע את הקרב. וכאשר זה אינו מתאפשר, צריך

לחפש דרך לנצח באמצעות התבונה ולא הסכינים."

*

הספרן, עוזרו וארבעת המורדים ישבו על המושבים במרכז האולם הבנוי היטב מתחת לפני הקרקע. המורד החמישי, אורבון אורגדון ריחף במרכז האולם. הוא עדכן אותם בסיוור שערכו על הגיבעה בזירת הקרב המתוכנן. ברם, הם הביעו עניין רב יותר במסעו בתוך גופם של שלושת הזוריאס. סום הביעה קורת רוח מניסיונות הסרק של הקורבנות למנוע את הדבר מאורבון אורגדון, אולם הספרן התעניין מאוד בממצאים שגילה.

"לא מצאתי משהו חריג בתוך גופם פרט לדבר אחד. אצל שלושתם זיהיתי חומר זר בראשם, כמוהו לא מצאתי אצל אף יצור חי אחר שהעברתי בגניטה."

"היכן בדיוק מצאת את הגופים הזרים האלה?" שאל הספרן.

"במרכז ראשם. אצל הזוריאס מאראמור, הוא נמצא בדיוק בין שתי אוזניו. אצל הזוריאס מאמארארא, בדיוק במרכז שבין שני חצאי המוח. אצל הזוריאס מפלנטת התאומים זה ממוקם בדיוק במרכז הגולגולת. לאחר מכן נכנסתי לעוד זוריאס שהחלו לנוע באלפיהם לעבר 'העשבים הירוקים שאין להם סוף', וגיליתי את הגוף הזר הזה אצל האחרים בדיוק באותם מקומות."

"מה טיבו של החומר הזר הזה?" המשיך הספרן לחקור.

"אינני יודע, אני יכול רק לתאר את מה שחשתי. הוא זעיר מאוד, לא תוכלו לראותו בעיניכם. והוא

קשה כמו... הסכין של סום. יתכן שהוא עשוי מחומר דומה לזה של הסכין שלה."

"המממ..." מלמל הספרן ושקע בהירהורים.

"נצטרך לבדוק את החומר הזה במכשיר שלנו," אמר באס.

"אינני מבינה מה הבעיה," הביעה סום את תמיהתה, "אורבון אורגדון יעביר את אראו ואתי לשם,

נערוף שלושה ראשים של כל אחד מהזוריאס ונביא לכאן."

"ומה יקרה אם הזוריאס יערפו את הראשים שלכם?" שאל באס.

"איך זה יכול להיות?" השתוממה סום.

"אלה לא בני אנוש שמנסים להרע לך, סום," אמר מגירבו, "את מומחית גדולה בקטילת אנשים. כאן

אנחנו מדברים על חיות טרף איומות ותבוניות, שאין לך ניסיון בהריגתם. והם עלולים לעשות לך מה

שאת מתכננת לעשות להם. לא נוכל להרשות לזה לקרות."

"מה?" סום הזעיפה את גבותיה. "אתה לא יודע על מה אתה מדבר. שלחו אותי לבד. אני אביא לכם

שלושה ראשים של זוריאס ומתנה נוספת, גם ראש של חייט הטרף הגדולה ביותר בכוכב העונשין."

הספרן עיפעה. באס בקושי ניסה להסתיר חיוך.

"טוב שלוחמת כמוך נמצאת במחנה שלנו ולא של האויבים שלנו," העיר.

"אני מבטיח לך שעוד נשתמש ביכולות המדהימות שלך, סום," אמר מגירבו בקול מרצה, "בבקשה התאזרי בסבלנות."

מאריקה פנתה לפתע אל אורבון אוגדון.

"אם אתה יכול להיכנס לתוך גופם של הזוריאס, אתה יכול גם להעביר אותם לאן שאתה בוחר בניגוד לרצונם?" הקרינה.

"כמובן," השיב.

"ואתה יכול להשאיר אותם באמצע הדרך, כמו שתיירי החלל עושים לנאורים באמאראא?"

"כמובן," השיב.

"אני מחפשת דרך להפסיק את הקטל שמתחולל כל העת בעם שלי," הקרינה, "אולי תוכל להגיע אל המנהיגים, ולאיים עליהם שאם לא יחדלו להרוג את אנשי, אתה תעשה להם אותו דבר?"

הספרן התבונן במאריקה.

"מהלך מעניין..." פלט.

"ואולי לבצע הדגמה על ידי חיסול כמה גורילות," הוסיף מגירבו. "זארא-זורא יצטרך להשתכנע שאתה גם מסוגל לממש את האיום שלך, והוא לא יכול למנוע זאת."

"אולי תעביר את כל הזוריאס בבת אחת," הציעה סום.

"אני יכול להעביר כמה עשרות זוריאס בקפיצה אחת ולא יותר," הגיב אורבון אוגדון.

"אני סבור שיש לנסות את הרעיון של מאריקה," אמר מגירבו. "אין לנו מה להפסיד. אם הרעיון יכשל, נישאר באותו מצב. אם הרעיון יצליח, הרי שזהו הישג גדול לנאורים ולנו."

"אעשה זאת." אורבון אוגדון פנה לעבר הספרן. "אולם יש דבר נוסף שעליכם לדעת. לזאקא-זורא נודע שבכוכב העונשין יש ספרן חי. הוא שולח קבוצות מובחרות של הזוריאס שלו לחפש אותך ולהרוג אותך."

הספרן ועוזרו הצליבו מבטים.

"הנחנו שזה יקרה," הגיב באס.

"נצטרך לחשוב על דרך להגן עליכם, או למלט אתכם," אמר מגירבו.

"לא יהיה בכך צורך..." ענה באס, "יש לנו יכולת... להגן על עצמנו."

"זה יארך זמן מה, הם עדיין לא יודעים היכן אתה מתגורר," הוסיף אורבון אוגדון. "וגם אם יגלו, אתה רחוק מרחק רב מהמחנה שלהם."

"למרחק אין משמעות כאשר החזירים שלו יכולים להביא לכאן בגניטה את הזוריאס," הפטיר מגירבו.

"מדוע הספרנים בפלנטות האחרות לא הצליחו להגן על עצמם?" הקרינה מאריקה.

"שאלה טובה..." מלמל הספרן, "כל הגנה מתפתחת בהתאם לאיום בסביבת הגידול הטבעית... לספרנים האחרים לא היו איומים במקומות שבהם חיו, ולכן כאשר הופיע איום חדש במפתיע, כמו שליחיו של זאקא-זורא או אמבת השטן, לא היה ביכולתם להספיק לפתח הגנה יעילה. רק המצב שלי היה חריג, ולכן יש ביכולתי להגן על עצמי כנגד האיומים שקיימים בפלנטה הזאת."

"נרחיב על זה בבוא הזמן המתאים," הבטיח באס. "תחילה אני מציע למצות את המהלך של מידה כנגד מידה."

"במהלך הזה גם נבחן את האפשרות לנהל דו שיח עם זאקא-זורא, אולי אפשר להגיע להסכמות עם האויב מן הסוג הזה," אמר מגירבו.

אורבון אוגדון נפרד מהם וגנט.

*

זאקא-זורא שידר מסר למוחם של וורג, פוראדור ובו-וור. "הורו לזוריאס להרוג כל בן אנוש בכוכב העונשין! הורו לתיירי החלל להפסיק להעביר את הזוריאס לבסיס שלכם ולהעבירם היישר לגיבעה שהמורדים סיירו בה, שיתפשו עמדות בכל הדרכים המובילות אליה ולא יאפשרו לאף יצור אנוש להתקרב למישור הגדול! גם אתם צריכים לעבור מייד לגיבעה הזאת ולנהל משם את ההכנות לקרב!"

וורג הורה לאחד מעוזריו להעביר את ההוראה לתיירי החלל, להקצות שלושה מהם להעברה מיידית של שלושת המנהיגים אל הגיבעה.

לפתע משהו השתבש... היצור הערפילי הופיע שנית מול וורג. הוא צעד כמה פסיעות והתייצב במרחק נגיעה משיניו האמתניות של הנמר הנושף. מנהיגי הזוריאס צפו ביקור נוסף, אל נכון, מפני ששני דובים

אחזו בשני לפידי אש ששלפו ממדורה שבערה דרך קבע בסמוך, והסתערו על אורבון אוגדון כאשר הם משפכים את גופו בתנועות שתי וערב בלהבות האש.

אורבון אוגדון המתין בסבלנות עד אשר יווכחו באווילות מעשה הסרק הזה. האש חלפה בגופו כמה פעמים, וגזעי הלפידים הותירו אחריהם שובלים של גיצים ועשן אפור ותו לא. לאחר כמה ניסיונות נפל כאלה, סימן בו-וור לדובי האש להתרחק.

"סיימתם? טוב מאוד. כעת נוכל לגשת לעניין," התז אורבון אוגדון לעבר וורג. "אמור לזאקא-זורא להפסיק מייד את הטבח שמתבצע על ידי תיירי החלל בנאורים באמאראא 4."

"אתה מעז לאיים עלינו?" נהם וורג.

"התכוונתי מייד, בלי הבלים מיותרים," קולו היה תקיף ובוטח בעצמו.

"ואם נתעלם ממך, מה יקרה?" גרגר בו-וור בחוסר שקט.

אורבון אוגדון הביט בו, ואחרי כן פנה לפוראדור. "הזוריאס שלך הורגים את הנאורים. אתה אחראי לטבח הזה. פקדתם על תיירי החלל להשאיר אותם באמצע הדרך. אם זאקא-זורא לא יורה מייד להפסיק את ההרג הזה, אעשה לכם בדיוק אותו דבר."

בו-וור נהם בזעם. וורג שאג. פוראדור הזדקף, אגרף את כפותיו והלם בעוצמה על חזהו. שני קופי ענק שעמדו בסמוך, קרבו אליו.

"זאקא-זורא שמח להכיר את השם שקבעתם לו, ומציע לך לחזור למקום שממנו באת ולהשאיר שם," אמר וורג.

"לא הבנתם את דברי, אולי תבינו בדרך אחרת." אורבון אוגדון עטף את עצמו בשלושת הגורילות, וארבעתם נעלמו מן המקום. לא חלפה פעימת לב בודדת, והוא שב לבדו.

"איפה הם?" שאג וורג.

"השאירתי אותם באמצע הדרך, בדיוק כפי שאתם עושים לנאורים."

"עוד פעם אחת אתה עושה זאת, אני מביא לכאן את אמבת השטן!" פלט וורג בזעם.

"אני אעביר גם אותה מכאן ואשאיר אותה באמצע הדרך," אמר אורבון אוגדון.

"לא תוכל להזיז אותה, היא תכיל את כל הזוריאס שלי. אתה לא מסוגל להעביר יצור כל כך גדול," סינן וורג.

"אבל אתה לא תזכה לבדוק את הטענה הזאת, כי הקפיצה הבאה שלי תהיה אתך!" הסביר אורבון אוגדון. "אני מבטיח להשאיר אותך בדיוק במקום שתיירי החלל משאירים את הנאורים."

"לא תוכל להעביר אותי לעולם," הכריז וורג. "זאקא-זורא ישאר לעד ומעתה ישלוח בל הזוריאס ישירות, ללא מתווכים ושליחים."

אלו היו מילותיו האחרונות כיצור חי. משהו מרחוק דומם את מוחו ואת מוח בו-וור. שני מנהיגי הזוריאס צנחו מתים לרגליו של אורבון אוגדון.

*

באותו רגע קיבלו החזירים של זאקא-זורא שדר למוחם להעביר עוד עשרות מוקדים של אמבת השטן לכל מרכזי האוכלוסיה באמאראא 4, באראמור ובירח 100111010.1110011.

בכוכב העונשין, הוא שידר למוחות כל הזוריאס המקומיים, מקרב הלטאות הטורפות, להפסיק לטרוף את הצמחוניים ולהוביל את כולם בעדרים למישור הענק. הוא פסח רק על לטאות הענק החיות בנהרות ובאגמים, אלה שגופם מעוטר בקשקשים כהים וקשים, ומלתעותיהם האדירות יכולות לנגוס בכל יצור חי ולקרוע אותו לנתחי בשר ולפצח את עצמותיו. הם היו איטיים מדי, וזאקא-זורא לא רצה שיעכבו את תוכניותיו.

מאריקה קלטה את כל מהלך הדברים בזמן שהם התרחשו. תוכניתה נכשלה, ואולי אף תרמה להחרפת מצב בני עמה. היא עצמה את עיניה בחוסר אונים מתסכל.

מגירבו שם לב לשינוי במצב רוחה. "קרה משהו?" שאל.

"הרעיון שלי נכשל," הקרינה למוחות עמיתיה, "זאקא-זורא עצמו חיסל את המפקדים הבכירים שלו."

*

אורבון אוגדון ביצע עוד גניטת ביניים, בטרם שב אל מעונו של הספרן. הוא חזר אל גאבארא. זה האחרון שמע בפנים מכורכמים על כך שזאקא-זורא שואב את כל המידע מדרגיון ללא ידיעתו, ועל כן כל התוכנית שסיכמו עימו בטלה ומבוטלת ועליו ועל אנשיו לשכוח כל מה שנקלט באוזניו של דרגיון. ואז אורבון אוגדון שיטח באוזני גאבארא את תוכנית הקרב החלופית. זו שתפתיע את האויב האמיתי. אורבון אוגדון הבטיח שיעשה כן לכל קבוצה וקבוצה לאחר שדרגיון יעזוב אותה. או אז שב בגניטה למעון הספרן. גאבארא פנה לגומבה. "הבא לכאן את כל הלוחמים."

ארץ, הווה

"זה נראה מאבק טוטאלי," אמר סקריואן, "זאקא-זורא לא יכנע לעולם, וילך עד הסוף. סוף הסיפור יכול להיות או ניצחון מוחלט או תבוסה מוחלטת."

"נראה לי שההחלטה האחרונה של זאקא-זורא הצילה את כל התנינים," אמרה בריותיאה, "משהו רע מאוד יקרה לכל שאר הדינוזאורים."

"זה כבר קרה," הזכיר לה סקריואן, "מה שנותר לנו לגלות זה איך זה קרה."

"כנראה שזאקא-זורא הפך את כולם לאמבת השטן," הציעה ארבלה.

"אם כך, לאן אמבת השטן נעלמה?" שאלה בריותיאה.

"כנראה היא הפכה לנפט," אמר סקריואן. "היום תדלקתי את האופנוע שלי במה שהיה פעם דינוזאור, או אמבת השטן."

"אולי הספרן עשה איזה הוקוס פוקוס," אמר גלוגאן. "הוא יודע יותר ממה שהוא מגלה, ואנחנו לא מכירים עדיין את כל היכולות שלו."

"אולי המטאור שכולם מדברים עליו, הגיע בדיוק בזמן?" הרהרה בריותיאה בקול רם, "או שהספרן עזר למטאור להגיע בדיוק בזמן..."

"לדעתי המשגר הבריוני יכנס בקרוב לתמונה," אמר סקריואן. "כמו שצ'קוב לימד אותנו, אם מופיע אקדח במערכה הראשונה של ההצגה, הוא חייב לירות עד סוף המערכה האחרונה."

מרקיואה היה שעון לאחר במושב, וליטף מדי פעם את זקנו הלבן. הוא נראה כנהנה מכל רגע, מהדיון הער של תלמידיו.

"זה הזמן לערוך לכם בוחן פתע," קטע אותם.

"בוחן?" תמהה ארבלה.

"אתה מתכוון ברצינות?" השתוממה בריותיאה.

"בוודאי," הרציץ מרקיואה, "צריך לראות מה ההתקדמות שלכם באמצע הסימסטר..."

"זה יהיה חלק מהציון הסופי?" תהה סקריואן.

"להוציא דפים וכלי כתיבה?" השתאה גלוגאן.

"הרגעו בבקשה," היסה אותם, "אני רוצה רק לשאול אתכם שאלה אחת... ותוכלו לחשוב עליה ביחד... משהו בקשר להערה שהעיר הספרן. הוא טען שהוא מסוגל להגן על עצמו מפני הזוריאס. כזכור לכם, מאריקה שאלה אותו מדוע הספרנים האחרים לא הצליחו להגן על עצמם. זוכרים מה היתה תשובתו?"

"בוודאי שזוכרים," הגיב סקריואן, "ההגנה מתפתחת בצמידות לסכנה. אף אחד לא מפתח כלי נשק אם אין שום איום כנגדו."

"נכון," אישר מרקיואה. "אתם יכולים לתת דוגמאות מהטבע?"

"בלי סוף," השתחצן סקריואן. "כאשר התפתחו טורפים בעלי מלתעות, לנטרפים התפתחו קרניים להגנה עצמית. ראינו את זה מהדינוזאורים ועד ליונקים של ימינו. יש מאות אסטרטגיות הגנה, אם לא אלפים. הקיפודים פיתחו קוצים; האנטילופות מהירות ריצה; הארנבים פיצו על הטריפה בריבוי יתר; אפשר להמשיך כך לגבי כל טרף."

"נכון, ומה לגבי עצים וצמחים?"

"אותו דבר. החל מגודל פיזי, דרך כימיקלים שונים, קוצים, ועד סימביוזה עם נמלים שיגנו על הצמח."

"יפה. ואיך העצים והצמחים יכולים להתגונן מפני המצ'טות?"

המענה התמהמה.

"הם לא יכולים", השיב לסקריוואן לאחר זמן מה. "לא נגד המצ'טות, לא נגד גרזנים וכמובן לא נגד משורר שרשרת ממונע."

"אכן, תשובה נכונה," אישר מרקיוואה. "המצ'טה נחשבת למלכת הג'ונגל. היא מכניעה כל גזע, ענף, שיח וצמח. אולם נשאלת השאלה מדוע לא התפתחה בעולם הצומח שום הגנה יעילה כנגד המצ'טה?"

"הסיבה היא תקופת הזמן," אמר סקריואן. "אם נחזור למלתעות ולקרניים להגנה, הם התפתחו במקביל בתוך כמה מיליוני שנים. העצים, הצמחים וכל בעלי החיים מעולם לא נתקלו במהלך האבולוציה שלהם בלהב מושחז העשוי פלדה, ולכן לא פיתחו כנגדו שום אמצעי הגנה. הסכין המלאכותית הופיעה בעולם הטבעי בין לילה, ולכן לא היה מספיק זמן לפתח הגנה כלשהי כנגדה."

"תשובה מדויקת," הסכים סקריואן. "והספרן, ששהה על הירח אירופה של צדק, ונאלץ לפתח את כלי הנשק שלו כנגד כל האיומים האפשריים שידע על קיומם בכדור הארץ, בעיקר כנגד הדינוזאורים טורפי הבשר כמובן, זכה מן ההפקר גם בנשק יעיל כנגד כל צבא החיות האינטליגנטיות של זאקא-זורא. זו היתה סיבת הביטחון העצמי שלו, שלא להגדיר את זה כשאננות מסוכנות..."

"אתה רומז שהוא טעה? מה יקרה לו?" שאלה ארבלה בדאגה. היא אהבה סוריקטות באופן כללי, ואת הספרן הישיש באופן פרטי.

"הוא רומז שאסור לעולם לזלזל באויבים," התערב גלוגאן בשיחה. "וגם אם המשגר הבריוני ימצא כיעיל כנגד הזוריאס, הרי כנגד זאקא-זורא עצמו הוא חסר תועלת לחלוטין."

"יש בזה היגיון, מן הסתם," אמר סקריואן, "אבל מצד שני, זה יכול לשמש כחרב פיפיות כנגד זאקא-זורא עצמו. גם הוא תוצר אבולוציוני של כמה מאות מיליוני שנים, ואם יצליחו למצוא נשק חדש מולו, הוא יהיה חסר אונים כנגדו."

"יפה, יפה..." מילמל מרקיוואה.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

מאריקה תהתה האם תוכל לכסות שני נושאים שעניינו אותה במיוחד בשאלה יחידה. הנושא הראשון היה, מהי חידתו של אורבון אוגדון? ממה הוא עשוי, וכיצד הוא עושה את כל פעולותיו. הנושא השני היה, מהו תחום ידיעותיו של הספרן. עד להיכן משתרעת ידיעותו.

"אני סקרנית לדעת האם אתה יודע מה טיבו של אורבון אוגדון?" בהיעדרו של אורבון אוגדון, הקרינה לכולם, אך כיוונה למוחו של הספרן.

"אינני יודע," השיב הספרן.

"אינך מומחה בתחומים האלה?"

הספרן הביט בה בריכוז. היא ראויה לתשובה מעמיקה, הוא לא יוכל לפטור אותה בלא כלום.

"אני מומחה בתכונות של החומרים שאנו עשויים מהם, גם אם הם קטנים מאוד. כאלה שאני יכול לראות אותם רק בעזרת המכשירים שלי. כאלה שעשויים מצירופים של חלקיקים יסודיים. אני יודע כיצד החומרים האלה מתנהגים ומה התכונות שלהם. אולם אורבון אוגדון עשוי מחלקיקי יסוד כה זעירים, שהתכונות שלהם וההתנהגות שלהם שונים במהותם. חלה עליהם מערכת של כללים וחוקים שאינני בקיא בהם."

מאריקה התאכזבה. אולי הוא לא יוכל לעזור להם להביס את זאקא-זורא, אחרי ככלות הכל. לה ולכל הצוות לא היה סיכוי להבין מול מה הם מתמודדים, והספרן היה תקוותם האחרונה.

מגירבו חש במצוקתה ונחלץ לעזרתה. "אורבון אוגדון וכל החידות שלו עומדים לרשותנו, למאבק בזאקא-זורא. אני משוכנע שגם הידע של הספרן יסייע לנו להביס את האויב המוזר הזה, שעשוי מחומר שהוא יוכל לנתח את מהותו."

"אני רוצה לשמוע מהספרן שזה יצור שאני אוכל לנעוץ בו את הסכינים שלי," התערבה סום.

באס חיד. "עדיין מוקדם לבשר על כך," העיר.

אורבון אוגדון הופיע.

"קרה משהו מעניין לצוות שלנו ביער האסירים," אמר, "אנחנו צריכים להתאחד כדי לדון בעניין.

אעביר את כולנו לשם."

"במה מדובר?" שאל מגירבו. "אולי יש מקום לשתף גם את הספרן ואת באס?"

"אין לי בעיה להעביר גם אותם איתנו, אם הם מעוניינים. העברתי את הצוות לאותו אזור שסום התגוררה בו, כדי לאסוף שם את כל השורדים. דרגיון וטין לין החלו להיפגש עם המנהיגים המקומיים. קו

קו סו יצר מגע עם הנפחים המקומיים, והם יצאו לסייר באזור שבו כורים את העפרות שמהן יוצקים את החרבות. התאומים הרחיקו קצת בסיור שלהם, ונתקלו בתגלית שיכולה להתברר כבעלת חשיבות גדולה עבורנו.

"מה הם גילו?" הקרין אראוו.

"מן הראוי שנגיע לשם בדחיפות," השיב אורבון אוגדון. "אנחנו מפסידים כאן זמן יקר, ועלולים לאבד את ההזדמנות."

מגירבו הביט אל הספרן. "אתם מעוניינים לבוא עמנו?"

"אני אשאר במעוני," הפטיר הספרן. הוא נשא מבטו אל באס. "הייתי מעדיף שגם באס ישאר עמדי."

אינני סבור שזה המועד המתאים לגלות לזאקא-זורא שפגשתם אותנו."

באס פנה אל אורבון אוגדון. "צפוי להיות כאן ארוע אלים כלשהו?"

"לא. זה מפגש של מחשבות."

באס פנה אל סום. "אם כך, מוטב שתשאירי כאן את חמשת הסכינים... החברים שלך יתקשו להבין איך מסכין בודד שבלט בחגורתך נולדו עוד חמישה... אל דאגה, הם יוחזרו לידיך כאשר תשובי לכאן." סום לא אבתה להיפרד מסכיניה. בחוסר רצון חלצה מבגדיה את חמשת הסכינים והפקידה אותם בידי באס. "והם עדיין לא צריכים להכיר את השם 'זאקא-זורא'," הפטיר. אורבון אוגדון עטף את החבורה וגנט. הספרן קם ממקום מושבו באיטיות ופסע לתוך חדר נוסף בירכתי האולם ונעלם בתוכו.

*

עשרת המורדים הונחתו ביער האסירים, באזור התגלית של התאומים. בלב החורשה נכבש שביל רחב ידיים, שנתהווה על ידי מעבר תדיר של בעלי החיים הגדולים ביותר. השביל חצה את החורש לכיוון אגם קטן, שניקז לעצמו כמה פלגי מים מהגבעות הרחוקות.

דרגיון שמח מאוד למפגש עם מגירבו, וטין לין וקו סו התרגשו למראה סום. הם סיפרו לה על ההשלכות של מעשה הצלת שי. מוי על לוחמי ההרים. אלה האחרונים החלו להעריך את התאומים ובכלל את כל חמשת האורחים כמו גם את אורבון אוגדון הפלאי, שהיה נשגב מבינתם. דרגיון דיווח למגירבו על הצלחתו אצל גאבארא, והתאכזב לשמוע שעד כה לא היו לקבוצה של מגירבו הישגים מהותיים כלשהם.

"באיזה מקום אתם נמצאים?" שאל דרגיון את מגירבו.

"אינני יודע לתאר אותו," ענה מגירבו, "אורבון אוגדון העביר אותנו לקצה המרוחק של היבשת."

"אנחנו מגיעים," דיווח שו.בי, "זה קרה כאן מעבר לעיקול."

השביל החום והבוצי היה כעת טבול בשלוליות דם, עדות לקרב שהתחולל במקום לפני זמן לא רב. גופתו של הנמר בעל שיני החרב היתה מרוטשת לחלוטין, קרבי וואבריו קרועים מגופו ורובם חסרים, מאחר ונאכלו על ידי הטורף שלו. לא הרחק משם שכב דוב אש, גופו נראה שלם אך מצולק ופגוע, וראשו פתוח ומדמם. אולם הוא היה עדין חי. ליבו פעם, ועין אחת היתה פקוחה. עצמות גפיו היו מרוסקות ולא היה ביכולתו לנוע או לזוז.

נראה היה שרק הקוף המגודל ניצל מן הטבח. כאשר הטורף היה עסוק בשני קורבנותיו, הצליח לחמוק בעזרת טיפוסו בהול על העצים, וכך נמלט בעור שיניו.

"ולחשוב שזמן קצר לפני זה, עברנו על השביל הזה לכיוון ההוא..." סיפרה שי. מוי בהתרגשות. "היינו

כל כך קרובים גם לזוריאס וגם לטורף הענק..."

"שמענו את הכל מרחוק," המשיך שו.בי, "ואז כאשר חזרנו לכאן, גילינו את זה."

הדוב הגוסס היה מונח למרגלותיהם. אורבון אוגדון הפך עצמו לעננה מפוזרת, וחדר לתוך ראשו של הדוב, ומקץ זמן קצר יצא החוצה וחזר לדמותו הקודמת.

"הוא נמצא בהכרה, אפשר לחקור אותו," הודיע.

דרגיון נשא מבטו אל מגירבו. "אינני חושב שיש טעם לחקור אותו. מי ששולט בו יוכל לדעת כל מה שיקרה כאן."

"זה יתכן כמובן, אך אני לא סבור כך," השיב אורבון אוגדון. "הזוריאס שנמלט בוודאי דיווח ששני שותפיו נטרפו ואינם בחיים."

"אולם הפצוע הזה יכול לשדר למנהיג שלו מה מצבו ומה עובר עליו, תוך כדי החקירה," המשיך

דרגיון.

"אינני חושב שגם הטענה הזאת נכונה. מוחו נפגע חלקית, הוא אינו יכול לדבר וכנראה גם לא לשדר למנהיג שלו דבר."

"אז איך אתה מתכוון לחקור אותו?" הקשה דרגיון.

"אולי מאריקה ואראוו יצליחו לקלוט מסרים ממוחו," הציע אורבון אוגדון. "בכל מקרה אין לנו מה להפסיד, זה הדבר היחיד שיש לנו כרגע על הפרק."

"כבר ניסיתי לעשות זאת," התערבה מאריקה, "הוא אינו מתכוון לשתף פעולה."

"אם כך, חזרנו לנקודת המוצא," אמר דרגיון.

סום שלפה את הסכין. "תנו לי לסיים את זה," סיננה מבין שפתייה.

"סום...סום... בבקשה ממך, החזירי את הסכין למקומה..." ביקש מגירבו. "המצב כאן הרבה יותר מורכב ממה שאת חושבת..."

"מה יכול להיות כאן מורכב?" השתוממה סום, "הזוריאס האלה מסתובבים כדי למצוא אותנו ולחסל אותנו, לא כן? ומלבד זה, אני רק הולכת לגאול אותו מיסוריו."

"המתני, סום," הקרין אראוו למוחות כולם, "אני מבקש מכם ללכת חזרה מעבר לעיקול. השאירו את שנינו לבדינו."

"כן, עשו זאת," הקרינה מאריקה, "אני ואראוו ננסה לחלץ ממנו מידע."

מגירבו הנהן בראשו, והחבורה פנתה לאחור. דרגיון רטן כי המהלך חסר תוחלת לדעתו, אולם מאחר והבחין כי נותר במיעוט וכל השאר משתפים פעולה עם הניסיון הזה, ויתר על התנגדותו והצטרף אליהם. החורשה היתה שקטה. אף טורף או בעל חיים כלשהו לא הפריע להם. גשם קל החל לטפטף, ומרחוק נראו ברקים ולאחריהם נשמעו רעמים.

קולות הרעם לא הצליחו לעמעם את הקולות שנשמעו על השביל מעבר לעיקול. נהמות הכאב של הדוב הפצוע נשמעו היטב בכל האזור. הנהמות הלכו וגברו, ותדירותם הלכה וגדלה. שי.מוי היתה מאושרת שהיא איננה נאלצת לראות את המחזה האיום הזה. ואולם מקץ זמן קצר שכחו הקולות. הדוב הפסיק לנהום, ולא היה ברור אם הוא בחר לשתף פעולה או מת.

התעלומה נפתרה לאחר זמן קצר. החבורה קיבלה מסר מוחי ממאריקה לחזור אל הזירה. "הוא סיפר לנו הכל," הקרינה.

"את תוכנית המלחמה של מנהיג הזוריאס?" חקר דרגיון.

"התוכנית המלאה. כמעט כל הזוריאס שנחתו בכוכב העונשין מתאחדים לצבא גדול, ונעים כעת בעדרים לשדה המערכה. ההפתעה היא, שהם מובילים איתם את כל מיליוני לטאות הענק הצמחוניות. הוא אמר שזה יהיה הקרב הגדול ביותר שיכול להיות בין בעלי החיים לבין בני האנוש, והם ירמסו אותנו, יטבחו בנו ולא ישאירו בחיים ולו אפילו יצור אחד. כולנו נמות במלחמה הזאת."

"איך בדיוק הם מובילים את אוכלי הצמחים?" שאל טין לין.

"הטורפים מקיפים אותם משלושה עברים, והם נדחקים לנוע רק לגבי הדרך הפנויה היחידה האפשרית מבחינתם. כך כמותם גדלה למספרים גדולים מעבר לכל הדמיון שלנו. הם יהיו הראשונים שידרסו את הלוחמים המורדים, ורק אחריהם יגיעו הזוריאס להשלים את הטבח."

"מתי הם יגיעו לשם?" שאל מגירבו.

"חלקם כבר נמצאים שם," הקרינה מאריקה, "החזירים הפסיקו להביא את הזוריאס החדשים

מהפלנטות לבסיס הנחיתה המקורי שלהם, וכעת הם מעבירים אותם ישירות לשדה הקרב. החוליות הראשונות תופסות נקודות שליטה במעברים ובנקיקים, וטומנות מארבים ללוחמים שלנו."

השתררה שתיקה ממושכת.

"יש כאן כמה וכמה שאלות שאפשר לחשוב עליהם," אמר מגירבו לבסוף. "ראשית, אנחנו צריכים

להבין האם היצור הזה אמר את האמת או שיקר. שנית, אנחנו צריכים לדעת האם הוא בכלל ידע את התוכנית האמיתית או שסיפרו לו על תוכנית שגויה, למקרה שיתפש ויחקר, או למקרה שיחליט לערוק לצד השני. שאלה נוספת היא, האם המנהיג של הזוריאס יודע על החקירה הזאת אם לאו. והבעיה האחרונה שאנחנו צריכים לדון בה, אולי כל הארוע הזה מבוים והתבצע במתכוון על ידי שליט הזוריאס, כדי להטעות אותנו ולהכניס לנו לראש תוכנית בדויה."

"לגבי השאלה הראשונה, אני משוכנעת שדיבר אמת," הקרינה מאריקה לכולם, "אינני מכירה יצור חי

שיכול לשרוד חקירה של אראוו מבלי לחלץ מעצמו את כל מה שהוא באמת יודע."

"זוהי הערכה בלבד," חיווה טין לין את דעתו, "את לא יכולה לבטח לדעת איך מתנהגת חיית טרף תחת חקירה, ובוודאי לא יצור שנשלט על ידי יצור עילאי אחר."

"לגבי כל השאלות, לדעתי אין לנו מושג מה התשובות הנכונות," אמר מגירבו, "אולם לא ביקשתי מכם לענות לי. לדעתי אין לנו כל צורך לדעת מהן התשובות הנכונות, מן הסיבה שכל התשובות האפשריות מובילות אותנו למסקנה אחת ויחידה."

"ומה?" שאל טין לין.

"אנחנו חייבים לשנות את התוכנית שלנו."

שוב השתררה אתנחתא.

"איך הגעת למסקנה הזאת?" שאל דרגיון.

"אני מנסה לנתח את המצב מנקודת מבטו של האויב שלנו. אותה ישות ששולטת בזוריאס לא יכולה לדעת מה אנחנו יודעים ומה איננו יודעים, או איך אנחנו ננתח את המידע, האם נאמין לדוב או שלא נאמין לו, או האם נחשוד שהוא מנסה להטעות אותנו. מאחר ואין לו מושג, לכן עליו להניח את האפשרות הגרועה ביותר מבחינתו - כלומר שאנו גילינו את תוכניתו, ולכן עליו להחליף אותה לאחרת. לכן אנו יכולים לקבוע בביטחון שמה שהדוב מסר לנו לא יתרחש בסופו של דבר."

הכל שקעו בהרהורים.

"אם כך, איזה שינוי אתה מציע לעשות בתיכנונים שלנו?" שאל דרגיון.

"בינתיים אנחנו רק מלכדים ומגבשים את הצבא שלנו, ויש להמשיך במלאכה הזאת," ענה מגירבו,

"וכאשר נשיג מידע נוסף נגבש תוכנית מלחמתית חדשה."

"עכשיו אני יכולה לחסל אותו?" התחננה סום.

טין לין לטש מבט בדוב הפגוע. "אין צורך, סום, זה ממילא יקרה בעוד זמן קצר."

אורבון אוגדון עטף את עצמו ברביעיה של מגירבו, וחמשת המורדים נעלמו מן המקום.

ארץ, הווה

"אני אהבתי את צורת המחשבה של מגירבו," אמר מרקיואה. "האיש היה ממזר לא קטן, ואני מעריך מאוד את התחבולות שלו ואת ראיית המצב הכוללת שהפגין."

"איזה תחבולות היו כאן, החמצתי משהו?" שאלה ארבלה.

"הוא ניתח די טוב את המצב מבחינת אסטרטגית," הסביר סקריואן.

"אבל איפה כאן התחבולות?" הקשתה ארבלה.

כולם נעצו מבטם במרקיואה.

"היו כאן גם הטעיה מבריקה וגם הסחת דעת מוצלחת," הסביר מרקיואה. "ניתוח המצב שלו היה הגיוני. בתנאים שהוא הציג, המסקנה שלו אכן היתה נכונה, שהאויב חייב לשנות טקטיקה. אולם הידיעה שכל מה שנאמר שם מועבר על ידי דרגיון לזאקא-זורא בזמן אמת, שיטתה בזאקא-זורא. אני רואה בעיני רוחי, שאם היו לזאקא-זורא ידיים, הוא היה מחכך אותם בהנאה, ואומר לעצמו: 'מה אתם יודעים! בני האנוש הטיפשים האלה משוכנעים שאני חייב להחליף תוכנית, ולכן אפתיע אותם, ואצמד לתוכנית המקורית שלי!' זה היה ניצול מיטבי של שתילת דיס-אינפומציה במוח העל של הגביש המפלצתי הזה."

"לא ידעתי שככה ראשי הצבא חושבים ומנתחים את המצב," אמרה בריותיאה. "זה נראה לי די

מסובך."

"בוודאי שצוותי חשיבה איסטרטגית עובדים כך בכל מקום ובכל עת," הסביר מרקיואה. "אחת

הדוגמאות המפורסמות התקיימה במלחמת העולם השנייה. אתם מכירים את הסיפור על פלישת הנאצים לצרפת?"

השתררה שתיקה מביכה. "בערך... לא לעומק. לא לקחתי את הקורס של ההיסטוריה הצבאית..."

מלמל סקריואן.

"אז אני אספר לכם," אמר מרקיואה. "תוכניתו המקורית של היטלר לפלוש לצרפת היתה דרך בלגיה.

את זה העריכו גם בעלות הברית, והציבו את צבאם באזור הגבול הבלגי. אבל קרה המקרה, בינואר

1940, ומטוס גרמני נחת נחיתת ריסוק בשטח בלגיה, ובמקרה אצל הקצין שהוטס במטוס הזה, היו

מסמכים שהכילו את כל התוכניות המבצעיות של הצבא הגרמני להתקפה של חזית המערב! זה היה נכס

מדהים שנפל כפרי בשל בידי המודיעין של בעלות הברית! והיה כתוב בתוכניות האלה, שחור על גבי לבן,

איך הגרמנים מתכוונים לכבוש את צרפת ושאר מערב אירופה דרך בלגיה.

"אבל כאן החלה חשיבה אסטרטגית אומללה, שגרמה נזק בל ישוער לבעלות הברית. נזק שהיה עשוי

לשנות את פני מלחמת העולם השנייה, אם הם היו קצת יותר נבונים... במודיעין של בעלות הברית לא

ידעו להעריך, האם נחיתת האונס היתה אמיתית עם תוכניות קרב אמיתיות, או שהייתה מבויימת כדי להטעות אותם עם תוכניות מזויפות? בנוסף, הם לא יכלו לדעת מה הגרמנים יודעים לגבי תאונת המטוס הזאת. האם המסמכים נתפשו ע"י ידי המודיעין של בעלות הברית אם לא? ואם נתפשו, איך המודיעין של בעלות הברית פירש את הממצאים, האם האמין שהם אמיתיים או הונאה? בקצרה, כל התשובות האפשריות היו מעורפלות, מכל כיוון ניתוח ומכל זווית ראייה.

"ומה בעלות הברית עשו? הם היו משוכנעים שפרשת המטוס היתה הונאה ולא שינו דבר, והתכוונו לפלישה דרך בלגיה, והשאירו שם את מרבית צבאם.

"בחשיבה בדיעבד, האסטרטגים המערביים היו צריכים לחשוב, מה הגרמנים יעשו לאחר מקרה המטוס? וכך להבין שהגרמנים יפרשו בהכרח את פרשת נחיתת האונס בפירוש הגרוע ביותר האפשרי מבחינתם - שהמערב יודע על תוכנית הפלישה - ולכן על הגרמנים לשנות את תוכניות המלחמה שלהם. וזה בדיוק מה שהגרמנים עשו - הכינו תוכנית חדשה לפלוש לצרפת דרך יער הארדנים. שם הם פגשו כוחות מדולדלים ביותר, שטפו את צרפת, וההמשך ידוע וכתוב בספרי ההיסטוריה."

"מדהים!" פלטה בריותיה.

"לא עלה בדעתי שהגרמנים היו חכמים יותר מבעלות הברית," אמרה ארבלה.

"הם לא היו יותר חכמים," קבע מרקיואה, "זה היה כשל נקודתי. בהמשך הדרך היו הרבה יותר הצלחות למודיעין הבריטי על פני הגרמני. גם היטלר התגלה כאיסטרטג גרוע מאוד, ורוב ההחלטות הצבאיות שלו היו טעויות חמורות. אבל אם נחזור לנושא שלנו, דרך החשיבה של מגירבו ממש מצאה חן בעיני."

"אתה דברת גם על הסחת דעת," הזכיר לו סקריואן.

"בוודאי. כל העסק הזה, של מלחמה וטקטיקה - היה הסחת דעת אחת גדולה, מבחינתו של מגירבו. הוא לא אהב מלחמות, לא קרבות ולא אלימות. אם זה היה תלוי בו, הוא היה מונע את כל המערכה הזאת, ומנסה לחסל אך ורק את הקודקוד, את זאקא-זורא. אני הייתי משווה אותו לצ'רצ'יל, שאמר פעם, 'תמיד עדיף בלה בלה מאשר בום בום בום'. מגירבו הצליח להסיח את דעתו של זאקא-זורא, ולהציב במקום הראשון את המלחמה הגדולה. כך התפנה לתכנן בחשאי ובלי לחץ את הפעילות האמיתית שלהם, להבין מה טיבו של האויב, מהי נקודת התורפה שלו, ואם זה אפשרי לשלוח לשם את סום והסכנים שלה. לגבי חיסולו של זאקא-זורא, לא היו למגירבו כל היסוסים או נקיפות מצפון, ללא ספק."

"אתה נשמע כמעריך גדול של מגירבו," העיר גלוגאן.

"אמת. האדם הזה מוצא חן בעיני, כי כך צריך לתכנן את העשייה. להגיע למטרות שלך ללא מלחמות וסכסוכים מיותרים, רק בכוחה של המחשבה והתבונה. לו אני במקומו, כך הייתי שואף לעשות את הדברים."

"יש לי שאלה בתחום הטכנולוגיה," שינה סקריואן נושא, "באיזה מתכת בדיוק השתמשו הנפחים והחרשים של התקופה ההיא?"

מרקיואה הרהר מעט בטרם ענה. "סופרי הכרוניקה שמו דגש על מהלך המאורעות, ופחות על טכנולוגיה, שלא עניינה אותם במיוחד. ולכן, מאחר ולא תיארנו ואף לא רמזו לגבי המוצרים הללו, קשה לנו לנתח באיזו מתכת בדיוק השתמשו. עולות על דעתי שלוש אפשרויות. הראשונה היא, שהם התבססו על נחושת. עופרות נחושת ירוקות נמצאו אז במקומות רבים, קל היה לגלות אותם, לכרות את העופרות, ולהשתמש בתנורים פשוטים כדי להתיך אותה וליצוק ממנה מוצרים. היות ומטרתם היתה להילחם ברקמות רכות של בעלי חיים, חוזקה של הנחושת עשוי היה להיות מספק.

"האפשרות השנייה היא הברונזה, אם אני מנסה להסיק מהעבר הקרוב שלנו, לפני כמה אלפי שנים.

כאשר מוסיפים לנחושת כמות מסוימת של בדיל, נוצרת הברונזה, שהיא מתאימה כבר לנשק יעיל.

הבעיה באפשרות הזאת, שהבדיל נמצא במקומות אחרים, ולעיתים מרוחקים מאוד, מעופרות הנחושת.

קשה להעלות על הדעת שהקדמונים ההם הצליחו למצוא בדיל, ולשנע אותו למרחקים ארוכים ללא

תחבורה מודרנית, ובסביבה שורצת דינוזאורים טורפים. לכן, לדעתי, הסבירות שהם יצקו חרבות

מברונזה נראית לי נמוכה מאוד. אולם בהחלט יתכן ובמצב הגיאולוגי של אז, נמצא הבדיל סמוך לנחושת, שאיפשר יציקות ברונזה.

"האפשרות השלישית, שהיא הטובה ביותר מבחינה טכנית, היא כמובן הברזל. הוא מצוי בכמויות

הגדולות ביותר על קליפת כדור הארץ. הבעיה בתרחיש הזה, שיש לבנות תנורים חמים במיוחד כדי

להתיך אותו לנוזל ולצקת לחרבות. לתנורים כאלה יש להזרים חמצן בכמויות גדולות, ויש לי ספק רב אם

הטכנולוגיה שלהם יכלה להתגבר על המכשול הזה, כך שבסיועם גם הסבירות לשימוש בברזל נראית לי

נמוכה.

"לגבי מתכות אחרות - יתכן כמובן, אך אינני יודע לתת לך תשובה שתניח את דעתי שלי, לא כל שכן את דעתך."

סקריואן הנהן.

"למה זה כל כך מעניין אותך?" חקרה ארבלה.

"אין לי תשובה מדויקת," השיב, "אבל יש משהו מיוחד בקשר שבין בני אדם לחרבות מתכת, שאני לא יודע לאפיין אותו, אולי כמו שיש קשר מיוחד בין בני האדם לכלבים, שגם אותו אינני מבין עד הסוף. לו אני הייתי שם, לצד קו קו סו, הייתי מרגיש טוב יותר אם הייתי מצוייד בחרב פלדה איכותית..."

"אני רואה שלא למדת כלום ממגירבו או ממרקיואה," נזפה בו, "תפסיק להעריץ את הקרבות והמלחמות, תתחיל לחשוב איך להשיג את המטרות שלך מבלי לריב עם אף אחד!"

סקריואן הנהן שנית. "הצדק עמך."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

החמישייה נחתה באותה קרחת יער מוכרת, הסמוכה למעונו של הספרן. ריח רענן של צמחיה לחה שרר במקום. זמזום חרקים ורחשי רמשים מתחת לרגליהם הרגיעו את חששותיהם ממפגש עם הילידים, שלא נראו באזור. למרות זאת, לא היה ספק בליבם שאלה נמצאים בסביבה, ואפילו לוטשים בהם מבטים מפוחדים ממקום מחבואם בינות לעצים ולצמחיה העבותה.

בלא אומר פנו החמישייה לעבר השביל אותו הכירו. אורבון ואוגדון הפך את עצמו לספרן, דמוי הסוריקטה הנמוכה, ועורר את התפעלות הרביעיה לגבי הדיוק המדהים בפרטי דמותו של הספרן המקורי. התחפושת נסבה ביטחון בלבם שהמסע הפעם יהיה חלק ונטול תקריות.

בעת החציה של קו העצים הראשון, התרחש משהו חריג מאחורי גבם. רעש רקיעות רגליים נוקשות נשמע, ובני החבורה הסבו מבטם לאחור. נשימתם נעתקה. תייר חלל הופיע בגניטה במרכז קרחת היער, מקום בו שהו הם עצמם לפני זמן קצרצר - יחד עם שלושה זוריאס אימתניים, נמר, דוב וגורילה. הם נחתו צמודים אחד לשני והיו עסוקים בעצמם, ואתנחתא זו הספיקה לחמשת המורדים להסתתר מאחורי קו העצים הראשון. מגירבו היה קצת איטי במהלך הזה, אולם אראוו משך אותו בכוח אחריו רק חלקיק של פעימת לב בטרם נתגלה על ידי הנמר בעל שיני החרב, שהיה העירני מכולם.

הנמר החל לגרגר בגרונו, ולפסוע בטפיפות בלתי נשמעות לעבר החבורה. סום כבר שלפה את סכינה והתכוננה להטלה קטלנית, אולם מאריקה הקרינה למוחה להמתין, מפני שהשותפים שלו פנו דווקא לכיוונים אחרים. גם הם חשו בדבר מה, שלא היה נהיר למורדים. תייר החלל נעלם בגניטה לסבב העברה נוסף, מן הסתם. הדוב ריחרח את האוויר ונהם נהימות קצרות ומהירות. הגורילה בחנה היטב את צמרות העצים. ניכר היה שהם עדיין לא גיבשו לעצמם נתיב התקדמות, או פעולה מתואמת אחרת כלשהי.

השניים היחידים שיכלו להעביר מסרים בדממה מוחלטת, היו מאריקה ואראוו, אולם זו היתה תקשורת חד כיוונית. סום רצתה להציע להם לנצל את ההזדמנות ולכרות את ראשי שלושת הזוריאס האלה, ולהביא את מה שנדרש לחקירותיו של הספרן, אולם למרות שניסתה לסמן להם במבטה על רצונה, נתקלה בסירוב. מאריקה ואראוו העדיפו לצאת לקרב בתנאים טובים יותר, כאשר הם יוזמים ולא נגררים לקרב בלתי צפוי.

סום התאכזבה, אולם התעשתה עד מהרה. גם היא היתה מעדיפה להילחם כאשר כל ששת סכיניה בחגורתה, ואראוו לא אבה לצאת לקרב ולסכן את מאריקה בעימות שלא ידע מה יהיו תוצאותיו. רק עתה הבינה, שלא רצוי לסכן גם את מגירבו בהרפתקה כזאת. בארועים אלימים רצוי להחביא את מגירבו בבטן האדמה, מוגן היטב בתוך מעונו של הספרן. היא השלימה עם הדחייה.

אולם הנמר הלך וקרר היישר אליהם. יתכן וחש בהם, אולי הריח את ריחם. עוד כעשרים צעדים יגיע אל העץ הראשון, מקום מסתורו של אראוו. סום עדין היתה דרוכה ונכונה להטלה. אולם לפתע ראתה משהו שגרם לה להחזיר את סכין הקריסטאל שלה לבגדה. צל נע על ענף נמוך בעץ סמוך. היא רכנה מטה, ואספה בידה גוש של אדמה בוצית, לשה ודחסה אותו בכף ידה לגוש מוצק, וכל העת לא הסירה את עיניה מן הנמר. להרף עין הוא הניע את ראשו לאחור כדי לוודא מה מצב שותפיו, וסום ניצלה את ההזדמנות. היא השליכה את הגוש המוצק שבידה אל הענף, כאילו הטילה לשם סכין. נשמע קול התפוקות קל. הנמר חזר מייד להביט אל קו העצים הראשון, וראה כיצד יליד מקומי נופל מהענף שעליו הסתתר.

הסביבה התעוררה לחיים בבת אחת. עשרות ילדים שהיו צופים במעשה במקום מחבואם, מאחורי העצים או על הענפים הנמוכים, החלו להרעיש, לצווח, להכות בידיהם על חזותיהם ולרקוע ברגליהם. הנמר סב לאחור וקרב לשני שותפיו. היליד שנפל מיהר להימלט לתוך סבך השיחים. שלושת הזוריאס לא דיברו ולא שוחחו בינם לבין עצמם. לא היה צורך בכך מאז חיסול מנהיגיהם. הם היו זאקא-זורא, הם היו עתה חלק מהרשת השלמה, של הגביש הגדול והתבוני ביקום, פני פלנטת ריזולבו 11.

המוח הענק הזה התעלם לחלוטין מהילידים המקומיים. המשימות של כל הצוותים שפוזרו בכל פינות כוכב העונשין היו חד משמעיות, למצוא את תשיעיית המורדים ולחסלם בעדיפות הראשונה, למצוא את הספרן ועוזרו ולחסלם בעדיפות שניה, ולמצוא משגר בריוני, יהיה הדבר הזה אשר יהא בעדיפות שלישית. לא היה להם כל רמז היכן לחפש, אולם היתה להם הוראה ברורה, לכל חוליה שנחתה היכן שנחתה: לנוע בכיוון מהלכה של השמש. זו היתה תוכניתו של זאקא-זורא, לחיפוש שיטתי ויסודי. למרבה המזל של חמשת המורדים הם פנו לכיוון הניצב לשביל שלהם, והחלו להתרחק מהם עד שחדרו למעבה היער.

אורבון אוגדון הורה להם להישאר במקומם, והפך לעננה אפורה, שהחלה לרחף מעלה עד שנעלמה מעיניהם. הוא פיזר את עצמו בכל המכתש הענק הזה, ואז אסף וליכד את חלקיקיו ונחת לייד ארבעת שותפיו.

"יש חוליות נוספות ביער הזה," דיווח להם, "אבל הדרך אל הספרן פנויה כעת." חמשת המורדים חזרו בצעדים חרישיים אל השביל לכיוון מעון הספרן. בינות העצים התנוצצו עיניים סקרניות רבות, שעקבו אחר כל צעד ושעל שלהם, עד אשר נבלעו בתוך ביקתת הספרן.

אורבון אוגדון נפרד מהם וגנט משם כאשר ירדו מתחת לפני הקרקע, למעונו המוגן של הספרן. מגירבו שמח למעט מנוחה לגופו היגע. סום היתה מאושרת כאשר התאחדה עם שאר הסכינים שלה. רק מצב רוחם של מאריקה ואראו היה עכור, עקב כשלונם להפסיק את הטבח שמתחולל בפלנטה שלהם. מגירבו עדכן את הספרן ואת באס אודות המפגש שלהם עם הדוב הפצוע וחקירתו. השאלה שריחפה בחלל החדר היתה מה יהיה צעדו הבא של זאקא-זורא. לאיום המפורש שהשמיע וורג, בטרם חוסל מרחוק, להביא לכאן מנה גדושה של אמבת השטן - לא היה כל מענה. זה הביך את מגירבו, שחש כי הסיכויים לנצח את הישות המפלצתית שעומדת מולם פוחתים והולכים. האויב הזה לא בוחל בשום אמצעי כדי לחסל את החיים על הפלנטות.

מגירבו הרהר כל העת בנקודה נוספת. איזו תועלת יכול להביא להם המפגש הזה עם הספרן? עד כה, ידע לספר להם רק על שמו של האויב שלהם, זאקא-זורא, דבר שלא תרם רבות לקידום המאבק בו, יהיה טיבו אשר יהיה. הוא חש שהספרן יכול לתרום הרבה יותר מכך, אולם הדבר משתהה ומתמהמה. מדוע? מפני מה הספרן ועוזרו אינם תורמים רעיונות ואינם יוזמים מהלכים? מאריקה קטעה את רצף מחשבותיו.

"סיפרת לנו שיש לך יכולת להגן על עצמך," הקרינה אל הספרן, "תוכל לספר לנו על כך? אנחנו לא רואים עליכם כלי נשק או יכולות לחימה כלשהן."

הספרן חייד. "אכן, אין לנו יכולות לחימה כמו של סום, או כל בעל חיים אחר," אמר. "בשרידה בטבע אנו חסרי אונים. אין לנו הגנה טבעית או כלי נשק טבעיים, כפי שאני רואה אצל מאריקה ואראו." "אתם סומכים רק על הסתתרות בתוך המבנה המוגן הזה?" שאלה סום.

"אנחנו סומכים גם על זה," התערב באס, "אף יצור לא יכול להיכנס לכאן בניגוד לרצוננו, גם לא זאקא-זורא וכל צבא הזוריאס שלו. ויש לנו יכולת להישאר כאן זמן רב." "גם?" שאל מגירבו, "על מה אתם סומכים בנוסף לכך?"

הספרן ובאס נעצו מבטים האחד בשני.

"הספרן ציין שאין לנו אמצעי הגנה טבעיים, אולם יש לנו מתקן הגנה מלאכותי," אמר באס.

מגירבו החליט שהגיע הזמן להעלות את המושג ששמעו מהתאומים.

"אתה מתכוון למשגר הבריוני?" שאל.

ארשת פניו של באס הביעה הפתעה מוחלטת. גם הספרן נשא מבטו אל מגירבו ובהה בו ממושכות בעיניו החומות.

"איך אתה מכיר את המושג הזה?" הקשה באס.

"שמענו את השם הזה מהתאומים," השיב מגירבו.

"ואיך בדיוק התאומים מכירים את המושג הזה?"

"הוריהם הינחו אותם לחפש את זה, זמן קצר שלפני שנמלטו מהירח שלהם לכאן."
הספרן ובאס נעצו מבט האחד בשני. "זה הגיע מהספרן של 100111010.1110011... פלט באס.
"אכן..." מלמל הספרן וחזר להשפיל את מבטו.

"אם כן, מהו הדבר הזה?" המשיך מגירבו.
הם התעלמו משאלתו. "זאקא-זורא שמע את השם הזה?" חקר באס.
"אנחנו חייבים להניח שכן. דרגיון שמע את המושג הזה יחד אתנו."
"המממ..." באס ליטף את סנטרו.
ארבעת המורדים המתינו בסבלנות. זה היה אמור להישמר על ידי השניים בסוד לעת עתה, אולם סודם נחשף לפני הזמן.

"זה כלי הנשק שלנו," הודה לבסוף באס, "זה כלי הנשק היחידי שברשותינו."
"מה טיבו?" שאל מגירבו. "יש לנו סיכוי להבין איך הוא פועל?"
באס הניד בראשו. "רק אם אתם מומחים בהבנת התכונות של החומרים הקטנים ביותר שקיימים
בטבע."

"ואיך מתפעלים אותו?" המשיך מגירבו.
"אני אלמד אתכם כאשר יגיע הזמן המתאים," אמר באס.
"אפשר לראות אותו?" הקרינה מאריקה.
"במועד מתאים."
אורבון אוגדון הופיע מאי שם.
"מה חדש?" שאל מגירבו.
"עוד ועוד חוליות של זוריאס מגיעות לכאן," דיווח, "בכל מקום משוטטים בשלשות ומחפשים אותנו."
סום הזדקפה, והביטה אל אראוו. "מה דעתך לצאת לסיור קטן בסביבה?" שאלה אותו.
מגירבו הביט בשניהם, כמו גם הספרן ועוזרו. אראוו מצידו המתין להכרעה של מאריקה בנושא.
"אני אבוא עמכם," הקרינה.

אראוו נרתע מרעיון. "אני מעדיף שתשארי כאן, מוגנת," הקריין, "אני עלול להיות עסוק מדי מכדי
לספק לך הגנה מושלמת."
מגירבו קימט את מצחו. משהו בהחלטה החפזה הזאת לא נראה לו חכם, אך לא מצא טיעוני נגד. היה
ברור לכולם שהשניים מתכננים לצוד ראשי זוריאס לבדיקתו של הספרן. אולם, האם הגיעה השעה
המתאימה לכך? ומן הצד השני - מתי תגיע השעה המתאימה באמת? הלוא הם ממתינים וממתינים, ויש
צורך להתקדם. ולכן נדם.

"אני אצא אתכם," החליט אורבון אוגדון, "במקרה של סכנת חיים אמלט אתכם למקום מבטחים."
"הבטח לי שתשמור על מאריקה מכל משמר," הקריין אראוו.
"בוודאי."

אורבון אוגדון יצא ראשון, חולף דרך הכותל הקשה והקר. רק אחרי כן באס העלה אותם באיטיות
לקומת הקרקע בעזרת אותו התקן בו ירדו. הם שמרו על דממה מוחלטת. הצצה מחוץ לביקתה לימדה
אותם שהאזור פנוי והם יצאו החוצה אל הטבע הפיראי שהקיף את הביקתה, אל משבי הרוחות שהניעו את
עלוות העצים, אל קולות צרצור של חרקים או חיפושיות, אל צווחות וקריאות של בעלי חיים מרוחקים
שהיו עסוקים בענייניהם. הגשם הזריפי חדל לטפטף ממעל, מה שעודד את רוחם. אף אחד מהם לא אבה
להילחם בגשם.

"אתה יכול לראות מלמעלה היכן הם נמצאים?" הקרינה מאריקה אל אורבון אוגדון.
"לא," השיב אוגדון בקול נמוך, "לא אוכל לראותם דרך סבך היער. אבל אוכל לדעת את
מיקומם בדרך אחרת."

"ששש..." היסטה אותם סום, "לא יהיה צורך... אני חושבת שאני שומעת אותם מתקרבים..."
השלושה מיהרו להסתתר מאחורי עצים רחבי גזע. אורבון אוגדון הפך את עצמו לחוטר של עץ המניץ
מתוך הגזע המשקיף על השביל. רחשי הקולות הלכו וגברו. מי שהיה אחראי לשאון הגובר היה רק הדוב,
שלא היה מורגל לנוע בין העצים. הנמר טופף בדממה חתולית מוחלטת, וגם הקוף כמעט ולא נשמע
בתנועתו. אולם הדוב רמס את השיחים ושבר ענפים בגמלוניות, והסגיר את מיקום החוליה כולה. מפעם
לפעם גם נהם נהימת זעף כאשר נפגע מקוצים או דרך על רמשים בעלי ארס.
המורדים המתינו בדממה ללא תנועה, עד אשר שלושת הזוריאס הופיעו על השביל, פוסעים היישר
לעברם. מאריקה חששה שסום תעשה משהו פזיז, והקרינה לה להמתין. אולם לא אחת כסום תקבל על
עצמה תוכנית קרב של אחרים. כאשר מרחקם של הזוריאס היה כעשרים צעדים ממנה, נשמעו שלוש

איוושות חרישיות באוויר, וקולות פקיקה של שלוש נעיצות עוקבות. בחפזונה ובלהיטותה לפעול, החטיאה במעט את כל שלושת הנקודות המדויקות שאליהם כיוונה. סכין אחד פגע בעין הימנית של הנמר, סכין שני ננעץ במצח של הגורילה, וסכין שלישי חדר מתחת לאוזנו של הדב. עוד בטרם קלטו שאר שותפיה מה התרחש, החלה מהומה במקום. שלושת החיות שנפגעו החלו לנהום ביסורים, אולם אף אחת לא קרסה ארצה. מאות בעלי כנף זעירים שמצאו מקום מנוחה או נחלה על הענפים פרשו כנפיים בבהלה ופרחו אל על בנחיל ענק. פציעתם השיטחית של הזוריאס איפשרה להם להמשיך ולהשיב מלחמה שעה. סום התעופפה באוויר, ונחתה על גבו של הדוב. בקור רוח שלפה את הסכין מתחת לאוזנו של הדוב והחלה לנסות ולחתוך את צווארו. הוא שאג וניסה לנער אותה מעליו, אך רגליה נכרכו סביב צווארו וגרונו בחוזקה. עורו היה עבה ונוקשה, והיא לא היתה מרוצה מהתקדמות החיתוך.

"אל תזוז!" צעקה עליו, "רק תסבול יותר!"

ברם, הדוב סירב לציית ורק הגביר את השתוללותו. היא נטלה את הסכין ונעצה אותו בעומק עינו האחת, ובתנועת נקיפה סיבובית מהירה השליכה את העין אל הקרקע. עינו השנייה הצטרפה לאחותה מיד לאחר מכן. כעת שינתה גישה, והחלה לחתוך את גרונו, שם היה עור דק ורך יותר. דם פרץ מגרונו במנות קצובות בהתאם לקצב פעימות ליבו.

לאראו ולמאריקה לא נותרו הרבה ברירות, אלא להצטרף לקרב. מצבה של הגורילה היה הגרוע מכולם, ואראו סימן למאריקה לטפל בה. היה בכך מן התבונה, מפני שמאריקה הטיבה להכיר את האויב הזה ולדעת את נקודות התורפה שלו. היא שלפה את טפריה החדים, זינקה לעברו והחלה לנעוץ אותם בעומק גרונו. הסכין הנעוץ במיצחו הטריף את הקוף, והוא ניסה לחלץ אותו מגופו, מה שאיפשר למאריקה לתקוף אותו ללא התנגדות יעילה.

"תנעצי את הסכין במצחו עמוק יותר!" צעקה סום, בעודה ממשיכה לחתוך את גרונו של הדוב. מאריקה קיבלה את עצתה. ביד אחת נעצה את טפריה בגרון, וביד השנייה הלמה על קת סכין הקריסטאל, להעמיק את חדירתו. עד מהרה הגורילה כשלה וכרעה על הקרקע.

אראו זינק אל הנמר מכיוון העין הפצועה. הנמר השואג ניסה לטלטלו, ואחר התהפך על הארץ כדי למעוך את אראו - אולם אראו כבר נצמד אל גבו של הנמר, וזרועותיו החסונות לפתו את גרונו בכל עוצמת קיבורת השרירים האדירה שלו. הנמר החל להיחנק מחוסר יכולת לנשום. הוא עדין ניסה לבצע תימרוני חמיקה אולם חניקתו של אראו היתה מושלמת. הוא פשוט סירב להרפות מקורבנו, למרות שטולטל כהוגן וספג חבטות אין ספור.

כל אותה עת הוא הביט אל מאריקה, לוודא שמצבה על העליונה. הדוב כרע ונפל ארצה, חצי מגרונו חתוך, כולל צינור הנשימה שלו, מה שגרם לחירחור נואש. הוא נוטרל וחדל להוות סכנה. אולם כעת מאריקה נקלעה למצוקה. הקוף הצליח לחלץ את הסכין ממיצחו והתחיל להתאושש... הוא הזדקף ונראה היה שזרועותיו עומדות לפגוע במאריקה - עם זה אראו וסום לא היו מוכנים להשלים. שניהם עזבו בו בזמן את הקורבנות שלהם. אראו זינק לעבר הקוף הענק, והצליח לבלום בידו את המכה שהקוף ניסה להנחית על מאריקה. ואז לפת את ידו של הקוף, אחז בה בחוזקה מעל פרק כף היד, הסתובב לאחור והניף את הקוף על מותנו. הקוף איבד שיווי משקל ונפל ארצה, כאשר אראו נופל עליו. כל אותה עת היתה סום אווזת בסכין נוסף, מחכה להזדמנות נאותה להטלה השנייה, הקטלנית. בפעם הזאת היא לא תחטיא. היא כעסה מאוד על עצמה בגין ההחטאות בגל הראשון, זה לא קרה לה בעבר. כעת המתינה לשעת כושר, בהם תפגע בקוף ולא בארו הרוכן מעליו.

עד מהרה נקרתה לה הזדמנות נוספת... הנמר שהשתחרר מחניקתו של אראו החל להתאושש... הוא נעמד על ארבעת רגליו וקימר את גבו לקראת ההסתערות על אראו. הטווח בינו לבין סום היה עתה חמישה צעדים בלבד. היא שיגרה את סכין הקריסטל בכל עוצמת ידה, היישר אל מוחו, בדיוק במקום שאהבה, בין העין לאוזן. הנמר קרס בו ברגע. כאשר סבה שנית לכיוון הקוף, ראתה כי שני שותפיה סיימו את המלאכה, הקוף היה מוטל מת.

סום אספה את כל סכיניה, ואז חזרה אל הדוב והמשיכה לנסר את צווארו. היא נתנה לכל אחד משני בעלי בריתה סכין, ואראו ומאריקה החלו לכרות את ראשם של שני הזוריאס האחרים. לא חלף זמן רב וכל אחד משלושת המורדים אחז מתחת לזרועו ראש כרות, כאשר קילוחי דם בוקעים מצווארם וצובעים את השביל באדום. למרבה מזלם החלו העננים האפורים להמטיר מים על ראשם. כאשר חזרו אל ביקתת הספרן היו ספוגים במים אך נקיים מדם. אורבון אוגדון גלש כהרגלו פנימה דרך הקיר, ולאחר זמן קצר פתח באס לאחרים את הפתח והוריד אותם. הם הניחו את מטענם על קרקע האולם.

"אם אתם צריכים עוד כמה ראשים, רק תגידו," אמרה סום.

מגירבו התחייך. "איזו טעות היתה להגלות אותך לכוכב העונשין... היינו צריכים למנות אותך לראש הצבא של אראמור..." הרהר בקול רם.

"הגיעה העת לעבוד", אמר הספרן לבאס, "מעתה זה החלק שלנו."
באס נראה מתלבט. "להכניס למכשיר ההזמיה את כל הגולגולת, או לעבוד רק על ריקמת המוח?" שאל.

"שני השלבים נכונים", הסביר הספרן. "תחילה נבדוק את הכל כמו שהגיע, ורק אחרי כן נסיר את עצם הגולגולת ונבודד את המוח. אסור לנו לאבד את העצמים הזרים, שעלולים להיות כה קטנים."
"אני מעביר אותם לשיטיפה ולייבוש", אמר באס. הוא נטל את שלושת הראשים הכרותים לחדר האחורי, ונשאר שם.

מגירבו היה שקוע בהירהורים. "מדוע לא העברת את כולם לאזור אחר, כדי שהקרב יערך הרחק מכאן?"

"זה לא היה מצליח", הסביר אורבון אוגדון, "זאקא-זורא היה הורג אותם שם, ולא הייתי מצליח להחזיר את הראשים הכרותים לכאן."

"אבל כעת חשפנו את מיקומינו", המשיך מגירבו, "זאקא-זורא יודע בדיוק מה התרחש והוא ישלח לכאן את כל הצבא שלו."

"נכון", אמר אורבון אוגדון. "זה היה קורה בכל מקרה, בכל קרב, בכל מקום. ידענו היטב שלא נוכל להסתתר ממנו לאורך זמן."

"ואם הם יגיעו לכאן, מה נעשה?" הקשה מגירבו.
"הם לא יוכלו להיכנס", אמר באס, "קירות המקום הזה עשויים מלוחות של חומר... הקשה ביותר שמוכר לנו. הם לא יצליחו לחדור דרכו, ואפילו לא לשרוט אותו."

"אני מסכים", אמר מגירבו, "אך אם הם לא יוכלו להיכנס, אנחנו לא נוכל לצאת..."
"אתה מפחית מהיכולות שלנו", אמר באס, ספק נעלב ספק בבת צחוק. "יש לנו דרך סודית שנוכל לצאת ממנה הרחק מכאן."

"כמה זמן נוכל להחזיק מעמד במצור?" המשיך מגירבו לחקור.

"אנחנו לא מוגבלים בזמן", הבטיח באס.

"ואם הם ישרפו את המקום? דובי האש שולטים באש."

"גם זה לא יועיל להם", התערב הספרן. "הסר דאגות מעל כתפך. הישות היחידה בעולם שיכולה להיכנס ולצאת מכאן כרצונה היא אורבון אוגדון."

אורבון אוגדון קיבל את עצתו של הספרן, וגלש החוצה. בתוך זמן קצר חזר.

"הם כבר כאן", הודיע, "כמה חוליות של זוריאס מקיפים כרגע את הביקתה מעלינו."

הם השתתקו והאזינו. לא היה מקום לספק: היללות, הנהמות והשאגות העידו שמהו לא טוב מתרחש בקומה מעליהם. נדמה היה להם, שהם שומעים גם תרועות קרב של לטאות טורפות.

*

הדיווח הבא של אורבון אוגדון היה צפוי. הוא יצא וחזר כרצונו. הוא התהלך והסתובב בין הזוריאס ועקב מקרוב אחר כל שלב של התנהגותם ומעשיהם. דובי האש הציתו לפידים, והבעירו את הביקתה של הספרן. את הקירות החרוכים והאודים המעשנים הפיצו הגורילות בבעיטות ומהלומות זרוע לכל עבר. לא נותר דבר מכל מה שראו על פני האדמה, פרט לקרחת יער קטנה ומפוייחת.

הספרן ועוזרו שמעו את הדיווח ונותרו שלוים, ללא סימני מצוקה או חרדה. עד כדי כך התעלמו מהמסרים החריפים של אורבון אוגדון, עד כי סבר שלא שמעו אותו או הבינו את משמעות דבריו. גם מגירבו, שחש מצוקה מהמתרחש, לא הבין את פשר התנהגותם.

"אתם מודעים למה שקורה למעלה?" שאל לבסוף.

"בוודאי", השיב הספרן, "אנו רואים הכל."

"רואים?" זקפה סום את אוזניה, "איך רואים?"

"יש לנו דרך לראות כל מה שמתרחש למעלה", אמר באס.

"אני רוצה לראות!" אמרה סום.

"קירבי לכאן, קירבו כולכם לכאן", הזמין אותם הספרן לאזור מושבו. הארבעה ניגשו לאן שסימן, ונדהמו לחזות בתמונה חיה על מקטע של הקיר שניצב מולו. כמה זוריאס היו באזור שהיה בעבר הקרוב ביקתתו של הספרן. באס נגע באיזו ידית קטנה לצד המסך, והתמונה הציגה כיוון אחר של הביקתה

החרבה, שעדיין העלתה עשן אפור. נראו שם לטאות טורפות חוזות בדומייה במעשה, לצד הנמרים. הם אפילו נראו משוחחים בינם לבין עצמם!

"מעולם לא ראיתי דבר כזה!" הכריזה סום.

"גם אני מעולם לא ראיתי לוחמת כמות, " החזיר לה באס, "וגם לא יצור כמו אורבון אוגדון, וגם לא אויב כמו זאקא-זורא. יש הרבה הפתעות בחיים שלנו."

"זה נראה שהולך להיות מצור ממושך עלינו, " אמר מגירבו, " הם רבים מדי... מעניין אם יש לכם דרך להיחלץ מהמצב הזה."

"לכמות האויבים אין שום משמעות לגבי תוצאת המלחמה, " העיר הספרן.

"אולי לגבי שיטות הלוחמה שלך, למרות שאתה בפירוש שוחר שלום, " המשיך מגירבו, "אולם כאן, בכוכב העונשין, פועלים כללים אחרים... יש כאן יותר מדי זוריאס וחיות טרף ופחות מדי בני אנוש. חוסר השיוויון הזה הינו בעל משמעות גדולה לגבי סיכויי הניצחון."

הספרן ובאס נעצו מבט ממושך האחד בשני. לאחר זמן ממושך הספרן נאנח והנהן.

"אם כך, הגיע הזמן לטיהור ראשון, " פלט בקול שקט.

באס קם ממקומו, פסע באיטיות לכיוון החדר השני ונבלע בתוכו. זמן מה חלף, והוא חזר לאולם הגדול. על גבו היתה צמודה תיבה מלבנית שחורה מוזרה למראה. היא היתה תלויה על שתי רצועות גמישות שהקיפו את כתפיו של באס. בצד התיבה היו כמה בליטות, ידיות, זיזים וחריצים, ששיוו לה מראה של מכונה מיוחדת ומסתורית. מן הצד השני של התיבה, השתלשל צינור עגול גמיש שהתחבר לצינור קשיח ומוארך, שהיה אחוז בידו הימנית של באס.

באס שלח את ידו השמאלית לאחור והזיז ידית קטנה בדופן התיבה. קול מוזר החל להישמע, גרגור עמום שהלך וגבר עד שהתייצב על רחש קבוע שמזכיר שאגה עמומה ומרוחקת של חיות טרף מיוחדת.

"מיפתח?" שאל באס.

"מלא, חצי המיספירה, " אמר הספרן.

"טווח?"

הספרן חשב מעט. "אלף צעדים."

באס כיוון את הצינור הקשיח כלפי התיקרה. הוא מדד את גובהו של הצינור לעומת גובהו של אראוו, וביקש מאראוו וממאריקה להתיישב על ספסלי העץ. "1, 2, 3, שיגור!" קרא בקול, ואז נגעה אצבעו בידית קטנה שהיתה קבועה בצינור עצמו.

המכשיר השמיע קול זמזום שקט ונמוך למשך חצי פעימת לב ונדם. שום דבר לא אירע מעבר לכך, להבנתם של חמשת המורדים.

"זה לא פעל, " רטנה סום.

באס הוריד את הצינור שבידו מטה, וכיבה את המכשיר. הרעש החרישי שבקע ממנו דעך לאיטו עד שדמם.

"לא פעל? בוודאי שפעל, " הגיב.

"אבל זה לא עשה כלום, " טענה.

"אז איך את מסבירה את זה שכל הזוריאס נעלמו?" שאל בחצי חיוך.

"נעלמו? איך נעלמו?" הקשתה. היא חזרה להציץ במסך הפלאי של הספרן. היא לא ראתה שם כל נפש חיה, ולא הבחינה בשום גופה מוטלת באזור.

"איך הם הספיקו לברוח כל כך מהר?" השתאתה.

אורבון אוגדון העביר את עצמו דרך תקרת האולם החוצה, וחזר לאחר זמן קצר.

"גם אני לא מצליח להבין, אין אף זוריאס למעלה בכל האזור. להיכן נמלטו כולם?"

"הם לא נמלטו, " אמר הספרן, "הם הפכו... לאבק. אבק כה דק שלא ניתן לראותו בעין."

"חזיתם כרגע בפעולתו של המשגר הבריוני, " הודיע באס, "טיהרנו את השטח בטווח של אלף צעדים מן המחסה שלנו מכל יצור חי."

הלסת של סום נשמטה. "הדבר הזה הרג את כל הזוריאס בבת אחת במרחק כל כך גדול?"

"כן, אפשר להגיד זאת גם כך. כל מה שהיה חי הושמד."

חמשת המורדים נעצו את מבטם במכשיר הפלאי הזה, המומים ונרעשים. נשק יעיל וקטלני מזה לא הוכר ולא נצפה מעולם. סום נטלה בידה את אחד מסכיניה, בהתה בו ממושכות, ואחר כך חזרה לבהות במשגר הבריוני, כאילו מנסה להשוות בין שני כלי הנשק.

"המכשיר הזה מתאים בדיוק לגב שלי!" ציינה, "תנו לי את זה, ואני אלך ואטהר את כל הזוריאס מכוכב העונשין!"

הספרן ובאס הצליחו בקושי להסתיר את חיוכיהם. ברם, מאריקה לא חייכה.
"ואיך נטהר את הזוריאס באמאראא 4?" הקרינה.
לשאלתה זו לא היה מענה בפי סום.
מאריקה הפנתה את מבטה לעבר אורבון אוגדון, והקרינה: "תוכל להעביר את המכשיר הזה לאמאראא?"
"לא."
מאריקה הפנתה את מבטה אל הספרן, והקרינה: "יש מכשיר כזה אצל הספרן שהיה באמאראא?"
הספרן הניד בראשו. "זה המכשיר היחיד הקיים ביקום כולו. לא היה צורך במכשיר כזה בשום מקום אחר, ולכן לא פותח ונבנה משהו דומה לו."
"אז מדוע בנית אותו?" הקריין אראוו.
"לשמור על עצמי מפני האיומים שקיימים כאן, בכוכב העונשין. וזו גם הסיבה שאין לו ערך כלשהו במאבק שלנו בזאקא-זורא."
"יש לך את הידע... אפשר לבנות אחד כזה באמאראא?" מאריקה לא אבתה לוותר.
"אין באמאראא יכולת לבנות מכשיר כזה," השיב הספרן, "לא את הידע, לא את הכלים ולא את החומרים."
מאריקה נדמה והתכנסה בתוך עצמה.
מגירבו חשב על נקודה אחרת. "ברור לכולנו שזאקא-זורא נחשף עתה למשגר הבריוני, לא רק לעצם קיומו אלא גם ליכולות המדהימות שלו," אמר, "זה לא היה מוקדם מדי לחשוף זאת בפניו?"
"יתכן," אמר הספרן מהורהר, "בהחלט יתכן."
"המלחמה הגדולה כבר מתחוללת במלוא עוצמתה," סייע לו באס, "לא נוכל לשמור על הסודות שלנו בכל הזמנים."
"אכן מדויק מה שאמרת," הודה מגירבו, "ועדיין הייתי שוקל היטב לפני שהייתי חושף בפניו את הנשק האדיר הזה."
הספרן נשא לעבר מגירבו מבט עירני.
"לא חשפנו בפניו את הנשק הגדול שלנו כלל ועיקר," אמר. "זאת ועוד, הנשק הזה שלנו כלל לא מעניין אותו."
מגירבו נראה מופתע. "הסבר בבקשה."
"גם מנקודת המבט שלנו, הנשק הזה נועד לשמש אך ורק כהסחת דעת אחת גדולה, את המערכה האמיתית אנחנו מתכננים במקום אחר. כאשר נחשוף בפניו את הנשק האמיתי שלנו, זה יהיה מבחינתו מאוחר מדי. בנוסף, לא מעניין אותו מה מתחולל בכוכב העונשין. לא בני האנוש ולא הזוריאס. מצידו שהכוכב ימחק מהיקום. הוא שולט על טריליוני פלנטות, באמת נראה לך שהוא מביע התעניינות בגורלם של יצורים כלשהם בפלנטה זניחה כמו כוכב העונשין?"
"אני התרשמתי שהוא עושה מאמצים לרדוף אחרינו על מנת לחסל אותנו," העיר מגירבו, "איך זה מתיישב עם דבריך?"
"אכן נכון הדבר," עצם הספרן את עיניו, "אולם הסיבה לכך היא שהוא מבין שאתם מהווים סכנה קיומית עבורו, בכבודו ובעצמו. זה מעניין אותו, אפילו מאוד. אתם, לראשונה בכל העידנים של קיומו, מאיימים על זה..."
"ועדיין, מה הנשק האמיתי שלנו?" הקרינה מאריקה.
"בקרב נשיג את הנשק היעיל ביותר שלנו..." אמר הספרן בקול איטי. "ידע. נדע בדיוק מה טיבו של האויב ואז יגיע סופו."
"מה הסיכויים שנביס את זאקא-זורא?" שאל מגירבו ישירות.
הספרן עצם את עיניו. "בסקר המלא של חיזוי הספרנים, ההסתברות למיגורו עומדת כיום על 87 למאה. אולם אני אחד החריגים בקבוצת הספרנים. אני משוכנע שנביס אותו בהסתברות של 99 למאה."
"איך נשיג את הידע הנדרש?" המשיכה מאריקה להקריין.
"ממה שניסיתי להשיג במשך כל חיי ולא עלה ביד, עד אשר אתם הבאתם את זה למעוני לפני זמן קצר," השיב.
"זה מזכיר לי, שכבר הצלמיות של ההדמייה הראשונה בוודאי כבר מוכנות," אמר באס, ונחפז לעבור לחדר העבודה הפנימי.

ארץ, הווה

"זה נראה לי מכאן שאראוו שלט בג'ודו..." העיר גלוגאן.
"הוא לא שלט בג'ודו היפני, שימצאו אותו רק בעוד 65 מיליון שנים," הבטיח מרקיואה, "אולם באמת התייעצתי עם מומחה לג'ודו, והוא אמר שתאור ההטלה שאראוו הטיל את הגורילה היתה קרובה להטלת 'או-גושי', הטלת המותן הגדולה סביב מותנו של אראוו."
"ומה בדיוק קרה לסום?" שאלה ארבלה, "ממתי היא מחטיאה סכינים שהיא מטילה?"
"אינני זוכר בדיוק מי אמר, 'אין אף תוכנית קרב השורדת אחרי המפגש הראשון עם האויב', סון טסו, קלאוזוביץ או מולטקה, אולם ככה זה בעולם האמיתי, אין הצלחות מובטחות וגם לא ללוחמים המיומנים ביותר. החיפזון שלה לסיים את הקרב מרחוק היה פזיז מדי, ואל לנו לשפוט אותה. אנחנו מעולם לא נאלצנו לעמוד בפני שלוש חיות חכמות כמונו ושמחפשות לחסל אותנו!"
"אני עדיין מעריצה אותה," הכריזה בריותיאה, "ובמיוחד את זה שהיא צעקה על הדוב שלא יזוז, כדי שהיא תוכל לערוף את ראשו בנוחיות... איזו חמודה היא!"
"ובצניעות היא לא הצטיינה," ציטט גלוגאן, "אם אתם צריכים עוד כמה ראשים, רק תגידו..."
בריותיאה העלתה נושא אחר. היא תמכה איך היו ביער בעלי כנף קטנים. היא סברה שבתקופה ההיא לא היו כלל עופות בכדור הארץ. "העופות לא התפתחו מהפטרוזאורים?"
מרקיואה טען שטעות בידה. "היונקים והעופות התפצלו מהזוחלים בערך באותה תקופה, כמה עשרות מיליוני שנים לפני כן. היונקים הקטנים היוו את הטרף של הדינוזאורים, ולכן הדם החם שלהם איפשר להם להעביר את עיקר פעילותם בלילות, בהם הדינוזאורים נחו. דבר דומה התרחש אצל העופות הראשונים, שגם הם הרכינו ראש והסתתרו מהדינוזאורים המעופפים, הטורפים העיקריים שלהם. רק אחרי שהדינוזאורים נעלמו, השתחררו שני הנתיבים האבולוציוניים האלה מאימת הטורפים שלהם, והחלה הפריצה הגדולה קדימה."
סקריואן נראה מהורהר ומרוחק, ולא השתתף בשיח. ארבלה הבחינה בכך ותקעה את מרפקה בצלעות שלו, והוא הזדעזע.
"אתה איתנו?" נזפה בו.
"איתכם ולא איתכם," השיב, "כאשר תגמרו לקשקש על ג'ודו ועל סכינים, יש לי נושא הרבה יותר חשוב לדון בו."
"סיימנו את הקשקושים, במה אתה רוצה לדון?" דחקה בו.
"בנושא הספרן. הוא דמות אניגמטית. הוא מנסה להסב את תשומת לב המורדים לנושאים שהם לא קולטים. הוא רומז רמזים שונים שהם לא מבינים. הוא יודע הרבה יותר ממה שהוא מספר להם. הוא מפגין ביטחון עצמי מופרז ומשוכנע שינצחו את זאקא-זורא. רק את המילה 'בקלות' הוא לא אמר להם... מה בדיוק הקטע שלו?"
כל העיניים הופנו אל מרקיואה.
"אתם צריכים להבין שמוסד הספרנים היה קיים אז כבר למעלה מחמישה מיליון שנה, בכל תקופת גדולתה של התרבות העילאית של הסוריקאטות מפלנטת '175/332/809' שבגלקסית אנדרומדה. הם לא רק צברו ואגרו ושימרו את הידע, הפיצו אותו בפלנטות שבהם ביקרו, ואיחזרו את הידע כשהיה בכך צורך - הם עשו דבר נוסף בעל ערך עצום. היתה להם רשת פנימית שלהם עצמם, של חוכמת הספרנים. כל שאלה שעמדה על הפרק, כל נושא שהיה להם עניין בו, וכל תחזית - כן, גם תחזיות. כל אחד מהספרנים הביע את עמדתו ודעתו, והם שקללו את כל הנתונים למסקנה אחת ויחידה והצמידו לה את ההסתברות המחושבת. בכך כל התוחלות היו גלויות לכולם. מה שהפך את העסק הזה ליעיל כל כך, היה המדידות של התוצאות בפועל לעומת התחזיות. מיתאם הדיוק וההצלחות שלהם היה מדהים, קרוב ל-98% במושגים שלנו. חישבו על סקר ענק של אלפי יצורים תבוניים ביותר, כל אחד מהם מידען וידען מעולה, בקיא במתימטיקה ובסטטיסטיקה, בקיא בהיסטוריה, במדעים ובאקטואליה, הקרם דה-לה-קרם. כל אחד תרם את הצפי שלו לפי מיטב הפרמטרים שקבע לעצמו והמשקלים שהעניק לכל משתנה, ובשקלול הסופי התקבלו בפועל נבואות שלא מהעולם הזה. לכן היתה להערכה שלו לגבי המפלה של זאקא-זורא על מה להסתמך. וזה בדיוק מה שלא היה קיים אצל זאקא-זורא בעצמו, למרות היותו מוח על. הוא היה יחיד, ולא היה לו במי להיעזר ועם מי להוועץ. רק עם עצמו. אולם... היתה לו חולשה מכרעת נוספת שהיתה בעוכריו," סיים מרקיואה את נאומו.
"נו?" הפצירה בו ארבלה, "ומה החולשה?"

"את זה הייתי רוצה שאתם תספרו לי," אמר מרקיואה. "בשלב הזה של הכרוניקה ושל כל הידע שצברתם עד כה בקורס שלנו, אתם אמורים להבין בכוחות עצמכם. מי מוכן לנסות להסביר מה היתה חולשתו היסודית של מוח העל האיום והנורא הזה?"

שתיקה מביכה השתררה באולם הקטן. ארבבלה נעצה מבט בסקריואן.

"נו?" עודדה אותו, "בטח יש לך משהו בראש."

"בשלב הזה אני סופר רק את החוזקות שלו, עדיין לא הגעתי לחולשות שלו," אמר לה, לאכזבתה.

"חשבתי שתהיה לך איזו הברקה," ניסתה לאתגר אותו.

"תן לנו רמז, כיוון, זרוק איזה עצם..." ביקשה בריותיאה ממרקיואה.

"זה יהיה עבורכם חומר למחשבה," הניד מרקיואה בראשו, "ואולי אשקול להכניס את השאלה הזאת למבחן הסופי שלכם."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

שו.בי ושי.מוי היו מאושרים. הם אהבו את היער שהכירו להם טין לין וקו קו סו - אותו המקום שבו הם שכנו לפני שנאלצו להימלט עם סום לכיוון עמק הלשון. הגבעות והגאיות המשובצות עצים וצמחיה צפופה הזכירו להם נופים מהירח שעזבו, פלגי המים היו מושלמים - לא רחבים ולא עמוקים מדי, קלים לחציה ומספקים שפע של מיים נקיים לשתייה ולרחצה. הם אהבו את המיית העופות ברקע, ושאון הרוחות הגולשות בקלילות בין הפסגות הנמוכות ובוחשות בעלים בלי הרף. שי.מוי הכריזה בתוך זמן קצר:

"לכאן נביא את בני העם שלנו! נתיישב במקום הזה!"

"רעיון מעולה," התלהבותה אחזה גם באחיה.

טין לין הביט בהם בחיוך. "הפכתם למנהיגי העם שלכם?"

שו.בי נבוכ מעט. "עדיין לא, אבל כאשר נחסל את האוייבים שלנו נציע לכל מי שנשאר חי בירח שלנו לעבור לכאן."

דרגיון נראה חסר מנוחה. "היכן כל השכנים שלכם?"

טין לין נראה נבוכ. "גם אני לא מבין. היו כאן מאות אסירים שחיו בשכנות, וכעת אינני רואה איש. אולי הם נאלצו לנדוד לאזור אחר מסיבה כלשהי."

"בכל מקרה, כאן בדיוק היה השטח של שנינו, בין ארבעת העצים האלו. כמה מאות רגלים מכאן, חיה סום לבדה. עשרות יוריאנים חיו פה בכמה קבוצות... אבל כעת המקום נראה נטוש."

"בואו נלך לאזור של סום," הציעה שי.מוי.

"אין לי רעיון יותר טוב," הסכים טין לין, "בואו אחרי."

הם החלו לצעוד על שביל עלים ורקבובית דחוסה, שנוצרו על ידי כמה בריות שהילכו עליו תכופות. האוויר היה לח מאוד, וטיפות טפטפו מעלוות העצים לאחר שהגשם פסק.

"כאן גרו שלושה אסירים שהתיידדו איתם," סיפר קו קו סו כאשר חלפו על פני ניקרה עמוקה שנתקבעה בתוך שן סלע בולטת. הם עקפו את הסלע והמשיכו להתקדם במורד הגיבעה המיוערת ועמוסת הצמחייה והעשבייה. ממרחק רב נשמעו משקי כנפיים של עופות זעירים שמהירו להימלט לאחר ששאון החבורה נשמע למרחוק.

"על האזור הזה השתלטו כמה יוריאנים," אמר טין לין, "מעניין מה קרה להם. אלה היו המופרעים ביותר, ולא התחברו לשאר השורדים כאן. מחוללי צרות ארוכים."

"אנחנו דווקא חיינו לצידם בלי בעיות מיוחדות, עד שחברנו לסום," הסביר קו קו סו, "היא הפכה לאויבת מספר אחד שלהם. היא צדה אותם אחד אחרי השני, ועשתה בהם שמות."

"עצרו רגע," פלט לפתע טין לין. הוא רכן לעבר הקרקע ובדק את האדמה עליה דרך בעזרת אצבעותיו. הוא הרים את ידו.

"זה דם!" אמר. "במקום הזה נשפך דם לפני זמן לא רב."

"קרבות בין האסירים או חיות טרף?" שאל שו.בי.

"אינני יכול לדעת," אמר טין לין.

הם המשיכו להתקדם. עצמות שכל הבשר נוקה מהם נראו פזורים בשטח, וטין לין וקו קו סו ניסו להבין אם מדובר בעצמות בני אנוש או בעלי חיים, ולא הצליחו במלאכת הזיהוי. עצמות כמה מינים שונים היו מעורבבים זה בזה.

"המקום הזה לא מוצא חן בעיני, אמר דרגיון, "היינו צריכים לבקש מאורבון אוגדון להעביר אותנו למקומות ריכוז של אסירים. אנחנו מאבדים זמן יקר."

"גם לי אין הרגשה טובה," אמרה שי.מוי, "אני רוצה להסתובב חזרה ולהסתלק מכאן."

דרגיון, טין לין, וקו קו סו החליפו ביניהם מבטים. התוכנית היתה להתקדם קדימה ולחבור למי שנותר במקום הזה, אולם לתחושה של הנערה הצעירה היה משקל נכבד בכל שיקול דעת.

"מה אתה חושב?" שאל דרגיון את שו.בי.

שו.בי השיב ללא היסוס, "הייתי חוזר, ומחכה לאורבון אוגדון שיעביר אותנו למקום חדש."

דרגיון פנה אל שני חייליו. "מה דעתכם?"

"אני מבין את התחושות של הצעירים, אבל אנחנו מכירים היטב את היער הזה. אני הייתי מתקדם, יש כאן הרבה מאוד שורדים שמכירים אותנו וישתפו איתנו פעולה בלי להסס. אני עזרתי להם לפתור בעיות רבות," אמר קו קו סו. טין לין הניע בראשו להסכמה.

דרגיון התלבט והתחבט. קולו הפך למכריע, ולאחר זמן מה פסק, "תמיד צריך להתקדם ולא לסגת. נמשיך עם השביל."

החמישה המשיכו בדרכם. כתמי הדם הלחים על רקבובית השביל ליוו אותם במסעם. עצמות חשופות מבשר ביצבצו מתחת לצמחיה. לפתע קו קו סו גחן ארצה, והרים חפץ כזה שבלט מאחורי שיח נמוך בעל עלים רחבים וכהים.

"עצור," קרא, "זה חלק שבור מחרב שאני יצקתי!"

כולם התקבצו סביבו לבחון את הממצא. אורכו היה כאורך האמה, אולי כחצי מאורכה של החרב, ואזור החיתוך נראה חד. זה היה בעל משמעות גדולה. "זה נראה כאילו היה כאן קרב חרבות, וכנראה חרב כבדה וחזקה יותר שברה את החרב היצוקה שלי..." אמר קו קו סו.

"זה עונה על השאלה של שו.בי," אמר טין לין, "היתה כאן לחימה בין בני אנוש."

"למה שהשורדים כאן ילחמו בינם לבין עצמם?" שאל דרגיון. "מדוע לא חשבו על איחוד כוחות כנגד הזוריאס?"

"הזוריאס לא הגיעו אף פעם ליער הזה," אמר טין לין. "וגם לא ראינו ביער הזה לטאות ענק צמחוניות. הגודל העצום שלהן לא איפשר להם להיכנס ליער הסבוך הזה, ואולי זו הסיבה שגם הטורפים לא הגיעו לכאן – הם לא הצליחו למצוא פה טרף."

"האסירים שחיו כאן היו מודעים לכל מה שמתחולל ביקום?" שאל דרגיון.

"רק אנחנו ידענו," השיב קו קו סו, "אפילו סום לא ידעה דבר על מה שקרה. האסירים שהיו כאן היו עסוקים אך ורק בהישרדות בסיסית. בהגנה ובהתקפה, בבריתות ובבגידות. כל הרוע האנושי, התחבולנות, העורמה והנקמנות היו קיימים ביער הזה."

"לכן אנחנו לא מתפלאים שאנחנו רואים קרבות מן הסוג הזה – היו כאלה הרבה מאוד."

"ואיך אתם שרדתם כאן בסביבה עוינת כזאת?" הקשה שו.בי.

"בדוחק ובקושי," המשיך טין לין, "בלית ברירה השתלבנו כמו כולם. ניסינו לחיות בשקט מבלי לעורר תשומת לב, לא לריב עם השכנים, וזהו... לא היו אפשרויות רבות נוספות. כאשר צדנו חיה בגודל בינוני, הזמנו לסעודה את השכנים שלנו... ככה קנינו לנו שקט ככל שהתאפשר."

"וכאמור, היתה קבוצה אחת חריגה לרעה, הויריאנים," הוסיף קו קו סו, "אלה הסתכסכו עם כל השאר. הם שאפו לאנוס את סום, היא חיסלה עשרות מהם, והם עשו כל מאמץ לנקום בה. עד שחברנו אליה ונאלצנו להימלט."

"היכן הם התמקמו ביער הזה?" שאל שו.בי.

טין לין הביט על סביבותיו, והתאמץ להיזכר. קו קו סו סייע לו: "לא רחוק מכאן היתה קבוצה גדולה שלהם, בהמשך השביל יש התפצלות, והם חיו באזור שטוח, מרווח ונוח, בכיוון ההוא," והצביע בכיוון בידו הימנית.

"אני מציע לגשת לשם, אולי הם נשארו באזור," אמר דרגיון.

גבותיו של טין לין הורמו. "אתה סבור שזה רעיון טוב? הם צרו עלינו כדי להרוג אותנו..."

"אבל כעת השתנתה כל התמונה. נגלה להם מה המצב האמיתי והם ישתכנעו ויעברו לצד שלנו, של כל בני האנוש באשר הם בכוכב העונשין."

שו.בי העווה את פניו. "יש לי הרגשה לא טובה. בכלל, יש לי תחושה מוזרה, כאילו מישו צופה בנו כל הזמן..."

כולם הביטו לצדדים, דוממים. לאחר זמן מה של שקט וחוסר תנועה, דרגיון החל להתקדם במעלה השביל. הרביעיה החלה לנוע בעקבותיו. פלג מים מפכה קטן זרם במקביל לשביל, ומדי פעם חצה אותו

והמשיך לזרום בעברו האחר. כאשר הגיעו עד לפיצול שעליו דיבר קו קו סו, פנה האחרון בנחרצות ימינה בביטחון עצמי רב. כך המשיכו לנוע עד שקו קו סו סימן לדרגיון לעצור.

שוב היטו את אוזניהם להקשיב לדממה, והשתכנעו שהמקום ננטש. הם המשיכו להתקדם למרכז השטח של היוריאנים. הנחלה שלהם היתה אכן מעולה, ויכלה לספק מקום מחיה לכמה עשרות שורדים. הפלג סיפק להם מים, מחטניים דקים וגבוהים סיפקו צל, ושיחים תמירים השירו אל הקרקע אגוזים בשלים, רק להתכופף ולאסוף אותם מן האדמה.

"הם נטשו את המקום", הכריז טין לין. "מעניין מה קרה במקום הזה." לפתע נעתקה נשימתם מאפם.

"לא נטשנו!" נשמעה קריאה רמה, זרה, מקפיאת דם. מאחורי עצי המחט הגיעו כעשרים לוחמים חמושים בחרבות מתכת ארוכות וכבדות, חניתות, אחדים נשאו בידם קרדומי אבן. כולם היו מגודלי שיער ארוך פראי, זקנים עבותים סתורים, ולבושים בבגדי צמר מאובקים וגסים. זו היתה מלכודת עשויה היטב!

החמישה נשארו לעמוד במקומם, כנטועים עמוק באדמה. עשרים הלוחמים הקיפו את החמישייה והניפו את כלי נישקם.

"חיכינו לכם, ידענו שתבואו", אמר אחד מהם.

"ראינו אתכם כל הדרך לכאן", אמר שני.

"אנחנו אוהבים את הנקבה הלבנה", אמר קול שלישי. "נשאיר אותה בחיים, היא תהיה שלנו."

דרגיון התעשת ראשון. "אנחנו לא חמושים. לא באנו להילחם בכם!"

לרגע השתררה שתיקה מתוחה. חודי החרבות שלהם כמעט נגעו בצווארי החמישה.

"מי המנהיג שלכם?" המשיך דרגיון, "אני חייב לדבר איתו!"

הדובר הראשון פנה לאחור, אל אחד מאנשיו. "לך לטאבאטא", הורה לו. הצעיר סב לאחור ונחפז למלא את המשימה. אותו דובר ראשון חזר ופנה אל החבורה.

"רדו אל האדמה!" פקד עליהם, ודחף את דרגיון. האחרים הפילו את טין לין ואת קו קו סו ואת שו. בי במהלומות על רגליהם. שו. בי נאנק מכאב. אחד מהתוקפים קרב אל שי. מוי והחל למשש את שיערה, כתפיה ושדיה. שו. בי ניסה לצעוק ולקום, אולם קיבל מהלומה על ראשו ואיבד את הכרתו. שי. מוי החלה לצרוח ולהתפתל בניסיון לחמוק מהמגע הגופני הכפוי עליה.

"אל תפגע בה!" נשמע קול מאחור, "היא תהיה של טאבאטא. היא תלד לו ילד כל שנה!"

שי. מוי נאלמה דום בתדהמה. זה מה שצפוי לה? טין לין הבחין ששי. מוי מתכוונת לענות, וסימן לה במבטו לשתוק. היא קלטתה את המסר שלו ונשכה את שפתיה. הוא סימן לה להתיישב לצידו על האדמה, והיא עשתה כן ונצמדה אליו לחוש מעט הגנה ונחמה.

דרגיון החליט להמשיך את הגישה שבה החל. "אנחנו לא אוייבים שלכם. באנו לגייס אתכם לעזור לנו במלחמה נגד האוייבים האמיתיים שלכם," אמר.

כמה מן הפורעים היוריאנים שהיו מולו, החלו לנוע לצדדים, ויצרו שביל רחב ופנוי בדיוק מול דרגיון. הוא נשא את עיניו, והבחין בדמות ענק הקרבה בפסיעות כבדות היישר אליו. גודלו של האיש היה עצום, וגובהו מעל שבע רגליים. חזהו מנופח משרירים אמתניים, זרועותיו היו בעובי של רגליו של בן אנוש רגיל, ורגליו כמו שני גזעי עצים מוצקים. לא היה ספק שזהו מנהיג הפורעים הללו, והיה ברור לחלוטין איך הגיע למעמדו הרם - הוא הטיל את אימתו על כל רואהו. טין לין תהה האם סום היתה מסוגלת להתמודד עם יצור כזה, בגודל של גורילה. טאבאטא פסע עד למטחווי יד מדרגיון ועצר. כל לוחמיו נסוגו מעט לאחור, השתתקו והמתינו למוצא פיו. שיערו הפרוע גלש עד לחזהו, כמו גם זקנו העבות. גבותיו היו בולטות מאוד וכעת הזדקרו להעיד על קשיחותו. הוא סקר את חמשת השבויים החדשים שלו בלי אומר.

"שני אלה עזרו לה לברוח", אמר אחד מאנשיו, והצביע לעבר טין לין וקו קו סו.

הוא לטש מבט מאיים לעבר טין לין.

"איפה הרוצחת המטורפת?" שאל בקול מבשר רעות.

טין לין שקל במהירות מהי התשובה הראויה. אם ישקר ויתפס, יסתבך בצרה שלא ברור איך יחליץ ממנה. בנוסף, המטרה שלהם היתה לגייס את הבריון הזה וכל צבא היוריאנים לעזרתם. הוא החליט לדבוק באמת חלקית, כזו שלא תסבך אותו.

"היא לא בסביבה. גנטה לאזור הרחוק ביותר בכוכב העונשין."

טאבאטא חזר לנעוץ מבט בדרגיון. "באתם לגייס אותנו לעזור לכם במלחמה נגד האוייבים האמיתיים שלנו?" שאל בליגלוג. "אולי תנסה לשכנע אותי למה שאני לא אערוף לכם את הראשים ממש עכשיו?"

"אתה יכול לערוף לנו את הראשים, אבל זה לא יעזור לך. הזוריאס יטרפו אתכם עוד לפני שתספיקו להבין מול איזה אויב אתם נלחמים."

"הזוריאס? ואיפה הם נמצאים?"

"אתה לא יצאת מתחומי היער והם עדיין לא נכנסו לכאן. אבל הם נאספים באלפים במישורים הירוקים הגדולים ואם לא תתכוננו לבואם כאשר הם יכנסו לכאן הם יטבחו בכם."

"ואתם החמישה באתם להציל אותנו?" נחר בבז.

"באנו לגייס אתכם, ואת כל בני האנוש השורדים בכוכב העונשין, לצבא אחד גדול ומאוחד, שזה הסיכוי היחיד להתגונן כנגד הזוריאס," אמר דרגיון.

"נמאסו עלי השטויות שלך!" פסק המנהיג הענק, ופנה אל אנשיו. "חסלו את ארבעת הגברים, והביאו את השפחה לאוהל שלי!"

"לפני זה הקשיבו לי!" נשמע קולה של סום מבין העצים. כולם הפנו את מבטם למקור הקול, וראו אותה לתדהמתם מגיחה מאחורי גזע עץ ונעמדת חשופה מולם. כל הבריונים נרתעו לאחור בבהלה. בדרך כלל, חלקם לא נשארו בחיים לאחר מפגש מעין זה.

"הרוצחת המטורפת!" נהם טאבאטא בזעם מהול בחשש.

"אני לא מתכוונת להרוג אתכם, טאבאטא," קראה, "אחרת כבר היית מוטל מת על האדמה עם סכין במצח. אני לא חמושה!" קראה, והראתה לכולם את ידיה החשופות. שני יוריאנים התעשתו, דרכו חץ כל אחד בקשתו וחיכו למוצא פיו של המנהיג.

טין לין רכן אל אוזנה של שי. מוי. "זה אורבון אוגדון," לחש אליה.

"למה באת?" שאל טאבאטא בקול קשוח.

"לשכנע אותך להצטרף לצוות שלנו. אנחנו צריכים אתכם שתעזרו לנו במלחמה נגד הזוריאס."

"הזוריאס לא עשו לנו שום דבר. את האויב שלנו!"

"הייתי, זה הסתיים. אני עכשיו לוחמת בזוריאס, ומקווה שתצטרפו אלי. נילחם יחד כתף אל כתף."

"לחסל אותה?" שאל אחד הקשתים. טאבאטא הרים את כף ידו מולו לסמן לו להמתין.

הוא התלבט. זו הזדמנות פז לחסל אותה אחת ולתמיד. הוא התבונן על חמשת השבויים היושבים על הקרקע. גם הם באו עם מסר זהה לשלה. אולי יש משהו בדבריהם? אולי צריך להקשיב לטענות שבפיהם? הוא נמלך בדעתו. שנאתו ויראת אנשיו ממנה העבירו אותו על דעתו.

"לשם מה אני צריך אותך חיה? אני יכול להקשיב לשבויים שלי, ועדיין להצטרף אליהם למלחמה, אם תהיה." והוא נתן לשני הקשתים שלו פקודה:

"חסלו אותה!"

המיתרים המתוחים של שתי הקשתות זינקו קדימה והאיצו את החיצים היישר אל ליבה של הרוצחת המטורפת. טאבאטא ושאר הבריונים שלו החלו לחייך. אולם... משהו השתבש. מאוד. החיוכים שלהם נמחקו כלא היו. החיצים חלפו דרך הגוף שלה, בבירור, ויצאו מן הצד השני בלי לגרום לה נזק! היא נשארה עומדת דומם על עמדה, מבלי שנפגעה ומבלי קלחי דם כלשהם, ומבטה נמוך לעבר רגלי היריאנים.

"מה קרה לכם!" שאג הבריון הענק על אנשיו. הם שיגרו שני חיצים נוספים, הפעם אל ראשה. שוב, החיצים חלפו דרכה כמו היתה אוויר. היא לא נעה.

שלושה יוריאנים נוספים הסתערו עליה בחרבות שלופות, גמאו את המרחק הקצר אליה בריצה ושיספו את גופה, אך פגעו באוויר הריק. כל מה שהם הצליחו היה רק לשסף את עצמם, והם נפלו פצועים וזועקים על הארץ.

אורבון אוגדון - כסום - נשאה את מבטה לעבר הבריונים, שהיו עתה אובדי עיצות ומבועתים. לפתע דמותה נעלמה מהם, וחשכה עטפה אותם. אורבון אוגדון שיגר חלק מעצמו לתוך גלגלי העיניים שלהם, וצופף את חלקיו היסודיים למסך הדוק על הרשתיות של עיניהם, והפך אותם לסומים לחלוטין. אפלה מוחלטת אפפה את כולם - מלבד טאבאטא עצמו. הוא היה צריך לראות היטב מה מתרחש.

הם החלו לזעוק באימה. רובם שמטו את כלי נישקם ארצה והחלו לעסות את לחמית עיניהם, חלקם התנגשו האחד בשני, חלקם הסתבכו בצעדיהם ונפלו ארצה. ועדיין, סום ניצבה מול עיניו, לא נעה ולא זעה. אט אט השתנתה דמותה לדמות הסלמנדרה.

"מה זה?" שאג טאבאטא בתדהמה.

"נצא לסויר קטן," קולו של היצור המוזר השתנה לקול נמוך ועמוק. אורבון אוגדון עטף את גופו של טאבאטא והשניים נעלמו מן המקום. חרבו הענקית של טאבאטא נפלה ארצה, באותו במקום בו עמד חמשת השבויים קמו על רגליהם, מבלי שאיש מהיריאנים השרויים באפלה יכול היה להקדיש להם

תשומת לב כלשהי. טין לין מיהר ואסף את החרבות, הרחיק אותם והניח אותם בערימה מרוחקת. קו קו סו נטל לעצמו את אחת הקשתות ואשפת חיצים. טין לין בחר לעצמו חרב שיסוף ארוכה ובוהקת. שו.בי לקח חרב קצרה שהתאימה למידותיו. שי.מוי התרחקה משם ומצאה מקום מבטחים מאחורי גזע עץ. דרגיון, שהזדקף על רגליו, נאלץ להדוף את היוריאנים הסמוכים אליו רק בכדי להתרחק משם, והצטרף לשי.מוי. גם שלושת האחרים הצטרפו אליה.

"איך ידעת שזה היה אורבון אוגדון ולא סום? שאלה שי.מוי את טין לין.

"סום האמיתית היתה מגיעה ללא הסכינים שלה?... " החזיר לה.

זמן מה איש לא ידע כיצד להמשיך מן המצב הזה. חמשת המורדים שהתהפך מצבם, עמדו מן הצד ולטשו מבט בבריונים הסובלים, מבלי לעשות דבר. התוכנית שלהם היתה להמתין לאורבון אוגדון, כדי שיעביר אותם למקום חדש. הם לא נאלצו להמתין זמן רק מדי. אורבון אוגדון וטאבאטא שבו והופיעו במקום.

"עשינו סיור קצר, " דיווח אורבון אוגדון לדרגיון. "הראתי לו את המצב בשטח בכמה אתרים בכוכב העונשין."

"אתה משחרר אותם?" שאל טאבאטא.

"בוודאי, " השיב אורבון אוגדון. חלקיקיו היסודיים שהיו בתוך גלגלי העיניים של חייליו חזרו להתאחד עם גופו העיקרי. אלה קיבלו את מאור עיניהם בחזרה, ונראו הלומים. הם נעצו מבט נואש במנהיג שלהם. "אתם תהיו בסדר, " אמר להם. "אנחנו יוצאים למלחמה יחד עם כולם."

חמשת המורדים החזירו לאנשיו של טאבאטא את ציודם, ואורבון אוגדון העביר את החמישיה לאתר נוסף, להמשיך במשימתם. ואחרי כן חזר לטאבאטא, השניים פסעו למרחק של מטווחי חץ מאנשיו, מקום בו יכלו לשוחח באין מפריע, ושם מסר לו אורבון אוגדון מסר נוסף, שהחליף לחלוטין את המסר הקודם. טאבאטא האזין בקשב רב והבין הכל. זמן קצרצר לפני שגנט מן המקום, הפנה אליו אורבון אוגדון את המסר האחרון:

"כאשר תפגוש את סום האמיתית, אני אעשה כל מאמץ כדי שאיש מכם לא יקטול את משנהו."

פניו של טאבאטא הזדעפו. הוא לא הגיב לבקשה האחרונה.

*

באס רכן על המכשיר הגדול שהשתרע לרוחבו של כל החדר הפנימי, והביט באורות מהבהבים ובמסך של סימנים קטנטנים צבעוניים. סמוך אליו ישב הספרן ובחן יריעות דקיקות שנפלטו מחריץ דק שהיה בחזית המתקן המוזר הזה.

"כל החיישנים סיימו לשלוח את המידע לשילוב על בסיס אחד וכעת התמונה המאוחדת תגיע."

מתוך החריץ הגיחו באיטיות שלוש יריעות דקות נוספות, שנראו כמו איורים בגוונים רבים דחוסים בפרטים. הספרן נטל אותם, ושניהם עיינו בהם בסקרנות.

"אלה נתוני הגולגולת של הדוב, " אמר באס. "זה של הגורילה, וזה של הנמר."

"מה אתה למד מהם?" שאל הספרן.

"בכל התדמיות יש דמיון רב, " השיב באס, "רואים בבירור עצם זר, קשה, שהתמקם לא רחוק משילדת המוח. זה לא קיים בצורה טבעית אצל אף בעל חיים המוכר לי."

"מה הגודל שלו?" שאל הספרן.

"קשה למדוד את זה במדויק בשיקוף הראשוני דרך עצם הגולגולת... אבל הייתי מעריך את גודלו של העצם הזה בכשמונים עד מאה ועשרים חלקיקי יסוד."

מאחורי שניהם עמדו ארבעת המורדים והאזינו בסקרנות. מעולם לא ראו מתקנים מעין אלה, לא הבינו מה מטרתם וכיצד הם פועלים. אבל הם חשו שהדבר הנשגב מבינתם, יגלה להם מה טיבו של זאקא-זורא בשלב כלשהו.

"לדעתי המהלך הבא יהיה להסיר את עצם הגולגולת, ולחזור על הבדיקה רק על ריקמת המוח, בכדי

לקבל תוצאות מהימנות ומדויקות יותר, " אמר באס.

"כן, עשה זאת, " הסכים הספרן, "אולם עלינו לעשות גם בדיקת שלילה. עלינו להשיג גולגולת של

בעלי חיים דומים שאינם נשלטים על ידי זאקא-זורא, ולוודא שהעצם הזר הזה איננו קיים במוחם."

סום הביטה אל מאריקה.

"אני חושבת שאראו ואני צריכים לצאת לסיור בסביבה, " הציעה.

מאריקה חשפה טור של שיניים צחורות, וניבים ארוכים ומחודדים. סום הניחה שככה נראה חיוך אצל הנאורים של אמארארא 4.

מגירבו קימט את מצחו. "אתם רוצים להשיג שלוש גולגולות נוספות?" שאל את הספרן. "אני לא אוהב להרוג בעלי חיים שלא לצורך..."

הספרן הרהר מעט. "גם אני לא מתלהב מכך, אבל אנחנו חייבים הוכחה שהגופים הזרים האלה נמצאים רק אצל הזוריאס ולא בני מינם הטבעיים. אבל, תספיק לי גולגולת אחת בלבד לשם כך."

"יש כאן בעיה", אמר באס, "אין בכוכב העונשין הזה בעלי חיים הדומים לזוריאס... הם גנטו כך מהפלנטות האחרות. אם אורבון אוגדון היה מביא לכאן בעלי חיים זהים מהפלנטות המקוריות, שאינם תבוניים ואינם יודעים לדבר, היינו יכולים לוודא את הדבר באופן חד משמעי."

"אתה יכול לבדוק את מה שבדקתם על בני אנוש חיים?" שאל מגירבו, "או שחייבים להכניס למתקן רק גולגולת של מת?"

"למה כוונתך?" בהה בו באס.

"האם המכשיר הזה יכול לבדוק את הראש שלי, כאשר אני חי, מבלי לעשות לי נזק?"

"מה תואיל הבדיקה הזאת?" המשיך באס להקשות.

"נוכל אחרי כן לבצע את הבדיקה הזאת גם על דרגיון, שנשך ע"י הזוריאס. אם נמצא אצלו את החפץ הזר הזה, זו תהיה הוכחה מספקת."

"הרעיון קביל, אבל לא ניתן לביצוע", אמר באס. "המכשיר הזה יכול לדגום רק גולגולת ללא גוף."

בחלל החדר החל האוויר להסתחרר, ואבקה דקיקה החלה להתגבש ולהתעבות. אורבון אוגדון הופיע בתדמית הסלמנדרה שאהב. הוא הביט אל הספרן. "יש לי רעיון", אמר.

"היית כאן כל הזמן?" שאל מגירבו.

"בוודאי. חלק ממני נשאר אתכם תמיד, חלק ממני נשאר תמיד בקבוצה השניה. כל זמן שהייתה שלכם בכוכב העונשין אני מלווה את כולכם באופן רצוף."

"על מה אתה חושב?" הקרינה מאריקה.

"מגירבו ישאר כאן, ושלושתינו נצא לסייר בסביבה. נוכל למלא את בקשתו של הספרן."

*

"בואו אחרי", ביקש באס.

הוא פתח דלת צרה שהוסוותה היטב מאחורי המתקן הגדול. באס, אורבון אוגדון ושלושת המורדים חלפו בעדה לתוך מעבר צר מימדים, שנכרה כמחילה של בעל חיים החי מתחת לפני האדמה. ריח של טחב אדמה יבש עלה באפם. אור טבעי של השמש לא חדר למקום הזה, אולם הוא היה מואר באור מלאכותי חיוור שהספיק להם על מנת לראות את דרכם. בעוד סום ומאריקה פסעו בנקל, אראו רחב הכתפיים נאלץ להתפתל ולהתכווץ כדי להצליח להתקדם במעבר הזה. כך פסעו בטור בדממה כמה מאות צעדים.

"המנהרה הזאת משמשת אותנו למילוט בשעת חירום", הסביר להם באס כאשר הגיעו לחדרון מעט רחב יותר, החסום בלוח מוצק וגדול. בקצהו היתה מחוברת ידית גדולה. באס אחז בה בכוח רב בשתי ידיו והזיז הצידה את הלוח המוצק, באיטיות רבה, עקב משקלו הרב. אראו קרב אליו לסייע, וכוחו של באס הוכפל לפתע פי כמה... הפתח התרחב ונחשף. מאחוריו נתגלה סבך של שיחים ירוקים קוצניים בלתי עביר. סום נראתה מופתעת.

"זה לא צמח אמיתי, זה רק נראה כך", הסביר באס.

הוא רכן קדימה ואחז בקצה צמה מפותלת של כמה שרכים עבים וגמישים, והחל למשוך אותה. להפתעתם, כל השיח החל לנוע באיטיות לצד הנגדי... ופתח היציאה נחשף למעבר.

"בתום הסיור שלכם חזרו דרך הפתח הראשי", אמר להם. ארבעת מלווי הגיחו החוצה, ובאס משך את הסבך הקוצני בחזרה למקומו. הפתח הוסתר, והם שמעו אותו סוגר את הלוח מאחוריו.

הם מצאו את עצמם סמוך לגדת נחל רחב ידיים. נחילי שפיריות אדומות עופפו עם כיוון הרוח על שפת הגדה. מעליהם ניתלו עננים כהים שנפרשו מעל האופק. מטר עז החל לרדת בהפתעה, והניס את השפיריות למצוא מחסה מתחת לחופת הצמרות הפזורות משני עברי הנחל. המים הניתכים יצרו רסיסים לבנים על מי הנחל.

מאריקה הביטה לשני צדדי הגדה, תוהה לאיזה כיוון לפנות. מעלה הנחל הוביל אל הגבעות המרוחקות. הרחק מאחוריהם הציצו ההרים הגבוהים, אשר קצה רכסיהם עדיין מושלגים. בכיוון ההפוך, מורד הנחל הוביל אל מדרון מתון של החורש הטבעי.

אורבון אוגדון קטע את מחשבותיה ופתר את הבעיה. "הזוריאס מסיירים במורד הנחל הזה, אנחנו נעלה למעלה," אמר להם, והחל לנוע על אדמת הגדה החולית המהודקת. השלושה החלו לטפס אחריו. לאחר מסע ממושך הנוף החל להשתנות. החורש נסוג אחורנית ושטח הגדה המישורית גדל. אורבון אוגדון עצר לרגע, בחן את הסביבה וקבע בפסקנות: "הגענו."

"הגענו לאן?" תהתה סום בקול רם. זה נראה היה כמו אמצע של שום מקום. רחבה חשופה, רחבת ידיים, התחומה מצד אחד על ידי עצי היער ומהצד השני על ידי הנחל הרוחש, שהשמיע פיקפוף מזרימת המים באשדות קטנים לאורך נתיב זרימתו. "כאן אתם תטמנו את המארב. הסתתרו והיו נכונים לפעילות. אני אביא לכאן שתי לטאות טורפות, מאותו מין, אחת חופשיה ואחת תחת שליטת זאקא-זורא." הוא התפוגג ונעלם.

שלושתם החלו לנוע לעבר העצים. מאחורי הקו הראשון של העצים הגדולים, התמקמו אראוו וסום, ומאריקה טיפסה על עץ נוסף, והסתתרה מתחת לחופת הצמרת. בידה של סום כבר היה מוכן להטלה סכין בגוון כחלחל שקוף.

כל העת ניתך הגשם ארצה. החרקים ובעלי חיים אחרים, אם היו, כבר עזבו מזמן את המקום. השתררה דממה מעיקה בכל האזור. סום לא אהבה המתנות ממושכות, והחלה להשתעמם. היא העיפה את הסכין למעלה, וחזרה ותפסה את הקת כאשר הסכין חזרה להנמיך. כך השתעשעה בסכין שלה שוב ושוב. שום דבר לא הכין אותה, ואת מאריקה ואראוו, למה שקרה.

שאגות אדירות נשמעו, עוד לפני ששלושת האורבים ראו בכלל מה התרחש. כל הסביבה הזדעזעה כאשר הופיעו שתי לטאות טורפות שגובהן כגובהו של אראוו, ונחתו בכבדות על החול, כאשר הן בעיצומו של קרב אימתני של נשיכות הדדיות, חבטות ראש והצלפות זנב. גם הטפרים החדים והמעוקלים של הגפיים הקדמיות הקצרות שלהם השתתפו בקרב הסוער. כל לטאה שרטה את יריבותה ככל שעלה בידה. שאגות הקרב התמזגו עם זעקות הכאב וקולות החבטות. יונקים קטנים נמלטו מזירת הקרב בחסות העשבים למעמקי היער. שתי לטאות מעופפות שחלפו ברקיע, הנמיכו את מעופם לעבר המלחמה המסקרנת, והחלו לדאות במעגלים מעל ההתרחשות, בתקווה לזכות בארוחה חינם. אף אחד משני בעלי החיים החסונים לא וויתר ולא נכנע. הקרב נמשך בכל עוזו, כאשר השניים מגירים נוזלים מפצעים פתוחים ומחתכים רבים בגופם. יד אחת נקטעה לחלוטין מאחד היריבים, והשפה התחתונה של השני נתלשה בחלקה. מי שנפל ארצה, מיהר לקום ולהמשיך את הקרב. שלושת האורבים לא היו צריכים להתערב כלל בנעשה. שתי הלטאות היריבות עשו למענם את עיקר העבודה. סום חשבה שהדבר היחיד שיותר להם לעשותו, זה להסיר את ראשיהם לאחר שיסיימו לחסל האחד את השני.

ברם, זה לא היה קרב שקול כלל ועיקר, כפי שנדמה היה בתחילה. זה היה עימות בין כוחות בלתי שקולים בעליל. זה היה בעצם זאקא-זורא שנלחם בבעל חיים תמים. אמנם גודלם, משקלם וגודל מלתעותיהם היה דומה, אך היה שוני עצום בשיכלם.

מאריקה הבינה שזאקא-זורא יודע כי השניים גנטו לכאן על ידי אורבון אורדון, והגיעו למלכודת. היא רק לא ידעה כיצד יפעל. אורבון אוגדון עצמו לא נראה בשטח, אולי היסווה את עצמו כדי לא להפריע לשני היריבים.

"אחד מהם הוא זוריאס," הקרינה מאריקה לשני עמיתה, "נסו להבין מי מהם טבעי ומי הזוריאס." סום איבדה את סבלנותה כליל. מחשבה נוספת חלפה בראשה, שהיא יכולה להתערב ולזרז את קיצו של הקרב הזה.

"באס יגלה את זה במכשירים שלו!" התיזה בזעף. היא שלפה סכין נוסף והגיחה ממקום מיסתורה. "הי, אתם!" צעקה. לרגע קט נעצר הקרב. שני בעלי החיים הביטו לעבר מקור ההפרעה הבלתי צפוי. זה הספיק לה. סכין ראשון התעופף ופגע במצח הקידמי של אחת הלטאות. קול נקישת הפגיעה נשמע, והלהב ננעץ בעצם הגולגולת שלו וחדר אל קדמת מוחו. היצור התנוודד קלות, ראשו הורכן וכל גופו רפס וקרס בחבטה עמומה ארצה.

הראשון שנפגע היה בעל החיים החופשי. השני התבונן ביריבו הקורס, אחרי כן הביט בסום, היישיר מבט אל ידה האוחזת בסכין, ואז הביט במיצחו של היריב המת המוטל למרגלותיו. הוא החל לסגת לאחור לאיטו. סום קלטה שהלטאה הזאת הבינה מה התרחש, ומתכננת להימלט. היא הניפה את ידה לאחור, והחיה החלה לנוע בתזויות לצדדים, למנוע ממנה להטיל את הסכין לעבר הראש. אולם במעשיו אלה חשף את גרונו, וסום זיהתה שקע קצר שנמתח כלפי גופו, והניחה שבמקום הרך הזה הסכין יחדור בעומק מספק

בכדי להגיע אל עורק הדם או קנה הנשימה. הסכין התעופף במהירות שלא אפשרה לראות את מעופו באוויר. אולם היצור הנבון הספיק לזוז מעט הצידה והסכין פגש חלק נוקשה יותר של הצוואר. השפעת הפגיעה כמעט ולא הורגשה על לטאת הזוריאס. היא שינתה אסטרטגיה, והסתובבה להימלט. כאשר גבה מופנה אל הסכינים של סום, היא חשה מוגנת. אולם אז נחת על צווארה מהמרומים אחד מהלטאות המעופפות, במלוא משקלו, ושניהם נפלו ארצה.

מאריקה שצפתה במתרחש, ראתה את הלטאה המעופפת השניה צוללת לעבר סום! "אראוו, נסה להגן על סום!" הקרינה לו. סום היתה עסוקה בזוריאס השרוע על הקרקע, במטרה לסיים את הקטל, ולא היה לה מושג כי חייה בסכנה מן השמיים. אראוו זינק ממקום מחבואו, בדילוג אדיר, וכיוון את גופו החסון להתנגשות אווירית עם הלטאה המעופפת, מרחק קצר ביותר מעל ראשה של סום. היא שמעה את חבטת ההתנגשות שמעליה ונרתעה לאחור. זה היה קרוב! סמוך אליה אראוו התגולל על הקרקע עם יריבו, והיא התקשתה למצוא נקודת תורפה להטלה נוספת.

בינתיים הזוריאס התאושש והחל לקום, מחפש הזדמנות נאותה לסגור את מלתעותיו על צווארה של הלטאה המעופפת. סום נסוגה מעט לאחור, נועצת את מבטה לסירוגין בשתי הזירות, מחפשת מטרה בטוחה. ביטחונה של אראוו, שהציל אותה ממוות בטוח, היה בראש דאגתה, והיא עדיין לא היתה משוכנעת שהוא שולט בקרב. אולם לפתע הגיחה מאריקה מן הענף שבו הסתתרה, ונחתה על גופו של יריבו של אראוו. הוא הזדעזע מהמפגש הזה, ולהרף עין תשומת ליבו הוסטה מאראוו, שמיהר ולכד את הצוואר של הלטאה המעופפת. שניהם נפלו ארצה, חבוקים וצמודים, אך ידו של אראוו היתה כעת על העליונה. מאריקה לכדה בכפותיה את מקורו כשהוא סגור, ונעלה אותו בעוצמה כזאת, שלא עלה בידו לפתוח אותו ולאיים על מי משניהם.

סום נפנתה לקרב המתחולל בין לטאת הזוריאס ללטאה המעופפת. הקרב הזה עמד לפני סיומו, מפני שהראש של הלטאה המעופפת נבלע בתוך מלתעות החיה היבשתית במלואו, ובנגיסה אחת התפצחה גולגלתו. הוא השליך את הלטאה המעופפת המתה והזדקף כלפי סום המתקרבת אליו ללא מורא. מיד לאחר מכן, ננעץ סכין של סום סמוך לאוזנו. הזוריאס הפגוע היישיר לעברה מבט, רק כדי להספיק לראות שהסכין הבא חודר עמוק לתוך עינו... ואז התנוודד ונפל בחבטה על פניו.

אראוו שחרר את חביקתו הקטלנית, ניער הצידה את גופת הלטאה המעופפת וקם על רגליו. סום כבר פנתה לשחרר את סכיניה ולהחזירם למקומם הקבוע בחגורת בגדיה.

סום שלפה שני סכינים והתקדמה אל הגוויה הראשונה, כדי לערוף את הראש. אראוו החל לפסוע לצידה, וקיבל ממנה סכין לבצע את המלאכה לכריתת הראש של הזוריאס. אולם לפתע נשמע קול חבטה לא הרחק מהם, והשניים נעצרו והביטו לכיוון השאון.

תייר חלל וחוליה של שלושה זוריאס הגיעו בגניטה אל הזירה. קול חבטה נוספת נשמעה, ומצידים השני הופיעו בגניטה תייר חלל נוסף, שהביא עימו חוליה נוספת של שלישית זוריאס. שני החזירים נעלמו, להשאיר את זירת הקרב לחיות הטרף.

חבטה שלישית נשמעה. תייר חלל נוסף גנט, והביא עימו שתי לטאות טרף נוספות... ונמלט מייד.

מאריקה, אראוו וסום היו מוקפים עתה בשמונה חיות טרף, שהחלו לסגור עליהם מכל הכיוונים.

"זה הולך להיות מעניין," קראה סום, וניערה את שיערה הרטוב מן הגשם שלא פסק כל העת. היא שלפה סכין נוסף.

"הם מבינים אותך," הקרינה לה מאריקה.

"אני אחסל את כולכם!" קראה לעברם.

הם קרבו אליה בצעדים איטיים, מחפשים נקודת חולשה כדי לתקוף. במרחק כעשרים צעדים ממנה

עצרו, בוחנים היטב את סכיניה. כל אחד מהם ידע שהראשונים לתקוף יסיימו את חייהם.

מאריקה התעשתה. "אורבון אוגדון, נשמח לסיוע שלך," הקרינה אליו, מבלי לראותו ולהיות בטוחה

שהוא זמין עבורם.

לפתע החלה להתרומם יריעה דקה של אדמת החול הדחוס שעליה עמדו כולם. אורבון אוגדון שיטח את

עצמו על פני כל השטח, וכל ההתרחשויות עד עתה היו על חלקיקי היסודיים. כאשר הגיע לגובהם של

הזוריאס, נעלמו כל השמונה יחד עימו. מקץ פעימת לב אחת חזר אליהם בצורתו המקורית.

"לאן העברת אותם?" הקרינה מאריקה.

"לשום מקום מיוחד," השיב, "השארתי אותם באמצע הדרך."

מאריקה הובילה במורד השביל שנכנס אל החורש, כאשר אחריה פסע אראו וסום במאסף. מאריקה ואראו נשאו כל אחד ראש כרות. נזל דמי עדיין טיפף אל האדמה מצווארם הפתוח, נמזג ונמהל ברטיבות של השביל. הגשם פסק. אורבון אוגדון נעלם, כהרגלו.

אבל משהו מוזר אירע במעבה היער, אליו שמו את פעמיהם. מבינות לגזעים הבחינו בתנועה ערה במיוחד של הילידים המקומיים. אלה עקבו אחריהם בצורה גלויה, ללא מורא. מספרם היה חריג. נראה כי מאות מהם מלווים אותם בדרכם. גם הקולות שבקעו מגרונם, הלכו וגברו והתעצמו ככל שנאספו יחדיו. מאריקה עצרה לרגע ולטשה מבטה לעברם.

"הם מתנהגים בצורה חריגה", הקרינה.

"נראה לי שהם מתכננים עלינו מתקפה", אמרה סום.

"אורבון אוגדון, אתה נמצא איתנו?" הקרינה מאריקה.

לא היתה תשובה.

"נראה לי שאנחנו לבד", הקריין אראו.

"אני מקווה שהם לא יעשו שטות ויפריעו לנו", אמרה סום. עוד מרחק רב נותר עד למעונו של הספרן, מפני שהם עקפו את פסגות הגבעות הגבוהות כדי להגיע אל הכניסה הראשית.

אבל המצב רק הלך והורע. עוד ועוד ילידים התקבצו, והחלו ללוות אותם ממרחק לר רב על השביל. גם לפניהם צעדו כמה ילידים, מקפצים ומייללים, שומרים על טווח ביטחון מן השלושה.

עד מהרה התבררה הסיבה להתקהלות. נהמות של דובי אש, וגרגורי איום של נמרים נשמעו מרחוק, מאחורי הילידים. עשרות זוריאס הקיפו את האזור, ודחקו את הילידים לעבר שלושת המורדים. תוכניהם היתה שאלה יעשו במקומם את המלאכה, וישמשו כחיל החלוץ ששוטף ומחסל את השלישיה. עשרות הילידים שהילכו לפניהם בשביל, עצרו מלכת, והביטו בעצבנות רבה גם לעבר השלישיה וגם לצד השני, של הזוריאס.

"אנחנו מכותרים", הקרינה מאריקה.

אראו השמיט את הראש הכרות למרגלותיו, וכמוהו עשתה גם מאריקה. אראו היה כעת חופשי. הוא סב לאחור, הרים את ידיו, שלף את טופריו בכל ארבעת גפיו, חשף את ניביו הארוכים ונהם כחיית טרף. עשרות הילידים שעל השביל נמלטו לאחור בבהלה. אולם לאחר זמן קצר חזרו למקומם הקודם, בלחץ הזוריאס שמנעו מהם לסגת או להימלט. רק כעת השלושה הבחינו בגורילות שהיו על העצים, ומנעו מהמקומיים לטפס ולהימלט דרך ענפי העצים.

סום שלפה שני סכינים.

"אני אחסל כל מי שיתקרב אלי!" צעקה.

"הם לא מבינים אותך", הקריין אליה אראו.

"אני יודעת, אבל הם יכולים להבין שאני מאיימת עליהם."

"את מתכוונת להרוג אותם?" הקרינה מאריקה.

סום נרתעה קלות. באותו רגע רוח בקשתו של מגירבו אוחזרה בזיכרונה:

'אינני חושב שמגיע להם גזר דין מוות. אולי רק תהממי או תרדימי אותם?'

משהו השתנה בה. מחשבות רבות חלפו בראשה. לאיטה היא חזרה להטמין את סכיניה בחגורתה.

"אני יודעת שאתם לא מבינים אותי", קראה, "אבל אל תתקרבו אלינו. אני אחסל את הזוריאס שמפחידים אתכם, ותוכלו להסתלק מכאן בביטחון!"

התשובה המאכזבת הגיעה מיד. הילידים החלו להסתער על השלישיה מכל הכיוונים, בו זמנית. משני צידיה של סום, אראו ומאריקה החלו להתגונן. אראו החביא את טפריו, אך הלם בכפותיו האדירות בראשם של הילידים המסתערים, והפיל אותם ארצה, מחוסרי הכרה. מאריקה היממה כל מי שקרב אליה בבעיטות ובמהלומות מעגליות. שניהם היו הרבה יותר גדולים וחסונים מן הילידים הנמוכים והרזים, וכל חבטה ניטרלה את התוקף. סום שלפה סכין, הפכה אותו והמתינה לתוקף שיגיע לטווח זרועה, אולם שני עמיתיה הצליחו להדוף את כל התוקפים המסתערים. שני ילידים קרבו אל סום מן הצד, אולם אראו הצליח לבעוט בהם ולהפילם לפני שסום הספיקה לעשות משהו. "היי", קראה בתסכול, "מה איתי?"

ערימת הילידים מחוסרי ההכרה הלכה וגדלה. מן העבר השני, גם מספרם של התוקפים הלך והתעצם, וסופו לא נראה.

"אורבון אוגדון, אתה איתנו?" קראה סום.

"הוא לא יכול להעביר אותנו בלי שנאבד את הגולגולות", הקרינה מאריקה, "הוא גם לא יכול להעלים את הילידים, הם רבים מדי."

"הוא יכול להעביר אותם מכאן בקבוצות!" התיזה סום, "אין גבול לכמה שהוא יכול להעביר!"

התשובה ניתנה בצורת שאגה אדירה ומקפאת דם. לטאת ענק טורפת בגובה של כעשרים רגליים הופיעה מבין שני עצים! הילידים שעדיין עמדו על רגליהם, נרתעו לאחור בבהלה המונית, והחלו לרמוס האחד את השני. הם נתקלו זה בזה, ונפלו בערימות של יצורים מבוועתים ומפרכסים. השלישיה קלטה מייד שזה אורבון אוגדון. הוא יכול היה לחקות את מבנה בית הקול המדויק של לטאת הענק, ולהפיק שאגות דומות, אך לא היה ביכולתו לצעוד בכבדות ולהשמיע קולות רגיעה מהדהדים, כצפוי מבעל חיים שמשקלו כה עצום. תדמית הטורף האדיר פעלה היטב. הילידים נפוצו לכל עבר. זאקא-זורא הסיג לאחור את הזוריאס שלו, לפני שאורבון אוגדון מעביר את כולם ליקום אחר. הוא הבין שעליו לחפש תוכנית חדשה, שבה אורבון אוגדון לא יוכל להשפיע ולא להפריע. התוכנית הזאת צריכה להתמקד על חיסול הספרן, שכעת החל לאיים עליו ישירות. הזוריאס שינו כיוון ונסוגו מן האזור. לעת עתה זאקא-זורא העדיף לשמר את כוחותיו.

*

במרחק כמה אלפי צעדים משם, במעונו המוגן של הספרן, באס עסק בפלטים של מכונת החקירה שלו. מגירבו התבונן במעשיו מהצד, אך לא יכול היה לתרום מאומה. מדי פעם באס הסביר לו מה מעשיו, ומגירבו הקשיב בסבלנות ובהערכה. אולם הוא חש שעזרתו אפסית. הספרן סימן למגירבו להתקרב אליו.

מגירבו התיישב על גזע עץ חתוך משני צידיו, בסמוך לספרן. כאן, על קיר האולם, הבחין בארבעה מסכים שונים ובהם תמונות של טבע ונוף. עד מהרה הבין שהוא רואה את הסביבה הטבעית שמעליהם, הם הציגו לספרן את ארבעה הצדדים של מה שמתרחש מעל למעון עצמו. התמונה היתה דוממת בעיקרה. מדי פעם כמה שיחים זעזעו ברוח הנושבת, ותו לא. "אני מעוניין להראות לך משהו," אמר הספרן.

הוא הקיש על כמה בליטות מתחת למסכים, שינה מצבם של כמה ידיעות זעירות, ואל מול עיניו המשתאות של מגירבו הופיעו על הקיר תמונות חיות של עשרות זוריאס! דובים נשאו לפידים בוערים, הגורילות שברו וניתצו את קירות חלקו העליון של המעון, חלק מדפנות העץ בערו והעלו עשן שחור למרום, וחלקם כבר היו אודים מעשנים וגחלים לוחשות. הנמרים הקיפו את ההשתוללות במעגל שני, מרוחק יותר, והניסו כמה ילידים מקומיים שניסו להציץ במתרחש ממרחק בטוח. "מה זה?" שאל מגירבו בתדהמה.

"זו ההשתוללות של הזוריאס, כאשר הרסו את החלק העילי של מעוני," הסביר הספרן. "אבל אני מראה לך את זה מסיבה אחרת. אני מעוניין שתראה בעצמך את פעולתו של המשגר הבריוני. ככה זה נראה מעלינו, זמן קצר לפני שבאס הפעיל אותו."

מגירבו לא ענה, ונשאר מרותק לארבעת המסכים. "הנה זה מגיע, התבונן היטב!" שמע את קולו של הספרן. לפתע פתאום נעלמו כל בעלי החיים שנראו על כל המסכים... הם הפכו לעננה של אבקה חומה, שהתמוססה לאיטה לחלקיקים אפורים, שהפכו לקטנים יותר ויותר עד אשר הפכו לשקופים. אחרי כן נראה היה כאילו הפכו לחלק מן הרוח ששוקע לאיטו על האדמה ומתמזג עימה - מוחק כל סימן וזכר למאורעות האלימים שהיו כאן עד לפני זמן כה קצר. "איך זה יכול להיות?" מגירבו היה המום. "איך לא ראיתי דם נשפך?" "כל גופם, כמו גם הדם שלהם, הפך לחלקיקי יסוד שהעיניים שלך ושלי לא יכולות לראות. ואז הרוח פיזרה אותם או שהם שקעו על הקרקע."

מגירבו היה המום. "ואת כל זה עשה המשגר הבריוני כל כך מהר?" הספרן הנהן.

"זה כלי הנשק החזק ביותר שראיתי אי פעם," הפטיר מגירבו. הוא שקע בהרהורים. "יש לך סיבה מדוע הראית לי את זה," חשב בקול רם.

הספרן הניע בראשו לחיוב. "כדי לטהר את כוכב העונשין מהפולשים הזרים המכשיר הזה יעבור לשימוש שלכם, ומישהו צריך לקבל על עצמו את האחריות הכבדה לגבי התפעול שלו והתוצאות של פעולתו. זה יוטל עליך. זה יצריך ממך שיקול דעת רב, אתה תבחר מי מאנשיך יתפעל אותו, איזו עוצמה להפעיל, ומה מידת ההרג הנדרשת, ולא מעבר לה. אני מקווה שלא תאפשר להשתמש בכוח הזה לרעה." מגירבו הבין.

"ועוד דבר אחד, "הוסיף הספרן, "אני מקווה שתדע מה לעשות עם המכשיר הזה כאשר הכל יסתיים".
לפתע אפה את מגירבו תחושת חרדה. הוא חש את שעריו סומר.

"היכן אתה תהיה כאשר כל זה יתרחש?" שאל בחשש.
"אינני יודע, "השיב הספרן. "אני לא אשאר כאן עוד זמן רב."
מגירבו חש צורך לזעוק, 'הי, אנחנו עדין זקוקים לך, אל תעזוב אותנו לפני הזמן', אולם לא הצליח להוציא קול מגרונו החנוק. כלום היצור הקשיש הזה רמז שעומד להיפרד מן העולם? מגירבו העדיף להדחיק את הרעיון הזה ממחשבותיו.

באס ביקש מהספרן להתקרב אל המכשיר שעליו עבד. הספרן קרב אליו והתיישב סמוך לעוזרו.
"שלושת הדגימות מראות תוצאות זהות במיקום של הגוף הזר, "דיווח באס, "הוא התיישב בדיוק בצומת משולשת של תקשורת עצבים, בין שני חצאי מוח לבין גזע המוח. ולא רק זה, הגוף הזה שלח מעין ידיים קצרות לאחוז בכמה חוטי עצבים בו זמנית, כאילו היה חרק מרובה זרועות."

"כמה 'ידיים' כאלה מנית?"

"אם לא טעיתי בספירה, 64."

"זה מעיד על סימטריה... בכל אחד מהמוחות מצב זהה?"

"כן."

הספרן ליטף את מיצחו הצר. "אתה יכול לחשוב על מנגנון התפתחותי שיכול להסיע את החפץ הזר בתוך הגוף של בעלי החיים האלה עד שיוצב במוח במיקום המדויק הזה?"
באס נראה אובד עיצות. "אין לי שום השערה איך זה נעשה."
"החפץ הזה נכנס לגוף בעל החיים דרך בליעה או נשיכה, והצליח לשלוט על כיוון מסעו בזרם הדם עד אשר התקין את עצמו במקום מיטבי השולט על כל התקשורת המוחית..." לאט הספרן. "אנחנו נתקלים כאן בשליח מיוחד במינו של יצור מיוחד במינו, בעל תבונה ויכולות שלא מוכרות לנו..."
"נותר לנו רק להתקדם בתוכנית שלנו, "הציע באס, "לחלץ את הגופים הזרים הללו משלושת המוחות ולהכניס אותם למכשיר שלנו לניתוח תכונות החומר."
"כן, עשה זאת."

אורבון אוגדון חדר כעננה חומה למעון המבוצר דרך התקרה העבה, ולבש את דמות הסלמנדרה. הוא ביקש מבאס להכניס את שלושת המורדים שניצבו מעל פתח המעון. באס נחפז להכניסם פנימה.
"איזו מתנה הבאתם!" חייך כאשר הבחין בשני הראשים הכרותים.

"יפה מאוד, "שיבח הספרן.

"המממ... אנחנו לא כל כך זוכרים איזה ראש נגוע ואיזה ראש טיבעי, "התנצלה סום. "היינו צריכים להתעסק בכמה דברים שהפריעו לנו בדרך..."
"זה בסדר, "הרגיע אותם באס, "המכשירים שלנו יגלו בדיוק מי הוא מי, אם רק יהיה הבדל בין השניים."

"עשה זאת תחילה, "ביקש הספרן, "רק לאחר מכן ננתח את אופי החפצים הזרים."

"איך ביצעתם את המשימה?" התעניין מגירבו.

"נתקלנו בכמה בעיות, אך הצלחנו לפתור את כולם, "הקרינה מאריקה.

סום פתחה ופירטה את כל מהלך המאורעות. מגירבו הקשיב בעניין רב, וככל שהתקדמה בסיפורה התקדרו פניו. משסיימה, פנה אל הספרן:

"זאקא-זורא עשה מאמץ גדול מבחינתו למנוע את הבאת שתי הגולגלות... המסקנה מכך שעלית על רעיון חשוב. אנו צריכים להניח שהוא מבין שתצליח בקרוב לחשוף את סודותיו..."
הספרן פלט "אכן..." חלוש.

"והוא יחפש אותך ביתר שאת..." המשיך מגירבו.

הספרן נאנח חלושות.

מאריקה הבחינה כי הספרן אינו במיטבו. "איך אתה מרגיש?" הקרינה אליו.

הוא לטש בה מבט נוגה. "כמו שכל ישיש כמוני מרגיש..." ענה בקול רפה.

"הוא רק עייף, "ניסה באס להרגיע, "לפני שהגעתם לכאן, סדר היום שלו היה נוח ורגוע... ולאחר שהגעתם לכאן הוא החל לעבוד קשה ולהתאמץ יתר על המידה..."

ליבה של סום בישר רעות.

ארץ, הווה

מרקיואה נכנס לקתדרה, אווזו בידו כוס קפה שרכש ממכונה אוטומטית, והבחין שאיננו האחרון. רק שלושה סטודנטים המתינו לו בשורת הכיסאות הראשונה.

"בוקר טוב לכולכם, היכן סקריואן?"

כולם נשאו מבטם לעבר ארבלה. באופן טיבעי נחשבה כמקורבת אליו ביותר.

"היי", התגוננה, "אני לא ברת סמכא בקשר לסטאטוס של סקריואן... הוא לא מעדכן אותי בתוכניות שלו..."

מרקיואה לגם מן המשקה. "אז אולי תתקשרי אליו, כדי שנדע האם להמתין לו או להתחיל את השיעור בלעדיו."

בטרם היה סיפק בידה להשיב, נפתחה הדלת וסקריואן פרץ פנימה כרוח סערה. הוא היה במצב רוח מעולה, מיצחו ולחיו סמוקים, ונראה מרוגש וכשש אלי קרב.

"בוקר טוב לכולם!" הוא פגש במבטו של מרקיואה ונראה מופתע מעצם נוכחותו על הבמה המוגבהת. כמעט תמיד הקדים אפילו את עמיתיו לספסלי המאזינים. "אני הולך להרוס לך את השאלה של המבחן הסופי, הכריז בחיוך שנראה כחיוך ניצחון, "יש לי את התשובה לשאלה שלך!"

מרקיואה חייך והניח את כוסו על השולחן.

"אשמח מאוד לשמוע."

גלוגאן הסיר זה עתה אוזניות משתי אוזניו, בהם שמע מן הסתם את המוזיקה שאהב, והספיק לשמוע רק את סוף דבריו של סקריואן.

"אולי תזכיר לי מה היתה השאלה?"

סקריואן הזדעזע. "אני עובד על השאלה הזאת כמה ימים, בלי לישון בלילות, ואתה אפילו לא יודע על מה אני מדבר?"

גלוגאן נבוכ מעט, והגניב מבט לעבר מרקיואה, לראות איך השפיעה אמירתו על הפרופסור. אולם נראה היה שהפרופסור מרוצה מכל העסק.

"אה, כן, נזכרתי, "מילמל גלוגאן והטמין את האוזניות הזעירות בכיסו.

"ובכן?... שאל מרקיואה, ונעץ מבטו בסקריואן, "...הבמה כולה שלך."

סקריואן הכניס אוויר לראותיו בשאיפה עמוקה.

"לגבי החולשה הגדולה של זאקא-זורא..." הוא זרק מבט קצרצר לעבר גלוגאן שהתכווץ על כיסאו, "שהוא בכלל לא יצור חי! הוא לא מתרבה, ולא צריך להתאמץ כדי לשרוד. זה אומר שאין אצלו אבולוציה, לחצי הברירה הטבעית לא חלים עליו, והכי חשוב - אין לו שום שונות בתכונות, מפני שהוא יצור יחידי מסוגו."

היתה שתיקה קצרה באולם.

"אבל את כל זה כבר ידענו, " אמרה ארבלה בזהירות, "הרי הוא גביש, שלא יכול למות לעולם, אז איך אתה מוצא כאן חולשה בכלל?"

סקריואן הביט בה בתימהון, כיצד איננה קולטת מה שהוא הצליח להבין.

"אני אתן לך כמה דוגמאות מתחומים אחרים. את זוכרת מה קרה באירלנד בסוף המאה ה-19?"

"הזכר לי!" הורתה.

"האירים התבססו בתזונה שלהם על תפוחי אדמה. אך ורק תפוחי אדמה! ופתאום, איזו פטרייה ארוורה בשם כימשון חוללה מגפה בתפוחי האדמה שלהם. הסיבה היתה חוסר שונות. הזן היחיד שגידלו היה אחד מבחינה גנטית, ולכן המחלה תקפה את כל תפוחי האדמה. לא היתה לתפוחי האדמה הללו שום הגנה טבעית כנגד האויב שלהם. והתוצאה? כל היבול הושמד, בערך מיליון אירים מתו ברעב! זו היתה טעות של החקלאים האירים. לו גידלו במקביל גם תירס, חיטה ובטטות, הרי שהגיוון במקורות המזון היה מציל אותם מהרעב. גם הפנדות בסין, לדוגמה, ניזונות אך ורק ממזון יחיד, הבמבוק. אם יקרה משהו רע לבמבוק, כולם ימותו בבת אחת והמין המקסים הזה יכחד... אותו דבר עלול לקרות לקואלות באוסטרליה, אם יקרה משהו רע לאקליפטוסים... גם הצ'יטות בסאוונה האפריקאית תהיינה בסכנה, אם יקרה אסון לטרף היחיד שלהם, האנטילופות. אסור להתבסס על סוג יחיד של מזון. זה מתכון לאסון."

"מה כבר יכול לקרות לאנטילופות?" תמחה ארבלה.

"תארי לעצמך את התרחיש הבא. ביום בהיר אחד, בני האדם מואסים בבשר הבקר ומתאהבים בבשר האנטילופות. צבא ציידים אנושי מתחיל לצוד אותם. כנגד כדורי הרובים שלהם, אין לאנטילופות שום הגנה טבעית כלשהי, מספרם מתמעט ונעלם. ואז, כתופעת לוואי... גם הצ'יטות נכחדות!"

"יש לך עוד דוגמאות?" חקרה בריותיה.

"בוודאי. קחי לדוגמה את המחשבים או הרובוטים. הרבה מאוד אנשים מפחדים שיום אחד ישתלטו עלינו וילחמו בנו. או חמור יותר, ינצחו אותנו וישעבדו אותנו או יחסלו אותנו. מאות סרטים עושים על זה. אבל אין סכנה אמיתית כזאת. מדוע? מפני שהמחשבים לא באמת מתרבים, לכן אינם צריכים לשרוד בתנאי תחרות, אז אין להם ברירה טבעית שעובדת על שונות כלשהי. כולם אחידים לחלוטין, כולם מבוססים על פיסות סיליקון זעירות. אז מספיק שנמצא נשק יעיל כנגד מחשב אחד, וכולם יובסו בין רגע."

"ואיך זה מתקשר לזאקא-זורא?" שאלה ארבלה.

"הרעיון הזה לזה של הרובוטים. מספיק שימצא משהו יעיל כנגדו, זה יהיה סופו. לא היתה בסביבה שלו שום ברירה טבעית שתחסן אותו מאוייבים כלשהם. לא יהיה לו שום סיכוי. זה יהיה יעיל, מהיר, מוחלט."

ארבעת הסטודנטים נשאו מבטם אל מרקיואה. הוא השתהה קמעה, כמנסה לחפש את התגובה הראויה ביותר, ולבסוף, מבלי אומר, הרים את שתי ידיו ומחא שלוש מחיאות כפיים. "אז אני מבינה שהשאלה הזאת לא תהיה במבחן הסופי," אמרה ארבלה. מרקיואה הנהן.

ארבלה רכנה לעבר כיסאו הסמוך של סקריואן, ונישקה את לחיו.

גלוגאן לחש לתוך אוזנו של סקריואן מן העבר השני: "הזמן אותה עכשיו לארוחת ערב רומנטית!" "שמעתי אותך!" שמע את קולה הנוזף של ארבלה.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

הרוח הקלה שנשבה בגבעות החשופות מצמחיה, הלכה וגברה ככל שהעפילה במעלה ההרים הסלעיים. הצינה ששררה בשעות הערב, והרוח שהגבירה את מהירותה בפסגות הקמורות, יצרו קור עז. שם, בחסות החשיכה שירדה על הגיא המוסתר שלהם, אנשי מחנהו של גאבארא הדליקו מספר רב של מדורות כדי להתחמם, בנוסף למדורות של הטבחים אשר שימשו לבישול ארוחת הערב. בסמוך לכל מדורה השתופפו שלושה או ארבעה גברים, בעלי שיער ארוך וזקנים פרועים, מכוסים ביריעות עור. חלקם כבר סיימו את ארוחת הבשר שלהם ונשכבו להירדם לשנת הלילה. הזקיף שעמד על המשמרת במורד השביל, היה משועמם וחסר מעש. הוא הביט אל השביל החשוך שהוביל אל המחנה, ואז לאחר לעבר המחנה ולחבריו הנערכים למנוחת הלילה, חיכך את ידיו להתחמם קצת, והתיישב על אחד הסלעים. את חרב המתכת המחודדת שלו הניח שעונה על הסלע, לצידו. מתוך האפלה הגיח בטפיפה בלתי נשמעת גוף גמיש ומוארך, מוסתר בין הצללים. נמר בעל שיני חרב זינק בדילוג אל הזקיף, והלם בראשו בכפו החסונה. הזקיף היה מת עוד לפני שגופו נחבט בקרקע. מייד לאחר מכן סגר הנמר את מלתעותיו על צווארו של האומלל, ופיצה בנגיסה עוצמתית את גולגלתו. הנמר הביט לאחר, והניע בראשו. עוד נמרים קרבו אליו בדממה. לצידם פסעו גם גורילות, שומרים על דומיה, ומאחור השתרכו דובי אש.

עשרות הזוריאס נכנסו לתוך הגיא, עדיין ללא שאון. אחד מקופי הענק נטל בידו את חרבו של הזקיף, מישש אותה היטב, ואחר השליך אותה הצידה. לא היה איש שיעצור אותם, או אפילו יבחין בהם. הזוריאס התקדמו מבלי להתגלות עד שהגיעו אל הגברים הישנים בסמוך למדורות, שלהבותיהן החלו לדעוך. אחדות מהן כבר היו רק גחלים לוחשות ומעשנות.

הראשונים שנטבחו היו אלו שישנו שינה עמוקה. הם לא זכו כלל להתעורר כאשר צווארם פוצח או נתלש. כמה מן הלוחמים התעוררו והחלו לזעוק. אזור המדורות הפך לגיא הריגה. אלה שניעורו ניסו לקום ולהימלט, אך נקטלו בנקל על ידי הנמרים והדובים. כמה לוחמים ניסו לתפוס את חרבם ולהתגונן, אולם חוסלו בתוך פרק זמן קצר. רוב הגברים היו מוקפים, לא היה לאן לברוח. לוחמים אחדים נמו במקומות פזורים במחנה של גאבארא, והוא עצמו שהה אותה עת במחסה מרוחק יותר. הוא נייער למשמע המהומה שהתחוללה במחנהו, וקלט מייד את המצב.

"לברוח!" שאג בכל עוצמת גרונו. "הם בגדו בנו!"

הוא מיהר לאחוז בידו את חרב הדקירה שלו, אולם גורילה אחת שעטה לעברו והלמה בו בטרם הספיק להשתמש בנשקו. הוא הוטח בכוח אל דופן סלע ונותר לשכב שם, ללא הכרה. כמה מאנשיו ששמעו את קריאתו בפינות מרוחקות וחשוכות יותר, החלו להימלט, אולם הנמרים דלקו בעקבותיהם וקטלו אותם

בנקל. גם גומבה מצא את מותו מלפיתת מוות של דוב בעל זרועות כבירות, וכאשר היה כבר ללא רוח חיים, הדוב נגס בעורפו וביתק את חוט השידרה שלו. הזעקות של הגברים הנקטלים וזעקות הפצועים החלו לגווע לאיטם, ככל שהתמעטו הנותרים בחיים. חלק מהגורילות החלו לדלוק אחרי הנסים על נפשם. הטבח היה מוחלט. כאשר הזוריאס הביטו בסיפוק על שדה הקטל, והחלו לעזוב אותו, נותר רק פצוע אחד חי, לאחר שהצליח לזחול ולהסתתר מתחת לצבר שיחים קוצניים מבלי להתגלות.

*

הרחק מאוד משם, באותה עת בדיוק, כאשר הנגוהות האחרונות של השמש הסתלקו, סיימו מאות זוריאס להקיף את יער האסירים, והחלו להיכנס לתוכו כגוף אחד. מאות אסירים שאימצו את המקום למחייתם נייערו בבעתה לאחר ששמעו קולות תיפוף רמים. זקיף עירני במיוחד קלט תנועה חשודה מרחוק, נטל את העצם של ירך האייל שהיתה ברשותו, והיכה בחוזקה על עור שנמתח על גזע עץ חלול. זו היתה מתנתו של קו קו סו בטרם נאלץ להימלט מאימת היוריאנים. הוא בנה עבורם תוף להתרעה מוקדמת, ואחרי כן בעלי מלאכה מוכשרים נוספים חיקו אותו ויצרו תופים נוספים. כעת עשה המתקן את אשר יועד, והעיר את כל הגברים הרדומים. בעלי חיים בגודל של כף יד, בעלי פרווה חומה ודם חם, הגיחו בבהלה מתוך חוריהם ונמלטו לכל עבר.

האסירים הקשוחים מיהרו לאחוז את כלי נישקם, עדיין מבלי להבין מיהם האוייבים ומה בכלל מתרחש. אולם הזוריאס לא הותירו להם זמן רב להיערך. מייד בהישמע קול התוף, החלו להסתער לעבר בני האנוש. כל מי שלא הספיק לאחוז בנישקו, נקטל מייד. שאון יללות הזוריאס וזעקות האסירים מילא את היער. בעלי כנף מנומנמים נייערו ופרחו משם בבהלה במשק כנפיים עז. חלק מבני האנוש ניסו להימלט, אולם לא היה מקום בטוח להימלט אליו - המקום שרץ בנמרים, דובים, גורילות ולטאות טרף. אחד אחרי השני נטבחו במלתעותיהם של בעלי החיים.

טאטבאטא נייער בין הראשונים. הוא סינן בזעף לעצמו, 'אורבון אוגדון או דרגיון בגדו בנו!', אחז בשני חרבות ושאג: "להילחם! להילחם!"

זו למעשה היתה הברירה היחידה, לנסות ולהתגונן. הגברים ניסו לדקור או לשסף את בעלי החיים המסתערים. חלקם ירו חיצים לעבר הזוריאס. אחדים מהתוקפים החלו להיפגע, אולם עוד ועוד בעלי חיים שעטו לאחר גל הפלישה הראשון, ומספרם היה כה רב עד שהקרב הוכרע למעשה. טאטבאטא עצמו נלחם כמו חיית טרף. הוא הצליח להרוג גורילה ולפצוע שני נמרים, עד שהוכרע על ידי דוב שתקף אותו מאחור. בגל התקיפה השלישי פסעו לטאות טורפות, שהחלו לנגוס מן הגברים המוטלים, מתים או פצועים, על הקרקע - ולסעוד את ליבם.

הקרב נמשך כל שעות החשכה. עוד בטרם עלה השחר, לא נותר בן אנוש עומד על רגליו ביער האסירים. צבע האדמה הפך לאדום. גופות מרוטשות וחלקי גופות מפוזרים בכל השטח שימשו עתה מזון לחיות הטרף, פרט לגורילות שטיפסו על העצים כדי להשביע רעבונם מפירות ועלים.

כאשר השמש הציצה מבעד צמרות העצים והחלה לפזר את ערפילי הבוקר, הם החלו לעזוב את המקום. אולם עשרות רבות של זוריאס, אשר היו פצועים, צולעים או מדממים ולא יכלו לעזוב עם הבריאנים, קיבלו הוראה מהגביש הזעירי ששלט במוחם לדומם את ליבם. כולם מתו באותו הרף עין. לזאקא-זורא לא היה צורך ושימוש בזוריאס שאינם כשירים למשימותיו.

*

אורבון אוגדון סרק את המחנה של אנשי גאבארא בתדהמה. עם כל זריחה חדשה, נהג אורבון אוגדון לפזר את עצמו בכל הפלנטה כדי להתעדכן בכל המקומות והאתרים שעניינו אותו. כך ידע תמיד על אויביו, כמה הם, היכן הם נמצאים ולאן פניהם מועדות. מאחר ומאות החזירים של זאקא-זורא העבירו כל העת זוריאס ממקום למקום, לעיתים עשה זאת פעם נוספת, גם לפני שקיעת השמש.

כעת, משגילה את מה שהתרחש במחנה המוסתר הזה, כל החלקיקים היסודיים שלו חזרו להתאחד לתדמית הסלמנדרה. גוויות, חלקי גפיים, ראשים כרותים, האדמה רוויה דם... טבח נורא התרחש כאן תחת אורו החיוור של הירח. כיצד זה אירע?

הוא התהלך בין הגופות וחיפש ניצולים. העקבות של חיות הטרף והגורילות עדיין היו טריות. על האדמה הלחלוחית היה מסופר כל הסיפור העגום של קבוצת השורדים על ההרים הקרים. ואז שמע גניחות חלושות לא הרחק ממנו. ענפים ועלים של השיחים הצפופים זעו, ומתוכם זחל נער צנום. עצמות שתי רגליו היו שבורות.

אורבון אוגדון קרב אליו. הוא הביט במאמציו הנואשים של הניצול להזדקף. הנער נכשל שוב ושוב, כאשר הוא נאנק בכאביו. אולם אורבון אוגדון לא יכול היה לסייע לו במאומה. בתחילה חשב להעביר אותו בגניטה למקום אחר, אולם דחה את הרעיון.

"הם..." גנח הנער, "הם... הקיפו אותנו... הפתיעו אותנו... כולם ישנו... לא הספקנו להגיע לחרבות..."

"דרגיון!" פלט אורבון אוגדון ברוגזה. "גם הקבוצה היריאנית בסכנה!"

הוא נעלם מהגיא המוסתר בין הפסגות המושלגות וגנט ליער האסירים. מה שחזה במחנה הראשון חזר גם עתה, אולם בהיקף גדול הרבה יותר. מאות גופות של בני אנוש היו מוטלות על רקבובית היער המאדימה, לצד עשרות זוריאס מתים. כאשר בחן מקרוב כמה גוויות של נמרים ודובים, הופתע לגלות שהם מתו כמעט ללא קרב, ללא פגיעות גופניות. גם כמה לטאות טורפות היו מוטלות מתות.

הוא החל לחפש ניצולים. בסך הכל זיהה חמישה פצועים שמצאו מקום מפלט בתוך מאורות חשוכות, גזעי עצים רקובים, מתחת לשיחים, ואחד אפילו זחל מתחת לרקבובית שמתחתיה התחפר והסתתר בשיא המהומה.

אלה סיפרו לאורבון אוגדון כל מה שידעו.

*

האווירה במעונו התת קרקעי של הספרן היתה קודרת. אורבון אוגדון סיים את דבריו, והשתררה שתיקה מעיקה. כל אחד היה עסוק בשרעפיו, אולם במהרה התברר שכמעט כולם הגיעו למסקנה דומה.

חייבים להרוג את דרגיון. ומהר.

אמנם דרגיון איננו אשם, ולא עשה דבר וחצי דבר בכוונת זדון, אך השתל שבמוחו עושה נזקים שאין להשלים איתם ואין לעבור לסדר היום. היה ברור שבכל מקום אשר יעבור בו, ישאיר מאחוריו רק קטל, הרס וסבל.

כולם ידעו מה עמדתו של מגירבו בעניין הזה, אולם הפעם לא יתנו לו לשנות את ההחלטה בנקל. היה רוב מוצק בחדר שיתקשה להתגבר עליו.

"איך כדאי לעשות את זה?" הקרינה מאריקה.

"אפשר לעשות זאת בצורה ישירה ומהירה," הקריין אראוו, "אורבון אוגדון יביא אותי אליו, ואני אקטול אותו ללא כאבים."

"אולי אפשר רק להרחיק אותו מהפעילויות שלנו," אמרה סום, "אולי נעשה איזה קרב דמי, ובו יקחו בשבי את דרגיון. ככה המידע יפסיק לזרום לזאקא-זורא."

"במקרה כזה לא יהיה לנו הסבר, מדוע אורבון אוגדון לא חילץ אותו מהשבי בגניטה. זאקא-זורא יחשוד שגילינו אותו, ויהרוג אותו מרחוק," הקרינה מאריקה.

"זה מה שאנחנו רוצים, לא כן?" שאלה סום.

מגירבו נחרד. "בבקשה מכם... המתינו עם ההחלטה הזאת... עוד לא התחלנו לדון על המצב החדש הזה, ואתם נחפזים להסיק מסקנות."

"מה יש כאן להמתין?" שאלה סום, "זה ברור שדרגיון מתחיל להזיק יותר מאשר להועיל."

מגירבו נשא אליה את עיניו. "את טועה, סום, כולכם טועים. לכן אני מבקש שתקשיבו לדברי. יש כאן כמה נקודות שיש לתת עליהם את הדעת."

"אני מסכים להצעה הזאת," אמר הספרן. גם באס, שהיה רכון על אחד המכשירים, עזב את מלאכתו והצטרף לדיון.

"לפני כן, הייתי מעוניין לשאול אותך שאלה," פנה באס אל אורבון אוגדון, "לא היית יכול לגלות את הדבר בעוד מועד כדי שנוכל להתריע או לסייע להם בדרך כלשהי? אולי היית יכול למלט אותם לפני שנשחטו?"

כל העיניים הופנו לעבר אורבון אוגדון. "אני לא יכול להימצא בכל מקום בכל זמן," השיב. "לכן אני מבקר את כל המקומות החשובים לנו פעם אחת לאחר הזריחה ופעם נוספת לפני השקיעה."

"אני מבין," אמר באס.

"כמה לוחמים נהרגו בכל מקום?" שאלה סום.

"במחנה על ההר נהרגו בערך 300, השיב אורבון ואוגדון, "וביער האסירים נהרגו בערך 500 יוריאנים, וכחמישים גופות של זוריאס."

"איך הגיעו הזוריאס אל ההרים?" הקרינה מאריקה.

"בגניטה, ענה אורבון ואוגדון, "אלו קבוצות נבחרות של זוריאס, שזאקא-זורא הצמיד להם תיירי חלל שמעבירים אותם מהבסיס שלהם לאתרי השורדים לביצוע המשימה הזאת."

הספרן נשא מבטו לעבר אורבון ואוגדון. "לפי דעתך, זאקא-זורא יודע שגילית מה שהתרחש בשני המקומות האלה? הוא יודע שאנחנו יודעים על כך?"

אורבון ואוגדון חשב קמעה לפני שהשיב. "אין לו דרך לדעת זאת. לא השארתי שום סימנים, עקבות או עדויות כפי שאתם בוודאי מבינים. אבל אסור לנו לזלזל בו, אולי הוא מניח את זה או מבין שזה קרה או יקרה במקדס או במאוכר."

"זו היתה שאלה חשובה!" אמר מגירבו, "אבל עוד לפני כן, זאקא-זורא טעה בכך שחשף את המהלך שלו. ברור לנו שזאקא-זורא החליט לחסל את בני האנוש לפני שיתאחדו כנגדו למערכה כוללת. המסקנה מכך היא, שהוא טועה ומאמין לתוכנית ההסחה שלנו. היא פועלת היטב. והטעות השניה שלו היא, שאנחנו מבינים את זה כעת. הוא משתמש כל העת במקור המודיעין שלו וחשף את זה בפנינו."

"מה אנחנו יכולים לעשות עם זה?" הקרינה מאריקה.

"ההצעה שלי להמשיך בכל מה שאנו עושים, בשני המישורים, אמר מגירבו, להפתעת כולם.

"מה? להמשיך עם המשימה של דרגיון? שכל מי שהוא ידבר איתו, ימות עם כל אנשיו?"

מגירבו הביט בכל הנוכחים אחד אחרי השני. "זה בדיוק מה שאני מציע."

"אתה מדבר על הקרבת חייהם של מאות או אלפי לוחמים, אמר באס בפליאה, "אני לא מבין את ההגיון של המהלך הזה, ואיך זה מתיישב עם האופי שלך להציל חיי אדם ככל האפשר."

"וכל זה רק כדי להציל את חברך דרגיון?" הקרינה אראוו בכעס.

"לא..." נאנק מגירבו. לא היה לו קל להתמודד עם הלחץ של כולם. "אין לזה קשר לדרגיון, למרות שאני מאמין שכאשר הכל יסתיים דרגיון ישתחרר מזאקא-זורא ויחזור אלינו בריא ושלם. אבל לא זאת הסיבה להצעה שלי. אני משוכנע שהדבר הנכון לעשותו כעת הוא לשמר את דרגיון כמקור של מידע מטעה לזאקא-זורא. הוא ימשיך להאמין במה שנכון אותו להאמין, ימשיך להתעסק בטפל במקום בעיקר, ואנחנו נמשיך בתוכנית הראשית שלנו ללא הפרעה."

"אבל זה יכול להיות גם הפוך, הקרינה מאריקה, "אם זאקא-זורא מניח שגילינו את מעשי הטבח, הוא יבין שאנחנו ממשיכים להשתמש בדרגיון כמלכודת, ואז הוא ישטה בנו, יעבור לתוכנית אחרת שאנו לא נכיר, או שיחסל בעצמו את דרגיון."

"אמת, גם זו אפשרות, הודה מגירבו, "אבל אין לו הוכחה שאורבון ואוגדון או מי מאיתנו גילה את הטבח הזה, ואין לו סיבה לחשוד. לכן אנחנו נבדוק את ההנחה הזאת בקבוצה הבאה שדרגיון יפגוש. אם גם הם יחוסלו בדרך דומה, נדע לבטח שזאקא-זורא ממשיך בתוכנית שלו בלי לחשוד בנו."

"הידיעה הזאת יותר חשובה לך מחיי הלוחמים שימותו?" שאל באס בפליאה, "הייתי משוכנע שאתה שונא הרג ורוצה להציל חיים."

"אכן, אני שונא הרג ורוצה להציל חיים, אישר מגירבו, "אולם כאן על הפרק הקרבת מעטים למען הצלתם של רבים. לפעמים אנחנו נאלצים לבחור מתוך כמה אפשרויות גרועות את הפחות גרועה, ואין לנו ברירה."

"היכן דרגיון והצוות שלו נמצאים כעת?" פנה באס אל אורבון ואוגדון.

"בקצה המרוחק של אותו יער, השיב אורבון ואוגדון, "לשם נמלטו השורדים העצמאיים כדי להימנע מההטרדות של היוריאנים הבדלנים."

"ובכמה לוחמים מדובר?"

"בערך כמאתיים."

"למה שלא נזהיר אותם מראש, כדי שיטמינו מלכודת לזוריאס?" שאלה סום, "גם ניתן להם סיכוי הוגן להגן על עצמם, וגם נחסל כמה זוריאס באותה הזדמנות."

מגירבו הניד בראשו. "זו תהיה טעות. מנקודת ראותו של זאקא-זורא, לא צריך להיות שום שינוי בתוכנית שלו. היא חייבת להצליח. את צריכה להבין, סום, לא אכפת לו מהזוריאס שלו. גם אם נהרוג את כולם, הוא יביא אחרים, לא יהיה לזה סוף. הוא מקריב את חייהם של שליחיו במספרים שאנחנו לא מכירים. את חושבת כל העת איך לנצח בקרבות, אבל אנחנו צריכים לחשוב איך להצליח במערכה הכוללת. בנוסף, כמו שאני מאמין שדרגיון יחלים - אם ננצח את זאקא-זורא - אני מאמין שגם כל הזוריאס ישתחררו ממנו באותה צורה. אין לי כל טינה לזוריאס, הם שבויים בפני רצונו של השליט הנורא הזה. יש

סיכוי טוב שהם יחזרו להיות בעלי חיים טבעיים. ולמען המטרה הזאת אני חושב שאפשר להקריב חיים מעטים יחסית."

"היית מוכן להקריב גם את חייך שלך?" הקרינה מאריקה בזעם עצור.

"אני כבר קשיש, אני לא אחייה עוד זמן רב בכל מקרה," השיב לה. "אבל הייתי רוצה להישאר בחיים כדי לחזות במפלתו של האויב הזה."

"אני רוצה לדעת איזו התקדמות יש אצלנו בנושא התוכנית העיקרית," הקרינה מאריקה.

כל המבטים הופנו לעבר הספרן, והוא הפנה את מבטו אל באס.

"התקדמנו מעט," סיפר באס, "סיימנו לבצע את ההשוואה של שתי הגולגלות של הלטאות הטורפות. באחת מהם נמצא החפץ הזר שמצוי בגולגלות הזוריאס, ובשניה הוא לא קיים. כמו ששיערנו."

"והחפץ הזר הזה אצל כולם?" שאל מגירבו.

"בדיוק. זאקא-זוקא שולט בבעלי החיים האלה באמצעות החפץ הזה, בדרך כלשהי שעדיין איננה מובנת לנו."

"ואיך הוא השתיל לתוך מוחם את החפץ הזה?" המשיך מגירבו לחקור.

"את זה גילה הספרן," אמר באס. "בסמוך מאוד לחפץ הזר, מצאנו עקבות של חומר נוסף, שנראה כמו נשל מיובש של תולעת צינורית זעירה. הספרן ביקש ממני לבדוק את שרידי הרוק של הגולגלות, ואכן בגולגלות הנגועות נמצאו גופות של תולעים זעוריות מסוג מיוחד."

"מה טיבן של התולעים האלה?" הקרינה מאריקה.

"אלו תולעים שעוביין קטן משערה ואורכן קצר מעובי הציפורניים שלנו. הן מתחילות את חייהן ברוק של המארח שלהן, ויודעות לעשות רק דבר אחד, וזה לנווט את עצמן למוח שלו. שם הן מתרבות במשך כמה דורות ויוצרות לעצמן קהילה משגשגת, עד שגוף המארח שלהם מתחזק ומוצא תרופה או נשק יעיל כנגדן, והקהילה מתחילה לדעוך. אז התולעים המאוימות עושות שני מעשים מחוכמים: גורמות למארח שלהן מחלה שמעודדת אותו לנשוך בעלי חיים אחרים, מכל סוג ומין, והן עצמן מתחילות את המסע חזרה לעבר הפה, וחוזרות להשתכן ברוק. כך, בנשיכות, הם מעבירות את עצמן למארחים חדשים. נראה שזאקא-זורא השתמש בתולעים האלה כדי להציב את העצמים הזרים שלו במקום המיוחד במוחם."

"אנחנו יכולים לראות את העצמים הזרים האלה?" שאלה סום.

באס הושיט לה משטח מוצק, חלק ושטוח בצבע לבן בהיר, חצי שקוף.

"הנה הם, כאן."

היא רכנה אליו, וקרבה במבטה אל המשטח. היא אימצה את ראייתה לשווא.

"אני לא רואה כלום," הכריזה. גם האחרים קרבו למשטח של באס, ולא הצליחו להבחין במאומה.

"הם כאן, בדיוק במרכז," אמר באס בחיוך. "אבל את צודקת, אינך יכולה לראות אותם. רק אם הייתי שם עשרת אלפים מהם אחד צמוד לשני, בטור ארוך, היית מצליחה לראות רק קו דקיק שאורכו קטן מעובי עלה של עשב."

"אז איך אתה רואה אותם? איך אתה והספרן יודעים שבכלל יש כאן משהו?"

"אני והספרן לא רואים אותם, ממש כמוך. אבל יש לנו מכשיר שבעזרתו ראינו אותם, ומכשיר נוסף שיכול לנתח את החומרים היסודיים שמהם העצמים האלה עשויים."

"יפה מאוד. אז מה אנחנו יודעים על העצמים הזרים האלה, ואיך זה מקדם אותנו?" הקרינה מאריקה בחוסר סבלנות.

"בפלנטה שלי הטבח נמשך בלי הרף, והעם שלי מתמעט. אני רוצה לחסל את זאקא-זורא לפני שהוא יספיק לחסל את כל הנאורים!"

באס פנה אל הספרן. "אתה רוצה להמשיך מכאן?"

"אני אמשיך מכאן," אמר הספרן בקולו החלוש. "אנחנו זיהינו מה טיבו של החומר הזה..."

צווארו החום-אפור המסויד והנוקשה בקושי רב נשא את ראשו. ניכר היה שגם הדיבור עצמו מהווה מאמץ רב עבורו, ולאחר כמה משפטים היה חייב להתנשם ולהתנשף ולנוח מעט, עד שנשימתו הוסדרה.

"אתה מרגיש טוב?" שאלה סום.

"מצבי אינו משנה דבר..." לחש. הוא השתהה מעט ושב לעניין. "החפץ הזר הזה עשוי מחומר קשה, שדומה מאוד בהרכב שלו לסכינים של סום..."

הוא עשה אתנחתא נוספת. בעוד הנוכחים מנסים להבין את דבריו, סום ניסתה לכוון אותו לנתיב מעשי יותר.

"לא משנה לי ממה הוא עשוי," אמרה, "רק תסביר לי איך אני יכולה להרוג אותו."

הוא לטש בה מבט כבוי. "אין אפשרות להרוג אותו..."

"מה פירוש אין אפשרות להרוג אותו?"

"את יכולה להרוג את הסכין שלך?"
 סום שלפה את אחד מסכיניה והביטה בו מקרוב. "זה החומר שממנו עשוי זאקא-זורא?"
 הספרן התקשה להגיב לחקירתה של סום. באס נחליץ לעזרתו.
 "זה לא בדיוק אותו החומר, אבל דומה לו מאוד. החומרים היסודיים שמרכיבים אותו מעט שונים, אבל התוצאה הסופית כמעט זהה. זאקא-זורא עשוי מחומר חזק וקשיח, ולא מרקמות רכות כפי שאנחנו מכירים לגבי כל בעלי החיים. וזה ההבדל הגדול. אנחנו יכולים למות. זאקא-זורא לא יכול למות לעולם, כי הוא כלל לא חי לפי ההבנה שלנו."
 השתררה דממת מוות במעון.
 "אז איך נחסל אותו?" תחושת חוסר אונים שחוותה בכוכב החי, שבה אליה כעת. היא הפנתה מבטה אל הספרן.
 "אינני יודע..." מילמל כאשר מבטו מופנה אל הקרקע.
 "יש לנו דרך לדעת היכן הוא נמצא?" שאל מגירבו.
 "אינני יודע... זה חומר למחשבה..." מילמל שנית ולא יסף.
 "אני מציעה שניתן לו לנח, הקרינה מאריקה. "נמשיך מאוחר יותר."
 הספרן עצם את עיניו, ולאחר הפסקה ארוכה פקח אותם שוב.
 "הגיע הזמן לספר לכם..."
 "... אני עומד לסיים את חי..."
 "... הגוף שלי כילה את היכולות שלו לשאת ולקיים את מוחי..."
 ולא יסף.
 "מה קורה כאן?" קראה סום, נסערת, "הוא נפרד מאיתנו? עכשיו? כאשר אנחנו כל כך צריכים אותו?"
 באס סימן לה בידו להנמיך את טון קולה.
 "את בוודאי יודעת שהוא קשיש מאוד," הסביר לה. "הספרנים פיתחו שיטה לסיים את פעילות הגוף שלהם בדרך מתקדמת מאוד, מהירה ונטולת כאבים."
 "כמה זמן הגוף שלו חי?" שאל מגירבו.
 "אם אנחנו מתייחסים לזמן של כוכב העונשין, אז גופו חי כעת כחמש מאות הקפות סביב השמש."
 "והוא מתכנן לסיים את פעילות גופו דווקא היום?" הקרין אראוו. "הוא לא יכול להמשיך עד שננצח את זאקא-זורא?"
 "זה מנגנון גוף פנימי, שאינו קשור לאירועים שמחוץ לגופו," הסביר באס.
 "זהו? הוא מת?" נדהמה סום.
 "לא, הוא עדיין לא מת. אבל הוא יחבר בקרוב את עצמו למכונה מיוחדת, שתעשה את המלאכה."
 מגירבו הניח את ידו על מיצחו ועצם את עיניו.
 "היכן זה משאיר אותנו?" תמה בקול, "חזרנו לתחילת הדרך... זאקא-זורא ממשיך לעשות שמות בפלנטות בכל היקום, וקוטל את בני האנוש כאן בכוכב העונשין. כעת נודע לנו שלא ניתן לחסל אותו ואנו מאבדים את הספרן... יש לנו דרך כלשהי להמשיך את המאבק?"
 שוב השתררה שתיקה במעון.
 מוחם היה ריק ממחשבות. היאוש החל לחלחל בתודעתם. לראשונה החלו לאבד את התקווה. ומתוך השפל שפקד את מצב רוחם, שמעו שתי מילים חרישיות מפיו של באס:
 "כנראה שיש..."

ארץ, הווה

"מה אתם אומרים על התולעים האלה?" שאלה ארבלה.
 "מה כבר יש להגיד עליהם?" תמחה בריותיאה.
 "נראה לי שהן פעלו כמו נגיפי הכלבת," הסבירה ארבלה.
 מרקיואה הנהן בהסכמה. "יפה, יפה," העיר בסיפוק. "אמנם התולעים היו יצורי ענק לעומת הנגיפים, והתולעים נעו לעבר המוח בצינוריות הדם, לעומת הנגיפים שמגיעים למוח דרך סיבי העצבים, אך התוצאה של שני אלה דומה... מעבירים את עצמם לפונדקאי חדש דרך הפה, כאשר משתמשים במוח כדי לבצע את זה."

"איך זה יכול היה להתפתח בצורה טבעית?" הקשה גלוגאן, "הרי אין להם אינטליגנציה או בינה יתרה לתכנן את עצמם לעשות את המהלך המוצלח הזה."

מרקיואה לטש את עיניו לעברו של סקריואן.

"אתה רוצה לנסות לענות לו?"

סקריואן הנהן. "באמת אין כאן שום חוכמה ושום תבונה, לא אצל התולעים האלה ובוודאי לא אצל נגיפי הכלבת," החל לענות בביטחון עצמי מופגן, "ההסבר הפשוט והנכון הוא, אם ניקח לדוגמה את נגיפי הכלבת - שאותם אנחנו מכירים קצת יותר טוב - צריך להבין שאנחנו רואים את המין המוצלח ששרד מתוך טריליון מיני נגיפים אחרים, שהיו פחות מוצלחים ממנו ונכחדו. קח לדוגמה את העכבישים. כולנו מכירים את הסיפור של האלמנה השחורה, שטורפת את 'בעלה' מייד לאחר שהזריע אותה. מה שאנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו, שאולי מיליון מינים דומים של עכבישים אחרים נכחדו, מפני שהנקבה טרפה את 'בעלה' מוקדם מדי, בטרם עיבר אותה, ולכן אנחנו לא מכירים את הרבים שנכשלו, ומכירים רק את המעטים שהצליחו."

גלוגאן הביט לעבר מרקיואה, וזה הניע את ראשו לאות הסכמה.

"אבל אותי מעניינת האסטרטגיה של מגירבו," שינה סקריואן את הנושא, "אני חושב שהוא הקדים את

צ'רצ'יל בשישים וחמישה מיליוני שנים."

"דווקא את צ'רצ'יל?" תמהה ארבלה.

"כן. וגם את מכונת ההצפנה אניגמה."

חיוך רחב פשט על שפתיו של מרקיואה.

"אנלוגיה מעניינת," העיר.

"נו, למה אתה מחכה?" האיצה ארבלה.

"את זוכרת את הסיפור של אניגמה?"

"כן. האנגלים הצליחו לפצח את הסוד שלה וגילו את ההודעות המוצפנות של הנאצים."

"נכון. אבל הנאצים חשדו מפעם לפעם שהאנגלים פיצחו את הסוד שלה ושהם קוראים את המסרים

המוצפנים שלהם, ולכן טמנו להם מפעם לפעם מלכודות. באחת הפעמים, הם הודיעו באניגמה שהם הולכים להפציץ את קובנטרי. בפני צ'רצ'יל עמדו שתי ברירות קשות ביותר: להגן על קובנטרי, ולהציל את אלפי התושבים שלה, ובכך לחשוף בפני הנאצים שהם יכולים לקרוא את הודעות האניגמה המוצפנות, דבר שהיה מוביל להפסקת השימוש במכונה הזאת, והאפשרות האחרת היתה להקריב את חיי תושבי קובנטרי. בכך הגרמנים היו משתכנעים שהסוד של האניגמה לא פוצח, והיו ממשיכים להשתמש בה. הוא בחר באפשרות השניה. הוא הקריב כמות קטנה יחסית של קורבנות, כדי להציל המונים. במלכודת נוספת, הגרמנים הודיעו באניגמה שהטמינו פצצה במטוס מסחרי בריטי. גם כאן צ'רצ'יל בחר להקריב את חיי נוסעי המטוס, ולא להסגיר את העובדה שהמודיעין הבריטי קורא את המסרים של הגרמנים."

"והמטוס התפוצץ באוויר?" נחרדה ארבלה.

"בדיוק. וכל הנוסעים והצוות נהרגו כמובן."

"זה איום ונורא!" בריותיאה הליטה בידיה את פיה.

"אני לא הייתי מסוגלת לעשות דבר כזה!" לחשה ארבלה.

"גם אני לא," הודה גלוגאן, "לכן אנחנו רק סטודנטים נורמטיביים ולא צ'רצ'ילים."

"וגם לא מנהיגים כדוגמת מגירבו," הוסיף סקריואן.

"נראה לי שבשלב הזה של הכרוניקה, החבורה בצרות צרורות," אמר גלוגאן. "הם בשיא השפל."

"נכון," הסכים מרקיואה. "ואין לשכוח שאחרי השפל מתחילה שוב גיאומה."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

תיירי החלל ביצעו את מלאכתם בדייקנות ובמקצוענות. בדממה מוחלטת גנטו הלוך ושוב מבסיס האם שלהם לשולי יער האסירים, השאירו את מטענם החייתי וחזרו לסבב גניטה נוסף. כל חזיר הביא עימו שלישית זוריאס, אולם הפעם הם לא הוצבו במחנה מרוכז יחיד, אלא כל חוליה הובלה למיקום אחר, מבודד, כמה מאות צעדים ממקום מושבם של השורדים.

עד רדת החשיכה כבר סיימו להקיף את כל בני האנוש, שהפכו לנצורים מבלי ידיעתם. המצור היה צפוף, הדוק ומושלם. גורלם של הלכודים נחרץ. נותרה רק הפקודה להתחלת מבצע הקטל. זו לא איחרה לבוא. מוחו של זאקא-זורא הורה לכולם בו זמנית לשעוט פנימה ולקטול את כולם.

היער צרח. בעלי כנף פרחו בבעתה במשק כנפיים עז. חיות אפורות זריזות בגודל כף רגל של בן אנוש נמלטו מהמקום, למרות שאף חיית טרף גדולה לא נתנה להם תשומת לב. עכבישים קפאו על מקומם כדי לא להתגלות. הגולים הנצורים היו האחרונים שהצליחו להבין מה מתרחש, אולם זה היה מאוחר מדי. רובם נקטלו מיידית. אבריהם נקצרו, נחתכו ונעקרו. דמם צבע את כל קרקעית היער באדום. כאשר הדובים האיטיים הגיעו לזירת הקטל, כמעט לא נותר להם דבר לעשותו, מלבד להצטרף לסעודה של הנמרים והלטאות הטורפות.

במקום מסתור במרחק בטוח משם, של כמה מאות צעדים מן המקום, צפו ארבע זוגות עיניים במתרחש, בדומיה ובעצב. במרחק של כעשרים רגליים ממנה הנחית חזיר שלושה דובי אש. סום נשכה את שפתיה בזעם עצור מפני שיכלה בנקל לקטול את שלושתם, לפני שיצטרפו להתקפת הזוריאס. מאריקה ואראוו הביטו במחזה המבעית הזה בעיניים כלות.

"היכן דרגיון ושאר החבורה כעת?" הקרינה מאריקה לאורבון אוגדון.

"העברתי אותם... למקום בטוח בעמק הנסתר..."

"קרכת אותם אל הספרן?" הקרינה מאריקה בתדהמה.

"כן. זוריאס חדשים לא יגיעו לשם."

"ואיך נמנע מדרגיון להחשף לכל הסודות של הספרן?"

"הוא לא מתוכנן להגיע למעון הספרן."

"ומה הסיבה שהבאת אותם לשם?"

"זה מתואם עם מגירבו. הוא ביקש לאחד את שתי הקבוצות, ולספר לדרגיון כל מה שזאקא-זורא כבר יודע, להגביר את האמינות ובעצם למנוע מזאקא-זורא מלחשוד במשהו. מגירבו יעדכן את דרגיון והצוות על הספרן ועל המשגר הבריוני. כמובן, ללא שום רמז על ההתקדמות בתגליות של הספרן. ואחרי כן אעביר אותם למקום נוסף... שאספר לכם עליו בפעם אחרת."

הרביעייה המתינה בדממה בשפתיים חשוקות ובמבט חלול עד אשר הסתיים הקטל, והחזירים סיימו

להעביר את הזוריאס לאן שהעבירו, והיער חזר לשקוט. לאחר מכן יצאו ממחבואם וניגשו אל אזור

ההריגה. עשרות גופות מרוטשות וקרקע רקבובית אדומה העידו על מה שהתרחש כאן.

סום גחנה ונטלה חרב מאחת הגופות, שלא צלחה להגן על בעליה. היא בחנה את החרב מלמעלה עד

למטה, ומיששה את כל חלקיה. ידית האחיזה היתה נוחה לה, והיא נופפה בה וחתכה בשריקות דקות את

האוויר, שבקושי הספיק להימלט משני צידי הלהב החדה. היא בחנה בדקדקנות גם את חוד הקצה,

שאיפשר נעיצה קטלנית בכל גוף חי. היא חרטה בזיכרונה את כל הפרטים והמידות של החרב. אורבון

אוגדון הבחין בנעשה, והניע בראש הסלמנדרה שלו לשלילה.

"את יודעת שלא אוכל להעביר את החרב הזאת."

היא שלפה אחת מסכיני ההטלה שלה. בראשה נצנץ רעיון.

כאשר חזרו למעון הספרן, היא ניגשה לבאס, ותיארה בפניו את החרב בפרטי פרטים. היא ביקשה

שיכין לה חרב כזאת מהחומר שעבר היטב בגניטות, החומר הקשה שהיה חצי שקוף, וניצנץ בגוון כחול

השמיים. באס התחייך וניגש את המכשיר שלו, ועבד וטרח זמן מה מבלי שהיה בידה להבין מה מתרחש.

ועם עלות השחר החדש, הוא הגיש לה חרב גבישית ארוכה ומתנוצצת.

היא הנידה בראשה לאות שביעות רצון, ובטרם הניד עפעף, וכבר שיספה אגוז קוקוס גדול שהכינה

בחדר מבעוד מועד. האגוז נחצה לשני חלקים שהתעופפו משם בעוצמה רבה, כאשר חלק אחד החטיא רק

במרחק של זרוע את ראשו של מגירבו המבוהל. היא בחנה היטב את שפת הלהב, ולא מצאה בה דופי. ואז

נעצה בעוצמה את חוד החרב בכיסא העץ שעליו ישב באס, וגם כאן בדקה היטב את קצה הלהב, שלא

ניזוק כלל, וכן את עומק החדירה בעץ. חיוך של שביעות רצון השתפך על שפתיה.

"כעת, שים את זה שם," והצביעה על המכשיר בה שיכפל עבורה את סכיני ההטלה, "אני רוצה שמונה

חרבות כאלה בדיוק."

באס כבר ידע היטב, שלסום אסור לסרב.

*

את הספרן, שהסתגר בחדר אחר במעונו, לא ראו יותר מאז שיחתו האחרונה עימם. אורבון אוגדון עידכן את החבורה שהצוות השני נמצא במקום בטוח לא הרחק מהם, בעמק הנסתר. הם יוכלו לצאת למסע רגלי עם שחר ולהגיע לפני שהשמש תגיע לאמצע מהלכה בשמיים. מגירבו ביקש להגיע לשם בגניטה ולחסוך את המאמץ הגופני המתיש. אבל לפני המפגש המתוכנן, הוא ביקש לתדרך את כולם כדי למנוע טעויות.

מה מותר ומה אסור לגלות באוזני דרגיון, ומה יש לעשות ומה אין לעשות כדי שזאקא-זורא לא יחשוד שמערימים עליו. סום רצתה לקבל אישור לגלות לטין לין את כל הפרטים, אולם מגירבו התנגד. אם הם לא יודעים שום דבר, הם לא יכולים לגלות שום דבר גם בטעות. קשה מאוד להסתיר סודות מבצעיים. סום שאלה אם תוכל לאמן את כולם בחרבות שיצר באס. מגירבו סבר שזה רעיון טוב.

מאריקה תהתה כיצד הוא מתכוון להטעות את זאקא-זורא בתיווך דרגיון. מגירבו אמר שהוא מתכוון להעלות כמה רעיונות חדשים. רעיון ראשון יהיה לנסות לאתר אויב נוסף של זאקא-זורא ולכונן עמו ברית.

"אתה רוצה להרחיק אותנו לפלנטות אחרות?" הקרינה מאריקה, "לא נראה לי שהוא יסכים לגלות למקומות אחרים לבדו."

"לא לכך התכוונתי," הסביר מגירבו, "נספר לו סיפור בדוי... שמענו שמועה שהגיע לכוכב העונשין פליט נוסף מאחת הפלנטות שנכבשו על ידי זאקא-זורא. ראוי לבצע מאמצים לאתר אותו ולחבור אליו. אולי יוכל למסור לנו מידע מועיל נוסף."

"אתה לא יכול למצוא אותו ולהביאו לכאן?" הקרין אראוו שאלה לאורבון אוגדון.

"אני יכול להגיע ולחדור לכל יצור חי בכוכב העונשין, אולם אינני יכול לחשוף את כוונותי, מניעיו, רצונותיו של אף יצור. אלה נסתרים ממני. נצטרך לחפש אותו בדרכים רגילות, בעזרתכם."

"איך נדע היכן להתחיל לחפש?" הקרינה מאריקה.

"נוכל להתקרב למקום המצאו על פי חוזקן של השמועות והידיעות לגביו," הסביר אוגדון אורבון. "אני כבר יודע היכן הוא עשוי להימצא. אם נרחיק ללכת עשרות זריחות כאשר צל השמש הולך ומתארך לפנינו, נגיע ליער האפל. זהו יער שאין לו התחלה ואין לו סוף. העצים שם ישרים, זקופים וגבוהים מאוד, והעלים שלהם דקים וארוכים כמו שיער של פרוות הדובים. אין שם אוכלי צמחים, ולכן חיות הטרף לא מגיעות לשם, וגם הזוריאס לא מתעניינים במקום המרוחק הזה. המקום הזה קר מאוד. לא נעים להיות שם. אבל כמה קבוצות של בני אנוש הרחיקו עד לשם כדי למצוא מפלט מלטאות הענק."

"אז נשלח לשם את דרגיון?"

"אני סבור שזה יהיה רעיון טוב," אמר מגירבו.

"אתה סבור שהמהלך הזה באמת יועיל לנו?" שאל אורבון אוגדון.

"לאוזניכם בלבד, לדעתי זה מהלך סרק שלא יועיל לנו כלל. אולם המהלך הזה ימשיך להטעות את זאקא-זורא ולהטריד את מנוחתו, אם בכלל משהו יכול להטריד מנוחה של חומר דומם כמו הסכינים של סום. כל הרעיון לחפש אויב משותף ולכרות עימו ברית זה רק לשתול במוחו של זאקא-זורא הונאה להסחת דעתו."

רעיון נוסף שהציע מגירבו, הוא לנסות ולחבל בפעילות של תיירי החלל הסרים למרותו של זאקא-זורא. לדעתו יש לבצע התקפת פתע על בסיס החזירים, ולחסל כמה שיותר מהם. זה יפחית את יכולתו של האויב להעביר זוריאס ממקום למקום בכוכב העונשין, כמו גם יפחית את כמויות הזוריאס שהם מעבירים מפלנטות אחרות לכאן. גם הפעילות הזאת מיותרת ולא תועיל, אך היא תשטה בזאקא-זורא לגבי הכוונות שלנו. סום התנדבה מייד לבצע את הפעולה הקרבית הזאת. מגירבו ביקש ממנה להתכונן לקרב הזה בסבלנות ובתבונה. ראשית כל, מן הראוי שכולם יהיו מאומנים בשימוש בחרבות החדשות.

"זה לא יהיה פשוט," העיר לה, "הם יכולים להימלט בגניטות לפני שתספיקו לפגוע בהם."

"נעשה את זה בשעות האפלות כאשר הם רדומים," ענתה.

"אחרי שנקטול את הראשונים, השאר יתעוררו וימלטו," הקרין אראוו.

"אני אצמיד לכל אחד מהם חלק ממני," אמר אורבון אוגדון, "אני אדע לאן הם גנטו, וארדוף אחריהם בליווי אחד או יותר מכם, תבצעו את ההרג ונחזור. במרדף הזה הם יהיו חסרי אונים, אני מהיר מהם."

באולם שררה אווירה של הסכמה כללית.

"אנחנו נחבור בקרוב לקבוצת דרגיון," אמר אורבון אוגדון, "אתם חייבים לזכור, על כולכם מוטלת

החובה להיזהר מהגעה פתאומית של זוריאס ולהיות מוכנים לקרבות מגע מסוכנים מאוד."

"אתה צריך להיות איתם בכל עת," העיר מגירבו.

"הם צריכים להיזהר מאיתנו, מפני שגם אנחנו נגיע אליהם במפתיע ונחסל אותם," רטנה סום.

"אלך לסייר בשני האזורים, במחנה החזירים וביער האפל," אמר אורבון אוגדון וגנט לאי שם.

סום פנתה לשני עמיתיה. "בואו נצא אל היער, ואאמן אתכם בלחימה בחרבות," הציעה.

אראוו נעלב. "אנחנו יכולים לאמן אותך," הקרין אליה ברוגזה.

"השתמשתם בחרבות?" השתוממה סום.

"השתמשת בסכיני הטלה?" הקרינה מאריקה.

"המממ... אז בואו נלך לאמן את טין לין, קו קו סו, שו.בי ושי.מוי," הסיטה סום את הדיון.
"וגם את דרגיון," הציע מגירבו, "אסור לעורר כל חשד. ועד כמה שאני מכיר אותו, הוא יאהב את
הרעיון שיש לו כלי נשק על גופו."
"ומה בקשר לבאס?" סום הפנתה אליו את מבטה, "אתה רוצה להתאמן בחרב?"
באס הניד בראשו. "לא יהיה בכך צורך. אני לא מתכוון להיקלע לעימותים. כאשר אצטרך להגן על
עצמי, אעדיף להשתמש במשגר הבריוני."

*

החשיכה כבר ירדה על מחנה הזוריאס. בשולי המחנה הוקצה שטח מישורי לתיירי החלל של זאקא-זורא,
שעמלו ללא לאות להעביר את קלגסיו ליעדם. הקשר בין החזירים לבין שליטם היה ישיר, ההוראות
הוזרקו למוחם כל העת. בשעות האור המקום היה פעיל כמרקחה. לכאן הגיעו גורילות, נמרים ודובים מן
הפלנטות המדוכאות, ומכאן הועברו לזירות הלחימה השונות בהתאם להוראותיו של הגביש הענק בפלנטת
ריזדלבו 11. אולם כעת המקום היה חסר פעילות. החזירים נמו את מנוחת החשיכה. שומרים מפטרלים או
זקיפים ערים לא נמצאו בכל מרחבי המחנה הזה, מפני שאף אחד משוכניו לא העלה על דעתו את
האפשרות של סכנה כלשהי לדייריו האמתניים.

אורבון אוגדון נחת כמה מאות צעדים משולי המחנה, יחד עם מאריקה, אראוו וסום. סום אחזה בחרב
אחת, ואילו מאריקה ואראוו אחזו כל אחד בשתי חרבות. סום הביטה בצורת האחיזה שלהם, ודעתה נחה
עליה. השותפים שלה ידעו היטב לאחוז בחרבות ולהשתמש בהם.

בצעדים איטיים וחסרי קול קרבו הארבעה אל המחנה הרגוע. התוכנית לתחילת הקרב היתה לקטול
כמה שיותר חזירים בדממה מוחלטת, מבלי להעיר את האחרים, ולהתחיל את ההשתוללות כאשר הם
יעורו משנתם לתוך המהומה. לכן, בתאום מדויק, נעצו שלושת הלוחמים את החרבות לתוך ליבם של
שלושה חזירים נמים. אלה איבדו את חייהם בנאקות ונחירות קלות, כמעט ללא שאון. אולם כאן ציפתה
לשלושתם הפתעה בלתי נעימה. זאקא-זורא שחש מרחוק כי איבד שלושה מחזיריו, העיר בבת אחת את
כל השאר.

המהומה החלה מוקדם בהרבה מהצפוי. החזירים הקרובים ביותר, נקטלו בנקל באמצעות מכות שיסוף
לצווארם, בעודם מזנקים על רגליהם בבהלה. לפני שנספרו עשרה גופות של חזירים, בחרו כל השאר
להימלט בגניטה, לאכזבתם של שלושת הלוחמים. בכך הסתיים גורם ההפתעה. לחזירים לא היו כלי נשק
טבעיים, ולכן לא יכלו להגן על עצמם בלוחמה צמודה, ולכן גנטו לאן שגנטו. גם הזוריאס לא יכלו לסייע,
מקום המנוחה שלהם היה מרוחק מדי, כמה מאות צעדים משם. זאקא-זורא אמנם העיר את כולם, והם
החלו לשעוט לעבר אזור תיירי החלל, אולם המחנה כבר היה ריק כאשר הגיעו.
ברם, לחזירים ציפתה הפתעה, בעת ומקום שהם בחרו לנחות. אורבון אוגדון הופיע מייד בעקבותיהם,
מלווה בשלושה לוחמים, אחד מהם שיסף את גרונו של החזיר והם נעלמו מייד. חזיר אחרי חזיר זכה
לביקור מהיר של רודפיו הבלתי נלאים, ואראוו, מאריקה וסום קטלו בתורות את קורבנם ושבו לרדוף
אחרי הנותרים. המרדף התנהל בכוכב העונשין, אולם גם בפלנטות אחרות. בכל מקום שהחזירים נחתו הם
מצאו את הרודפים שלהם ונקטלו. היו מקרים שסום כעסה על מאריקה או אראוו, כאשר לדעתה חיסלו
יותר ממנה והיא לא אהבה חוסר צדק בחלוקת המשימות.

זאקא-זורא, כמו גם הזוריאס שלו, היו הפעם חסרי אונים. הקרב הוכרע במשך שעות החשיכה, וכמעט
כל תיירי החלל נטבחו. רק חזירים שלא היו במחנה, וחלק זעיר מאורבון אוגדון לא נצמד אליהם, שרדו.
זאקא-זורא הורה להם להימלט מייד לירח המוצא שלהם, אושואשו. שם מצאו מקום מקלט בטוח.
זאקא-זורא לא איבד זמן. הוא הורה לאסוף מאות תיירי חלל חדשים לשירותיו. היו לו רבים נוספים
שעמדו לפקודתו באושואשו, וכעת החליט להטיל את כולם למערכה. עם עלות השחר הבא, ישובו לבסיס
הזוריאס בכוכב העונשין, ויגבירו את כמות הגניטות. כעת גם יצמיד אליהם זוריאס להגנתם בכל עת.
מבחינתו זו היתה אך ורק השהייה קצרצרה בפעילות.
זאקא-זורא לא יכול היה לוותר, לחדול או להיכנע לעולם.

*

אורבון אוגדון חיך.

הוא העביר זה עתה את שלושת הלוחמים לאזור הנקיקים המחורצים בחורש של היער הנסתר. באחד מהם מצאו חמשת השותפים שלהם מקלט נאות המוסווה היטב, שהרחיק אותם מאימת הזוריאס וכן מפני הילידים המקומיים. אולם הוא חייך בגלל המראה של סום, שהעמיסה על עצמה שש חרבות חצי שקופות, המתנוצצות בגוון כחלחל מרהיב עין. מאריקה ואראו הסתפקו בחרב בודדת. לעומתם, סום נראתה כמו מחסן כלי נשק מהלך, עם חרבותיה וסכיניה.

הוא הצביע לכיוון מקום מסתורם.

"יש שם ניקרות רבות, הם נמצאים בניקרה האחרונה, הגדולה מכולם, במרחק של כאלף רגליים מכאן."

אמר וגנט לאן שהוא.

האזור היה שקט. מאז ההפעלה של המשגר הבריוני, לא פקד אף זוריאס את כל המכתש העצום שבו שכן היער הנסתר. גם הילידים נמלטו משם הרחק ככל שיכלו. חרקים, רמשים ובעלי כנף התרחקו מן האזור ככל שעלה הדבר בידם. האזור הזה ביער הנסתר הפך לגיא צלמוות אפל וחסר חיים. השלישייה החלה לעשות דרכה בירידה לתוך נקיק זרוע סלעים משוננים נמוכים, והמשופע בחורש דליל ועשבייה צפופה. הרחק מעל ראשם דאו כמה לטאות מעופפות ועקבו אחריהם בסקרנות, אולם אלה חששו לעוט עליהם, מפני שקשה היה לתמרן בתעופה בקרקעית הערוץ.

בערך במחצית הדרך, שמעו רחש לפנייהם, מעבר לעיקול חד שנוצר ממצוק בזלתי גרום. הם עצרו מלכת לזמן קצר, ואחר המשיכו להתקדם באיטיות ובדממה מירבית. כאשר עברו את העיקול, הבחינו מרחוק בטין לין, אווז בקשת מתוחה, אותה מן הסתם הכין קו קו סו, אורב מול פתח של מאורה שבה שכן בעל חיים כלשהו. הוא המתין דרוך כולו, ונראה משוכנע שבקרוב מאוד היצור יצא מן הפתח היישר אל חיצו.

"טין לין!" קראה סום בשמחה גלויה.

מחמת ההפתעה הוא נרתע לאחור, ונפל על ישבנו. באותו רגע ממש זינק יצור קטן בעל פרווה חומה מתוך המאורה, חלף סמוך לרגליו של טין לין ונמלט מהמקום, היישר לכיוונה של סום. סום קלטה במהירות מה שהתרחש, והשליכה בבת אחת את כל חרבותיה ארצה.

"אני אעזור לך!" קראה, שלפה סכין הטלה ושיגרה אותו לעבר היצור הנמלט. זה האחרון היה זריז מאוד, וחמק בהצלחה מן הסכין. אולם הסכין הנוסף שהטילה פגע באחת מרגליו הקדמיות, והחיה הפצועה האטה מאוד את מהירות בריחתה. הסכין השלישי חרץ את גורלה, להפוך לסעודה ריחנית וטעימה של החבורה.

"עוד לא ראיתי כאן יצור כל כך זריז, ציינה.

טין לין נראה מאושר ומרוגש. הוא קרב אל סום ורצה לחבק אותה, אולם נרתע מן המעשה ככל שקרב אליה. היא הבחינה בהיסוסיו.

"אני כבר לא מטילה סכינים בחברים שלי," הרגיעה אותו בחיוך.

"התגעגתי אליכם," אמר בחצי חיוך מבויש. הוא רכן והחל לטפל בטרף שלהם, אסף את הסכינים והושיט אותם לסום. "אנחנו רעבים במקום הזה, זו תהיה הארוחה הראשונה שלנו מאז הגענו לכאן." הוא הביט לעבר ערימת החרבות.

"מה זה?"

"מתנה שהכננו לכם," השיבה. "והדבר החשוב ביותר: החרבות האלה עוברות איתנו בגניטה!"

"חרבות?" הוא הזדקף והתקרב לבדוק אותם מקרוב. "מאיזה חומר זה עשוי? איך הצלחתם לעשות חרבות כאלה?" הוא נטל אחת מהם בידו ומישש אותה בהתפעלות. "קו קו סו ישאל אותך הרבה שאלות על זה!"

"לא אנחנו עשינו, אלא באס. העוזר של הספרן."

"באס? העוזר של הספרן?"

רק עתה נוכחה לדעת, שהם אינם מכירים את הספרן ואינם יודעים דבר וחצי דבר עליו, על עוזרו, מעונו ומכשיריו המדהימים. הנתק בין שתי הקבוצות היה ממושך מאוד.

"אני מציעה להגיע למחנה שלכם, יש לנו הרבה מאוד לספר לכם."

סום, שבקושי חילצה את עצמה מהחיבוק הממושך של שי. מוי המאושרת, השתעממה מעט כאשר מאריקה הקרינה לחמישה על רוב המאורעות שהתרחשו אצלם מאז שהתפצלו. החמישייה שמעה בשקיקה את קורותיו של הספרן ועוזרו. דרגיון הצטער שמגירבו לא הגיע איתם, אולם מאריקה הסבירה שהוא העדיף להישאר עם הספרן הגוסס, שאין לדעת מתי ימות.

דרגיון תבע לדעת מדוע אורבון אוגדון לא הביא אותם ישירות למעונו של הספרן. מאריקה השיבה שהמקום קטן מלהכיל את כולם, וממילא לא היה טעם להכביד על סבלו של הספרן הישיש. ואז הוא הסתקרן לדעת מה הספרן גילה על האויב שלהם, פרט לשם זאקא-זורא. סום התערבה.

"עד כה לא עזר לנו," רטנה, "כל עוד לא גילה לי היכן הוא נמצא ואיך אני יכולה לחסל אותו, זו לא עזרה מבחינתי."

דרגיון לא השתכנע. הוא אמר שיתבע מאורבון אוגדון לפגוש את הספרן, ולבקר במעונו. סום קמה ממקומה בחוסר סבלנות.

"בואו נצא החוצה להתאמן!" ספק אמרה ספק ציוותה. "בלי תרגול, אתם עלולים לפגוע בעצמכם. אני אלמד אתכם איפה נקודות התורפה של הזוריאס, ואאמן אתכם לסיים קרבות במהירות." טין לין, קו קו סו, שו.בי ושי.מוי קפצו על רגליהם. הם התרגשו מאוד מהחרבות שישארו בחגורתיהם גם בגניטות. גם אראוו הצטרף אליהם. רק דרגיון העדיף להישאר בפנים ולשמוע עוד ועוד את עדכוניה של מאריקה, שנוהרה היטב שלא להיכשל ולשגות במסריה.

*

אורבון אוגדון ריחף במרקם עננה דלילה, כמעט שקופה, בגובה של כאלף רגליים מעל 'העשבים הירוקים שאין להם סוף'. הוא נתן לרוח לשאת אותו באיטיות מפני שכיוון נשיבתה היה מתואם עם התקדמות בעלי החיים שפסעו מתחתיו.

הוא נחרד ממה שראה ומצב רוחו נעכר. השם של המקום, 'עשבים ירוקים שאין להם סוף', לא היה הולם למה שחזו עיניו - הוא לא הצליח לראות עשבים ירוקים. רק עדר ענק שאין לו סוף של יצורים, שהתקבצו והובלו לכאן מכל היבשת העצומה שבין הימים שהקיפו אותה. במרכז צעדו עשרות מיליוני טאות אוכלות צמחים, ומכל עבריהם צעדו עשרות אלפי טאות טורפות בשר, יחד עם כל הזוריאס שגנטו ללא הרף מן הפלנטות שבשליטת זאקא-זורא. אף טורף בשר לא פגע בטרף צמחוני. היה זה גוש בשר אדיר מימדים, שקצהו לא נראה באופק, בכל צד ועבר. עשרות מיליוני חיות ענק, צועדות ראש צמוד לזנב, כרס צמודה לכרס. וההערכה שלו היתה שהם במרחק של כמה זריחות בלבד מההגעה ליעדם, למרגלות הגיבעה השלטת.

ארץ, הווה

"חשבתי הרבה על זה," אמר גלוגאן, "כמה קשה לתאר את הכיוון צפון בלי להשתמש במילה צפון." "למה חשבת דווקא על זה?" תהתה בריותיאה.

"שמת לב כמה התאמץ אורבון אוגדון להסביר שהיער האפל נמצא בצפון? הוא אמר 'כאשר צל השמש הולך ומתארך לפנינו'. אנחנו היינו אומרים, צפונה."

סקריואן הרהר זמן מה.

"למה החלטת שזה צפונה? התיאור הזה מתאים בדיוק גם אם הולכים דרומה."

קעת הגיע תורו של גלוגאן לחשוב זמן ממושך.

"אתה צודק," אמר לבסוף, מובך מעט.

להפתעתו, מרקיואה נחלץ לעזרתו. "אולם גלוגאן צודק, אורבון אוגדון התכוון לצפון הרחוק. הוא

תיאר את הטונדרה, למעשה היער הגדול ביותר בעולם בשטחו."

"ואיך אתה מסביר את זה?" הקשה סקריואן.

"כל ההתרחשויות המתוארות בכרוניקה השלישית קרו ביבשת הצפונית לאורסיה. בינה לבין היבשת

הדרומית, גונדוואנה, שכן ים טתיס, שכיום השרידים שלו הם בעצם הים התיכון."

"ואני חשבתי שהכל התרחש על יבשת פנגיאה," אמרה ארבלה.

מרקיואה הניד בראשו לשלילה. "יבשת העל פנגיאה היתה קדומה יותר. היא החלה להתפצל לפני

כמאתיים מיליון שנים ללאורסיה מצפון ולגונדוונה מדרום. בתקופה של הכרוניקה, גונדוואנה הדרומית

החלה להתפצל לחמש: לאמריקה הדרומית, לאפריקה, להודו, לאוסטרליה ולאנטרקטיקה. לפני כשישים

מיליון שנה, החלה לאורסיה הצפונית להתפצל לאמריקה הצפונית, אירופה ואסיה."

"קצת קשה לי להתמצא איפה בדיוק נמצאים כל המקומות המתוארים בכרטיס, הודתה ארבלה.
 "מפת כדור הארץ כיום נמצאת כל הזמן מול עיני, וקשה לי לחשוב על מפה אחרת."
 "כנראה שהשטחים הירוקים שאין להם סוף זאת הסוואנה האפריקאית," הציע גלוגאן.
 "כאן אתה טועה," אמר מרקיואה. "הסוואנה האפריקאית נמצאת בשטחים של גונדוואנה בדרום.
 לדעתי הכוונה לשטחים המישוריים העצומים שמצויים מדרום לטונדרה, באזורי דרום רוסיה, מונגוליה,
 סין ומרכז אסיה. יתכן שהאקלים דאז, היה דומה לאקלים שיצר את הסוואנה באפריקה. כיום שולט באזור
 הזה מדבר גובי, שהים התרחק ממנו בכל הכיוונים."
 בריתאיה היתה קצרת סבלנות.
 "מספיק לדבר על נדידת היבשות," רטנה, "נעבור לנושא קצת יותר מעניין מבחינתי... מתי כבר יתפתח
 הרומן בין טין לין לסום?"
 מרקיואה רק משך בכתפיו בחיוך וסירב לענות.
 "אתה בטח יודע הרבה דברים שאנחנו עדיין לא יודעים."
 "מדויק."
 "אתה יכול לקצר ולהגיע לזה?"
 מרקיואה הניד בראשו. אבל החיוך לא מש משפתיו.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

אראוו, שו.בי ושי.מוי מצאו קרחת יער צנועה, לא הרחק מהניקרה שלהם, ואראוו אימן אותם באחיזה
 נכונה של החרבות, בהנפות, שיסופים ונעיצות. הטכניקות שלו היו שונות משל סום, שנטתה לאחוז את
 ידיה חרבה בשתי ידיה. אראוו לימד אותם לאחוז בשתי חרבות בו זמנית, ועד מהרה התברר לתאומים
 שהחלק הקשה ביותר בתרגול היה להימנע מלפגוע בעצמם... קו קו סו שהה כל העת בתוך הניקרה, יחד
 עם דרגיון ומאריקה, וניסה כל העת לברר אצלה כיצד יוצרו חרבות הבדולח שהביאו עימם, אולם שוב
 ושוב הדפה את נסיונותיו והתחמקה מתשובות ישירות. תחת זאת בחרה לספק את סקרנותו של דרגיון, עד
 כמה שהרשתה לעצמה לגלות לו. לא היה לו מושג, שהיא מסתירה ממנו הרבה יותר מידע מאשר חושפת
 באוזניו.
 כמטחויי אבן מהם, ישבו טין לין וסום על סלע קטן ושטוח, ושוחחו בקול נמוך ובאין מפריע. מדי פעם
 הוא עצר, קפא במקומו והאזין היטב לרחשי הסביבה. לאחר זמן מה של דממה מוחלטת נרגע והשתחרר.
 "יש כאן משהו מיוחד שאתה מחפש?" שאלה.
 "לא. אבל לפעמים אני שומע רעשים וקולות, כך שאני מעדיף להיות דרוך. אין לי מושג מה או מי
 נמצא בסביבה הזאת. יש כאן אלפי מקומות להסתתר בהם, למי שלא רוצה להתגלות."
 "בני אנוש או חיות?"
 "גם וגם. אני רוצה להיות מוכן לכל דבר."
 "ספר לי מה עבר עליכם מאז שנפרדנו."
 טין לין סקר את כל קורותיהם. בסיום דבריו, נכונה לו הפתעה מזעזעת, שלא ציפה לה. היא השביעה
 אותו לא לגלות דבר לאיש, גם לא לקו קו סו. בוודאי לא לתאומים. ואז חשפה בפניו את כל הסודות של
 קבוצתה. טין לין היה המום לשמוע שדרגיון מעביר את כל המידע ישירות למוחו של זאקא-זורא מבלי
 שהוא עצמו מודע לכך. והוא שאל את עצמו, ואחר את סום, איך הוא צריך להתנהג כעת בנוכחות דרגיון,
 כאשר הוא יודע את הכל.
 סום לא חשבה על זה לפני כן, ושניהם שקעו בהרהורים.
 "סום..." אמר לפתע, בקול מהוסס, "אני רוצה לספר לך משהו על עצמי... נמאס לי. נמאס לי מהכל.
 מהמלחמה הממושכת והאיומה הזאת. נמאס לי להסתתר או לברוח כל הזמן מהזוריאס. אמנם אני חייל,
 אבל הייתי רוצה להפסיק להילחם ולהתחיל לחיות חיים רגילים, כמו שהיה באראמור לפני שהזוריאס
 השתלטו על הפלנטה. הייתי רוצה לחזור לשם, כבר איבדתי את כל הלהט לנסות ולהציל את כוכב
 העונשין הזה. הייתי רוצה למצוא לי אישה טובה, ולהביא עימה כמה צאצאים. ולגדל אותם בסביבה שקטה
 בלי איומים ובלי חששות."
 סום לטשה בו כל העת מבט חודר.
 "אין לך לאן לחזור," סיננה מבין שפתיה הקפוצות, בקול שקט במיוחד. "אורבון אוגדון היה שם כמה
 פעמים. אראמור חרבה ונהרסה. הזוריאס טובחים באופן שיטתי בשאריות השורדים, ו'אמבת השטן'

מבריחה את הפליטים לכל עבר. אראמור אבודה לגמרי. אתה נלחם על כוכב העונשין, זה המקום היחיד שתוכל להמשיך לחיות בו. ואחרי שהכל יסתיים, כאן תבחר לך אישה טובה וכאן תביא צאצאים ותגדל אותם."

פניו של טין לין נפלו. הוא ידע שהיא צודקת.

"אני לא יודע מה אני יכול לתרום במלחמה הארוכה הזאת," הוסיף, מדוכדך. "אני תולה הרבה תקוות בספרן, באורבון אוגדון, במגירבו. גם כך. אבל כולנו יחד... לא יודע איך לומר את זה... לא מספיקים כדי לנצח... האויב הזה גדול מדי עבורינו... אין לנו מושג היכן הוא, ואיך אפשר להילחם בו... ואת מספרת שהספרן עומד למות..."

"זה נכון, אולם בצוות שלנו עדיין לא איבדנו תקווה." היא לא ידעה כיצד לנחם אותו, למרות שאבתה מאוד לעשות זאת. היא כרכה את ידה בעדינות סביב כתפו. "גם אני בוטחת בספרן ובמגירבו שימצאו כבר משהו. הם עד עתה סבורים שיצליחו לנצח את זאקא-זורא בכלל ללא קרב. ואני מאמינה שהם יצליחו." "ללא קרב? איך זה יתכן?"

"אין לי מושג," הודתה, "הם לא מחפשים כלל נשק כנגדו."

"אז מה הם מחפשים?"

"ידע." פלטה ולא יספה.

*

אורבון אוגדון נהג לדלג בין הקבוצות, להיעלם כאן ולהופיע שם, ללא סדר זמנים מתוכנן וידוע מראש. בזמנים מסויימים דילג גם לאזורים הנשלטים על ידי הזוריאס, כדי להתעדכן במהלכים ובפעילויות של האויב. במרווחים גדולים יותר, דילג גם בין שלושת הפלנטות, אראמור, אמאראא 4 וירח 10111010.1110011, לוודא מה מצבם של השורדים ושל הרודים בהם.

אולם המרווח של ההיעדרויות שלו הלך וגדל, מבלי שעלה בידי המורדים לשים ליבם לכך. כאשר גנט ונעלם, הניחו חברי הקבוצה האחת שהוא אצל הקבוצה האחרת, מבלי שהיה ביכולתם לאמת את ההנחה הזאת. מדי פעם תהו היכן הוא, אך לא עלה בדעתם לחקור אותו. הוא היה חופשי לגנוס בכל פינות כוכב העונשין ובכל מרחבי היקום כאוות נפשו, והוא ניצל היטב את התכונה הזאת. הוא החל להעביר פליטים וגולים משלושת הפלנטות, אל הגבעות הנמוכות מעברה השני של הגיבעה השלטת. מדי פעימת לב העביר קבוצות של כשלושים אנשי אראמור, בתחילה אסף את הנמלטים שנפוצו בהרים לכל עבר, אולם בהמשך אסף אותם מתחת לאפם של הזוריאס. הוא חטף אותם זמן קצר לפני שהוצאו להורג. אחרי כן עשה כך גם בכוכב אמאראא ובירחם של התאומים. ללא לאות גנט מפלנטה לפלנטה ומילט אלפי בריות.

השינוי היחיד המהותי היה שהוא חדל לעדכן את המורדים בגניטות הרבות שלו, ואפילו מגירבו לא ידע מה הוא עושה כאשר אינו נמצא במעונו של הספרן. דרגיון כמוכן שהודר מכל תוכנית ומכל מעשה, עד שעלה בדעתו של אורבון אוגדון לעדכן אותו בחלק ממעשיו, כדי שזאקא-זורא לא יחשוד שהוא נוטרל במתכוון. זאקא-זורא עצמו, שניסה לעקוב אחרי מהלכיו של אורבון אוגדון, נכשל כליל. קלגסיו לא ידעו לספר לו מאומה מאחר ולא היה ביכולתם לעקוב אחר היצור השקוף והמפוזר לרסיסים כה קטנים שאין ביכולתם להשפיע עליו. זאקא-זורא היה מודע רק למילוט של הניצולים לכוכב העונשין, אך לא היה מוטרד מכך, כי ידע שממילא כולם יחוסלו בקרוב גם במקום הזה.

כאשר קו קו 10 יצא מן הניקרה כדי להתאמן יחד עם התאומים תחת הדרכתו של אראו, ניצל אורבון אוגדון את ההזדמנות לשיחה עם דרגיון ומאריקה.

דרגיון פתח בשאלה, היכן נמצא כעת הצבא העיקרי של הזוריאס.

"לפי קצב ההתקדמות שלהם, בעוד שלוש או ארבע זריחות יגיעו למרגלות הגיבעה השלטת."

כאן דרגיון הפתיע בשאלה בלתי צפויה.

"למה הם נעים לשם?"

"למה הם נעים לשם?..." אורבון אוגדון ניסה להרוויח זמן למחשבה.

"כן. מדוע הם רוצים להגיע לשם? מה הם מצפים למצוא שם?"

אורבון אוגדון הירהר ממושכות בטרם השיב. הוא נוכח לדעת כי גם מאריקה ממתינה בדריכות לשמוע את תשובתו.

"הרי שם תיערך המלחמה הגדולה!"

"איזו מלחמה גדולה? הרי לא הצלחנו ללכד שום כוח שלנו מול הזוריאס!"
אורבון אוגדון ידע שזה יגיע. כן, זה הזמן לגלות לו, וגם למאריקה, מה שלא ידעו כלל וכלל. מה שגם מגירבו לא ידע.

"מי אמר לך שאין שם צבא שלנו?"

"איזה צבא שלנו?"

"בדיוק לפי התיכנון שלנו... מאחורי הגיבעה השלטת, והצבא שלנו כבר תפס מאחז גם על הגיבעה השלטת עצמה."

"אינני יודע על מה אתה מדבר!" קרא דרגיון, נסער, "מי בדיוק נמצא שם? מיהם החיילים שלנו שיכולים להילחם בצבאותיו של זאקא-זורא? מהיכן הם צצו לפתע פתאום? כמה הם? איזה נשק יש להם?"

"אני הבאתי אותם! כאשר אתה ניסית לגייס את בני האנוש בכוכב העונשין, אני עשיתי זאת בפלנטות הכבושות. אני מסוגל להעביר בגניטה אחת כשלושים אנשים, ואני עושה זאת כל העת בזמן האחרון. הבנתי שאני יכול לעשות זאת בדיוק כמו שתיירי החלל של זאקא-זורא מביאים לכאן כל העת זוריאס נוספים להגדלת צבאו."

מאריקה נדרכה לשמע דבריו. "מהיכן הבאת אותם?" הקרינה.

"גם מהפלנטה שלך, מאריקה, מאמאראא 4. בתחילה אספתי את הפליטים הנאורים שהצליחו לנוס ולהימלט להרים מאימת הגורילות, והבאתי אותם אל הגיבעה. כמה מאות. אולם אחרי כן הבנתי שאני יכול לאסוף אותם גם מהמיכלאות עצמם, על אפם וחמתם של הגורילות, שלא יכלו למנוע ממני את הדבר. וכך הצלחתי להעביר כמה אלפים נוספים. את חיפשת דרך להציל אותם, ואני מצאתי את הדרך לעשות זאת, לפחות את חלקם."

"מדוע לא סיפרת לי את זה?" הקרינה למוחו בכעס.

"מפני שהיינו צריכים את המלכה שלהם, אותך, מאריקה, איתנו בצוות."

"המלכה שלהם?" שאל דרגיון, מופתע. "ידענו שהיא נסיכה."

"כן, המלכה. לאחר שהזוריאס הוציאו להורג את המלך והמלכה, הוריה של מאריקה, אחיה מיור פויו מונה ליורש העצר. אולם גם את ראשו הם ערפו, והיא הוכתרה למלכה בהיעדרה. מדוע את הסתרת מאיתנו את זה?"

מאריקה התעלמה משאלתו. "מי מנהיג אותם?"

"את, השיב אורבון אוגדון קצרות. "הם ממתינים לך."

"מי מייצג אותי שם?"

"צעירה בשם טאשה."

"טאשה נשארה בחיים?" מצב רוחה של מאריקה התרומם לרגע. "היא יד ימיני! היא הנאורה האהובה עלי ביותר!"

"אני מסרתי לה מידע בשמך, וצבא הנאורים שלך ערוך ונכון לקרב."

"איזה כלי נשק יש להם?" שאל דרגיון.

"כידוני עצם. הצלחתי להעביר בגניטה את החומר הזה יחד עמם. הם הצליחו ליצור לעצמם כידונים מעצמות הגפיים של בעלי החיים הגדולים ביותר שהצליחו לצוד, ולחדד את שני הקצוות שלהם ולהקשות אותם בגחלי אש. בעזרת הנשק הזה יש להם סיכוי טוב לקטול את הזוריאס."

מאריקה זעמה. "איך יכולת לעשות את כל זה ללא הסכמה שלי?"

"מאריקה, את ביקשת ממני לחפש דרך להציל אותם. מצאתי דרך ועשיתי זאת, אם כי באיחור רב.

אולם ידעתי כי תדרשי ממני לעזוב את הקבוצה שלנו ולחבור אליהם כאשר יודע לך הדבר, ומגירבו טען כל העת שהוא זקוק לך לצידו. וגם כעת, הייתי מבקש ממך שתישארי עימנו."

"העבר אותי ואת אראוו לשם. מייד!" ציוותה.

אורבון אוגדון ידע שיציית לה כאשר תדרוש זאת.

"נצא החוצה לחבור לאראוו," אמר. אולם לפני שנפרדו מדרגיון הוסיף: "דעו לכם, שהעברתי לשם

עוד שני צבאות נוספים, פליטים מאראמור ופליטים של ההלכים הזקופים בני מינם של התאומים. הם

עדיין ללא מנהיגים, אני מצפה ממך שתאחד את שלושת הצבאות תחת מנהיגותך."

מקץ זמן קצר לאחר מכן, נעלמו שלושתם מהעמק הנסתר. משם חזר אורבון אוגדון אל מגירבו שנותר לבדו באולם הגדול במעון הספרן.

הפתח המרוחק בקצה האולם הגדול נפתח, והספרן הישיש פסע פנימה לאיטו, לחבור למגירבו ולאורבון אוגדון, שניהלו שיחה ארוכה. למראהו הפסיקו את שיחתם והמתינו שיתיישב לידם. הוא צנח בכבדות על מושבו וכבש מבטו בקרקע.

לאחר שתיקה ממושכת, הספרן נשא את עיניו לעבר מגירבו.
"המשיכו במה שעשיתם... אל תתנו לי להפריע לכם..." גנח במאמץ ניכר.
"ההפרעה הגדולה מבחינתנו היא שלומך," הגיב מגירבו. "אנחנו זקוקים לך שתישאר איתנו עוד זמן רב ככל האפשר."

הספרן הניד בראשו. "זה לא יקרה... הגוף שלי נחלש מלשאת ולתמוך בראש שלי..."
"הגוף שלך עומד לקראת סוף חייו?" שאל אורבון אוגדון.
"אכן... זה תאור מדויק."
"וזה יכאב לך כאשר זה יקרה?" שאל מגירבו.
"לא..." השיב הספרן. "פיתחנו חומר מיוחד... שמסיים את הקיום של הגוף באופן מהיר, נוח, ללא כאבים."

"אתה תבחר מתי לעשות זאת?"
"בוודאי."
"אבל מה יהיה עם מוחך? איך אפשר לשמור על כל הידע שצברת בחיים הארוכים שלך?" שאל מגירבו.

"אפשר... אפשר... גם לכך מצאנו פיתרון. המוח שלי וכל אשר בתוכו ישאר לשירותכם..."
"איך?" שאלו מגירבו ואורבון אוגדון בו זמנית.
"בקרב מאוד... זה יתברר לכם..."
עיניו של הספרן נעצמו, ושני בני שיחו סברו שהוא נרדם.
"עלה בדעתי רעיון..." אמר אורבון אוגדון בלחש, סמוך לאוזניו של מגירבו, "אולי... אם הוא יכול לבחור את סוף חייו של גופו... נוכל להונות את זאקא-זורא? נביים את מותו כך, שזאקא-זורא יהיה משוכנע שהוא הרג את הספרן... ודעתו תוסט אך ורק למלחמה הגדולה..."
מגירבו חשב מעט. "זה היה יכול להיות יתרון עבורנו, אבל לא עולה בדעתי לבקש דבר כל כך חצוף ואלים ליצור כה עדין ושברירי כמו הספרן... הייתי מחפש דרך להאריך את חייו ולהציל את גופו ולא לסיים אותה בניבוי או טופריו של איזה זוריאס ארור."
"אז אולי נפגיש אותו עם דרגיון, ונבקש מהספרן לסיים את חייו גופו בנוכחותו... כל המידע יגיע מיידית לזאקא-זורא."

"אני לא רוצה להיפרד מיוזמתי מהספרן," הגיב מגירבו. "בלעדיו אין לנו סיכוי לנצח."
"אבל איזו ברירה אתה מציע? הרי לא נוכל לשלוט בזה. אין לנו דרך מעשית להאריך את חייו גופו."
"נכון. אולם באס רמז לנו שיתכן ויש איזו דרך נוספת להמשיך במאבק שלנו. הייתי רוצה לדעת מה יש לו להציע."

"זה דווקא רעיון טוב..." לפתע הספרן כמו נייער משנתו, שיתכן וכלל לא התקיימה... "אני אשתף פעולה עם הרעיון הזה..."

"איזה רעיון?" מגירבו נחרד, שמא הספרן שמע את שיחתם. עד מהרה התברר שהוא שמע הכל.

"שאסיים את חיי גופי בתוך המלתעות של אחד מהזוריאס של זאקא-זורא..."

מגירבו הזדעזע. "הרי זה הסוף הכי אכזרי שאני מכיר!"

"אל דאגה... לא אחוש דבר... החומר שאשתמש בו מבטל כאבים ותחושות..."

"אבל במקרה כזה נאבד את כל הידע שבמוח שלך!" מגירבו חש שבכיוונו רועדות.

"אמת... אבל זו לא תהיה בעיה כלל..."

"איך... איך... זה יכול להיות?" גם קולו של מגירבו החל לרעוד.

"אם אתה מתכוון לכך שכל הידע שלך כתוב בספרים שמאחורי הקירות האלה, זה לא כל כך יוכל לעזור לנו," אמר אורבון אוגדון.

"לא... לא..." הספרן הישיש התקשה לדבר. נראה כי כל משפט שיוצא מפיו גורם לו למאמץ ועומס

רב על גופו התש. "שיכפלתי אותו..."

מגירבו ואורבון אוגדון נאלמו דום. למה בדיוק התכוון? שיכפול? איך אפשר לשכפל מוח? אולם באותו רגע נשמע קול זמזום חרישי בכותל המרוחק. דלת סתרים שהיתה שם נפתחה. עד לרגע זה כלל לא ידעו שיש שם דלת, כי היתה מוסווית כחלק בלתי נפרד מהקיר.

אורבון אוגדון ומגירבו הפנו מבטם לעבר הדלת. צל של דמות נמוכה וצנומה קרב אל הפתח. יצור חדש הופיע. ליסתו של מגירבו נשמטה. הוא היה בן מינו של הספרן, ללא ספק, אך גודלו היה כמחצית גופו של הספרן, פרוותו בהירה, חלקה ורעננה, ראשו היה ורוד וקרח, אך היה משהו חריג בגודל ראשו - הוא היה גדול מאוד ביחס לגופו הקטן והרזה. ראשו היה דומה מאוד לגודל ראשו של הספרן עצמו. הגור נכנס לחדר בצעדים נמרצים.

"שלום לכם, אורבון אוגדון ומגירבו, פתח את פיו. מגירבו כמעט ונפל מכיסאו. קולו היה שונה מאוד מקולו של הספרן הישיש. קול רם, דק וצפצפני, אך יחד עם זאת בוטח, רהוט וזורם. לא היה ספק בכך, היצור הזה היה בקי בכל העניינים. "הספרנים פיתחו טכניקה לשכפל את מוחם ולהעביר אותו לגוף חדש, צעיר וחזק, שיוכל להמשיך לשאת אותו לטובת הדורות הבאים," אמר הספרן הצעיר, "כל הידע, הזיכרונות והתחושות שלו משוכפלים במדויק בראשי כך שלא תחושו בחסרון כלשהו בידע ובמאבק שלכם בזאקא-זורא."

עוד בטרם היה סיפק בידי שניהם להגיב, המשיך: "לא את כל המוח היה צריך לשכפל, כמובן, רק את התודעה והזכרון. האופי והאישיות שלי יחודיים כפי שתוכחו בקרוב." מגירבו היה המום. הוא נעץ מבטים הן במבוגר והן בצעיר, ולא ידע איך להגיב. הארוע הזה היה נשגב מבינתו.

"אתם יכולים לשכפל גם מינים אחרים, לדוגמה, גם את מגירבו?" שאל אורבון אוגדון. "לא ניתן לשכפל מינים אחרים בעזרת הטכנולוגיה שלנו. המכשירים שלנו מותאמים לפעול אך ורק רק על החומר התורשתי של המין שלנו, מפלטת 175/332/809."

"אם כבר עשיתם מכונה פלאית שכזאת, מדוע לא לעשות אותה מותאמת לכל המינים הקיימים?" "מפני שלא היה לנו עניין להתערב בטבע. חוקי המוסר שקבענו לעצמנו לא מאפשרים לנו לשנות משהו במינים אחרים אלא רק בגופינו שלנו. אנחנו לא מעוניינים לשחק תפקיד של בורא או לשלוט במינים אחרים בדרך כלשהי. גם כך יש לנו מעמסה גדולה על העבר שלנו, אנחנו באיוולתנו הבאנו ליקום את הפגע הרע הזה, אמבת השטן, שעד עתה לא מצאנו כנגדו פתרון... ולכן קבענו לעצמנו יעד לסייע ולעזור לכל תרבות ככל שנוכל. וכך הקמנו את מוסד הספרנים, לצבור את כל הידע האפשרי."

"אז אתה בעצם יודע הכל בעולם?" "יודע הכל?" הגור פער לרווחה את עיניו החומות, "אם היו נותנים לי גרגר חול בודד על כל דבר שאינני יודע, כל כוכב העונשין היה שייך לי!" מגירבו הרהר מעט לעכל את תשובתו של הגור. "מנקודת המבט שלי, אתם הספרנים יודעים יותר מכל אחד אחר שיצא לי להכיר בימי חיי."

"אז יתכן ואנו יודעים יותר מאחרים, אבל בהחלט לא יודעים הכל. להיפך... ככל שאנו למדנו וחקרנו והעמקנו לדעת, התברר לנו שאנו יודעים פחות פחות. היקום הזה הוא מקום יותר מדי מורכב מכדי שאפשר יהיה לחשוף את כל סודותיו. ואנחנו כל כך חכמים, שהמצאנו את המשגר הבריוני, שהמיט על עצמנו כלייה..."

דבריו האחרונים נאמרו במרירות של הלקאה עצמית. "לא הצלחתם למצוא דרך להצעיר את גופו של הספרן הישיש?" תהה אורבון אוגדון. "מצאנו את הדרך המירבית להאריך את חייו ולתת לו איכות חיים טובה. ללא ההתערבות שלנו, הוא היה מתקיים בערך חמש עשרה הקפות כוכב העונשין סביב השמש בגופו המקורי. הצלחנו להאריך את חייו לחמש מאות הקפות... כאן הגענו לקצה היכולת שלנו, ואז פנינו לפתח דרך של שכפול המוח." "אני עדיין מקוה שהספרן הותיק ישאר עמנו ויזכה לראות אותנו מנצחים את זאקא-זורא," אמר מגירבו בעצב.

"זה... לא... יקרה..." הספרן הותיק פלט את המילים האלה בקושי רב. ליבו של מגירבו נפל בקירבו. אולי היה היגיון לגאול אותו מיסוריו, במיוחד שהוא עצמו כה רוצה בכך.

אורבון אוגדון היישיר מבטו אל מגירבו. "אנחנו נצא לדרך," אמר. "דרגיון מצפה בחוסר סבלנות לפגוש את הספרן..." "אנחנו נזכה לראות אותך פעם נוספת?" שאל מגירבו בקול רועד.

הספרן, חלוש ורועד, רק הניד בראשו. מגירבו קם ממקומו ורכן אל הספרן, וחיבק אותו בשתי ידיו, ומאן להיפרד. חיבוק ממושך מדי, שעייף את גופו התש. לאחר שהירפה, הספרן הותיק נעמד במאמץ על רגליו, ואז ניגש לחבק אותו גם הספרן הצעיר, שהגיע עד למותניו.

כאשר שיחרר את חיבוקו, אורבון אוגדון חדר לגופו של הספרן והם גנטו ליעדם.

מגירבו היה נסער. הפרידה מן הספרן, או כפי שהספרן עצמו הגדיר זאת - רק מגופו של הספרן - היה הארוע הקשה ביותר מאז שהכיר אותו. הספרן הצעיר רצה לנחם אותו, אך לא ידע כיצד, ולאחר אתנחתא ממושכת, החליט לחזור לנושא העיקרי שלהם.

"אנחנו צריכים לנצח את זאקא-זורא," אמר.

מגירבו נשא אליו את מבטו והנהן.

"אנו יודעים שהיצור הזה, איפה שהוא מצוי, עשוי מחומר גבישי, מוצק וקשיח," המשיך.

"כן..." מילמל מגירבו, "הוא אמר שזה מחומר הדומה לסכינים של סום... ואני לא מבין, איך חומר דומם יכול להשיג תבונה עילאית כמו שהוא מפגין."

"אה, זה פשוט," אנפף הספרן הגור, "המודל שבניתי ובדקתי במכשירים שלנו מסביר את העניין הזה. כל אדמת הכוכב איננה אדמה רגילה, אלא פטריית על ענקית. זהו יצור חי, שמשתרע על כל היקפה של הפלנטה. מעליו התפתח הגביש הקשיח, שהתגבש והצטבר במשך תקופה ארוכה ביותר. הפטריה שלחה סיבים או קורים דקיקים שהתחברו לגבישים, וחיברו אותם ברשת עצומה, כך שכל תא גבישי מחובר לכל תא אחר על פני הפלנטה. טריליארדים על גבי טריליארדים של קורים, שיצרו מעין מוח על שמסוגל להסיק דבר מתוך דבר ולפתור כל בעיה. והמוח הזה התפתח באין מפריע במשך עידן ועידנים."

מגירבו קימט את מצחו. "איך היתה תקשורת בין הפטריה לגביש? באיזו שפה הם יכלו לשוחח?"

"הם לא שוחחו בשפה כלשהי," הסביר הגור, "התקשורת היתה באמצעות שחרור ופליטה של חומרים יסודיים, הקטנטנים ביותר הקיימים בטבע. לפי החישובים שעשיתי, כל תא גביש יכול לקבל או לשלוח מידע של שני מצבים, פליטה או קליטה של חלקיק יסודי, אפשר לתאר את המצב של כל תא גביש כזה, שיכולים להיות מבחינתו שני מצבים: כן או לא. או בשיטה אחרת, אפס או אחד. או אולי, מאזן חיובי או מאזן שלילי. לא משנה כל כך, אבל כאשר כל התאים מחוברים ברשת כזאת, יכולה להתפתח תבונה על בדרך טבעית."

"יש לנו בצוות תאומים שסופרים בשיטה המוזרה הזאת," העיר מגירבו.

"נכון, שו.בי ושי.מוי משתמשים בשיטת הספירה הזוגית הזאת," אישר הגור.

"ועדיין אינני מבין, אם הגביש לא יכול לזוז, ואין לו שרירים להניע, ואין לו עיניים לראות, ואוזניים לשמוע, וחוטם להריח, איך הוא יכול להשפיע על הסביבה או להיות מושפע ממנה?"

"הוא לא יכול. ברוב זמן קיומו, היתה לו רק יכולת מוחית אדירה, אשר לא יכול היה לעשות בה כל שימוש. כל זה השתנה רק כאשר נמצאה לו באקראי הדרך לכך. אני מניח שזה התרחש באמצעות תיירי החלל, שסיירו ביקום וחקרו אותו. אולי באחד הביקורים האלה הועבר החומר של זאקא-זורא לפלנטות האחרות ומאז כל החיים ביקום החלו להשתבש."

"אתה יכול לחפש בספרים שלך היכן זה קרה?"

פניו של הגור התעוותו מעט. "אין לי מידע כזה בספרים שלי. כל ספרן כתב את הספרים שלו בעצמו, אין לנו מידע היסטורי של ספרנים מפלנטות אחרות."

מצחו של מגירבו התקמט. "אם כך, לאור כל מה שסיפרת לי, אין לנו יכולת לדעת היכן נמצא זאקא-זורא? אנחנו צריכים לגלות את הפלנטה שבה הוא מתקיים."

הגור הרהר מעט. "לי אין יכולת לדעת. אבל תן לי לחשוב על זה, אולי אמצא דרך לגלות זאת."

"אולי נוכל לשלוח את אורבון אוגדון לחפש את הפלנטה הזאת?"

הגור לטש מבטו במגירבו. "אולי אתה לא מבין את גודלו של היקום... גם אם אורבון אוגדון יוכל לבקר במיליון פלנטות שונות בכל פעימת לב אחת, הוא עשוי למצוא את הפלנטה המבוקשת בתוך... מיליון הקפות שמש! אין לנו את הזמן לזה!"

לפתע נצנץ בראשו של מגירבו רעיון. "אתה בוודאי יודע באיזו פלנטה חיו תיירי החלל..."

"בוודאי!" השיב הגור, "בירח קטן של פלנטה, שאנו הספרנים מכנים אותו 'אושואשו'."

"אם כך, היה גם שם ספרן?"

הגור הרהר מעט. "היה שם ספרן. בוודאות."

"אז אולי נוכל להיפגש עימו? אולי יש בידיי את המידע על מסעות תיירי החלל?"

"זו שאלה מעניינת מאוד," התפעל הגור, "הבעיה היא שאינני יודע אם הוא עדיין חי."

"את השאלה הזאת אפשר לבקש מאורבון אוגדון לברר," אמר מגירבו, "אולי נשלח אותו עם כמה מלווים לשם."

"יתכן. אולם זו יכולה להיות משימה מסוכנת. גם לצוות שלנו וגם לספרן ולעוזרו, אם הם עדיין פעילים. אל תשכח שהמקום הזה נכבש על ידי זאקא-זורא. רוב תיירי החלל נשלטים על ידו, ואינני יודע כמה נותרו עצמאיים. זו תהיה בהחלט סביבה עוינת." מגירבו שקע בהרהורים.

"כבר עברנו סכנות רבות ביחד..." חשב בקול רם, "אורבון אוגדון הצליח למלט אותנו ממצבי סכנת מוות רבים... אני חושב שאפשר לתת סיכוי למהלך הזה. אין לנו מה להפסיד. גם אם הנתיב הזה יחסם, הרי שנשארו באותו מצב של חוסר ידיעה. אולם אם הנתיב הזה יצליח, יש לנו סיכוי להתקדם צעד גדול קדימה."

מגירבו המשיך להרהר. "היכן באס?" התעניין.

"שלחתי אותו לבצע איזו משימה... להכין משהו שנצטרך להשתמש בו בקרוב..." ענה הגור.

"לא מסוכן עבורו להסתובב לבדו בשטח?"

"אין דאגה כזאת. כאשר הוא יוצא לבדו למשימות מחוץ למעון, הוא נושא את המשגר הבריוני על גבו."

"יש לי שאלה נוספת לגבי זאקא-זורא," המשיך מגירבו, "איך הוא בכלל נוצר?" הגור השתהה קמעה. "אינני יודע. אבל להבין את זה יהיה אתגר ראוי עבורי. אני אנסה לפתח מודלים ולהריץ הדמיות במכשירים שלי."

מגירבו נראה מרוצה. "מעניין מה שלומו של הספרן," הפטיר.

"לפי מה שידוע לי, הוא כבר איננו בין החיים," מילמל הגור.

*

אורבון אוגדון העביר את הספרן הקשיש לקרחת יער שטוחה במורד הגיא במרחק חמש מאות צעדים מהניקרה בה שהה דרגיון. המקום היה רגוע, אף בעל חיים לא שהה שם. במרחק רב משם נשמעו קולות צרצור חרקים. הרוח שנשבה על פני הספרן ציננה את גופו.

"המתן כאן, אני אשלח לכאן את דרגיון לשיחה שהוא כל כך מצפה לה."

אורבון אוגדון נעלם בגניטה, והותיר את הספרן לבדו. זה האחרון התיישב על האדמה והמתין בסבלנות. בידו הקמוצה החזיק גרגר גבישי זעיר בצבע צהוב, וכעת הכניס אותו לפיו והחל למצוץ אותו באיטיות. בו בזמן, סמוך לניקרה הופיע אורבון אוגדון, ופגש את כל החבורה בשעת סעודה מסביב למדורה.

דרגיון נותר בשמחה כאשר שמע שהספרן נמצא במרחק כה קצר מהם. הוא קם ממקומו ויצא החוצה. אחריו יצאו שאר ארבעת חברי הצוות שלא הכירו את הספרן. סום, שנותרה לבדה, קמה אף היא, כרתה בסכינה נתח בשר נוסף מהצלי ויצאה בעקבותיהם. טין לין, קו קו סו, שובי ושי מוי, אחזו בחרבות הקריסטאל הכחלחלות, מהן סירבו להיפרד.

ההליכה הקצרה לכיוון קרחת היער והמפגש המסקרן עם הספרן, הופרעה באמצע הדרך על ידי קולות רמים של גרגורים ונחירות. זה היה בלתי צפוי. כל החבורה עצרה מלכת, והיטתה אוזן. סום היתה הראשונה שקלטתה את גודל האסון הקרב.

"הספרן בסכנה!" שאגה, ופרצה בריצה מהירה לגמוא את המרחק הקצר. כולם החלו לרוץ בעקבותיה, כשדרגיון מתנהל מאחוריהם בכבדות, ומנסה לא לאבד אותם. כאשר סום הגיעה אל סף קרחת היער, נעצרה על מקומה בהלם מוחלט.

תייר חלל חיבק בידיו שני נמרים בעלי שיני חרב.

הם הביטו בסום, ונעלמו בגניטה. היא כלל לא הספיקה לשלוף את סכיניה.

במקום שהותירו אחריהם, היתה מוטלת גופתו של הספרן... בתוך שלולית דם רחבה...

ראשו היה כרות במרחק כמה צעדים מגופו...

היא איחרה את המועד. הספרן איננו עוד.

"איך זה קרה?" שאגה בחימה, "למה לא נתנו לי ללוות אותו?"

היא התבוננה לכל העברים. "איפה אורבון אוגדון, איך הוא נתן לזה לקרות?" קראה בזעם.

היא נעצה את מבטה בדרגיון. זה חייב להיות הוא. הוא הסגיר את מיקומו של הספרן לזאקא-זורא,

ששלח לכאן מייד צוות חיסול. היא שלפה סכין. לסיים את העניין הזה כאן ועכשיו? לשלושת חבריה אין מושג איך זה קרה, רק טין לין כבר היה שותף לסודה. והוא הבין מה היא הולכת לעשות, הוא ראה את זה במבטה המאדים מחימה.

"סום!" קרא אליה, "אין מה לעשות. זה כבר קרה. אני מבקש ממך לא לעשות טעות נוספת!" היא נעצה בו מבט רותח.

"בבקשה, סום... אם יש משהו שלמדנו ממגירבו, זה לא לעשות מעשים בפזיזות לפני שחושבים עליהם לעומק ומנסים להבין מה יהיו התוצאות..."

"מה את רוצה לעשות?" שאל קו קו סו בפליאה. "הוא כבר מת, והזוריאס כבר אינם כאן..."

היא נשפה אוויר בשריקה דרך שיניה הקפוצות.

"אני יודעת בדיוק מה אני רוצה לעשות!" סיננה בזעף.

"סום", המשיך טין לין בקול רך, "מה נספר למגירבו? אני מבקש ממך לדחות את זה. תמיד תוכלי לעשות את זה מאוחר יותר..."

סום הסיטה את מבטה לעבר השוללית האדומה. פניה היו אדומים בדיוק כמו האדמה הרטובה. לאחר זמן מה השיבה את הסכין לחגורתה.

"אינני רוצה שבעלי חיים יאכלו את בשרו", אמר קו קו סו, "נכרה בור ונקבור את גופו."

"אינני מבין איך זה קרה!" אמר דרגיון, שנראה בעליל מופתע כמו כולם, "איך זה יתכן שהזוריאס מצאו את הספרן מייד אחרי שאורבון אוגדון הביא אותו לכאן?"

"איך אתה יכול להסביר את זה?" שאל טין לין.

"יכול להיות שזאקא-זורא מצא דרך לעקוב אחרי הגניטות של אורבון אוגדון?" הרהר דרגיון בקול רם.

סום לטשה בו מבט חלול.

"אני רוצה לחזור אל מגירבו!" פלטה בחימה.

*

מאריקה ואראוו ניצבו על קצה פיסגת הגיבעה השלטת על מרחבי העשב האינסופיים, שהיו שוממים לעת עתה מבעלי חיים. הם עמדו עם גבם כלפי המרחבים האדירים, ופניהם לעבר אלפי הנאורים, שמילאו את הגיבעה עד אפס מקום.

כל הנאורים כרעו על ברכיהם, משתחוים למלכתם שכה אהבו וכה התגעגעו אליה. הכל התנהל בדממה מוחלטת. בני המין הזה תקשרו ללא תווך של רטיטות אוויר. מאריקה הקרינה להם הוראה לקום על רגליהם, וכולם קמו כאיש אחד, מיישרים את כידוני העצם שבידיהם.

"עוד כמה זריחות שמש יגיעו לכאן האוייבים שלנו", הקרינה למוחותיהם, "ובמקום הזה תתחולל מלחמה גדולה. אנחנו נגן על המקום הזה ולא ניתן לאף זוריאס לעלות על הגיבעה הזאת. יש לנו בעלי ברית מאחורי הגיבעה הזאת, שני צבאות שהובאו לכאן מפלנטות אחרות. הם יסייעו לנו להגן על החלק האחורי של הגיבעה, כדי שלא יכתרו אותנו."

מבטה נתקל בטאשה, העוזרת הנאמנה שלה מאמאראא 4, ועיניה הבריקו משמחה. אך היא חזרה לחלק האחרון של נאומה.

"זיכרו את ההוראה הבאה שלי: אף אחד מהנאורים לא ירד מן הגיבעה הזאת לכיוון מרחבי העשב האינסופיים! אף אחד מכם לא יחצה את המקום שאני עומדת עליו כעת! כף רגליכם לא תדרוך במישורים הירוקים שמאחורי!"

כל הפליטים עמדו בלי תזוזה.

היא הבחינה באחד הקצינים הבכירים של צבאה. "שאהיראם! אתה תארגן את הצבא. הצב שומרים בכל עת על הגיבעה הזאת, מפני שזוריאס יכולים להגיע לכאן בגניטה. מנה לעצמך עוזרים שיסייעו לך להעריך לקרב."

שאהיראם קד כלפיה.

"דאג שיכינו כמה תופים, גדולים במיוחד, ורענן את הזיכרון לכולם בכל מקצבי הפקודות. אני רוצה שגם שני הצבאות האחרים יכירו את כל הפקודות שלנו, מפני שגם הם יצטרכו לציית להם."

שאהיראם קד שנית.

"את המזון שלכם תמצאו באזורי הגבעות שמאחורי גבכם. כל בני האנוש שתמצאו שם הם בעלי בריתנו, אינני רוצה שום סכסוך ושום עימות איתם, אנחנו זקוקים לכולם במלחמה הזאת. אתם חופשיים כעת אבל עמדו על המשמר. שאהיראם, שלח צוותים לסייר בשטחים שבהם נמצאים בני הברית שלנו. אני רוצה לקבל מידע על כל מה שקורה באזורים שלנו."

הנאורים הניפו למעלה את ידם הימנית, נושאת כידון העצם, ובו בזמן רקעו כגוף אחר ברגלם השמאלית. קול רעם מהדהד נשמע מהלמות רגליהם. ואז פנו לאחור, כל אחד לענייניו. "טאשה, אני רוצה אותך לצידי", הקרינה למשרתת שלה. זו קרבה אל מאריקה, והשתיים התחבקו ממושכות.

*

שו.בי ושי.מוי לא האמינו למראה עיניהם. מאות הלכים זקופים מהירח הצנוע שלהם התאספו במדרון המתון של עמק נרחב, מאחורי הגיבעה השלטת של המישורים הירוקים שאין להם סוף. אורבון אוגדון הכין היטב את המפגש הזה, והעביר אותם בגניטה אל שאריות הפליטה ששרדו את התופת של דובי האש. גם ההלכים הזקופים, הצנומים ובהירי העור והשיער, היו מהופנטים למראה שני הצעירים שנעלמו מבלי להשאיר עקבות לפני זמן רב. לגבי רובם, ואולי כולם, היתה זו הגניטה הראשונה בימי חייהם, והם התקשו להבין מה אירע להם ואיך הגיעו לפלנטה כה שונה מהמקום בו חיו. כעת חזו בהופעתם הפתאומית של אורבון אוגדון והתאומים האהובים, וקריאות הפתעה וחיבה נשמעו מכל הגרונות. הם הקיפו בהשתאות ובהערצה את שני התאומים, ובחנו בעניין רב את החרבות הכחלחלות שלהם. "אני אשאיר אתכם כאן", הודיע אורבון אוגדון לתאומים, "שתפו פעולה תחת ההנהגה של מאריקה והצבא שלה. הבסיס שלה ושל הנאורים יהיה על הגיבעה השלטת. אתם תהיו בשטח הפונה לכיוון הרי השלג הגבוהים, ובסיס אנשי אראמור יהיה בשטח הפונה לכיוון הים הגדול."

"מה נוכל לעשות ללא נשק?" שאל שו.בי.
"יש לי הפתעה בשבילכם", אמר אורבון אוגדון, "המכונה של באס עובדת כל העת. מצד אחד של המכשיר הוא מכניס חול ואדמה, ומהצד השני יוצאות חרבות. הוא הכין עשרות נוספות עבורכם, אני אעביר אותם לכאן בכמה דילוגים. אני צריך חמישה עוזרים, שבעזרתם נביא לכאן את הנשק הזה."

"אני, אני, אני..." נשמעו קריאות מכל העברים.
שו.בי חייך. עוד ועוד הקיפו אותו כדי להתנדב למשימה. הם החלו להידחק ולהידחק. שו.בי בחר מתוכם חמישה שנראו בריאים וחסונים. אל מול עיניהם הנדהמות של הנוכחים, אורבון אוגדון התמסס ונעלם בתוך החמישה שנבחרו, ולפתע אלה נעלמו מן המקום. רק גלי אוויר רטטו מעט, ואבק דליל התפזר לצדדים.

"איפה אנחנו נמצאים?"
"ספרו לנו מה קורה במקום הזה..."
"מי זה היצור הזה ואיך הוא עושה את זה?"
"מי זאת מאריקה ועל איזה צבא הוא דיבר?"
"נגד מי אנחנו צריכים להילחם?"
שי.מוי הרימה את ידיה, וההלכים הזקופים השתתקו.
"נספר לכם הכל", הבטיחה.

*

מגירבו שהה לבדו באולם הגדול, ועסק בהוצאת חרבות כחולות מהמכונה וסידורם בקבוצות של עשירות, כאשר סום פרצה פנימה בסערה, ובצעדים נמרצים פנתה היישר לעברו. הוא נרתע לאחור ופגע במכונה, וכמעט מעד ונפל. היא היתה סמוקה וגבוהה מכווצות, ונראתה כאילו היא אומרת לשסף את גרונו. גם נימת קולה הנסער והתוקפני לא הסתירו את זעמה:

"הספרן מת!"
מגירבו לא ענה.
"הזוריאס הרגו אותו!" צעקה.
מגירבו ניסה להזדקף.
"איך זה קרה? למה לא ביקשת מאורבון אוגדון שאני אלווה אותו ואשמור עליו!" זעמה. אורבון אוגדון עצמו לא נכח במקום.
רוחו כמעט פרח מבהלה. הוא הביט באימה על שתי ידיה, אך היא לא שלפה אף סכין... למרות שיכלה לקטול אותו גם בידים חשופות, כמובן. הוא התקשה לנשום והחל לשהק, ולבסוף הצליח להוציא כמה הברות מקוטעות:

"לא... חכי... הספרן... לא מת..."

"הנמרים כרתו את ראשו של הספרן! קו קו סו ואני קברנו אותו! איך נתת לזה לקרות?"

מגירבו חזר להתנשם ולהתנשף בכבדות, עד שנשימתו חזרה לסדירות.

"סום... סום... זה היה רק גופו... זה היה מתוכנן..."

"על מה אתה מדבר?"

"הוא מדבר על זה שאני עדיין חי," נשמע קול דק וצפצפני מכיוון הפתח המרוחק. מבטה סב אל מקור הקול, הגור הזעיר והצנום בעל הראש הגדול עמד על הסף.

הלסת של סום נשמטה. עיניה נקדעו לרווחה.

להפתעה גדולה מזו לא יכלה לצפות. זה היה היצור החמוד ביותר שחזתה בו מעודה. רוחה נרגעה באורח פלא בו בזמן. הוא החל לפסוע לכיוון שלה.

"אתה יודע לדבר?"

"נוצרת בעל יכולת דיבור מלאה," אמר הגור, "ומאז, כל מי שמכיר אותי, מנסה ללמד אותי לשתוק."

"איזה חמוד היצור הזה!" קראה, בעודה מנסה להסתיר חיוך. המעבר מהזעם על מותו של הספרן להופעתו של הגור החדש היה מהיר מדי.

היא פנתה לעבר מגירבו. "אתה יכול להסביר לי מה קורה כאן?"

"בוודאי, סום," מגירבו ניסה להרגיע את עצמו יותר מאשר את סום. "רק הרגעי בבקשה... כל מה שקרה היה מתוכנן על ידינו, הלוא את מכירה אותי, אני משתדל לא להשאיר הרבה למזל העיוור..."

"אתה רוצה להגיד לי שתיכננתם את מותו של הספרן? ועוד בצורה כל כך איומה?"

"לא מדויק," התערב הגור, "ראשית, לא הרגנו את הספרן אלא אך ורק את גופו שממילא חדל מלתפקד. ושנית, כל המעשה הזה נועד להונות את זאקא-זורא, ששלח את הזוריאס שלו לקטול אותו, ואנחנו מקווים שהוא מאמין שזה מה שאכן קרה. בפועל, הספרן נטל חומר מיוחד שסיים את חיי גופו ללא כאבים."

"אבל כל הידע שהיה בראשו אבד! ראשו נמחץ בין המלתעות של נמר בעל שיני חרב!"

"הוא לא אבד, הוא נמצא כאן," אמר הגור והצביע על ראשו.

"איך זה יכול להיות?"

מגירבו התערב. "סום, את מדברת עם הספרן... הם מצאו דרך לשכפל את המוח שלו עם כל הידע והזכרונות בתוך גוף חדש, צעיר יותר."

סום השתקקה.

"ומדוע את נוהגת להתרגז לפני שאת מבררת קודם לכן את כל הפרטים?" נאנח.

סום פנתה לגור. "מתי נולדת?"

"זו לא היתה לידה טבעית," אנפף הגור, "נוצרת בדרכ מלאכותית על ידי מכונה משוכללת לפני שלוש זריחות."

"ואתה יודע כל מה שמתרחש ביקום? אתה מכיר את כל האויבים שלנו?"

"אני לא רוצה להתרברב, אבל אני יודע מה התרחש ביקום ומכיר היטב את האויבים שלנו," השיב.

"אמור לי איפה הוא ואני אהרוג אותו."

"כבר אמרתי לך, בגוף הקודם, שהוא לא יצור חי, ולכן אין אפשרות להרוג אותו," הגיב.

"אתה יודע את כל השיחות שהספרן ניהל איתנו?"

"בהחלט. מדובר באותו מוח בדיוק. אבל אני יכול להבטיח לך, שאני כבר יודע יותר, כי למדתי כבר דברים חדשים נוספים." הוא נשא מבטו לעבר מגירבו. "אורבון אוגדון ומגירבו סייעו לי למקד את החקירות שלי, ויש לי כמה תובנות חדשות לגבי זאקא-זורא."

"אתה כבר יודע איפה הוא נמצא?" שאלה.

"עדיין לא, אבל... יכול להיות שאת תוכלי לסייע לנו לגלות את התשובה לשאלה הזאת."

היא המתינה קמעה.

"למה אתה מחכה?" קראה. "הסבר לי לאן ללכת ומה עלי לעשות!"

"את לא תלכי לבד, את תהיי חלק מצוות," אמר מגירבו. "אני מצפה ממך לשמור על הביטחון של הצוות."

"ברור," הסכימה סום, "אף אחד לא יוכל לפגוע בצוות שלנו. כולנו נחזור לכאן בשלום. דרך אגב, מי יהיה בצוות הזה? מאריקה ואראוו?"

"הם לא יהיו בצוות הזה הפעם, ולכן נזדקק ללוחמת כמוך", אמר מגירבו. "הם חברו לעם שלהם, לפליטים שאורבון אוגדון העביר מאמאראא 4 לאזור המלחמה הגדולה. לא נראה לי שהם יעזבו את המחנה שלהם עד לסיום המערכה."

"אז מי יהיה בצוות?"

"עוד לא החלטתי סופית", אמר מגירבו. "אני עדיין שוקל אם יהיה בכוחי להצטרף למסע הזה." סום פנתה אל הגור. "אתה לא מצטרף!" קבעה, "אנחנו צריכים אותך כאן, וכאן אתה בטוח, יחד עם באס."

הגור הנהן, ויתכן וחיך. "לא חשבנו אחרת."

"אגב, איפה באס?" שאלה.

"שלחתי אותו למשימה, לבדוק ולתקן... משהו מיוחד שנצטרך להשתמש בו בקרוב", אמר הגור.

"אני מוכנה לצאת למשימה", הודיעה. "מישהו יכול לתדרך אותי לאן אנחנו הולכים?"

מגירבו החליף מבטים עם הגור.

"את יודעת היכן נמצא הירח אושואשו?"

"לא. אבל זה לא משנה, אורבון אוגדון בטח יודע. הוא יביא אותנו לשם," ענתה.

שוב מגירבו והגור הביטו האחד בשני.

"נכון, היא צודקת," הנהן מגירבו.

אורבון אוגדון הופיע.

*

אורבון אוגדון היה טרוד כל העת בגניטות, מכל מקום ולכל מקום. הוא העביר פליטים וניצולים משלושת הפלנטות לכוכב העונשין, העביר שורדים מיער האסירים אל מחנות שלושת הצבאות המתהווים, העביר חרבות כחולות להלכים הזקופים, פקד כל אחד מהמורדים כדי לוודא מה מצבו, וכן סייר בכל פינות כוכב העונשין כדי לדעת מה מתרחש אצל האויבים.

לפני זמן קצר הביא את סום לקרחת היער הסמוכה למעון הספרן, וגנט מייד להמשך פעילויותיו.

כעת הופיע באולם מעונו של הספרן. מבט מהיר לימד אותו שסום כבר מכירה את הספרן הצעיר.

"מה חדש אצל דרגיון?" התעניין מגירבו. "אני משוכנע שהוא רוצה לחבור אלי, וחושש שהוא - או

זאקא-זורא - יתחילו לחשוש שאנחנו ממדרים אותו."

"כעת העברתי אותו, וגם את טין וקו קו סו למחנה בני האנוש שהבאתי מאראמור," הודיע. "אין

לכם מושג עם מה אני צריך להתעסק... שלושה צבאות נמצאים באזור הגיבעה השלטת. ומה הם עושים

במקום להתאחד? וויכוחים, סכסוכים, מריבות, קטטות... מאריקה ואראוו לא מצליחים עדיין לאחד את

כולם, מפני שהפליטים שהבאתי לכאן משלושת הפלנטות לא מבינים את המצב לאשורו ואת עוצמת האויב

המתקרב אליהם. לכן העברתי את התאומים לעם שלהם, כדי שינסו לעשות שם סדר, אך הם לא מצליחים

להרגיע את הרוחות ולשלוט באנשיהם. את עיקר הבעיות עושים בני האנוש שלך, מגירבו, מאראמור. הם

הגיעו ללא הנהגה, והחלו לפרוק כל עול. נאלצתי להעביר לשם את דרגיון ואת שני הקצינים שלכם, כדי

לנסות להשתלט על המצב."

פניו של מגירבו נפלו.

"גם אני לפעמים מתייאש מהטבע של בני האנוש," פלט בתוגה.

"לאנשי אראמור יש כלי נשק?" שאלה סום.

"לחלקם. הצלחתי להעביר פליטים מאראמור ואסירים מהיער עם קשתות וחיצים העשויים מעץ.

חומרים אחרים, כבדים יותר, אינני מצליח להעביר. קו קו סו הצליח לאסוף כמה נערים וללמד אותם

להכין קשתות וחיצים נוספים, ולצייד את מי שלא השיג לעצמו כלי נשק."

מגירבו כבש את מבטו בקרקע. הוא גירד את עורפו. ארבעתם צפו בו בדומיה.

"זה מכתוב לנו את הצוות למשימה שלנו, סום..." הוא נשא אליה את מבטו. "רק את, אני ואורבון

אוגדון..."

"איזו משימה?" שאל אורבון אוגדון.

"לחפש את הספרן באושואשו, הפלנטה של תיירי החלל," אמר הגור, "אם תצליחו לפגוש אותו, יתכן

ויוכל למצוא בספרים שלו מידע על המסעות הקדומים שלהם. זכור לי שהספרנים שלהם רשמו כל מסע

שדיווחו להם. כך אולי נוכל להבין היכן נמצא זאקא-זורא."

"מה אתה יודע על המקום הזה?" שאל אורבון אוגדון את הגור.

"זהו מקום אפל, שמתנהל כולו מתחת לפני הקרקע. תיירי החלל הם היצורים התבוניים היחידים שם, והם בנו להם מושבות תת קרקעיות המחברות בין לבין עצמן במנהרות. שאר בעלי החיים הנחותים חיים אף הם במאורות ובמחילות טבעיות שחפרו מתחת לאדמה. אני מקווה שלסום לא תהיה שם הרבה עבודה, מפני שמרבית החיים שם מתנהלים ללא אלימות. אולם פה ושם יכולים להיתקל בבעלי חיים רעבים העלולים להיות תוקפניים. רוב החזירים שם נגועים בגבישים של זאקא-זורא, ומיעוטם חופשיים, וקשה יהיה לכם להבדיל ביניהם. כך שהבעיה הגדולה ביותר שאני צופה במשימה שלכם היא, שזאקא-זורא כנראה ידע הכל. וזה אומר שאתם עלולים לסכן את חיי הספרן, אם תתגלו. ואתם צריכים להניח שזאקא-זורא יבין מה מטרתכם, וינסה בכל האמצעים העומדים לרשותו לסכל את המשימה שלכם. הוא עלול להעביר לשם זוריאס שירדפו אחריכם."

מגירבו נאנח. "אני לא בנוי למשימות גופניות כאלה..."
"ובנוסף... אני מקווה שהספרן שם עדיין חי ופעיל וישתף אתכם פעולה..." סיים הגור.
"איך נוכל לאתר אותו?" שאל אורבון אוגדון.
"הוא נראה כמוני, כמובן בגוף מבוגר. הוא חי בצנעה, במחשכים. תלוי מאוד בעוזר שלו, שבוודאות חופשי משליטת זאקא-זורא. אין לי מושג היכן המעון שלו."
"את המידע הזה אני אוכל לגלות. אעשה סיור מקדים," אמר אורבון אוגדון, וגנט. חלפו כעשר פעימות לב, והוא שב והופיע.

"איתרתי אותו במעון שלו. אנחנו יכולים לצאת למשימה."
"כל כך מהר?" נדהם מגירבו.
"או, מצטער, חשבתי שהייתי איטי מדי..." אמר אורבון אוגדון. "בזמן ששהיתי שם, ביקרתי בכל המעונות בכל המושבות בלוויין הזה, נכנסתי למוח כל תייר חלל ומיפיתי את כל הנגועים ואת כל החופשיים, ולכל בעלי החיים בעלי הדם החם שיש להם ניבים מחודדים. חיים שם 1,253,117 תיירי חלל נגועים, 26,388 תיירי חלל חופשיים, 2,514 מבקרים זרים מפלנטות אחרות ובנוסף 21,398,566 בעלי חיים בעלי דם חם וניבים חדים. וכמובן, גם הספרן. איתרתי את מעונו, ואת מקום הנחיתה המיטבי עבורינו ואת הדרך המדויקת אליו."
מגירבו וסום פערו לרווחה פה ועיניים.
"מה שאינני מבין," המשיך, "מדוע הם בחרו לבנות מושבות תת קרקעיות, מפני שלא זיהיתי בעיות באטמוספירה."

"על זה אני יכול להשיב לך," אמר הגור, "השמש של המערכת שלהם גדולה בהרבה מהשמש שלנו, והקרינה שלה היתה חזקה מדי, וגרמה להם למחלות ומוות. כך, כל המינים אשר התעקשו לחיות בחוץ נכחדו, ונותרו כל בעלי החיים שהצליחו להתחפר מתחת לאדמה."
"אז הקרינה תקטול גם אותנו?" שאל מגירבו.
"רק אם תשהו שם זמן רב מדי. חשיפה לקרינה לזמן קצר לא תעשה לכם שום נזק. אולם בלי ספק את ביקורכם תאלצו לעשות רק בחשיכה מוחלטת."
רוחו של מגירבו היתה בשפל.

"אולי תוותרו עלי ותצאו רק שניכם?" פנה בתחינה לעבר אורבון אוגדון.
"לא נוכל לוותר עליך," התערב הגור. "יתכן ויהיו שאלות או רעיונות שתוכל לתרום לטובת הצלחת המשימה."

"יש לי מתנה בשבילך," אמרה סום למגירבו, "ביקשתי מבאס לעשות חרב שתתאים במיוחד לך," והיא ניגשה למקום בו הטמינה אותו בין שני מתקנים של הספרן, רכנה והוציאה אותו משם. אחר שבה והגישה אותו למגירבו. זו היתה חרב דקה ומחודדת, שמתאימה לדקירה או נעיצה בלבד. אורכה היה קצר מהחרבות הרגילות, וארוך יותר מסכיני ההטלה שלה.

מגירבו נטל במבוכה רבה את החרב. "מה אני אעשה איתה? אני לא יודע להשתמש בדברים כאלה."
"אז אל תשתמש," אמרה סום. "פשוט שיהיה בחגורה שלך. אם אני אהיה עסוקה מדי, אני אשמח לדעת שיש לך משהו להגנה עצמית."

"אינני רואה מצב שבו אוציא את זה מחגורתך," המשיך לטעון בעקשנות.
סום פלטה ברוגזה: "בהרבה תחומים אני שומעת בקולך. בתחום הזה אתה תשמע בקולי!"
מגירבו נכנע, וסום הצמידה את החרב החדשה לחגורתו.

אורבון אוגדון הרים את שתי ידיו.
"אין טעם שנצא לדרך עדיין. אני אצא לבדי כדי לבצע את כל ההכנות למשימה הזאת."
הוא גנט שנית, והפעם לא חזר במהרה.

ירח 'אושואשו' בענן מגלן הגדול, לפני 65 מיליון שנה

כאשר גלש אורבון אוגדון לתוך החדר האפלולי, הספרן ישן על דרגש נמוך שהכיל כמה סמרטוטים עבשים ומאובקים מעל מרבד קש קצוץ. עוזרו, חזיר הבר יליד המקום, שהיה ישוב אותה עת על דרגש גבוה, ועסק בתיקון כריכה של ספר - נבהל מהאורח הבלתי צפוי, התנוודד מעט ונפל ארצה בחבטה רועשת.

אורבון אוגדון נעמד בסמוך לספרן העדין ללא נייע והמתין שיתעורר. הוא סימן לעוזר לשמור על השקט. זה האחרון הזדקף וקרר לאורח, לתהות על קנקנו. בנתיים סקר אורבון אוגדון את המעון, שהיה חדר רחב, ואת כל כתליו מילאו מאות רבות של ספרים הדומים לספר שתיקן העוזר. אף מכשיר או מתקן הדומים לספרן בכוכב העונשין לא נראו במעונו של זה.

התאורה בחדר היתה דלוחה וחיוורת, והתבססה על מנורת שמן פשוטה, מעין קערית חרס שמולאה בנוזל שמנוני, ופתיל שטבל בחציו בתוך השמן וחציו גלש החוצה. החלק שבצבץ באוויר בער והעלה עשן לבן וריח סמיך. בסמוך למנורת השמן עמד לפיד כבוי. כאשר יצא מישהו מן המעון לתוך המושבה התת קרקעית, הבעיר את הלפיד, ונטל אותו כדי לשוטט במנהרות למחוז חפצו.

אורבון אוגדון לא נאלץ להמתין זמן רב. הספרן נייער זמן קצר אחרי הנפילה הרעשנית של עוזרו, והתיישב על דרגשו. מייד הבחין באורחו המוזר.

"שמעתי עליך", פתח הספרן, "ועל היכולות המיוחדות שלך."

"איפה כל המכשירים המיוחדים שלך?" שאל אורבון אוגדון.

"מכשירים?" תמה הספרן, "אין לי מכשירים. כל מה שיש לי זה מה שאתה רואה כאן."

כעת הגיע תורו של אורבון אוגדון להשתומם. "יש לך רק ספרים? לספרן בכוכב העונשין יש הרבה מכשירים ומתקנים שהוא יכול לעשות בהם הרבה מאוד דברים, ליצור מוצרים כמו חרבות, לחקור חומרים קטנטנים, לראות תמונות מרחוק... אין אצלך דברים כאלה?"

"אין לי מפני שאין לי צורך במכשירים כאלה. כל ספרן יצר לעצמו את כל מה שהיה צריך במקום בו הוא נמצא. אצלנו אין חרבות, אין לנו אויבים ואנחנו לא נלחמים במקום הזה ביננו לבין עצמנו."

"ואיך אתה מתגונן מהניבים של חיית טרף?"

"הם חיים במקומות אחרים. הם לא נכנסים למושבות שלנו, מפני שהם פוחדים מלפיד האש."

"אני מבין. אתה יודע מה הסיבה שבאתי לכאן?"

"כן", נאנח הספרן, "זאקא-זורא. אתה סבור שיש לי מידע מועיל עבורך."

"נכון." אורבון אוגדון המתין, אולם הספרן בושש לענות.

"ובכן?"

"לא בטוח שאוכל לסייע לך. אינני סבור שיש לי מידע רב יותר מהספרן של כוכב העונשין."

"אנחנו רוצים לדעת היכן נמצא אותו זאקא-זורא."

"אני לא יודע היכן הוא נמצא."

"אתה יודע איפה אפשר למצוא מידע שיוביל אותנו למיקומו? אולי הוא מצוי בספרים שלך."

"אני לא מכיר מידע כזה. לו הייתי יודע היכן הוא, גם הספרן שלכם היה מקבל את המידע הזה. למיטב ידיעתי אין אף ספרן ביקום שיודע היכן נמצא זאקא-זורא."

אורבון אוגדון השתתק. הוא לא ציפה לכישלון מהיר כל כך בביקור הזה.

"אתה לא כתבת בספרים שלך לאן תיירי החלל גנטו? אין לך רשימה מסודרת של המסעות שעשיתם?"

"כתבתי את כל הידוע לי בתקופה שלי. אבל אתה מבקש לדעת מה קרה בתקופה עתיקה בהרבה. את זה אין בידי."

"קיוויתי שזה יהיה קל ומהיר", אמר אורבון אוגדון באכזבה מופגנת.

"לא זכור לי שמשוהו בחיים שלי היה קל ומהיר..." מילמל הספרן. "אני מצטער, צריך לחפש רעיונות נוספים."

"בכל זאת, יש לנו בקשה", המשיך אורבון אוגדון, "אני אחזור לכאן עם שני חברי צוות נוספים,

לפגישה נוספת. אולי נוכל לחשוב ביחד על רעיונות כאלה."

"אשמח לפגוש אותם", השיב הספרן, "אולם דע לך כי יש כאן סכנות רבות."

"אילו סכנות?"

"רוב תיירי החלל בפלנטה הזאת נתונים לשליטתו של זאקא-זורא."

"ידוע לי."

"המשמעות של זה, שאם תתגלו, ינסו לרדוף אחריכם ולפגוע בכם."

"ידוע לי."

"יתרה מזו, לא תוכלו להיאבק בהם... בכל מגע גופני, כל אחד מהם יוכל להעביר את חברי הצוות שלך ליקום אחר ולהשאירו שם, וזה מוות מידי."

"מובן."

"ואם הם יבינו שאתם מחפשים אותי, גם חיי וגם חיי העוזר שלי, ארטיאדי, יהיו בסכנה. זאקא-זורא לא יודע על נוכחותי במקום הזה, שלא עניין אותו במיוחד עד עתה."

אורבון אוגדון הניע בראשו, ולא ענה.

"אולי תרשה לי להעביר אותך לביקור קצר אצלנו?"

הספרן שלל את ההצעה. "זה יהיה חסר טעם. אני עצמי לא אוכל להועיל במאומה ללא כל הספרים שמסביב."

"אז אנחנו נצטרך להגיע לכאן, ולהישמר מכל הסכנות שהעלית."

"אתה תביא אותם ישירות לחדר הזה?"

"לא," השיב אורבון אוגדון. "גניטה ישירה לתוך מבנה סגור רק אני יכול לבצע. כדי להביא לכאן צוות בני אנוש, אני חייב אזור פתוח ושטוח. במקום כזה כמו המעון שלך, הם עלולים לנחות בתוך קיר, וזה מוות איום. נצטרך לגנוט על פני הפלנטה, ולהגיע לכאן במסע רגלי."

"זה יהיה מסוכן," התערב ארטיאדי, עוזר הספרן, "אתם יכולים להתגלות במהלך המסע הזה בכל פינה ובכל סיבוב. ואז זאקא-זורא יזעיק לפה זוריאס כדי שיחסלו אתכם - ואותנו."

"אולי אתה תוכל לעזור להם, ולהוביל אותם מפתח הכניסה לכאן?" פנה הספרן לעוזרו. "תוכל לעשות זאת בחשיכה, כך שהסיכוי להתגלות יהיה נמוך."

"זה עשוי להצליח," אישר העוזר.

"יש לי עוד יכולת," הוסיף אורבון אוגדון, "אני יכול להסוות את כולנו בצורה חיצונית של תיירי חלל. אנו נראה דומים מאוד לעוזר שלך."

"אם ככה, אשמח לארח את הצוות שלך."

אורבון אוגדון חשב על נושא אחד נוסף. "אם יודע לי שנחשפתם וחייכם בסכנה, אביא אותכם למעון הספרן שלנו. שם תהיו בטוחים מכל סכנה. וכאשר נביס את זאקא-זורא, תוכלו לחזור לכאן בביטחה אם עדין תרצו בכך."

"אני מקווה שלא נחשף," הגיב הספרן. "אולם אם נחשף, אני אשקול את ההצעה שלך בכובד ראש."

אורבון אוגדון סקר שוב את חדרו של הספרן, הנהן לעצמו ונעלם.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

מגירבו הפך למעריץ גדול של המכונה ליצור חרבות, והתנדב להיות הסייען של באס, בכל הקשור לפעילות שלה. למרות שלא היה לו מושג כיצד היא פועלת, כבר ידע להפעיל כמה מתגים שמתפעלים אותה. הוא ידע כיצד לעורר אותה לחיים, כיצד לעצור את פעולתה, איך לפתוח את המיכסה כדי להוציא את החרבות, וכיצד למלא את מחסניות הזינה שלה בחומרים שסיפק לו באס.

בנוסף, נטל על עצמו לאגד אותם בקבוצות של עשיריה, כדי שאורבון אוגדון יעביר את הנשק לצבאות בני האנוש וההלכים הזקופים שהתמקמו מאחורי הגיבעה השלטת. בעודו נאבק עם השרכים הקשיחים כדי ללפף את החרבות, היה הספרן הגור טרוד מול מכשיר אחר, שנראה מסובך פי כמה וכמה מהמתקן שיצר חרבות. במשך זמן רב הוא התעסק עימו שוב ושוב, ונראה לא מרוצה בעליל מתוצאות עמלו.

לפתע בקעה קריאת אכזבה רמה מגרוננו של הגור, והוא טפח על מיצחו. מגירבו התחייך. הטפיחה העידה על תסכול, אך היא היתה חניננית מפני שהגור הפתיע אף את עצמו וכמעט מעד מכיסאו. מגירבו הניח את חבילת החרבות וחש אל הגור.

"מה קרה?" התעניין.

"אני כועס על עצמי!"

"מדוע?"

"כי אינני מצליח למצוא את התשובה לשאלה שלך."

"לשאלה שלי?" תמה מגירבו, "אני לא זוכר מה שאלתי אותך..."

"שאלת איך נוצר זאקא-זורא," הזכיר לו.

מגירבו נזכר והינהן.

"כל המודלים שלי מובילים אותי למבוי סתום," המשיך הגור. "לפי כל הכיוונים שאני בודק, נראה שחסר לי חומר אחד... שנעלם... ואני לא מצליח למצוא אותו. אינני מצליח להבין איך זה יתכן. חומרים לא יכולים להיעלם סתם כך."

"איזה חומר נעלם?" התפלא מגירבו.

"זהו חלקיק יסודי של חומר... זה הגז שאנחנו משתמשים בו בכל רגע לנשימה, ובלעדיו אף יצור חי לא יכול לחיות בפלנטות שלנו. אנחנו מכנים אותו במספר, 'החומר השמיני'."

מגירבו לא התרשם כל כך מגודל הבעיה. "השאלה הזאת איננה חשובה לי כלל, שאלתי אותה רק מסקרנות. אין לי בעיה לוותר עליה, ומציע שתחדול מהחקירה שלך."

הגור לטש במגירבו מבט עגום. "אני מבין," הגיב, "אבל אני שונא להיכשל. אני המומחה הגדול ביותר בחקירות מהסוג הזה, ולא קרה לי כשלון כזה מעולם. אני אמשיך לעבוד על הבעיה הזאת, מבחינתי זה אתגר שאני חייב להצליח בו."

"כדי שהמוניטין שלך לא יפגע?"

"גם," השיב הגור. הוא השפיל מבטו לקרקע והרהר ממושכות. לבסוף העיר:

"יתכן גם שלהבנה הזאת להיות משמעות רבה."

*

שו.בי לא אהב את ההתקהלות סביבו, כאשר התיר את השרך הגמיש שהקיף את אגד החרבות. כל הלך זקוף שאף לקבל חרב, אולם שו.בי קבע שכל אחד יוכל לקבל אחת כזו אך ורק לאחר שיסיים הדרכה של אימונים בחרב. הוא עצמו אימן אותם בקבוצות של 1010, כמספר אצבעות ידיו, ובתום האימון הפכו חרבות האימון לנשקם האישי. ברקע, נשמעו קולות תיפוף עמומים ממרומי הגיבעה השלטת. שו.בי בחר 1010 הלכים חדשים, חילק להם חרבות, הרחיק מהמקום את שאר המאוכזבים, והחל לאמן את הקבוצה החדשה.

הוא למד היטב מסום. בדרך כלל הצליח לאמן ארבע קבוצות בין זריחת השמש ועד לשקיעתה. הוא חיקה בהצלחה את ההדרכה שהיא העבירה לו. הוא הסביר למתלמידים שלו שהמאבק לא יהיה בינם לבין עצמם או לבני הברית שלהם, אלא אך ורק מול הזוריאס. ויש ארבעה מינים כאלה. ולכל אחד מהם לימד את נקודות התורפה שלו. אין לבזבז מאמצים מיותרים על מקומות בגופם שאינם נקודות תורפה. ולגבי כל זוריאס הסביר להם את מה שסום הסבירה לו. היכן יש לנעוץ בדקירה ישירה בחוד החרב, היכן יש לשסף ולחתוך בלהב החרב. כמה עוזרים תפרו למענו בובות דמויות זוריאס מעורות בעלי חיים ממולאים ברקבובית ובעלים ששימשו אותו להדגמות.

שי.מוי היתה טרודה בעניינים שוטפים, פחות נעימים. לא הרחק מאחיה היא קיבלה משלחות ובודדים אשר טענו טענות, הגישו קבילות, התלוננו, כעסו וזעמו. כאשר 11 מבני עמה מצאו עץ פרי שופע, הגיעה קבוצה של 101 בני אנוש אשר גירשו אותם משם בדחפיות ובאלימות. במקרה אחר התכתשה חבורה של בני אנוש בחבורה של הלכים זקופים, שדדה מהם בכוח את החרבות שלהם, ונמלטה עם שללם. תלונה נוספת היתה בפי כמה נקבות, שהתלוננו על אונס. גם הלכים זקופים וגם בני אנוש מחפשים נקבות בודדות ומתנפלים עליהן. שי.מוי קבעה שאסור לנקבות ללכת לחפש מזון או מים ללא ליווי של זכרים חמושים. בשלב מסוים פקעה סבלנותה של שי.מוי. דיווחו לה כי שאה.דאו 11000011 נמצא מת עם חץ נעוץ בחזהו. בן אנוש ירה בו חץ, ואף אחד לא ידע לספר לה על מה היה הסכסוך. היא נגשה למקום הפורענות וראתה את הגופה במו עיניה. היא שבה וסיפרה על כך לשו.בי. בעיצומה של ההדרכה.

"אנחנו חייבים לספר על כך למגירבו!" כעס שו.בי, "זה לא יכול להימשך כך יותר!"

"יש לי רעיון טוב יותר," נשפה שי.מוי, "אנחנו לא יכולים לחכות עד שאורבון אוגדון יגיע לכאן ויקח אותנו למגירבו. אני אלך למחנה אראמור. אורבון אוגדון סיפר לי שהעביר לשם את דרגיון, טין לין וקו קו סו. אפגש איתם ואדרוש מהם לעשות סדר ומשמעת במחנה שלהם!"

"זה נראה לי מסוכן," אמר שו.בי. "קחי אתך את החרב שלך וכמה מלווים נוספים עם חרבות."

"אני לא זקוקה למלווים," מחתה, "אתה יודע ששום דבר לא יקרה לי."

שו.בי החריש. הוא סב לאחור לאמן את קבוצתו. היא חגרה את חרבה ויצאה לדרכה.

*

שי. מוי לא ידעה לאן היא פוסעת, והאמינה שרגליה מוליכות אותה לכיוון הים הגדול. היא הניחה שתפגוש בדרכה בני אנוש שהובאו מאראמור, שישמחו להורות לה את הדרך אל שלושת בני בריתה. השמש עמדה באמצע הרקיע וחיממה את המדרונות המתונים של הגבעות הנמוכות. בתחתית הגאיות זרמו להם פלגי מים באיטיות, ומדי פעם שי. מוי רכנה ארצה ושתתה מהם בשקיקה.

ככל שהשמש שייטה לעבר שקיעתה, התקדמה מרחק רב והצל שנצמד לרגליה הלך והתארך. למרבה אכזבתה, אף בן אנוש לא נראה בשטח בכל מסעה. כעת החלה להבין שטעתה בדרך, ושקלה בדעתה האם לוותר ולחזור. לחרדתה נוכחה לדעת שאפילו אם תפנה לאחור, לא תוכל להגיע למחנה שלה לפני האפילה.

היא החלה לצעוק, אולי מישוהו ישמע אותה ויגיע לסייע לה. שוב ושוב צעקה עד כי גרונה ניחר, ופרט להדי צעקותיה לא שמעה דבר נוסף. הכרעתה היתה להמשיך להתקדם. נראה היה לה שיש סיכוי טוב יותר למצוא מישוהו מלפנים מאשר מאחור. מדי פעם המשיכה לצעוק, ולשווא.

אולי לשנות כיוון? ואם לשנות, לאיזה כיוון? לא היה לה מושג. הדרך שהובילה אותה היתה נפתלת ועקלקלה, והיא איבדה לחלוטין את התמצאותה. כאשר נתקלה בצומת דרכים, בחרה צד אחד לפי ההרגשה. לו רק שמעה לעצת שו.בי, לצרף אליה כמה מלווים... הם בהחלט היו יכולים להיות לה לעזר בעת הזאת!

באחת הגבעות המרוחקות, הבחינה בחורש עצים טבעי, שיכול היה לשמש כמחסה בזמן החשיכה המתקרבת. למזלה הירח היה מלא והאיר במלוא עוצמתו, כך שעדיין תוכל לראות את דרכה ועל מה כפות רגליה דורכות.

כאשר קרבה אל סף החורשה, החלה לצעוק שוב. אולי נמצאים כאן בני ברית? היא הייתה את אוזנה. רחש חלוש נשמע, של ענפים זזים ועלים יבשים נרמסים. כן, אין ספק, מישוהו או משהו, וככל הנראה יותר מאחד, קרבו אליה. לרווחתה, החלה לראות דמויות כהות שמהלכות על שתי רגליים. היא ספרה 101 אנשים זקופים, בני אנוש!

"אני כאן!" קראה אליהם, "אני צריכה עזרה!"

חמישה בני אנוש הגיחו מתוך החורשה, והקיפו אותה. הם נראו גבוהים, גדולים וחסונים, וכולם בעלי שיער ארוך, מדובלל וסתור ולכולם זקני פרא. הם היו חצי עירומים, ועורות דהויים מכסים את אזור חלציהם. בהחלט לא דמו למה שסברה! בני אראמור שהיא הכירה היו נקיים ולבושים. הם לא הזכירו במאומה את טין לין, קו קו סו או דרגיון, וכמובן לא את סום.

"מי אתם?" שאלה, "אורבון אוגדון הביא אתכם מאראמור?"

"הנקבה הזאת יודעת לדבר," אמר אחד בקול גס.

"את מדברת יותר מדי," אמר שני בקול מבשר רעות.

"נעשה את זה כאן או ניקח אותה לאחרים?"

"מה תעשו כאן?" שאלה בחשש.

"אני אומר כאן!" שמעה קול מאחוריה. היא סבה לאחור.

"מה כאן?" נחרדה.

התשובה היתה תלישת הבגד העליון שלה מגופה בגסות. לפני שהספיקה להבין מה קורה, מצאה את עצמה שוכבת על האדמה, כאשר הזרים אווזים בחוזקה את בגדיה להפשיטה. חצי גופה העליון היה חשוף עתה, ושתי ידיים כבירות ומזוהמות חפנו את שדיה. אחד מהתוקפים כבר הסיר מאזור חלציו את בגד העור שלבש, כדי לבצע את זממו. שי. מוי החלה להתפתל, לזעוק ולצווח. אחר חבט בה בראשה, והיא נאנקה בכאב. שניים אחרים אחזו בעוצמה רבה את ידיה ורגליה, והיא לא יכלה לזוז. היא החלה לבכות. "סתום לה את הפה, לפני שקאי דאי יגיע!" שמעה קול מעליה.

עיניה הבריקו. קאי דאי... היא ניסתה לאמץ את זיכרונה. מדוע השם הזה נשמע לה מוכר? איפה ומתי היא שמעה את השם הזה?

לפתע נזכרה. וממש לפני שאחד מהם פשט ידו כדי לחסום את פיה, הספיקה לצעוק:

"קאי דאי! אותו אני מחפשת!"

החמישה קפאו על מקומם.

"אמרת קאי דאי?"

"את מכירה אותו?"

לפיתתם התרופפה מאוד, והיא הצליחה לשחרר את זרועותיה ורגליה.

"אני מהצוות שלו! לכו ותביאו אותו אלי!"
"ולמה שנעשה את זה?" קרא אחד בזעף.
שי.מוי התעלמה משאלתו והתיישבה. בידה כבר חטפה את בגדיה והחלה ללבשם.
"ותמסרו לו שיש לי הודעה עבורו. תגידו לו שזה מסר ממגירבו!" אמרה בקול מצווה.

*

קאי דאי נעץ בשי.מוי מבט ממושך. הוא רכן לעברה וסייע לה להתקין מחדש את הבגד הקרוע. גם היא
לטשה בו מבט נוקב. הוא בהחלט לא דמה לטין לין או לקו קו סו! הוא נראה מלוכלך, פרוע וגס כמו
אנשיו. שעריו השחור והסבוכך היה ארוך וסתור, כמו גם זקנו. הוא נראה שרירי וחסון במיוחד. על כתפו
השתלשלו שני חבלים קלועים, שזורים אחד בשני, של שרכי צמח כלשהו, עגולים, גמישים וארוכים.
למותניו חגר חגורת עור עבה, שאליה נתפר מעין כיס עור. הוא היה ממולא בדבר מה שלא יכלה להבחין.

"השאירו אותי לבד, " הורה לאנשיו. הם צייתו והתרחקו מן האזור.

"מי את, ומה את יודעת עלי?"

"למה אתה לא דומה לטין לין ולקו קו סו?" שאלה.

"כעת אני שואל את השאלות. מי את?"

"שי.מוי. הגעתי לכאן עם אחי התאום, שו.בי."

"מאיפה?"

"מהירה שלנו. 100111010.1110011."

"לא יודע איפה זה. מי הביא אתכם לכאן?"

"תייר חלל בשם פאראדארטא."

"החזיר המטונף הזה הביא גם אותנו, " העיר לעצמו. "ומה הקשר שלך למגירבו?"

"אני מהצוות שלו. הגענו לכאן... בעצם נמלטנו לכאן... מהזוריאס של זאקא-זורא. וכאן אנחנו

מתכוונים להילחם בו ולנצח אותו."

"זאקא-זורא?"

"כן, זה השם של... היצור ששולט בזוריאס. הוא מאיים על כל החיים ביקום. זה האויב הגדול של

כולם."

"איפה מגירבו נמצא כעת?"

"אצל הספרן."

"הספרן?"

"אני רואה שאתה לא מעודכן, " אמרה, "כדאי שאתחיל לספר לך כל מה שאני יודעת מההתחלה."

שי.מוי לא יכלה להעריך כמה זמן דיברה, אולם היא לא הפסיקה עד אשר סיימה את כל מה שידעה. מדי
פעם עצר את שטף דיבורה כדי לשאול דבר מה, וחזר להאזין לה בקשב רב. וכאשר סיימה, נראה היה
כשרוי בהלם.

השתררה שתיקה ממושכת, אולם אז נזכרה בדבר מה נוסף.

"לפי מה שזכור לי, היה חייל נוסף שהגיע אתכם... מה קרה לו?"

"אל יון... נשלחנו לכאן ארבעה, בשני צוותים. טין לין וקו קו סו היו צוות אחד, ואני ואל יון צוות שני.

לכל צוות היתה משימה אחרת. כלומר משימה דומה, אבל בדרך אחרת. טין לין וקו קו סו נשלחו להצטרף

לאסירים בדרך רכה, ואני ואל יון היינו צריכים לנסות להצטרף אליהם בדרך אלימה, מפני שרוב

האסירים היו אלימים. גם אני וגם אל יון היינו לוחמים פראיים... מגירבו לא ידע להעריך איזו דרך מן

השתיים תצליח."

"אז איפה אל יון?"

"זה היה מזל רע. פאראדארטא הנחית אותנו... היישר לרגלי לטאה טורפת ענקית... החייה הזאת היתה

בגובה של עץ... וכאשר קלט את המצב, ברח מייד לבדו. שנינו מצאנו את עצמנו במרחק של יד מהשיניים

העצומות שלו. הרחנו את האוויר שנשף מפיו. היה ברור לשנינו, שרק אחד משנינו ישאר בחיים. אני

קפאתי על מקומי, ואל יון ניסה לסגת לאחור. החייה רק היתה צריכה לבחור את מי משנינו לבלוע... והיא

בחרה בו. כך הסתיימה השליחות של אל יון. שלוש פעימות לב לאחר שהגיע לכאן, כבר היה מרוטש

בתוך הקיבה של המפלצת."

שי.מוי הזדעזעה. "איזה אסון! ואיך אתה ניצלת?"

"החייה חתכה את גופו לשניים, וטרפה אותו - ניצלתי את ההזדמנות לזחול ולהסתתר מאחורי גזע עץ... עצרתי את הנשימה. כאשר סיים, כנראה שכח ממני... זה היה מראה מחריד." "

הוא נדם. היא שקעה במחשבות.

"אם הייתם ביער השורדים, איך הגעתם לכאן?"

"בגניטה, כמובן. נחטפנו על ידי מישהו שהעביר אותנו לכאן בלי הודעה מראש, ובלי לבקש את

הסכמתנו. כעת אני מבין שאורבון אוגדון עשה זאת בכמה קפיצות מהירות."

"מה זה?" שאלה והצביעה על החבלים שהיו תלויים על כתפו.

"אני אראה לך," אמר וקם על רגליו. משק העור התלוי על חגורתו הוציא אבן עגולה בגודל של אגרוף ידו, מהסוג שמוצאים בקרקעית נחלים. הוא הניח את האבן בתוך פיסת עור שחיברה בין שני החבלים, אחז בקצוות החבלים והחל לסובב אותם במהירות רבה, כאשר האבן מסתובבת ומסתחררת אך לא נופלת מפיסת העור.

"הביטי לכיוון העץ ההוא," הורה לה וסימן לה בידו השניה, החופשיה, על עץ שהיה במרחק של כחמישים צעדים מהם. ולפתע שחרר חבל אחד, והאבן שוגרה במהירות עצומה אל העץ, פגעה באחד מענפיו ועשרות עלים נשרו ממנו באיוושה חרישית.

שי. מוי פערה את פיה בהשתאות. "זה כלי נשק!"

"כלי נשק יעיל מאוד," אמר לה וחזר להתיישב לצידה.

"הראית את זה לקו קו סו?"

"קו קו סו לימד אותי לעשות את זה," גיחך.

"אז מדוע הוא לא לימד גם אותנו?"

"מפני שקשה מאוד להשתמש בנשק הזה. צריך להתאמן הרבה מאוד זמן כדי להצליח. אני הייתי היחיד שהצלחתי להשתלט עליו. וזה מה שעזר לי אצל החברים שלי, שהם קשוחים בעצמם, אבל אין להם נשק לטווח רחוק. בזכותו קיבלו אותי אליהם, ובזכותו התקדמתי להנהיג את הקבוצה הזאת."

"כמה אנשים יש לך?"

"40."

"101000," ציינה לעצמה.

"מה?" לטש בה מבט מוזר.

"לא חשוב," ענתה, "וכלם מאראמור?"

"כולם מכאן, מכוכב העונשין. אלה דור שלישי או רביעי השורדים כאן, ולא מכירים את אראמור. מבחינתם הם ילידי המקום הזה, ואין להם שום קשר ריגשי לפלנטה שהגלתה לכאן את אבותיהם הרחוקים."

"הם מכירים את הנושא של הזוריאס?"

"לא. הם מכירים את בעלי החיים שנמצאים על הכוכב הזה, ואיך להישמר מהמסוכנים ואיך לצוד את מי שאפשר לצוד. אני סיפרתי להם על הזוריאס של אראמור, על הנמרים בעלי שיני החרב, אבל לא נתקלנו בהם, והם גם לא מבינים את הבעיות ביקום. זה גם לא מעניין אותם. כל מה שמעניין אותם זה לשרוד, למצוא נקבות... כמון... ולהתרבות."

"אז הם לא יתרמו יד למלחמה הגדולה?"

"לא. אין סיכוי."

"אולי כדאי שתצטרפו לפליטים מאראמור שאורבון אוגדון הביא לכאן?"

"רעיון לא טוב. הם יראו בהם זרים, ממש כמו אנשי אמאראא או הירח שלך עם המספר הארוך." "זה לא טוב," אמרה באכזבה, "אנחנו חייבים להתאחד כדי שיהיה לנו סיכוי לנצח. כעת צועד לכאן עדר עצום של זוריאס ולטאות טורפות כדי לחסל את כולנו. הם יגיעו לכאן בקרוב. אם תשארו קבוצה קטנה נפרדת, אין לכם סיכוי."

"אני מבין," אמר.

הוא התבונן בחרב הכחלחלה שלה. היא הבחינה בכך.

"אני אתן לך את החרב הזאת," אמרה וחילצה אותה מחגורתה. "היא תגן עליך גם בטווח מגע. אולם לכל מקום שתגיע עם אנשיך, החרב הזאת תהיה הוכחה לכך שאתה קיבלת אותה ממעון הספרן ואתה ואנשיך תהיו מוגנים מפני כל שלושת הצבאות שנמצאים מאחורי הגיבעה הגדולה."

היא הושיטה לו את החרב, והוא נטל אותה ומישש בזהירות את חודי הלהב הכפול.

"רעיון חכם," אמר. "בזריחה הבאה אלווה אותך אל המחנה שבאת ממנו."

היא שקלה את דבריו. "אני מעדיפה שתלווה אותי למחנה של פליטי אראמור. תוכל לפגוש שם את דרגיון, טין לין וקו קו סו."

ירח 'אושואשו' בענן מגלן הגדול, לפני 65 מיליון שנה

השמש היתה חבויה בצידו השני של הירח, כאשר אורבון אוגדון, מגירבו וסום נחתו על אדמתו האפלה. גם הפלנטה שסביבו סבב, לא נראתה ברקיע באותה עת. אורם של הכוכבים המרוחקים היה חלוש וחיוור כדי להאיר את סביבתם, וארך זמן מה עד שראייתם החלה להסתגל לחשיכה.

בתחילה נדמה היה שכל תושבי הירח נמים את שנתם, אולם זה היה רושם מוטעה. כל היצורים התבוניים במקום הזה אמנם דרו במושבות תת קרקעיות, אך ברדת החשיכה בעלי חיים רבים יצאו ממחילותיהם וממאורותיהם לחפש אחר מזון לבטנם הרעבה. קולות טיפוף רגליים קלות ומהירות נשמעו קרבות אליהם, חוטמים מרחחים ונסיגה מהירה. מרחוק נשמע מרדף חרישי בין שני יצורים, אולי טורף וטרפו. דריכותו של אורבון אוגדון התפוגגה. בנחיתות מעין אלה היה דרוך למילוט מהיר של הצוות, אילו היה נתקל באיום מיידי.

גם סום ומגירבו נרגעו. פתח המנהרה היה לא הרחק מהם, כאשר אור כתום חלוש הבהב מבעדו. בצד הפתח הוצב לפיד אש שהאיר את הכניסה לאורחים ולמקומיים.

"אני קופץ להביא לכאן את ארטיאדי, עוזר הספרן," אמר אורבון אוגדון, "זיכרו, נסו להימנע מגופות. זאקא-זורא יגלה זאת, יבין מה קרה וישלח לכאן חוליות זוריאס לרדוף אחריכם." "אני לא אשאיר אחרי גופות," הבטיח מגירבו. שניהם לטשו מבטיהם בסום. "אשתדל," אמרה קצרות.

אורבון אוגדון נעלם. חלף זמן מה מתחת, כאשר הרחשים והרעשים מתגברים סביבם. השניים אימצו את עיניהם להבחין במתרחש, אך בעלי החיים היו קטנים מדי ומהירים מדי, ודבר לא קרה. חרקים קטנים נחתו על ראשם והשניים הבריחו אותם בתנועות ידיים. לפתע בקעה קריאת בהלה מגרוננו של מגירבו:

"משהו נגע בי!"

סום קרבה אליו, והקיפה אותו. "הוא התרחק," אמר לה. היא לא הצליחה להבחין במאומה.

"באיזה גובה הוא נגע בך?" שאלה.

"מתחת לברך."

הם היטו את אוזנם. בעל חיים כלשהו קרב אליהם. הוא היה נמוך, בעל פרווה שחורה, ושתי עיניים מקבילות התנוצצו בחשיכה. כאשר קרב אל סום, שילחה בעיטה מעגלית אל ראשו. הוא ספג את המכה, נדהף ונסוג לאחור. היא שלפה את סכינה.

"זה טורף קטן בעל שיניים, הוא לא יוותר," אמרה.

"שוב נגע בי משהו!" קרא מגירבו בבעתה. הוא דילג קדימה וכמעט נפל.

"יש כאן עוד אחד!" סיננה סום, ושלחה את רגלה בבעיטה סיבובית לאחור לכיוונו של התוקף השני. הוא נרתע במהירות, והצליח לחמוק מהפגיעה במיומנות רבה, נסוג מעט והחל להתקרב שוב מהאגף. הוא היה פיקח. הוא זיהה את סום כמסוכנת, ואת מגירבו כטרף פאסיבי, וניסה להתקרב רק אליו.

סום שיגרה בעיטות הפחדה נוספות, וככל שחלף הזמן שני הטורפים הקטנים קיבלו ביטחון רב יותר, וקרבו אל מגירבו בשיניים חשופות וגירגור מבשר רעות. סום, שויתרה על הטלת סכינה, לא יכלה להשתמש בהם ביעילות במצב הזה. היא קרבה אל מגירבו ושלפה מחגורתו את חרבו, הדקה והארוכה. כעת עלה בידה להבריח את הטורפים האלה בנקל. כאשר קרבו יותר מדי, חשו דקירה עזה, ונמלטו לאחור ביבבה כואבת.

אורבון אוגדון הופיע יחד עם ארטיאדי, תייר חלל שנראה היה כתאומו של פאראדארטא. הדמיון היה אשליה לבני האנוש, וזאת מפני שהחזירים האלה נראו כולם דומים... מבלי להתעכב יתר על המידה, פנו הארבעה להיכנס אל המנהרה.

"אנחנו במרחק של כאלף צעדים ממעון הספרן," עידכן ארטיאדי.

שני הטורפים הקטנים עקבו אחריהם ממרחק בטוח, עד שהארבעה עברו את סף הכניסה למנהרה.

הלפיד הבעור סימן בעבורם את הגבול שאין הם מעיזים לחצות אותו.

המנהרה שנחפרה היתה רחבת ידים, וכמה חזירים יכלו ללכת בה ברווחה. בכל מרחק של כחמישים צעדים היה נעוץ לפיד בוער כדי להאיר את מקטע הדרך. הלפידים הבוערים האלה גרמו לעשן מחניק שהיקשה על הנשימה. התאורה היתה חיוורת ומהבהבת, אך ההולכים יכלו לראות את דרכם. המנהרה הראשית התפצלה למנהרות מישנה רבות, שכל אחת הובילה לאזור אחר במושבה, ומנהרות מישנה צרות יותר שימשו כגישה למגורים בהם דרו הילידים הנבונים של הירח.

פרט לארבעתם, במנהרה הראשית לא נראו חזירים נוספים. כאשר קרבו אל אחד הצמתים, שמעו קול קרב מעבר לעיקול. דמות הסלמנדרה של אורבון אוגדון נעלמה, והוא עטף במהירות את מגירבו וסום - בתדמית חיצונית של תיירי חלל. כעת נראתה החבורה כשלישיית חזירים דומים, כאשר סום ומגירבו עטופים במסך דק שכולו הטעייה. החזיר שהגיה מעבר לפינה חצה את הצומת והחל להתרחק מהם מבלי לתת עליהם את דעתו, עד שנעלם מטווח ראייתם.

שלושת "החזירים" המשיכו לעבר מעון הספרן. כעת חלף על פניהם חזיר בר נוסף. סום היתה דרוכה לכל מקרה בו יזהה אותם כזרים, או יחשוד בהם. ידה נחה כל העת על קת סכין הטלה. כאשר פנו לתוך מנהרה צדדית, נתקלו בצמד חזירים מהלכים מולם. זה היה מפגש מוזר של חמש דמויות בעת של שינה, ושני החזירים המקומיים נראו סקרנים במיוחד. הם לטשו עיניים בשלושתם, ובמיוחד בדמויות שהקיפו את מגירבו וסום.

סום התלבטה. הם סתם סקרנים חטטניים או שהם חושדים במשהו? אם הם חושדים, אלו חדשות רעות. כל המשימה עלולה להיכשל. האם עליה לחסל אותם? כאשר חלפו על פניה, יכלה להריח את ריח גופם הזדווח. נראה היה שהחזירים האלה לא מתרחצים לעולם. גם הריח המצחין של הבל פיהם עלה באפה. הם לטשו בה - ובאורבון אוגדון המקיף אותה - מבט ממושך.

"מי אתם?" פנה אחד מהם אל המעטה החיצוני של סום.

"אלה אורחים שלי," אמר ארטיאדי.

עוזר הספרן ואורחיו המשיכו להתקדם בנחישות ובביטחון והחלו להתרחק מן השניים, שנראה היה שמאבדים עניין. אולם אלה האחרונים נעצרו לאחר כמה צעדים והביטו לאחור לעבר השלישייה המתרחקת. סום חזרה להתלבט, להטיל או לא להטיל? הם חשפו אותנו כזרים או שתחבולת ההסוואה הצליחה?

לבסוף ויתרה. לצידה שמעה אנחת רווחה מכיוונו של מגירבו.

"טוב עשית," לחש.

"אני לא בטוחה בזה," החזירה לו.

הם המשיכו דומם לפסוע אל מעון הספרן. אף חזיר נוסף לא פסע באזור ככל שקרבו למעונו, ואורבון אוגדון נפרד משני עמיתיו וחזר ללבוש את צלמו המקורי.

הספרן נימנם כאשר נכנסו לחדרו, והתעורר למרות שהם עשו זאת בדממה מוחלטת. הוא דמה מאוד לספרן של כוכב העונשין, אם כי פרוותו ושפמו היו כהים יותר, והעידו על גילו הצעיר. משהתעורר, הזדקף על דרגש השינה שלו.

"הגיעה המשלחת מכוכב העונשין," הציג ארטיאדי את האורחים.

"מגירבו עוזר לנו לחפש את זאקא-זורא, וסום שומרת על ביטחונו, בעצם על ביטחונם של כל אנשי הצוות. היא לוחמת שאין כמותה," אמר אורבון אוגדון.

"במקום הזה אין מלחמות ואין לנו סכנות ביטחונית," העיר הספרן, "רק סכסוכי שכנים מדי פעם."

"אני שמח שזה כך," אמר מגירבו, "וכלנו מקווים שסום לא תיזכר להפעיל את כישוריה."

"מישהו עקב אחריכם בדרככם לכאן?"

"לא ידוע לנו. לא הרגשנו שאנחנו במעקב," אמר מגירבו.

הוא סקר את מעונו של הספרן. היו לו ספרים רבים מספור בחדרו רחב הידיים, אך לא ראה שום מכונה או מתקן. כל ספרן היה שונה וייחודי, ונראה שבירח הזה אין צורך במתקנים ובמכונות המשוכללות שבנה לעצמו הספרן של כוכב העונשין. דווקא הכמות הגדולה של הספרים עודדה אותו - אולי יצליחו למצוא את המידע המבוקש באחד מהם. הוא הרגיש שהגיע למקום הנכון.

"אני חי במחתרת כל חיי," הסביר להם, "ומשלחת כזאת שלכם היא מאורע חריג שעלול לחשוף

אותי."

"אנחנו בהחלט מבינים זאת," הבטיח מגירבו.

"אני מציע לגשת לעצם העניין", אמר הספרן. "אורבון אוגדון סיפר לי מה אתם מבקשים לדעת, ולצערי אינני סבור שיש בידי את התשובות שאתם מחפשים."
מגירבו הנהן. "כן, אנו מעודכנים. אולם השאלה שלנו כה חשובה, עד שמצאנו לנכון לבקר אותך פעם נוספת."

"על מה אתם רוצים לשוחח?"
"אולי בפרק הזמן שחלף מאז הביקור הקודם שלו, חשבת על הבעיה? אולי מצאת תשובה?"
הספרן הניד בראשו. "אינני יכול למצוא מידע היסטורי כל כך עתיק בספרים שלי. אתם מדברים על עידן ועידנים שחלפו מאז. הפלנטה שלנו הקיפה את הכוכב שלנו מיליוני פעמים מאז תחילת תקופתו של זאקא-זורא."

"נכון", אמר מגירבו באורך רוח.
"אשמח לענות לך לכל שאלה נוספת", הבטיח הספרן.
מגירבו העריך שזה לא יהיה פשוט, אולם היו לו כמה רעיונות.
"אמור לי בבקשה, מתי התחלתם את הפעילות המבורכת שלכם, שהפצתם את מוסד הספרנים בפלנטות רבות ברחבי היקום?"

"זו אכן פעילות עתיקה מאוד, אפילו לפני תקופתו של זאקא-זורא", הסכים הספרן. "עשינו זאת אחרי שהבאנו ליקום את 'אמבת השטן' בחוסר אחריות מביש. אנחנו היינו האחראים לכך שפלנטות רבות גוועו בגלל הטעות האיומה שעשינו. לכן החלטנו לשגר ספרנים לכל מקום מתאים כדי לשמר את הידע העולמי."

"כך חשבת", מילמל מגירבו. "אבל למיטב הבנתי, זה היה רק הידע שלכם, כי אתם הייתם המתקדמים ביותר ביקום..."

"נכון", הודה הספרן, "זה היה בעיקר לשמר את ההישגים שלנו. אולם באמת רצינו לכפר על המחדל הגדול שלנו ולאפשר למינים נוספים בפלנטות אחרות גישה למאגר הרב שצברנו ב-175/332/809."
"עוד שאלה מסקרנת אותי בנושא הזה של מוסד הספרנים שלכם", הוסיף מגירבו, "כמה פעמים יצא לך במהלך חיך לפגוש משלחות מהסוג שלנו, ולשתף עימם מהידע העצום שלך?"

הספרן נראה נבוך מעט. "אף פעם... אתם הראשונים..."
"בכל ימי חיך לא התבקשת לענות לשאלות?" תמה מגירבו, "כל המפעל הזה מצוי אך ורק במוחך?"
"זה מדויק... לעיתים רחוקות יעצנו לשכנים ולפעילים במושבה... אולם היו אלה בקשות זוטות..."
"אם כך, אנחנו הראשונים שמבקרים אצלך מפלנטה אחרת ומחפשים מידע חיוני..."
"אמת."

מגירבו התרווח מעט לאחר.
"אם כך, אני סבור שזה המקום והזמן הראוי למאמץ משותף. ברור לנו שגם אמבת השטן וגם זאקא-זורא עצמו הופצו ליקום בעזרת תיירי החלל, כלומר מהירח הקטן הזה. עד שאורבון אוגדון הופיע, רק תיירי החלל היו מסוגלים לגנוט ביקום. לדעתי אתה והספריה הזאת שלך הם הסיכוי היחידי והאחרון שלנו למצוא את התשובה לשאלות, מה טיבו והיכן הוא נמצא."
"אני בהחלט מסכים אתך שכך נראים פני הדברים", אמר הספרן, "אולם אין לי רעיון איך להתקדם מכאן."

"אתה מכיר את התוכן של כל הספרים שלך?"
"ברובם הגדול. מטבע הדברים אני מכיר היטב את הספרים שכתבתי בעצמי. לגבי הספרים שכתבו קודמי - רק עיינתי בהם, אך איני בקיא בתוכנם עד לפרטי הפרטים. יש כמה ספרים שהם רק מראי מקום, אין להם תוכן, אלא רק הפניות לספרים אחרים. בהם איני בקיא כלל וכלל."
"ואולי בהם נמצאת התשובה לבעייה שלנו?"

"יתכן... אולם לחפש בהם משהו שיטתי יארך זמן שאין לך... עידן ועידנים!"
אורבון אוגדון התערב. "הספרן בכוכב העונשין בנה מכונה מיוחדת, והכניס לתוכה את כל הידע שכתוב בספרים שלו. הוא היה מסוגל לשאול את המכונה שלו איפה נמצא כל פריט מידע ולקבל תשובה מיידית. לך אין מכונה כזאת?"

"לצערי לא... כפי שכבר סיפרתי לכם, אין לי מכונות בכלל. לא היה לנו צורך לפתח ולבנות מכונות מהסוג הזה. הלוא אתם הראשונים שמחפשים מידע כלשהו, מדוע לבנות מכונה מיוחדת שכמעט ולא תפעל אף פעם? כל מה שיש לי זה מה שאתם רואים כאן... ויש לי ספרים עתיקים נוספים בחדר אחר, וזה הכל."
"אין לך ספר שנכתב במיוחד על זאקא-זורא וכל מה שהתחולל ביקום בגללו?" שאל אורבון אוגדון.

"יש. בוודאי. זה הספר שהעמקתי בו מאז הביקור הקודם שלך," השיב הספרן והצביע על הספר שהיה מונח לפניו על מדף רחב שניצב מולו. "כל מה שידעו הסופרים המוקדמים כתוב בו, אולם לא היה להם מושג כלשהו מהיכן מוצאו."

"זה נשמע לי הגיוני!" אמר מגירבו במפתיע, "כאשר הסופרים החלו את הכתיבה עליו, הוא כבר היה מפותח דיו לחולל את הנזקים שלו. לכן המקום הנכון לחיפוש הוא בספרים עתיקים יותר. הדעת נותנת שאז הוא היה בשלבי התפתחות."

"אולם בספרים עתיקים יותר לא יהיו עליו כל רמזים, מפני שלא יכלו לדעת בשלב ההוא שמהו מפלצתי מתפתח," טען אורבון אוגדון, "אתה לא יכול לצפות מהספרנים העתיקים לנבא את העתיד." "אמת," הודה מגירבו, "אולם יתכן וכתבו על אירועים בזמנם שכעת אנחנו בדיעבד יכולים להבין שהיוו את תחילת דרכו של האויב הזה." "יש לך דוגמאות?" ביקש אורבון אוגדון.

"יש לי כמה מחשבות," הוא פנה לספרן. "ראה, אתם מלקים את עצמכם שחוללתם אסון נורא ביקום כאשר פיתחתם בטעות את אמבת השטן. על כך יש לי שתי הערות. ראשית, אמבת השטן נולדה במקרה, בטוח שלא במתכוון. לא תיכנתם את זה. כעם שלו ושחר שלום לא רציתם בתאונה הזאת. באותה מידה יכולתם למצוא חומר אחר שמרפא את כל המחלות, ואז הייתם מאושרים, נכון? אז כל עוד לא היתה לכם כוונה להרע ליקום, אין בליבי טינה כלפיכם. והערה שניה היא, שאתם הבאתם נזק רק על עצמכם. לולא תיירי החלל, אמבת השטן - וגם זאקא-זורא עצמו בשלב מאוחר יותר - לא היו יוצאים מתחום הפלנטות שלכם ושלו והיקום לא היה יודע על כך. מסקנתי היא שמי שעשו את הנזק הגדול ביותר ליקום היו תיירי החלל הגונטים מהירח הזה. ולכן, הייתי מחפש מידע על המסעות המוקדמים של תיירי החלל, בתקופה שלפני שהמצאתם את השם זאקא-זורא."

"יש לך ספר המתעד את המסעות המוקדמים של תיירי החלל?" שאל אורבון אוגדון. "כן. אנחנו מכנים אותו 'הכרוניקה', אישר הספרן. "אבל הוא לא מרבה בפרטים. הוא רק מציין מידע גולמי יבש, בצורת טבלאות לפי זמן התרחשותם. מי נסע, לאן נסע, מי נהרג ואיך, יהיה קשה מאוד לחלץ מידע מועיל מהכרוניקה."

"מכל מקום, כדאי להתחיל ממנו," אמר מגירבו, "אולי הוא יוביל אותנו לרמז חדש, או למקור מידע אחר."

הספרן סימן בראשו לארטיאדי. זה האחרון קם וניגש את המדפים המאובקים, חיפש בין הספרים, ולאחר זמן מה שלה ספר כבד ועב כרס. הוא נשף על חלקו העליון לסלק משם את האבק שהצטבר על הספר. עננה לבנה פרוחה משם ונחתה על הספרים במדף התחתון... ואז הניח את הספר מול הספרן. שלושת האורחים התבוננו בספרן בעת שדיפדף בין הדפים. סום חשבה שהוא איטי במתכוון, ורצתה להאיץ בו, אך מגירבו סימן לה במבטו שלא להגיב. הספרן היה פשוט איטי, ויתכן שהדבר העיד על יסודיות.

"הגעתי לתקופת המסעות שלפני זאקא-זורא..." מילמל לעצמו. "אני רואה שבמשך תקופה ארוכה מאוד לא היו כלל מסעות ביקום... תקופה חשוכה של חוסר מעש ואפס תגליות..." הוא המשיך לעיין בשלל הנתונים שהיו רשומים ב'כרוניקה'. "אני כנראה מגיע לתקופה המבוקשת," העיר הספרן לעצמו, "יש כאן שטף של מסעות ותגליות שנקטע בפתאומיות ויורד כמעט לאפס... כנראה כאן התרחש דבר מה חריג..." הוא המשיך לעיין ביסודיות. "אין כאן שמות, אין כאן מקומות... סופרי הכרוניקה התרשלו מאוד לגבי הרישומים בתקופה הזאת..." "מה בכל זאת כתוב שם?" חקר מגירבו.

"באופן כללי, המלומדים של התקופה ההיא נהגו לתייר בפלנטות שבהם יש תנאי מחיה ראויים למין שלהם, כלומר אוויר ראוי לנשימה, מידת חום סבירה, מידת לחץ מתאימה, כבידה דומה לשלנו. הם גילו כמה עשרות פלנטות וירחים כאלה, ומדי פעם קפצו לבקר בהם. אבל כתוב כאן, שהם גילו גם כמה פלנטות שונות מאוד, שהסופר הקדמון שלנו כינה אותם בשם כולל 'משפחת סיליקאטין', שלא מאפשרות חיים רגילים כפי שאנו מכירים. מעניין מאוד."

"וזהו? אין שום דבר מה נוסף? פרטים חשובים אחרים?" שאל מגירבו באכזבה. "לא..." הניד הספרן בצער בראשו, "אמרת לך, זו טבלת נתונים פשטנית, שלא ניתן יהיה ללמוד ממנה פרטים מרעישים... אבל..." הוא רכן קדימה ואימץ את ראייתו, "יש כאן משהו נוסף... כנראה שיש כאן הפנייה להערת שוליים..."

הוא קירב את עיניו אל הכתוב, בעוד הארבעה עוקבים אחריו בעניין רב. "כן, יש כאן הערת שוליים שזו לשונה: 'רשימה מפורטת של המסעות האלה נמצאת ב'ספר התגליות של אגאנאו ובנואיבו'..." הספרן נשא את מבטו אל מגירבו. "זה עשוי לאפשר לנו להמשיך במחקר שלך..." אמר בקול מהסס. "יש לך את הספר הזה?" שאל מגירבו.

"יש סיכוי סביר לכך, אני זוכר שראיתי פעם את השם הזה בחדר השני, בין הספרים העתיקים. אולם עלי להודות שלא עיינתי בו."

ארטיאדי קם ממקומו כדי לחפש את הספר, אולם הספרן הורה לו להישאר במקומו. "אני אלך," אמר, ועבר מן החדר הגדול לחדר הסמוך.

זמן ממושך עבר, ועצביו של מגירבו החלו לבגוד בו. הוא נראה מתוח מאוד. סום, שמזה זמן רב כבר איבדה את סבלנותה, עמדה בסמוך לדלת כניסה והיטתה את אוזנה להקשיב לנעשה מחוץ למעון, במנהרת הגישה.

"קרה משהו?" שאל אורבון אוגדון.

"אינני יודעת. צריך להיות כאן שקט מוחלט, כולם ישנים כעת, אולם נדמה לי שאני שומעת משהו מרחוק..."

"אני אצא לברר מה קורה," אמר אורבון אוגדון.

"רק שלא יגלו אותך," אמרה.

"בוודאי." הוא התמסס וחלף דרך הקיר ונעלם.

הספרן שב לחדר הגדול מניף בידו את הספר המבוקש, בתנועת ניצחון. הספר היה קטן מידות, מאובק, גווילי דפיו היו צהובים ומוכתמים בכתמי הזמן. כאשר הניח אותו בטפיחה על שולחנו, ענן אבק אפור התפזר לצדדים ונחת למרגלותיהם.

הוא פתח את הספר והחל לקרוא בו ביסודיות. לא חלף זמן רב, ואורבון אוגדון נכנס למעון דרך הקיר. "בעיות," אמר קצרות.

"מה קרה?" שאל ארטיאדי בחשש.

"קבוצה של חמישה מקומיים עוברת מבית לבית ומחפשת... כנראה אותנו..."

הספרן זקף את אוזניו. "אתה בטוח? הרי אמרתם שלא עקבו אחריכם..."

"אכן לא עקבו אחרינו," השיב אורבון אוגדון, "אולם שני תיירי חלל חלפו על פנינו כאשר צעדנו לכאן. אולי הם חשדו בנו וקראו למי שקראו."

"אם הם ראו אתכם, בוודאי שהם קראו לפקידי המינהל!" ארטיאדי נראה מבוהל.

"הם לא ראו אותנו כמו שאנחנו, הסבירה סום, "אורבון אוגדון הסווה אותנו בתוך תדמית של תיירי החלל."

"אם כך, הם בוודאות קלטו אתכם כזרים!" פסק הספרן בביטחון מלא, "חוש הריח של המקומיים מפותח מאוד, הם מריחים מרחוק את בני מינם. אם הם חלפו סמוך אליכם, הם קלטו את ההוואה מייד מפני שלא הפצתם את הריח שהם ציפו לו!"

מגירבו וסום הצליבו מבטים. "צריך לחשוב על משהו מהר," אמרה, "אם הם יגיעו לכאן אני אצטרך להרוג את כולם."

"זה יהיה גרוע מאוד..." נשמע רעד בקולו של הספרן. "יש לכם רעיון אחר?"

"יש להם עוד כעשרים דלתות עד שיגיעו לכאן," דיווח אורבון אוגדון. "אני יכול להסוות את פתח המעון שלנו. הם יראו אך ורק מנהרה, ויחלפו על פנינו. אבל זה מצריך אתכם להיות בדממה מוחלטת. אם אכשל, סום תאלץ לפעול. במקרה חירום אעביר את כולכם לכוכב העונשין."

"ננסה את הדרך הזאת," אמר הספרן, "אולם אל תעביר אותנו. במקרה חירום, תמלטו לבדכם. ארטיאדי ימלט אותי במידת הצורך למקום מסתור נוסף שמוכר לנו."

מגירבו הנהן. "צא... ואנחנו שומרים על דממה מוחלטת עד שהם חולפים אותנו..."

אורבון אוגדון גלש שוב דרך הקיר החוצה. מצד המנהרה, פתח הכניסה למעון הספרן הלך והתעמעם, עד שנעלם לחלוטין מעיניו כל. מעון הספרן היה כלא היה. קולות המחפשים במנהרה הלכו וקרבו. בתוך החדר הגדול, הספרן המשיך לעיין בכתוב, והעביר באיטיות דף אחר דף. סום עמדה דרוכה ליד הדלת, כאשר סכיניה מוכנים לפעולה. מגירבו נעץ מבטו בספר, סמוך לספרן. מאחר ולא יכל לדבר, סימן לו הספרן באצבעו על שורה מסוימת, כמנסה להודיע לו שמצא חומר בעל חשיבות.

מגירבו התעודד למראה ההתקדמות של הספרן. הוא גילה משהו, כי פניו העידו על שביעות רצון. בו בזמן, גברו הקולות מחוץ למעונו. בשלב מסוים הרעשים מעברה של הדלת היו כה חזקים, שהיה ברור כי כמה חזירים מצויים ממש צמוד למעון.

כל הארבעה עצרו את נשימתם. כולם הביטו אל הדלת. ברם, היא לא נפתחה. חמשת החזירים המשיכו לפסוע כאשר אחד מהם כמעט נגע בחלקיקיו הזעירים של אורבון אוגדון. הם לא יכלו להבחין בסדק כלשהו בכותל המנהרה, והמשיכו למעון הבא.

הספרן חזר לקרוא. סום החזירה את סכיניה לחגורתה. לאחר זמן מה נוסף חזר אורבון אוגדון וגלש לתוך המעון.

"אפשר לחזור ולדבר..." העיר מגירבו.

"כן..." פלט הספרן, "יש כאן בהחלט מידע שיכול להועיל לכם..."
"נשמח לשמוע."

"אולם לפני כן... ארטיאדי, בבקשה מצא והבא לי את ספר מיפוי הכוכבים שלנו... כנראה שאתם מחפשים את הפלנטה ה-11 הסובבת סביב כוכב שמומחי הכוכבים שלנו העניקו לו את השם 'ריזדלבו'. כל הרמזים מובילים דווקא אליו. הפלנטה הזאת מסוג סיליקאטין, ללא מים, ללא חומר חי שזוהה על פניו, קר מאוד, לחץ גבוה, ובאופן מוזר, היה בו אוויר מעולה לנשימה... למרות שלא נצפה על הכוכב הזה יצור חי כלשהו שיכול להשתמש באוויר הזה... שני המלומדים שלנו שביקרו בו במשך זמן קצר מאוד, סיפרו שהוא שומם, אחיד במראהו, ועשוי אין ספור סלעונים של חומר קשיח הדומה לגבישי מלח... ואחד מן השניים הביא דגימה זעירה ממנו בפיו... והפרט המעניין ביותר: זמן לא רב אחרי המסע הזה, פרצה מחלה מוזרה בקרב תיירי החלל שפשטה כמגיפה בכל הירח שלנו..."

מגירבו ניתר ממקומו בשמחה.

"היכן נמצא אותו כוכב ריזדלבו?"

"את זה נוכל להראות לאורבון אוגדון בספר הכוכבים שלנו," אמר ארטיאדי. הוא הניח ספר גדול מימדים על השולחן. הספרן פתח אותו, והחל לעלעל בין הגווילים העבים והגמישים שלו. אורבון אוגדון הצטרף אל השניים.

"זה נמצא בצביר הכוכבים שכוכב העונשין נמצא בו," פתח הספרן. "הוא נמצא כאן," והצביע על נקודה זעירה בתוך סבך של אינסוף נקודות זעירות נוספות. "אני יודע שזה לא מציין מקום מוגדר, ולכן פיתחנו שיטה להגדיר מיקום מדויק של כל כוכב שקיבל מאיתנו שם."
"מה השיטה?" שאל אורבון אוגדון.

"זו שיטה של ביטוי מספרי של מרחקים. בכל צביר של כוכבים, מיפינו את שלושת הכוכבים שפולטים את האנרגיה החזקה ביותר של קרינה. אלה מהווים את הבסיס לכל המדידות. לכן כל מיקום של כוכב הוא חישוב נקודת ההצטלבות מהמרחק שלו מכל אחד מהם. לכן אתה רואה את שלושת המרחקים הרשומים לידו. אלה המרחקים בזמן האור משלושת הפולסרים האלה אל ריזדלבו."

אורבון אוגדון התבונן ממושכות במפת הכוכבים.

"וכמובן, יש להגיע לפלנטה מספר 11 המסתובבת סביב הכוכב הזה."
"אני אדע להגיע אליו," אמר.

מגירבו הפציר בספרן ובעוזרו לחזור איתם לכוכב העונשין, למען ביטחונם האישי. השניים סירבו בעקשנות. הם ראו בתפקידם שליחות חשובה ונאמנות לקהילת תיירי החלל. לא נותר לאורחים להיפרד ממארחיהם ולגנוט חזרה למקומם.

פלנטת 'ריזדלבו' 11 בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

במדבר היבש והחדגוני לא היתה שום תנועת רוח או בעל חיים כלשהו מזה כארבעה מיליון שנים, מאז הביקור היחיד של תיירי החלל. גם לא היתה שום יכולת למדוד או להרגיש תנועה כזאת. לגביש העל, בעל התבונה האדירה ביותר ביקום, לא היו כל חיישני ראייה, שמיעה, לחץ, קרינה... מאומה. הוא ידע הכל על היקום והמתרחש בו, אך על עצמו ועל הפלנטה בה התפתח לא יכול היה לדעת דבר.

לכן, לא היה לו מושג על הגניטה של אורבון אוגדון, שהתרחשה זה עתה.

אורבון אוגדון השקיף על זאקא-זורא. הוא עמד עליו. הוא התבונן בו. הוא עלה בריחוף לגובה כדי לצפות בו ממבט על. אחרי כן חזר לפני הקרקע וחדר פנימה אל מתחת לשכבת הגביש העבה. הוא הבחין

ברקמה הרכה של הפטרייה הקבורה מתחתיו, ובחן את צמות הסיבים הדקיקים ששלחה הפטרייה לתוך חלקיקי הגביש שמעליה. לבסוף חזר אל פני השטח למבט אחרון.
"לו הייתי יכול, הייתי משמיד אותך ברגע זה", אמר.
זאקא-זורא לא שמע את דבריו.
"אבל אני אחזור לכאן עם תגבורת, ונשמיד אותך בקרוב", הבטיח.
זאקא-זורא לא הגיב. הוא לא יכול היה להשמיע קול.
אורבון אוגדון גנט ונעלם.
הוא לא שיער כי סיבי הפטרייה העדינים שמתחתיו חשו בקירבה פתאומית של חומר חריג, ושיגרו דרכם אות אזהרה אל מוח העל של הגביש. זאקא-זורא ידע שאירע דבר מה חריג, והבין מה קרה בפרק זמן כה קצר, שלא ניתן למדידה.

ירח 'אושואשו' בענן מגלן הגדול, לפני 65 מיליון שנה

הספרן אכל בדממה מקערת עץ מעוגלת את ארוחתו הצנועה, נזיד בצלים ופטריות שבישל לעצמו, בעוד ארטיאדי אכל אותם טריים ממגש עץ שטוח, כאשר נשמעו טפיחות על הדלת.
הספרן עצמו קם לפתוח אותה. הוא ניגש אל הדלת, והציץ דרך נקב צר בדלת, לברר מי הטריח את עצמו לבקר אותם, זמן לא רב לאחר שאורחיהם הלכו. הוא ראה לפיד בוער, ולא הצליח לזהות מי מחזיק בו. מאחר והניח שאורחיו שבו משום מה, פתח את הדלת מבלי להסס. בטרם הספיק להבין מה מתרחש, ספג מהלומה בעוצמה כה רבה, עד שהוטח אל הקיר, נמחץ ונפל ארצה ללא הכרה.
לכן גם לא חש את הניבים האדירים שסגרו על גולגלתו וניפצו אותה, וסיימו בכך את חייו. ארטיאדי עוד הספיק לראות בבעתה את הנמר מדלג לעברו בזינוק גמיש ושרירי, ומשלח את כפתו בעלת הטפרים הזקורים היישר אל צווארו... אולם היא פגשה את האוויר הריק... עוזר הספרן הספיק לגנוט למקום המסתור שלהם הרף עין לפני שפגש את מותו הוודאי.
דוב האש עמד בסמוך כל העת עם הלפיד, וחזה בשלווה במחזה המבעית. תייר החלל שלהם נכנס לחדר בטרם הספיקו עמיתיו לטרוף את גופתו הכחושה של הספרן, והחזיר אותם לכוכב העונשין. המתינה להם שם משימה חדשה.

ארץ, הווה

מרקיואה כבר ישב על כסאו על הקתדרה המוגבהת, כאשר ארבעת הסטודנטים שלו נכנסו פנימה. מזה זמן שהבחין בתופעה שהם נכנסים ועוזבים את האודיטוריום בזוגות: סקריואן וארבלה, גלוגאן ובריותיאה. הוא תהה האם יוזמן לאיזו חתונה בעתיד הקרוב.
מצב רוחם היה טוב. הוא ידע זאת מפני שראה בידיהם פחיות בירה ריקות, אותם השליכו לתוך האשפתון שניצב בסמוך לדלת הכניסה.
הוא המתין עד שהתיישבו, והחליט לשנות מעט את מצב הרוח העליון.
"מדוע בני האדם נלחמים אלה באלה בכל הזדמנויות?"
החיוכים נעלמו באחת. זהו, מתחיל שיעור חדש.
"אנחנו סתם חארות."
"אנחנו בסך הכל קופים אלימים בעלי שיגעון גדלות."
"המוח שלנו מחויט לשתף פעולה בתוך קבוצה כדי לריב עם קבוצות אחרות."
"4... כל התשובות נכונות..."
מרקיואה הרצין. "אוקיי. קיבלתי ארבע תשובות מהירות. סברתי שתמצאו לפתח את הנושא הזה בדיון רציני יותר... אתם יודעים שאינני אוהב קלישאות או דמגוגיה שיטחית."
סקריואן התעשת. "זה באמת נושא כבד מאוד. אתה בוודאי מתכוון לא רק למה שקורה כיום בכדור הארץ, אלה גם מה שקרה אז, המתואר ב'כרוניקה'. כמו שלא ברור לי למה זה קורה כאן, בכלל לא ברור לי מדוע זה קרה שם. לעזאזל, יש לכם אויב משותף, הגרוע והאיום שבאוייבים, למה אתם מתחילים לריב זה עם זה? אבל אני לא חושב שזה שייך לתחום שלנו, אולי יותר לאנתרופולוגיה, לסוציולוגיה או לפסיכולוגיה חברתית."

"ככה נבראנו, כנראה," הציעה בריותיאה.
"לא נבראנו," תיקן סקריואן, "התפתחנו בצורה טבעית."
"כן, אני מכירה את התיזה שלך," החזירה לו, "אנחנו בסך הכל חיות ולא יותר."
"בוודאי!" השיב לה בביטחון מוחלט.
מרקיואה התערב. "ובכל זאת, במה אנחנו נבדלים מן החיות? במה מותר האדם מן הבהמה?"
"בבקשה ענה אותה," ארבלה פנתה אל הפרופסור הישיש, "אני מעדיפה לשמוע אותך ולא את סקריואן."

סקריואן נשען לאחור, שילב ידיו על חזהו והעמיד פני נעלב.
מרקיואה חיכך את שתי ידיו זו בזו, מפני שזה היה הרעיון שאליו כיוון מלכתחילה.
"הנושא הזה שנוי במחלוקת מאז שהמין האנושי זוכר את עצמו, ועד היום, אפילו אחרי המהפכה של דארווין," פתח, "אנשים תמיד חיפשו את התכונה האולטימטיבית המפרידה בינם לבין שאר בעלי החיים. דארווין, כזכור, לימד אותנו שאנו לא שונים מהם במהות, אלא רק בדרגת ההתפתחות. זה הוכח שוב ושוב ברמת הביולוגיה המולקולארית, הפנוטיפ, ולאחר מכן ברמת התוכנית הגנטית, הגנוטיפ. אבל עדיין בני האדם מתעסקים בשאלה הזאת באובססיביות, כאילו מישור רוצה להעליב או להשפיל את בני האדם, או לכל הפחות לא להעניק להם את הכבוד שלדעתם הם ראויים לו.
"והאמת? כמעט בכל תכונה שהציעו, היא הופרכה על נקלה. בשלב מסוים קבעו שזה עשיית כלים. רק בני אנוש משתמשים בכלים. אבל אז גילו שגם העורבים וגם השימפנזים משתמשים בכלים. אחרי כן הצביעו על השפה. רק לנו יש שפה המשמשת לתקשורת. אבל אז גילינו שעשרות בעלי חיים, מחרקים וצפונה, משתמשים בשפה - פשוטה אמנם, אבל עדיין שפה שמעבירה מסרים מפרט לפרט. אחרי כן התנפלו על ההכרה, או המודעות העצמית. אבל... הזואולוגים הוכיחו שאצל מספר בעלי חיים, רובם יונקים עילאיים, קיימת מודעות עצמית. הם יודעים להבין שהם רואים את עצמם במראה. אז מה נשאר?"
"בטח לא נשאר כלום," אמרה ארבלה, "אלא אם כן שאלת שאלה ריטורית..."
"שני הדברים נכונים," חייך מרקיואה. "לא מצאנו תכונה מהותית, אלא רק כמותית. מה שמבדיל ביננו לבין שאר בעלי החיים זה דבר אחד ויחיד. השפה שלנו התפתחה לרמה כה מפותחת, מורכבת, יעילה וסימבולית, עד שחצתה את הסף הנדרש ליצירת מוח רישתי משותף, או מוח על. את זה אין לאף בעל חיים. בני האדם פרצו קדימה כאשר המוחות שלהם יכלו לתקשר אחד עם השני, ללמד אחד את השני, להעביר ידע ורעיונות, כך שכל מוח יחיד הפך להיות חלק ממוח העל הקולקטיבי של האנושות.
"אפילו ניוטון הגדול הכיר בכך. הוא היה אחד המוחות המבריקים בתקופתו, אך מצוטט כמי שאמר: 'אם הרחקתי לראות מאחרים, זה היה מפני שעמדתי על כתפי ענקים'."
"אם אתה מדבר על רשתיות מוחית בין בני אדם, מה תגיד על הרשתיות בין המחשבים לבין עצמם? אלה יכולים להתעדכן בכל חידוש באפס זמן," הקשה סקריואן.
"עלית על נקודה חשובה," מרקיואה ליטף את זקנו. "זהו חומר למחשבה. הדור הבא, כנראה הילדים שלכם, יצטרכו להתמודד עם האתגר הזה."

"זה הדבר היחיד שמבדיל בין בני האדם לשאר היצורים?" שאלה בריותיאה בתמיהה.
מרקיואה שקע בהרהורים.
"לא. לשאלתך, הייתי מציין עוד שני תחומים בעלי משמעות. התחום הראשון קשור במערכת העיכול. אנחנו המין היחיד שמתחיל את העיכול מחוץ לגוף שלנו."
"למה אתה מתכוון?"
"לבישול. זהו בעצם קדם עיכול המתחיל לפני שאנחנו מכניסים את המזון לפינו. באותה עת שאבותינו למדו לשלוט באש, הם גילו את יתרונות הבישול. מעבר לעובדה שהפעולה הזאת ריככה את הבשר - ויכולנו להשקיע פחות אנרגיה בלעיסה קשה - קיבלנו תוספת עצומה של קלוריות מהחלבון החי, דבר שאיפשר למוח שלנו לגדול ברמה משמעותית. בהשוואה למצב אצל קופי האדם, הם לא אכלו מזון מבושל מעולם ולא אפשרו למוחם לקבל אנרגיה רבה יותר, מה שהשאיר אותם בדרגת ההתפתחות של הקופים. אחת התיאוריות המובילות כיום מצביעה על הבישול כעל השינוי המהותי ביותר בהפיכתנו לבני אדם."
"והתחום השני?"
"התחום הנוסף זה הניצחון של המין שלנו את הברירה הטבעית. סקריואן, אתה רוצה לפרט?"
"אני מעדיף שתמשיך," ביקש סקריואן.
"ובכן, אנחנו כבר לא מושפעים מהברירה הטבעית כמו כל שאר היצורים בעולם, החי והצומח. כל יצור אחר פרט לאדם, לפני שהתרבה, כאשר מתרחשת אצלו מוטציה שלילית כלשהי, יש לו שתי ברירות

בלבד: למות, או לשרוד איכשהו ולהישאר בחיים. רק אצלנו יש אפשרות שלישית: לשנות את הסביבה ולהישאר בחיים, ולבטל בכך את הכלי החזק מכל של הברירה הטבעית, וזהו מוות לפני גיל ההתרבות." מרקיואה עשה פסק זמן, וסקר את מבטי הסטודנטים שלו. ארבלה הזדרזה לקצר את ההפסקה. "דוגמאות בבקשה, שנבין טוב יותר."

הוא חייך. "בוודאי. קחו אותי לדוגמה. ראייתי לא הייתה טובה, וכבר בגיל 5 נזקקתי למשקפי ראייה. במילים אחרות, לא הייתי אמור לשרוד בטבע עם העיניים החלשות שלי, מפני שהייתי האחרון לראות את הנמר המתקרב ולא מספיק להימלט. וכך, הנמר היה טורף אותי יחד עם הגן הפגום של הראיה שלי, ולא הייתי מביא לעולם צאצאים עם עיניים חלשות כמו שלי. למזלינו, אנחנו מתקנים את הבעיה בקלות על ידי שינוי הסביבה. רוכשים משקפיים, מתקנים את הראייה בניתוחים וכדומה. גם על שברים בגפיים שלנו אנחנו לא נענשים במוות, הרפואה המודרנית מצילה אותנו. אם קר לנו מדי, אנחנו ממציאים תנור. אם חם לנו מדי, אנחנו ממציאים מזגן. כל התינוקות שלנו נולדים בבתי חולים בטמפרטורה אחידה של 23 מעלות צלזיוס. במילים אחרות, אם נוצרה אצלנו מוטציה גנטית האומרת שלא נשרוד בלידה בטמפרטורות מעל 25 מעלות או מתחת ל-20 מעלות, הרי שמאומה לא יקרה לנו. אולם אם מוטציות כאלה יתרחשו אצל יונקים אחרים, הרי הגורים שלהם לא ישרדו את תנאי הלידה וימותו מייד לאחר יציאתם מהרחם. הדוגמאות האלה מספקות אתכם?"

הוא עשה הפסקה קצרה. ארבלה הנהנה. סקריואן שינה נושא: "מה אתה אומר על המסחר? רק בני אדם סוחרים זה עם זה. בהתחלה מוצרים תמורת מוצרים, אחרי כן תמורת שירותים, אחרי כן כסף. יש דוגמה לכך אצל בעלי חיים?"

מרקיואה הנהן. "זו דווקא דוגמה מעולה... שמחזקת את מה שאמרתי קודם. הביטוי המוקדם ביותר למוח הקולקטיבי נעשה באמת באמצעות המסחר המוקדם. ברגע שיוצר קרסי דיג התמחה בשבט שלו, הגיע לשבט אחר, והחליף אותם בתחום התמחותם, נניח בבדים ללבוש או בחבלים לרשתות, זהו בדיוק תחילתו של המוח הקולקטיבי. כעת שני השבטים ישרו קו לגבי שני המצרים. כיום, בעזרת התקשורת האלקטרונית המדהימה שלנו, כל תגלית או המצאה מגיעה לידיעת הכל באפס זמן. וכל האנושות ממשיכה להתקדם ממנה והלאה. האנושות מכילה כעת את המוח המשוקלל מכל סך הבריות." הוא עשה אתנחתא נוספת.

"וכעת, כמובן, תאמר לנו למה יזמת את הדיון הזה," אמר סקריואן. "כדי שתיכנסו לאווירה של הכרוניקה השלישית," הודה מרקיואה. "נראה לי שנוצר אצלכם הרושם, שמוח העל היחיד היה של זאקא-זורא. אבל מולו עמד מוח על ראוי ויעיל לא פחות - של כל המינים הנבונים באותה תקופה שמוחותיהם שיתפו פעולה להביס אותו." "אז אולי הם אפילו עדיפים עליו," חשבה ארבלה בקול רם, "הוא מוח יחיד, והם רבים." "יפה, יפה," שיבח מרקיואה. "כעת אנחנו יכולים להמשיך בכרוניקה."

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

קאי דאי ידע היטב היכן מחנה פליטי אראמור, ועם עלות השחר הוביל את שי. מוי לשם. בדרכם סיפרה לו על ירח מוצאם, 100111010.1110011, ושיטת הספירה שלהם המכילה רק שתי ספרות. הוא התעניין במיוחד בסום. הוא שמע את הסיפורים על הרוצחת המטורפת, ונראה נרגש מן הרעיון שהיא חברה לצוות המורדים ומכך שהוא צפוי לפגוש אותה בקרוב. הוא אמר לה, שהוא מתכנן לערוך איתה תחרות קליעה מרחוק. היא יעצה לו לא להסתכסך איתה ולא לפגוע בכבודה בשום צורה ואופן, כי היא האישה המסוכנת ביותר שהיא מכירה. הוא טען שגם הוא עצמו די מסוכן, וקטל הרבה מאוד גברים ובעלי חיים במו ידיו. "יש דבר אחד שאתה חייב לדעת לפני המפגש איתה," ציינה. "כל גבר שרואה אותה בפעם הראשונה רוצה לאנוס אותה. ואז היא הורגת אותו."

"גם כל גבר שרואה אותך בפעם הראשונה רוצה לאנוס אותך. שכחת את המפגש עם החבורה שלי?" לא, היא לא שכחה. אבל טענה שאצל סום זה אחרת, סום הרגה את כולם והיא לא הרגה אף אחד. בהמשך הדרך, היתה עוד שאלה שהטרידה אותו.

"איך נודע לך על מצבו המיוחד של דרגיון, מבלי שהוא עצמו יודע זאת?" "באמת במשך תקופה ארוכה שפעלנו בנפרד, לא ידענו על כך. אולם כאשר סום הגיעה אלינו, היא סיפרה על זה לטין לין. למרות שהיא הורתה לו לא לגלות לאיש, הוא סיפר לכל אחד מאיתנו בנפרד. כרגע רק דרגיון לא יודע על מצבו, ואנחנו מניחים שגם זאקא-זורא, ויש להשאיר את זה כך."

כאשר קרבו, החליט להיפרד ממנה כמה מאות צעדים לפני המחנה. הוא רצה אמנם לפגוש את שני חבריו הקצינים, אך לא רצה לראות את פניו של דרגיון, כי חשש שלא יעמוד בפיתוי לחסל אותו או להיכשל בלשונו ולהסגיר את סודם. וכאשר המשיכה אל המחנה, הוא סב לאחור לחזור אל החבורה שלו.

וכאשר חזר למחנהו, נבעת. משהו השתבש, השתבש מאוד. ארבעים גופות מרוטשות וערופות ראש היו מוטלות כעת בתפוזרת בתחומי המחנה שלהם. האדמה היתה ספוגה בדמם. בעלי חיים קטנים בעלי דם חם נגסו בבשרם וכירסמו את מה שנותר מעצמותיהם המרוסקות. זה היה טבח, וקאי דאי לא הבין איך זה יתכן. ארבעים פראים חמושים באלות עץ כבדות, בקלעים ובאבנים שהוא עצמו אימן אותם איך ליידות אותם... אף יריב הרוג או פצוע לא היה בשטח. הם לא הצליחו להרוג אפילו תוקפן אחד... איך זה יתכן? הלוא אם הוא עצמו היה שם, היה מצליח לקטול כמה מתוקפיו, יהיו אשר יהיו...

דממת מוות שררה באזור. הוא בעט בכמה בעלי חיים קטנים והניסם, אולם לאחר שהתקדם שבו לסעוד את ליבם. הוא רכן ארצה ובדק את העקבות שנותרו בקרקע. הם התאימו לתיאורי הזוריאס של שי.מוי. עשרות מהם. זאקא-זורא העביר לכאן בחשאי צבא קטן כדי לעשות שמות במחנות הפליטים בחצר האחורית של הגיבעה השלטת.

הוא המשיך לעקוב אחר העקבות של הזוריאס, ופיענח את תמונת הקרב. מאין הם הגיעו, ולאן הם פנו לאחר סיום הטבח.

הם פנו לכיוון המחנה של אחיה, שו.בי.

איך הוא יוכל להודיע להם? להתריע? לעזור?

הוא הבין שכל הדרכים חסומות בפניו. אולי יוכל להתריע על הנעשה במחנה פליטי אראמור, ולהכין אותם לקרב, אשר הניח שיתחולל מייד לאחר סיום הקרב במחנה ההלכים הזקופים מהירח בעל המספר הארוך.

בשיניים חשוקות מחרון החל לשוב על עקבותיו, לחבור לשי.מוי, שני הקצינים והמנהיג שהפך למרגל בלי ידיעתו. מבלי שיכול היה לשלוט בכך, עיניו של האיש הקשוח הזה החלו לדמוע.

*

קאי דאי הבין שהזמן דוחק, והחיש את צעדיו. אולם מיד כשעזב את החורשה שלו, הבחין כי אינו לבד. שני יצורים גבוהים וחסונים, שלא ראה מימיו, ניצבו במרחק של כמאה צעדים ממנו וצפו בו בדומייה. הם היו זקופים על שתי גפיים איתנות, גופם כהה, ונראו באמצע הדרך בין בני אנוש לבין גורילות. כל אחד מהם נשא בידו כידון עצם ארוך ומחודד.

מתיאוריה של שי.מוי, הבין מיד שהשניים אינם אלא סיירים של הנאורים מפלנטת אמאראא 4, אנשיה של מאריקה. אולם האם הם יודעים מי הוא? אולי הם יזהו אותו כאויב וינסו לפגוע בו? ליתר ביטחון, הסיר את הקלע הגמיש מכתפו, והטעין אותה באבן. אולם הוא הרגיש שכדאי לו להתקרב אליהם ולנסות לתקשר עימם. הוא החל לפסוע לכיוונם באיטיות, כדי שיראו אותו היטב וינסו להבין שכוונתו לשלום.

במרחק של כחמישים צעדים מהם עצר. עתה הם החלו להתקרב אליו, ועצרו במרחק של כעשר פסיעות ממנו. כעת הם הבחינו בחרב הכחולה הנעוצה בחגורתו.

"יש לי הודעה דחופה למסור למאריקה," קרא אליהם.

השניים הצליבו את מבטם ללא אומר, ושבּוּ ולטשו בו מבט חודר.

"כמה מהר אתם מסוגלים לרוץ אל מאריקה?"

השניים החרישו.

"הקשיבו, אין לנו זמן לבזבז. אני יודע שאתם מבינים אותי!" כדי להגביר את האמון, הוא החזיר את האבן לשק האבנים והחזיר את הקלע אל כתפו. "אני קאי דאי, והגעתי לכאן מאראמור יחד עם טין לין וקו קו סו. בחורשה הזאת מאחורי, שחטו זוריאס לפני זמן קצר את כל ארבעים האנשים שלי! והם כעת בדרך למחנה של שו.בי ושי.מוי. הולך להיות שם טבח עצום. כמה מהר אתם יכולים להגיע אל מאריקה ולספר לה? אם היא תשלח תגבורת, יהיה להם סיכוי להישאר בחיים!"

"כמה זוריאס תקפו את המחנה שלך?" השאלה הזאת הוקרנה ישירות למוחו, מבלי ששמע דבר

באוזניו.

"איני יודע בדיוק. לפי העקבות מדובר בכמה מאות, אולי 200, אולי 300. והעקבות מובילים למחנה של ההלכים הזקופים מהירח של התאומים." השניים שבו והחליפו מבטים זה עם זה. במרחק של כמה אלפי צעדים משם, בפסגת הגיבעה השלטת, קיבלה מאריקה את המסר משני הסיירים שלה - באותו זמן בדיוק שהם שמעו עליו. השאלה שהוקרנה למוחו של קאי דאי היתה ישירות ממוחה של מאריקה, מבלי שהוא ידע זאת. "חזרו אלי מייד," הקרינה לסיירים שלה. להפתעתו של קאי דאי, השניים סבו לאחור, נעצו את כידוני העצם בפיהם, בין הלסתות הרחבות, ונחתו על ידיהם הקדמיות. כעת דמו יותר לטורפים על ארבע מאשר לבני אנוש. והם התחילו לרוץ, במהירות שלא ראה מימיו. בתוך מספר פעימות לב הם נעלמו משדה ראייתו. האבק שחוללה ריצתם התפזר ושקע לאיטו. הוא חזר ופנה אל מחנה אראמור, והחליט לנוע אליו בריצה מהירה.

*

במרחק של כמה אלפי צעדים ממאריקה, בכיוון ההרים הגבוהים המושלגים, קיבל שו.בי מסר הקרנה למוחו ישירות ממוחה של מאריקה. באותה עת בדיוק, קיבלה גם שי.מוי את אותו מסר, במחנה של בני האנוש מפליטי אראמור. "שו.בי! שי.מוי! מאות זוריאס מסתערים לכיוון מחנה ההלכים הזקופים ממש כעת! הם מגיעים מכיוון הים הגדול! שו.בי - הכן את כל הלוחמים שלך להגנה ושלה למחסה את כל האחרים! עכשיו!" שו.בי, שהדריך כעת עשרה לוחמים חדשים שזכו בחרבות הכחולות חש שברכיו פקות. מסתערים עליהם... עכשיו... קרב אמיתי מול זוריאס... מה עליו לעשות, הוא רק נער... מעולם לא פיקד על לוחמים ולא השתתף במלחמה אמיתית... הוא הביט בעיניים קרועות לרווחה באנשיו. במחנהו היו כאלף פליטים בלבד, ורק למאתיים מהם היו חרבות. כל השאר היו חסרי הגנה או יכולת להילחם... הוא הזדקף. זה הזמן לעשות מעשה. להוביל. להנהיג. והוא ידע שהוא לבדו. "מתקיפים אותנו!" קרא, "כל נושאי החרבות, להגן על עצמכם! זיכרו, לפגוע רק בנקודות התורפה! כל האחרים - לסגת אל האגם, הזוריאס לא אוהבים להיכנס למים!" עשרת המתלמדים בהו בו בתדהמה. "שמעתם אותי?" שאג, "רוצו והעבירו את זה לכולם!" הוא הצביע על שניים מהם, "אתם תובילו את כל ההלכים ללא הנשק לאגם, ותאספו שלושים בעלי חרבות להגן עליהם! כל האחרים - להתכונן לקרב!" הוא עצמו החל לרוץ ולאסוף את הלוחמים. כל מי שפגש שלף את חרבו, והתבונן לכיוון הים הגדול. נשים וילדים החלו לנוס לאחור. שו.בי עצמו לא ידע לאן לפנות... לעמוד בראש הלוחמים ולקבל את הגל הראשון של ההסתערות? להצטרף אל המגינים ליד האגם? היכן יצטרכו אותו יותר? הוא קלט קבוצה של כעשרים נושאי חרבות בקצה החורשה, והצטרף אליהם. "כל אחד שיסתתר מאחורי עץ!" פקד. מכיוון הים הגדול החל להישמע רעש של שעטות רגלים וטלפיים, מלווה בנהמות עמוקות ושאגות מקפאות דם...

*

על פיסגת הגיבעה השלטת שהו אותה עת כשלושת אלפים נאורים, אולם רק כשש מאות מהם היו לוחמים בעלי כידוני עצם. "אראוו, הישאר כאן עם מאה לוחמים להגן על הגיבעה הזאת," הקרינה למוחות כל בני עמה, "שאהיראם, הנהג את כל השאר לקרב להציל את ההלכים הזקופים!" כחמש מאות לוחמים הציבו את כידוניהם בין שיניהם, ירדו על ארבעת גפיהם והחלו לשעוט במהירות רבה במורד הגיבעה השלטת, לכיוון המחנה המותקף.

*

שי.מוי קלט את המסר, ודיווחה מייד לטין לין ולקו קו סו. היא לא ידעה מה עליה לעשות. לאנשי אראמור לא היתה כל דרך לעזור להלכים הזקופים בקרב הזה, אלא רק להגביר את העירנות ולהתכונן

לקרב שעלול להגיע לאחר מכן. היא דאגה לאנשיה. לגבי שו.בי עצמו, האמינה שיצא מן הקרב הזה בשלום, ללא פגע.

*

ההלכים הזקופים הסתתרו מאחורי העצים וחרבותיהם בידיהם, וחששם הלך וגבר ככל שגברו קולות השעטה לעברם. סביב העץ שמאחוריו הסתתר שו.בי, הצטופפו כעשרים לוחמים כדי להגן עליו. הוא ניסה להפציר בהם "תפסו מחסה!" אך הם סירבו למוש ממנו.

הגל הראשון של ההסתערות היה של הנמרים, המהירים מבין הזוריאס. הנמרים הראשונים חלפו מבין העצים ודהרו קדימה מבלי להתעכב לחיסול הקו הראשון של המגינים. מאחד העצים זינק הלך זקוף לעומת אחד הנמרים, והצליח לדקור את הנמר בגרונו. הנמר נפל והתגלגל למרגלות עץ נוסף, ושם הגיח הלך נוסף וסיים את המלאכה בנעיצת החרב בליבו של הנמר. לא הרחק משם, הגיח הלך זקוף נוסף כדי להתעמת עם נמר אחר, אולם הנמר נעץ בצווארו את ליסתו האדירה. תנופתם של הנמרים שבאו בעקבות הראשונים נעצרה, כדי לא להיתקל בעצים, והם ניסו להקיף את העצים לאחר שהבחינו בלוחמים המסתתרים. החלה התנגשות פנים מול פנים, כאשר במהלכה נקטלו כמה לוחמים וכמה נמרים. נהמות ושאות נשמעו ללא הרף, ובתוכם זעקות כאב של הפצועים.

סביב שו.בי התפתח הקרב העקשני ביותר. מול עשרים הלוחמים הנחושים שהקיפו את שו.בי, יכלו לפעול רק שניים או שלושה נמרים בלבד, שנקטלו בלהבי חרבות הקריסטאל הכחולות. עם כל קטילה של נמר, השתפרה המיומנות של הלוחמים. הנעיצות הפכו לממוקדות יותר, ופגיעות השיסוף באזורי הצוואר של החיות הפכו למדויקות יותר. גם שו.בי עצמו הצליח לקטול נמר במהלומת חיתוך גרון מוצלחת במיוחד.

רוב הנמרים שעטו קדימה בין העצים ובין הלוחמים, כדי להשאיר את הקטל לגל הבא הקרב בעקבותיהם - הגורילות הגיעו בריצה מגושמת לאזור, והתבררו כמוצלחים יותר בלחימה בין העצים. חלקם טיפסו על העצים וזינקו על הלוחמים מלמעלה, כאשר תשומת הלב של לוחמי שו.בי היתה עסוקה במרחש על הקרקע. רק לאחר שנקטלו כמה לוחמים הם נערכו להתגונן מפני ההתקפות האוויריות. עד מהרה התברר ללוחמים ששו.בי טעה כאשר המליץ להם ללכת עם צווארם, הוא היה נוקשה, עבה וקשה לחדירה. תחת זאת גילו שנקודות התורפה הנכונות אצל הגורילות היו דווקא ביטנם הרכה. זו היתה מטרה גדולה ונוחה, והלוחמים הצליחו לחסל כמה גורילות בנעיצות חרב ישירות. הקופים הגדולים התקשו להתגונן מפני החרב. כמה לוחמים צעקו לאחרים על התגלית הזאת. אולם הגורילות אימצו טכניקה חדשה, הזרה לבעלי חיים בלתי תבוניים: הם התאחדו לשניים כנגד אחד... כאשר שתי גורילות התעמתו מול לוחם יחיד, הצליח הזוריאס האחורי ללכוד את ההלך בזרועותיו האדירות לחיבוק מוות. הלוחמים למדו מהר מן הניסיון. "שני לוחמים כנגד כל גורילה אחת", צעקו אחד לשני, וכמות הגורילות הנפגעות החלה לעלות.

הנמרים הראשונים ששעטו בינות העצים, חלפו מצידה האחורי של החורשה, אל השטח הפתוח לכיוון האגם. ראשוני ההלכים הזקופים, הבלתי חמושים, כבר עמדו על שפת האגם והחלו להימלט לתוכו, כאשר הנמרים דוהרים לעברם כדי להשלים את הטבח.

קולות השעטה וההמולה גברו מאוד מכיוון המדרון המתון הגולש מהגיבעה השלטת. הנמרים הביטו אל המידרון. מאות צללים כהים, שבאופן טיבעי היו נייחים, זזו... נעו לעברם... והצללים הלכו וגדלו... מאות נאורים התקדמו לעברם בריצה מהירה על ארבעתם, לחצוץ בין הנמרים לבין ההלכים הזקופים הנסוגים. כאשר הגיעו לטווח מגע עם הנמרים, הזדקפו על שתי רגליהם האחוריות, ונטלו את כידוני העצם מבין שיניהם בידיהם. קרב מגע בין הנמרים לבין הנאורים פרץ במלוא עוזו. לוחמיה של מאריקה היו עזים וחסונים, אך גם הנמרים היו חזקים מאוד. נפגעים נפלו ארצה משני המחנות. לוחמי אמארארא נעצו את הכידונים הארוכים שלהם היישר לתוך פיהם וגרונם של הנמרים, והצליחו לפצוע את הלוע שלהם. אולם רוב כידוני העצם האלה נשברו אגב כך... והלוחמים נאלצו לסיים את הקטילה של הנמר בעזרת טופרי ידיהם ורגליהם, ונשיכות מניביהם החדים בגרונות של הנמרים הפצועים.

קבוצה אחרת של הנאורים גלשה במדרון הגיבעה השלטת לאזור הקידמי של החורשה, ושם את פגשו את הקבוצה האיתית והאחרונה של הזוריאס - דובי האש, לפני שאלה הספיקו להיכנס לחורשה, בה התחולל עדין במלוא עוזו הקרב בין הגורילות להלכים הזקופים. כאן התגלו כידוני העצם יעילים מאוד נגד הדובים, עקב נטייתם של הדובים לתקוף בצורה ישירה את הנאורים. הנאורים רק היו צריכים לקבע את הצד הקהה של הכידון בקרקע, ולכוון את החוד לעבר הדובים, ואלה נכנסו בכוח רב היישר לתוך חודי

הכידונים ושיפדו את ביטנם... אולם הדובים הבינו את הטקטיקה הזאת תוך זמן קצר, והלחימה הפכה לעיקשת וקטלנית לשני הצדדים.

הקרב נמשך זמן רב. זאקא זורא לא ידע מהי נסיגה או כניעה. גם לא היה אכפת לו מלוחמיו, שיהרגו עד האחרון שבהם, כי ידע שייגייס נוספים ככל שתיירי החלל יוכלו להביא. כל זוריאס נלחם עד שנהרג. המערכה הסתיימה זמן מה לפני שקיעתה של השמש מאחורי פיסגת הגיבעה השלטת. לא נותר אף זוריאס אחד עומד על רגליו המסוגל להמשיך להילחם. שו.בי אסף את לוחמיו, וגילה שאיבד כמחצית מהם. כל ההלכים הזקופים הבלתי חמושים שנמלטו לתוך מי האגם, יצאו ממנו שלמים בגופם. כאשר מאריקה החזירה את בני עמה אל הגיבעה, גילתה לחרדתה שאף היא איבדה כמחצית מהם. היא רתחה מזעם. על הכל. על כך שהופתעה ברגע האחרון. על כך שלוחמי בני האנוש מאראמור לא השתתפו בקרב. על כך שלא קיבלה מידע וסיוע מאורבון אוגדון. לשם מה הביא את הנאורים מאמארארא 4, כדי למות בכוכב העונשין?

אראוו ניצב לצידה כל העת, חסר אונים ביכולתו לסייע לה. הוא ראה את מצוקתה וזעמה וסבל אף הוא. הוא חיפש דרך להרגיע אותה ולנחם אותה, אולם נאלץ לעשות דבר מה חמור בהרבה מן הקרב שזה עתה הסתיים.

"מאריקה, שידר אליה, 'ראי מה קורה מאחוריך...'".
מאריקה סבה לאחור, לעבר העשבים הירוקים שאין להם סוף.
השמש החלה לרדת, אולם אורה עדיין היה חזק מספיק כדי לצפות בשטח הנמתח לכל העברים עד לאופק. היות והביטה לכיוון השמש, קצת הסתנוורה אולם לאחר זמן מה התרגלו עיניה לאור שהפריע לראייתה.
ואז התחללה.

אי שם, קו קצה האופק, השלו והדומם בדרך כלל, זע.
הוא נראה כקו שחור דק, אחיד, הנמתח מצד הרי השלג הגבוהים ועד לים הגדול.
ומסך של ענן לבן אפור נע יחד עימו, אפף אותו.
היא ידעה, שאם זה נחיל יצורים חיים שפוסעים לכיוונה, הרי שמספרם רב כחול אשר על שפת הים.
לא היה לה מושג מה אפשר לעשות כנגד כמות כזאת של בעלי חיים.
והקרב שהסתיים לא מכבר, נדחק מזיכרונה.
"איפה אורבון אוגדון? איפה הספרן? איפה מגירבו?" הקרינה לאראוו.
"צרי קשר עם מגירבו, יעץ לה אראוו.
"אני לא מצליחה. הוא אינו עונה לי. אני חושבת שהם גנטו למקום מרוחק מדי."

*

הגור קטן הקומה נאלץ לעמוד על כיסאו כאשר היה טרוד מול המכשיר הגדול שלו. בדרך כלשהי, הוא שאל את המכשיר שאלות וקיבל ממנו תשובות כהרף עין. באס חזר למעון, עייף ומיוזע. בידי נשא ארגז קטן, וכעת הניחו למרגלותיו. הוא ניגב את זיעתו בפיסת עור דק ומרופט, והסיר מעל גבו את המשגר הבריוני.

הגור נשא אליו את מבטו.
"סיימתי הכל, היא שמישה, "אמר באס.
הגור הנהן בשביעות רצון.
"מערכות הבדיקה איתרו שלוש תקלות, "המשיך בדיווח, "שתיים מהן היו פשוטות, והצלחתי לתקן במקום. תקלה אחת היתה מורכבת, ונאלצתי ליצר כמה חלקי חילוף, לפרק מערכת גדולה ולהרכיבה מחדש. לבסוף הוריתי למערכות הבדיקה לחזור על הכל, והתוצאות תקינות. הכל מוכן לשימוש."
"מעולה, מעולה." הגור חזר למכשיר שלו והפעיל כמה מתגים ומנופים זעירים.
"מה קרה בזמן שנעדרתי?"
הגור שב להתבונן בעוזרו. "התוכנית הגדולה ממשיכה להתקדם, בתוכנית ההטעייה יש הרבה צרות."
"היכן מגירבו וסום?"
"אורבון אוגדון לקח אותם לביקור אצל הספרן של פלנטת תיירי החלל."
באס התיישב סמוך לגור. "מה קורה בתוכנית ההטעייה?"
"אנחנו לא מסוגלים למנוע מזאקא-זורא להביא זוריאס רבים, והם קוטלים רבים מהפליטים שלנו."
"אנחנו לא מסוגלים למנוע דבר מזאקא-זורא ביקום כולו, "העיר באס בשקט.

הגור שתק. הוא הרכין את ראשו.

"גם אני אשם בכך..."

"מדוע?"

"חסר לי משהו. אני לא מצליח לפתור את החידה של האויב המוזר הזה..."

"ומה אנחנו יכולים לעשות שלא עשינו?"

"אינני יודע... אני מקווה שהמשלחת שלנו באושואשו תחזור עם משהו מועיל."

"ומתי אני אצא לדרך?"

"בקרב מאוד."

*

מגירבו סיים לספר לגור ולבאס את כל מאורעותיהם בירחם של תיירי החלל. אורבון אוגדון דיווח לכולם על ביקורו בריזדלבו 11, ואימת את השערותיו של הספרן בעצם קיומה של פטריית הענק שנמצאת מתחת לקליפה הקריסטאלית הענקית המשתרעת על פני כל שטח הפלנטה. והיתה לו גם בשורה עצובה. הוא גנט שוב לירח אושוואשו, לעדכן את הספרן ולהודות לו, וגילה את דבר הטבח הנורא בספרן ובהיעלמות עוזרו. מגירבו התעצב מאוד. הוא האשים את עצמו בכך, שלא עלה בידו לשכנע את הספרן ועוזרו לעקור לכאן, לכוכב העונשין, ולכן יש לו חלק במותם.

הגור גירד את פדחתו במבוכה. הם אכן הביאו מידע רב, אך הוא לא ראה כיצד המידע הזה מועיל לו להתקדם בחקירתו.

"אולי ננסה להשמיד את הפטריה שמתחת לגביש?" הציעה סום.

"לא תוכלי להגיע אל הפטריה," הגיב אורבון אוגדון. "החומר שמעליה מוצק כמו הר ולא ניתן לחדור דרכו. עוביו של החומר הזה כשלוש פעמים גובהו של אראוו... וגם אם תצליחי לחדור בנקודה מסוימת, איך תוכלי להרוג יצור שגודלו משתרע על כל שטח הפלנטה?"

"אולי ננסה להרעיל את הפטריה?" המשיכה.

"מחשבה נכונה," שיבח מגירבו, "אולם אינני רואה דרך לבצע את זה. לפי העדות של תיירי החלל שביקרו שם, קר שם מאוד ולא נוכל לשהות שם יותר מכמה פעימות לב ספורות לפני שנאבד את ההכרה."

"מה גודלה של הפלנטה של זאקא-זורא?" שאל הגור את אורבון אוגדון.

"היא קטנה יותר מכוכב העונשין הזה, וגדולה יותר מהירח המאיר לנו בחשיכה."

הגור ספק את ידיו הקטנות.

"לא יודע איך להתקדם מכאן," הודיע בעצב.

השתררה שתיקה מעיקה.

"זהו זה? הגענו לסוף הדרך?" שאלה סום באכזבה. "ואני כל כך רציתי שהסכינים שלי יחסלו אותו!"

"מה נעשה עכשיו?" שאל באס.

מגירבו נשא את מבטו. "אין לנו הרבה ברירות... נותר לנו רק להילחם על הפלנטה הזאת. נעשה כל מה שביכולתנו להביס את הזוריאס, ולקיים פה חיים לקהילות שלנו."

"אתה לא מבין מה מתקרב לגיבעה השלטת," אמר אורבון אוגדון. "כמות עצומה של זוריאס ובעלי חיים טורפים וצמחוניים. אם זאקא-זורא יעביר אותם לאזורים שלכם לא תצליחו לשרוד."

"זאקא-זורא לא יוכל להעביר את כולם לאזורים שלנו, אחרת היה כבר עושה זאת," השיב מגירבו.

"החזירים שלו יכולים להעביר מאות או אלפי זוריאס, ולא יותר."

אורבון אוגדון הסכים. "ומה נוכל לעשות מול כל בעלי החיים המתקרבים לגיבעה?"

"לזה יש לנו מענה," השיב הגור הגוף.

"מהו?" שאלה סום.

הגור הצביע לכיוון הפינה בה הניח באס את המשגר הבריוני.

"הדבר האחרון שחשבתי עליו זה להשמיד את כל בעלי החיים הטבעיים שבכוכב העונשין," קונן

מגירבו. "מדוע? אין הם אשמים במאומה!"

"אמת," אמר אורבון אוגדון, "אבל אם תאלץ לבחור בינם לבין הפליטים שלכם, במה תבחר?"

מגירבו נדם.

"איך נוכל להגיע לשם עם המשגר הבריוני?" הקשתה סום, "אורבון אוגדון לא יצליח להעביר את זה

בגניטה."

"אל דאגה, יש לנו דרך להגיע לשם עם המשגר הבריוני," ענה הגור. מגירבו קימט את מצחו. הוא חשב על משהו. "איזה בזבז של אוויר טוב לנשימה," רטן לעצמו, "למה יש שם אוויר אם אין שם אף אחד שיכול לנשום אותו?"

הגור נעץ בו מבט מוזר.

"מה אמרת הרגע?" שאל.

מגירבו נבהל. "לא, כלום... רק חשבתי לעצמי בקול רם..."

"אמור לי שנית, מה חשבת לעצמך," ביקש הגור.

"זה משהו חסר חשיבות," ביטל מגירבו את הנושא בתנועת כף ידו, "תיירי החלל שביקרו בפלנטה של זאקא-זורא כתבו שהאוויר שם מעולה לנשימה... ואני שכחתי לשאול את הספרן שלהם, למה יש שם אוויר מעולה לנשימה אם אף אחד לא משתמש בו..."

עיניו של הגור הבריכו לפתע. "זהו זה!" קרא בהתלהבות, והעניק טפיחה רעשנית על מיצחו, "לשם הוא נעלם!"

"מה?" שאל מגירבו, משתומם.

הגור היה נסער מאוד. "מתחשק לי לבעוט בעצמי, איך לא הבנתי את זה קודם!" קרא בהתרגשות.

"אתה יכול לשתף אותנו בעניין?" שאל מגירבו בסבלנות.

הגור הקטן כמו ניעור לחיים. "החומר השמיני, זוכר?"

"לא..." השיב מגירבו במבוכה. "אני מקווה שלא תיעלב, אבל לפעמים, כשאתה נכנס לפרטים טכניים אני מאבד אותך..."

"זה קשור לשאלתך, כיצד נוצר זאקא-זורא. סיפרתי לך שנתקעתי בתשובה, כי אחד החומרים, גז שאנחנו נושמים אותו, נעלם במודלים שלי, ולא הצלחתי להבין איך זה יכול להיות. ואתה פתרת הרגע את התעלומה!"

"אני?" התחייך מגירבו, "כל הכבוד לי... המשך בבקשה להסביר איך פתרתי אותה..."

באס, סום ומגירבו היטו אוזנם בסקרנות.

"אותו החומר השמיני, שלא הבנתי לאן הוא נעלם, פשוט נפלט לאטמוספירה בתהליך ההתגבשות של כל חלקיק קטן של הגביש... ככל שזאקא-זורא נוצר והתרבה, כך נפלטו יותר חלקיקים של הגז החוצה, ולכן היה שם אוויר מעולה לנשימה!"

"זה הגיוני," הסכים מגירבו, "אבל מדוע אתה כל כך מתרגש מהפרט השולי הזה, זה לא מובן לי."

"אינך מבין?" שאל הגור בקוצר רוח, "כעת יש לי את כל הנתונים שאני צריך כדי לחשב את הרכב האטמוספירה של ריזדלבו 11!"

מגירבו השתתק. הוא לא הבין דבר וחצי דבר מדוע התגלית הזאת בעלת חשיבות, וקצת התבייש בבורותו. אולם גם כל האחרים במעון לא הבינו מאומה. הם רק ראו את הגור עומד על כיסאו, ומותח את קצות אצבעותיו כדי להצליח להגיע אל המתגים והמנופים הקטנים שבמכונה הגדולה, ומתפעל אותה בזריזות ובמיומנות מרשימה.

המכונה עבדה במרץ רב, ברעש רקע חרישי של זמזומים ונקישות לא סדירות. מדי פעם הגור שלח את ידו ולחץ על מתג כלשהו או שינה מצב של מנוף זעיר. והמתין. כולם המתינו עימו, עד אשר ראה במסך משהו שהקפיץ אותו כל כך, עד אשר כמעט ומעד מכיסאו.

"45 חלקים ממאה!" צעק בחדווה.

כולם חייכו במבוכה, וסום אפילו צחקה למראה המשעשע, כאשר התנודד על כיסאו בחוסר שיווי משקל ועשה מאמצים לנופף את ידיו הקטנות כדי לא ליפול ארצה.

"מה אומר המספר הזה?" שאל באס, שאף הוא התקשה לעקוב אחר התקדמות המנטור שלו.

"זה אומר שנפתחה לנו דרך לנצח את זאקא-זורא!" צווח בקולו הצפצפני.

"מה זה 45 חלקים ממאה?" שאל אורבון אוגדון.

"זה הכמות של החומר השמיני מכלל הגזים של האטמוספירה."

"45 נחשב הרבה?"

"הרבה מאוד. אצלנו בכוכב העונשין יש רק 20."

"ומה ההבדל בין 45 ל-20?"

"הבדל מהותי. 45 אומר לנו שכל ניצוץ חם על פני הפלנטה, יצית את כל האטמוספירה. הגז שאנחנו מכנים אותו 'החומר השמיני' דרוש לבעירת האש. וכאשר יש הרבה ממנו באוויר הכוכב, אם רק נצליח לגרום לתחילת אש לבעור, כל החומר הקשה שממנו עשוי זאקא-זורא יבער בעזרת הגז. הבעירה תתפשט

במהירות רבה לכל פני הכוכב, ותהיה דליקה ענקית שתמשך זמן רב. זו תנטרל את כל יכולותיו ותכונותיו של הגביש הזה, וכל הפעילות התבונית שלו תקרוס מייד."

*

הספרן הזעיר המשיך לעבוד במרץ עם המכשיר שלו. שניהם יחדיו הפכו לצוות בלתי מנוצח, שיודע כל דבר. מגירבו ניצל את המצב לשאלות שעניינו אותו, והגור נעזר במכשיר הפלאים שלו וסיפק לו תשובות.

מגירבו שאל כמה זמן יארך לזאקא-זורא לחזור לעצמו אחרי הבעירה הגדולה. הגור תפעל את המכשיר, וענה שבסקאלת הזמנים של כוכב העונשין, הוא יצליח לשקם את יכולותיו התבוניות לאחר 26 מיליון הקפות סביב השמש. שאלה נוספת היתה, איך אפשר יהיה להצית שם אש, אם בני אנוש לא יכולים להתקיים על ריזדלבו 11. שוב נעזר הגור במכשיר, ומצא שבני אנוש יוכלו לשהות על פני הכוכב הזה עד עשרים פעימות לב מבלי להינזק. זה יהיה פרק הזמן שבו יהיה עליהם לבצע את המשימה, ולהימלט משם. על השאלה הבאה, שנשאלה על ידי סום, איך בדיוק נוכל להצית שם אש, מבלי שאורבון אוגדון יכול להביא עימו מכשירים להצתת אש, שקע הספרן בהירהורים. היה חסר לו נתון, שסום עצמה יכולה לספק לו.

"זו שאלה קשה..." הודה, "נצטרך לחפש דרך לעשות זאת." סום נזכרה במשהו. היא הוציאה את אחד מסכיניה מחגורתה. "כאשר היינו בכוכב החי, קו קו סו עיצב את הסכין הזאת בעזרת רסיסי קריסטאל דומים, וראיתי שיצאו כמה ניצוצות קטנטנים כאשר החומרים האלה התחככו האחד בשני. הוא אמר שהניצוצות האלה קטנים מדי מכדי להצית אש. אולי הוא היה יכול להציע לנו דרך לעשות זאת."

הגור נשא את עיניו. "הסכין הזאת עברה בגניטות של אורבון אוגדון?" "כן. הרבה מאוד פעמים." "אם כך, יכול להיות שעלית על רעיון תקף," פלט. הוא שקע במחשבות. "אני אזדקק לסיוע קל ממך," אמר לה לאחר זמן מה. "אני צריך שתטילי למעני סכין." סום אהבה את הבקשה הזאת! היא כבר שלפה סכין ותרה במבטה אחר מטרה ראויה בתוך חדרו, אך התברר שהניסוי צריך להיות בתנאים מבוקרים. הם יצאו מן המעון אל פני השטח. הספרן ניגש לאחד העצים, וביקש מבאס למדוד מרחק של שלושים צעדים ממנו. את המרחק סימן בענף קטן על האדמה. הגור נשא עימו מכשיר קטנטן, שכעת אחז בו ועשה בו כמה פעולות. "עימדי בבקשה על הענף הקטן הזה," ביקש ממנה, "כאשר אתן לך סימן, בבקשה הטילי את הסכין שלך בעץ ההוא."

סום שלפה בשמחה את הסכין שלה, והשתעשעה בו באצבעותיה. "מוכנה?" קרא הגור, "עכשיו!" היא הטילה את הסכין, שנתקע אחרי זמן קצרצר בטפיחה עזה בקליפת העץ. ומייד אחרי כן נתקע בסמוך אליו סכין נוסף... סום התלהבה מהניסוי והחליטה על דעת עצמה להכפיל את כמות ההטלות. "למה זרקת עוד סכין?"

"חשבתי שיהיה יותר טוב אם אטיל עוד אחד," אמרה. "בילבלת אותי... המדידה לא הצליחה. צריך לחזור על הניסוי..." אמר הגור, "והפעם הטילי רק סכין אחד, בבקשה." סום הסכימה. לו היה מבקש, היתה מוכנה לעשות את הניסוי הזה כמה פעמים שירצה, עד רדת החשיכה.

בהטלה הבאה המדידה היתה לשביעות רצונו. "זהו, אפשר לחזור למעון." הוא חזר היישר אל המכשיר המיוחד שלו, ותפעל אותו במשך זמן מה. "מעולה," הודיע לבסוף, "הטלה של הסכין שלך באחד מסלעי הגביש של זאקא-זורא תיצור חיכוך חם דיו כדי ליצור ניצוץ אש ולהתחיל את ההצתה בכל הפלנטה שלו." ליבה של סום החל להלום בפראות. "מעולה. אורבון אוגדון, קח אותי לשם!" קראה בהתלהבות. הספרן הננס הניד בראשו לשלילה. "יש בעיה עם הפתרון הזה... לפי החישובים, ההטלה שלך כל כך מהירה, שאומנם תצליח לגרום לניצוץ הרצוי, אך את עצמך לא תשרדי... האש תאחז בך לפני שתספיקי להימלט..."

"בכל מקרה, אני מייעד לך תפקיד אחר, שמעה לאכזבתה את מגירבו, "אני צריך אותך למשימה אחרת..."

סום הזדעזעה. המחשבה שלא היא תחסל את זאקא-זורא לא עלתה כלל על דעתה. מה יכול להיות יותר חשוב מזה? ואם לא היא, מי יוכל לבצע את זה? היא שקלה להתנצח עם מגירבו, אולם בחרה להבליג. "איזו משימה?" שמעה את עצמה אומרת.

"במשימה הזאת נבקש ממך לשאת את המשגר הבריוני על גבך, "השיב. היא חשבה מעט. כן, גם זאת משימה מכובדת עבורה... אולם, עלתה בה תמיהה: "ומדוע לא באס?"

השתררה שתיקה ארוכה.

"שאלה טובה, "העיר מגירבו.

"שאלה קשה..." מילמל באס.

"ו...?" היא המתינה לתשובה.

"אני... לא אוכל לעשות את זה. "קולו של באס רעד באומרו זאת. "למה לא?" הקשתה.

"סום, זה היה רעיון שלי, "נשמע קולו השקט של מגירבו, "לדעתי זו משימה שאיננה מתאימה

לנאשים... רבים... אני סבור שאת היחידה שמסוגלת לבצע אותה..."

היא האדימה. "זה מפני שאני רוצחת מטורפת?"

"את לא רוצחת ואת לא מטורפת, "המשיך מגירבו ברוך, "אלא שהחיים הקשים שלך הכשירו אותך למשימה מעין זו. את היחידה שתשארי בדיוק אותה סום לפני ואחרי ביצוע המשימה הזאת. הספרן ובאס מסוגלים להשתמש במשגר הבריוני אך ורק למטרת הגנה על חייהם. הם לא יכולים ולא מוכנים לבצע שום פעולה תוקפנית."

היא שקעה במחשבות. "ומי יעלה באש את זאקא-זורא?"

"אינני יודע. אם נמצא פתרון ללא סיכון, הבטחתי לשו. בי ושי. מוי שנטיל עליהם את המשימה הזאת,"

ענה בשקט, "אם אין מניעה לכך, אני אשמח לקיים את הבטחתי."

אכזבה פשטה על פניה של סום. היא החליטה לעשות מאמץ נוסף.

"אבל מה הבעיה שאני אעשה את שתי המשימות? אפעיל את המשגר הבריוני, ואחרי כן אשרוף את

זאקא-זורא... או ההיפך, הסדר אינו משנה לי."

מגירבו חיך, אולם נד בראשו. "זה לא מסתדר לנו מבחינת הזמן. נצטרך לפעול בשני המקומות בו

זמנית. מלבד זה, עדיין אין לנו רעיון בטיחותי להצתה."

"אנסה לחפש רעיונות נוספים, "נשמע קולו של הספרן, "אני צריך לבצע עוד כמה חישובים."

סום הידקה את שפתיה.

הגור פנה אל עוזרו. "באס, למד בבקשה את סום לתפעל את המשגר הבריוני. ואל תשכח תחילה

להדריך אותה בכל כללי הבטיחות והזהירות."

ואז פנה לתפעל את המכשיר המיוחד שלו, שיועד להשיב לכל שאלה.

*

אורבון אוגדון, באס, מגירבו וסום הנושאת על גבה את המשגר הבריוני, המתינו לספרן שיצא ממעונו ויצטרף אליהם. השחר רק הפציע, והאור החל לבקוע מכיוון השמש העולה, מעל לקו העצים. רוח נעימה טפחה על פניהם. הגשם שירד כל שעות החשיכה פסק, והעננים החלו להתפזר. גם הערפילים כבר נמוגו בעמק הנסתר.

"מה המרחק עד למכונה המעופפת?" שאל מגירבו את באס.

"בערך 2000 צעדים."

"ועבורי זה בערך 8000 צעדים, "נשמע קולו של הגור, שהופיע זה עתה על סף מעונו.

רק עתה הבחינו בכך, שגופו של הגור קטנטן יותר משסברו תחילה. במלוא גובהו, הגיע עד לבירכיה של סום. ראשו הגדול השתרע על כמחצית גובהו, מה שהשאיר לכל גופו ורגליו מקום מועט מאוד. אבל כאשר נייעור משנתו גופו היה עירני ונמרץ, ואכן התברר שעל כל צעד שלהם הוא נאלץ לצעוד כארבעה צעדים מהירים.

"באס, אתה יכול להוביל, "הורה.

החבורה החלה לצעוד לכיוון מרכז העמק, בשביל רחב היורד במדרון מתון מאוד, לצילם של עצי מניפה ירוקים כהים. זוריאס לא נראו באזור מאז הפעלת המשגר הבריוני, וגם הילידים שמצאו את מחייתם בסביבות המעון, ואשר שהו מחוץ לטווח הפעולה שלו ושרדו - נמלטו מהאזור ולא נראו יותר. גם החרקים נטשו את המקום, בעקבות היעלמם של שאר בעלי החיים הקרקעיים, ובעקבותיהם עזבו גם העופות הקטנים שמצאו בחרקים את מזונם.

ההליכה היתה קלה ונעימה. מדי פעם פנה באס לשבילים צדדיים ופסע במקביל לפלגי מים צלולים שזרמו בעליצות לצידם, במסעם למקום הנמוך ביותר שיוכלו למצוא. מגירבו נטל מעט מים בכפו ושתה אותם בהנאה רבה. הם היו קרירים ומשיבי נפש. לאחר זמן מה, באחת הפניות, באס עצר לפתע וקפא על עומדו. כל החבורה נעצרה מאחוריו. הוא סימן להם בידו לסגת לאחור, ובעצמו החל לפסוע פסיעות קטנות ושקטות לאחור.

"מה קרה?" שאל מגירבו בקול נמוך.
"הדרך חסומה..." לחש באס. "יצור צמחוני ענק בעל 3 קרניים..."
סום הורתה לכולם לרדת מהשביל ולהסתתר מאחורי העצים. באס מצא מיסתור אף הוא, וסום קרבה אל העיקול ונעצה מבט ביצור שחסם את דרכם.

יראת כבוד התפשטה על ארשת פניה. בחיה כל כך גדולה לא צפתה מעודה. ארבע רגליים עבות ומוצקות כגזעי עץ תמכו בגוף אדיר מימדים. אורכו היה כשלושים רגליים. גובהו כמעט עשר רגליים. ראשו נראה אימתני במיוחד, וכלל 3 קרניים מבעיתות. מעל שתי עיניו, במקום גבות - הזדקרו החוצה שתי קרניים באורך של 3 רגליים כל אחת, מכוונות היישר לפנים, וקרן נוספת, קצרה יותר, הזדקרה מעל אפו כלפי מעלה. בחלקו האחורי של הראש צמחה עצם קרנית גדולה שהגנה על כל ההיקף של צווארו. מאחוריו התנוסס זנב עצום, עבה ושרירי, שהתנפנף לשני הצדדים. הוא היה עסוק באכילת פירות עגולים בגודל של ראש אנושי, שנפלו בשלים לרגלי העץ שהצמיח אותם. היצור כנראה חש בריחם, והסתובב כלפי סום. הוא עמד במרחק של כשלושים רגליים ממנה, ונעץ בה את מבטו. הוא הנמיך את ראשו, ונופף אותו מצד לצד, כדי להרתיע אותה מלהמשיך להתקרב. מאחוריו גזעי העצים הציצו בו שאר בני החבורה.

"היצור הזה אינו אוכל בשר, הוא לא ינסה לטרוף אותנו," לחש באס.
"אבל הוא גם לא מתכוון לפנות לנו את הדרך," אמרה סום.
"אולי נמתין עד שילך?" הציע מגירבו.
אורבון אוגדון התנגד. "אין לנו זמן רב לאבד. מישורי העשב מתמלאים ומתקרבים לגיבעה השלטת."
"באס, כמה זמן יארך למכונה המעופפת שלכם להגיע לשם?" שאל מגירבו.
"בערך מחצית זמן מהלכה של השמש בשמיים."
לטאת הענק פסעה צעד אחד קדימה וצעד אחד אחורה, ונופפה את קרניה מעלה ומטה.
"אתה יכול להעביר אותו בגניטה למקום אחר?" לחש באס.
"לא אצליח. הוא גדול מדי עבורי."

"אני אתן לך סיכוי אחרון להישאר בחיים," קראה סום, רכנה ארצה, הרימה רגב אדמה קשיח בגודל של ראש, והטיחה לעברו. הרגב פגע באפו והתפזר לפיתית חול. היצור הענק החל להתנווד בעצבנות ולרקוע ברגליו, בעודו פולט מטח של נחירות רמות. הוא החל לנענע את ראשו קדימה ואחורה, כמאיים לנגוח במי שיעז להתקרב אליו. גופו הענק והכבד התפתח במרוצת הזמן כדי להדוף מתקפות של טורפי הבשר הגדולים ביותר בכוכב העונשין, וסום הקטנה לא נראתה לו כלל כאיום שיש להתייחס אליו, אלא כהטרדה זניחה שניתן להתעלם ממנה.

"אין לי ברירה, יצור גדול," אמרה סום. היא הושיטה את ידה לאחור, וניתקה את החלק הנייד של המכשיר שנשאה על גבה. "השארו מאחורי, שאף אחד לא יעבור אותי!" פקדה, בדיוק כפי שלימד אותה באס. היא הזיזה מנוף קטנטן במכשיר, וקול עמום מתגבר החל להישמע ממנו. אורות קטנים נדלקו והבהבו סמוך לידית שבו החזיקה, ומקץ זמן מה הפסיקו להבהב ודלקו קבוע.

"מיפתח?" שאלה את באס.

"שלוש נקישות בבורר העגול," השיב.

"טווח?"

"מאה רגליים, הקו השני בבורר הישר."

סום ביצעה את הפעולות הנדרשות. היא כיוונה את הקצה הפתוח של הצינור שבידה היישר אל קרן

האף, שנראתה בדיוק במרכזה של החייה.

3, 2, 1, שיגור!" קראה, ולחצה על ידית קטנטנה במתקן שבידה. המכשיר השמיע קול זמזום שקט ונמוך למשך חצי פעימת לב ונדם.

שום דבר בחייה של סום לא הכין אותה למראה שהתרחש מול עיניה. ליסתה נשמטה ופיה נפער. היצור הענק שהיה מולה נעלם, והפך לחול אפור במהירות של עפעוף העין. החול הפך לאבקה אפורה, והאבקה התפוגגה והפכה לשקופה. נעלמה כליל מן העין. גל רטט מוזר הידהד בכל האזור והתפוגג. כל מה שהיה בסביבתו של היצור הענק, נשאר ללא שינוי. העלים על העצים נעו מעט, ולא יותר. אף עלה לא נשר ממקומו.

"איך הוא נעלם כל כך מהר?" שאלה, בעודה מסיטה את קצה הצינור לעבר באס.

"אל תכווני עלי!" נבעת באס, "הפסיקי את פעולת המשגר!"

סום התעשתה, והחזירה לאחור את המנוף הקטן שבמכשיר. האיוושה הנמוכה שבקעה ממנו דעכה לאיטה ופסקה.

הגור פסע קדימה. "הוא לא נעלם, המשגר הבריוני פירק את כל גופו לחלקיקים הקטנים ביותר האפשריים. עד שהחשיכה תגיע, כולם ישקעו על האדמה. כעת אם נתקדם אנחנו נעבור בתוך החלקיקים הקטנים שהיו בגופו, ואפילו ננשום אותם, אבל זה לא יעשה לנו נזק."

סום הביטה בהלם על המתקן שבידה. מוחה סירב להאמין שיש נשק כל כך איום. היא שלפה סכין בידה השנייה, והביטה חליפות בסכין ובמשגר הבריוני. שניהם כלי נשק, וכל כך שונים!

"עלינו להתקדם," אמר אורבון אוגדון.

סום חזרה והצמידה את החלק הגמיש אל מקומו במתקן, וסימנה לבאס לעקוף אותה ולהוביל. הוא החל לפסוע וחלף בלא היסוס במקום בו היה עד לא מכבר בעל החיים האדיר הזה. סום נרגעה מעט, וצעדה בעקבותיו, אבל נשמה בהססנות. לבסוף עצרה את נשימתה כליל ופסעה במהירות עד שחזרה לנשימה הרגילה כאשר חלפה את מיקומה של החיה שנעלמה.

"אתה המצאת את הדבר הזה?" שאלה את הגור, שהידס לצידה.

"מוחי, את מתכוונת... לא רק. היינו צוות גדול של מלומדים שתכננו ובנו את זה. מכשיר מתוחכם כזה אפשר לפתח רק בשיתוף פעולה של הרבה מאוד מומחים מסוגים שונים."

"זה נשק איום ונורא," אמרה. "אפשר להרוג איתו יותר מדי אנשים. ויש לו חיסרון גדול, הוא לא יכול להבדיל בין אויבים לבין ידידים."

"כל מה שאמרת נכון," השיב הגור בעצב.

"זה הנשק המסוכן ביותר שראיתי."

"הצדק עמך. בנינו שישה מכשירים כאלה, ומה שהצלחנו לעשות איתם, זה להשמיד את עצמנו ואת כל התרבות שהקמנו," אמר בקול נוגה. "לו רק ידענו מראש שכך יקרה... לא היינו מעיזים לחשוב עליו!"

"אני רק חושבת, מה היה קורה אם זאקא-זורה היה משתלט על הנשק הזה... זה היה הסוף של כולנו."

"את צודקת. אסור שזה יקרה," הסכים באס.

מגירבו פסע לצידי של הספרן, והקטין את צעדיו ומהירותו כדי להתאימם לקצב ההתקדמות של בעל החיים הקטנטן.

"מדוע אתה מסתיר מאיתנו את השם שלך?" שאל מגירבו.

"אינני מסתיר אותו, הוא מספר ארוך... חסר משמעות בכוכב העונשין. הוא בעל משמעות רבה מאוד רק בפלנטה שבה התפתחנו."

"איזו משמעות יכולה להיות למספר ארוך?"

"כל תושב אצלנו מקבל בעת לידתו מספר, שמלווה אותו בכל ימי חייו. זהו מספר זיהוי שמייחד אותו מכל אחד אחר. למספר הזה מצרפים את המטען התורשתי שיצר אותו, את צלמיות העיניים, דפוס הדם, כל המידע הרפואי, המספר הזה גם מהווה את כל האישורים, הרישיונות, דרכון המעבר, אמצעי התקשורת, חשבונות אמצעי התשלום והמיסים. המידע האישי הזה שיחק תפקיד חשוב גם במשפטים של העבריינים ובעונשים שהם קיבלו."

מגירבו הרהר מעט. "אצלנו באראמור לא היתה אחידות כזאת... כל מערכת היתה נפרדת והיעילות היתה נמוכה מאוד בתיאום בין המערכות."

"היעילות של השיטה שלנו היתה מירבית," המשיך הגור. "אבל עד שהגענו לשיטה הזאת, סבלנו מאוד מחוסר היעילות. תושבים נעלמו, נסעו לא חזרו, חלו ונפטרו, התעשרו מדי, לא מצאנו את הידיים ואת הרגליים. רק כאשר כל המערכות עברו לדבר בשפה אחידה, הצלחנו להתקדם."

"מה התכוונת באומרך, התעשרו מדי?" התעניין מגירבו. "יש איזו בעיה בלהתעשר מדי?"

"בוודאי", השיב הגור. "לפני איחוד המערכות, היו תושבים שהצליחו להתעשר, בדרכים לא דרכים, פי אלף או פי מיליון מתושבים אחרים. הפער הגדול בין העשירים לעניים היה מוקד לצרות, שהסתיימו באלימות ובאובדן חיים. רק כאשר עברנו לשיטת המספר האחד, נפתרו כל הבעיות האלה. איש לא יכול היה לאגור יותר מן המגיע לו כדין, ולא היה אישור לחרוג מעל כמות מסוימת שמספיקה לתושב לחיות בכבוד. כל מה שצבר מעבר לכך, היה חייב להחזיר לקהילה על פי בחירתו והעדפותיו."

"ולמה בדיוק התכוונת בתחום העבריינים, המשפטים והעונשים?"

"היו תושבים רבים שעברו עבירות על מערכת החוקים שקבענו בתרבות שלנו. אבל כאשר חקרנו לעומק את המטען התורשתי, גילינו בו שונות רבה בין תושב לתושב. התברר למלומדים שלנו שהמוחות שלנו לא היו זהים, ולכן לא יכולה להיות מערכת חוקים זהה לכל. רק עבירות שהוכחו כי נעברו על פי הרצון החופשי של התושב, הובילו לעונשים הקבועים בחוק. אבל אלו שנעברו בגלל סיבות אחרות, כמו מחלות, פגמים במוח, חומרים כימיים שונים החסרים או עודפים בגוף, הובילו לטיפולים מותאמים או זיכויים בדין."

"כמה עבירות של רצון חופשי מצאתם, וכמה כפויים?" הקשה מגירבו.

"לכל תקופה היה יחס שונה", השיב הגור. "בתחילה, לפני שהבינונו את נושאי התורשה והמחלות על בוריים, כולם נשפטו לחומרה על כל מעשיהם. כאשר מצאנו מחלות טיפוסיות המובילות להתנהגויות מסוימות, פטרנו מעונשים בערך 10 תושבים מכל מאה שנשפטו. כיום, על סמך הידע שבידינו, אנחנו פוטרים מעונשים בערך 70 תושבים מכל מאה שנשפטים."

"אז אתם משחררים עבריינים לחברה? ומה אם הם אלימים במיוחד?"

"לא משחררים, מטפלים. אם אילו מחלות מוכרות, מרפאים אותם. אם אלו תכונות שנורשו, מעבירים אותם לתיקון תורשתי. במקרה של חוסרים או עודפים בחומרים כימיים מסוימים במוח, ולא ניתן לטפל בכך, מפרידים אותם מהחברה באופן ראוי, ולא בתאי כליאה."

"באראמור אנחנו עדיין בשלב הראשון..." הודה מגירבו, "אצלנו שופטים את העבריינים רק על סמך תוצאת המעשים, ללא קשר לסיבות היסודיות שהובילו להתנהגות..."

הוא שקע במחשבות עמוקות.

"אם הכל יסתיים בהצלחה, אולי אמליץ לאמץ כמה מהרעיונות שלכם," מילמל.

החמישה ניצבו על סף מכתש עגול, שקוטרו כחמש מאות צעדים, ועומקו כמאה צעדים. דפנותיו דמויי המצוקים הזקופים היו עשויים מקירות חוליות צהובות, בניגוד לסביבה הירוקה והחורש הסבוך שצמח עד לשוליו של המכתש. במרכזו של המכתש ניצב חפץ מוזר, שאורבון אוגדון, מגירבו וסום לא ראו מעולם. הוא היה כדורי כמו פרי נאה ומעוגל, וגודלו מקצה לקצה כשמונים צעדים. והוא היה מכוסה כולו בחול הצהוב, כך שלא ניתן היה לראות במדויק מה מסתתר מתחת לשכבת החול.

"אתם עשיתם את הבור הענק הזה?" שאלה סום.

"לא. מצאנו אותו כך, והחלטנו שהוא מתאים לחניית הרחפת שלנו," השיב באס.

"איך הדבר הזה פועל?" שאל מגירבו.

"יש לו... שני מקורות אנרגיה דומים למה שנמצא על הגב של סום," הסביר באס. "אחד משמש

להתנגד לכוח המשיכה של הפלנטה, והשני משמש להניע אותו קדימה במהירות רבה."

"מסובך בשבילי," העיר מגירבו.

"גם עבורי," הודה באס, "אין לי מושג איך בנו אותו, אני רק למדתי איך לתפעל אותו ואיך להגיע לאן

שאנו צריכים."

"איך מגיעים אליו?" שאלה סום.

"בואו אחרי, יש לא רחוק מכאן שביל נוח לירידה."

"נתראה על הגיבעה השלטת," אמר אורבון אוגדון. הוא נפרד מהם בגניטה, מאחר ולא נאלץ להיעזר באמצעי התחבורה הזה.

רק כאשר הגיעו אל הכדור נוכחו מגירבו וסום להיווכח כמה הוא גדול. חציו העליון, זה שנראה להם משפת המצוק, היה עטוי באבקת חול צהובה ודחוסה, אולם בחציו התחתון היתה שכבת אבק בהיר דלילה. החפץ המוזר היה עשוי מדפנות קשיחות ביותר, אך שקופות המאפשרות לראות היטב הן מבחוץ פנימה והן מבפנים החוצה.

כאשר נכנסו פנימה, הבחינו בכמה מושבים גדולים ורצועות גמישות שמוצמדות אליהם בכמה נקודות עיגון. כמה מתקנים ומכשירים היו מורכבים מאחורי המושבים, וכמה לוחות פיקוד ובקרה במושבים

הקדמיים. באס הושיב את מגירבו ואת סום במושבים הסמוכים לדופן הכדור השקופה, ורתם את גופם ברצועות למושבים.

"זה רק עבור השלב הראשון של הנסיעה," הסביר, "בתחילה אתם תרגישו שהמושבים שלכם לוחצים לכם בכוח על גבכם. אבל זה יפסק לאחר זמן מה, ואז תוכלו לשחרר את הרצועות ולהסתובב חופשי ברחפת."

הוא עצמו התיישב במושב הקידמי, והושיב את הגור במושב שלצידו. אולם הגור היה כל כך קטן, שלא יכול היה להגיע אל לוחות הפיקוד, וגם לא להשקיף קדימה מבעד לגוף השקוף... באס נאלץ לאלתר הגבהה למושביו של הגור מיריעות בד גדול, שקיפל כמה וכמה פעמים והניח מתחת לישבנו של הספרן. רק עתה יכול היה לסייע לספרן לרתום את עצמו.

באס תיפעל את לוח הפיקוד. החלה להישמע איוושה כשל רוח, תחילה חרישית, ואחרי כן גברה לקול של רוח סופה עזה. כל הכדור החל לרטוט.

"1, 2, 3, ריחוף לגובה!" קרא באס.

הכדור הגדול הזדעזע, והחל לעלות מעלה, לאוויר הכוכב. החול שנערם עליו החל לגלוש מחציו העליון מטה, כמפל חצי שקוף של גשם פתיתים צהבהב. הראות החוצה החלה להשתפר. הנוף שנגלה לשני האורחים היה מדהים ביופיו. הם חלפו על פני קו המצוק, והיער הופיע במלוא הדרו. הכלי העגול המשיך לטפס מעלה, באיטיות, והעצים הלכו והתרחקו. מרחוק נראו גבעות ועמקים, מידרונות משופעים בעלווה ירוקה ואגמים בצבע תכלת. באופק הרחוק ניראו הרים גבוהים שפסגותיהם לבנות.

סום התפעלה מן המחזה המרהיב הזה, שכמותו טרם חזתה. גם מגירבו התרשם מאוד.

"עם זה הגעתם מפלנטה אחרת?" שאל ביראת כבוד.

"מדויק!" ציפץ הגור.

"1, 2, 3, ריחוף קדימה!" נשמע קולו של באס.

הכדור החל לנוע במהירות רבה. גבם של מגירבו וסום אכן נצמדו בחוזקה למושבם, ויצרו את התחושה שבאס התריע עליה. כל שאריות החול והאבק שעדיין היו על פני הכדור, התעופפו לאחור במהירות רבה, והוא הפך לנקי ושקוף לחלוטין. כעת הנוף החולף במהרה לאחור היה מרשים הרבה יותר.

לא חלף זמן רב, והלחץ של המושב על גבם נחלש עד שפסק. סום השתחררה מהרצועות והחלה להסתובב בתוך הרחפת, ואילו מגירבו העדיף להישאר במושב ולהביט החוצה. היא עמדה סמוך לבאס וראתה כיצד הוא מתפעל את הכלי המדהים הזה.

"אתה יכול לעלות יותר גבוה?"

"בוודאי. בעזרת הידית הקטנה הזאת. לחיצה כלפי מעלה - הכלי יטפס. לחיצה כלפי מטה, והוא ירד." היא הושיטה יד ולחצה על הידית כלפי מעלה. הכלי הגיב בזינוק כלפי מעלה, וסום איבדה את שיווי משקלה ונפלה. באס נחרד, מפני שלא צפה את המתרחש ולא הספיק למנוע את הדבר. הגור צעק בפחד. "אל תעשי את זה..." ביקש באס, "רק מי שמיומן מורשה לתפעל את הרחפת. את עלולה לגעת במה שאת לא מבינה, וכולנו עלולים להתרסק!" סום החווררה והזדקפה.

"אם הצלחתי ללמוד לתפעל את המשגר הבריוני, למה שלא אצליח ללמוד לתפעל גם את הכלי הזה?"

"אפשר בהחלט ללמוד, הסכים באס, "אולם זה כלי הרבה יותר מסובך. הרבה זמן דרוש ללמוד

לתפעל אותו. אבל יש כאן בעיה נוספת, הרבה יותר רצינית... צריך לדעת לאן לכוון אותו כדי להגיע

ליעד. ואת זה מסובך מאוד ללמד, כי את צריכה לדעת היכן בדיוק את נמצאת בכל עת, והיכן נמצא המקום שאליו את רוצה להגיע. אימרי לי, את יודעת לכוון את הרחפת לכיוון הנכון?"

סום הנידה בראשה.

באס הצביע על מסך קטן שהיו בו כמה נקודות אור זעירות, שחלקם נעו וחלקם היו קבועים. "הנה,

אנחנו נמצאים כאן," והצביע על נקודה זעירה שזזה באיטיות, "וצריכים להגיע לכאן," והצביע על נקודה

אחרת שהיתה נייחת. "כעת אני צריך לפנות מעט לכיוון הזה," והוא לחץ על ידית נוספת, והכדור נרתע

הצידה ושינה כיוון נסיעתו, וסום כמעט מעדה ונפלה על הגור.

"אני מציע שתשבתי ותיחני מן הנוף," הציע הגור.

*

מאריקה הביטה בתסכול על העדר האינסופי שקרב לכיוונם באיטיות. סמוך אליה ניצבו אראוו, טאשה ושאהיראם. חייליה, צבא הנאורים, ניצבו כמה עשרות צעדים מאחור, עם כידוני העצם שלהם.

אורבון אוגדון הופיע לצידה. הוא סקר את המצב במשטחי העד הירוקים ובמרומי הגיבעה השלטת. "צוות הספרן יצא לדרכו לכאן," דיווח לה.

"הגיעה העת להתכנס. תן למתופפים הוראה לקרוא לכל הצבאות לכאן," הקרינה מאריקה לשאהיראם. לא חלף זמן רב וקולות תיפוף רמים וקצביים נשמעו על הגיבעה ובמידרון שמאחוריה. שו.בי האזין למיקצבי הפקודה, והורה לכל ההלכים הזקופים להעפיל אל הפיסגה, כאשר בעלי החרבות מובילים בראש. דרגיון, טין לין וקו קו סו הורו לכל אנשי אראמור לנוע ולטפס על הגיבעה השלטת, כאשר מובילים אותם בעלי הקשתות והחיצים.

מאריקה לא יכלה שלא לחוש בחוסר הנחת ששורר אצל הנאורים. כולם לטשו מבטים מתוחים ומבוהלים למראה העדר המתקרב, שסופו לא נראה באופק. מי שאמד את מספרם בכמה מיליונים, לא היה רחוק מן האמת. ומולם, כל שלושת הצבאות יחד, מנו רק מספר אלפים. אל מול יחסי כוחות כאלה, לא היה כל ערך להתגוננות כלשהי. בעלי החיים היו רק צריכים ללכת קדימה כתף אל כתף, ולרמוס אגב כך את כל היצורים התבוניים שעמדו בדרכם.

"לא נוכל לנצח..." הקרין נאור אלמוני למוחות כלל חבריו.

חוסר הנחת החל להשתנות לחשש גלוי. רגלי לטאות הענק הצמחוניים העלו ענני אבק, ששיווה למסע מראה מבעית.

"אני חושב שאנחנו צריכים לסגת," הקרין אחר.

"לסגת לאן?"

"לא לסגת, לברוח!"

"אם נתפזר, אולי יש סיכוי לאחדים מאיתנו לשרוד..."

"צריך להימלט עכשיו, לפני שיהיה מאוחר מדי..."

מאריקה קלטה את כל המסרים. אף אחד מהנאורים לא זע ממקומו, ללא הוראה מפורשת מהמלכה הנערצת שלהם. היא חשה את כל הלחץ וכובד האחריות המוטלת על כתפיה. היא ידעה שעליה להפגין מנהיגות.

"אף אחד לא זז ממקומו!" הקרינה ציווי לכל אנשיה, "עוד זמן קצר תגיע לכאן תיגבורת."

חייליה הפסיקו לשלוח מסרים, אולם הבעת פניהם הביעה מורא כבד. הם העריכו את הסיכויים כאפסיים כאשר כבר הביאו בחשבון את התגבורת המתקרבת...

"זה נראה ממש לא טוב," הקרין אראוו למוחה של מאריקה.

"זה נראה איום ונורא," הקרינה לו בחזרה.

"אנחנו יודעים מה אנחנו עושים?"

"אני מקווה מאוד."

קולות התופים חדלו זה מכבר, וקולות חדשים החלו להישמע באוזניהם. כרעם עמום מתגלגל נשמעו הלמות הצעדים של העדר העצום המתקרב.

"למען האמת אני מבועתת..." הקרינה למוחו של אראוו, "ויש להסתיר את זה מכול האחרים!"

"בוודאי!" השיב.

ומבלי שנתבקש, הקרין בקשה למוחו של אורבון אוגדון. במקרה חירום, שיעמוד הכן למלט אותה למקום בטוח, יחד עימו כמובן, כדי שימשיך להגן עליה עד עולם.

*

הרחפת הכדורית השקופה התקדמה במהירות רבה, וגמאה מרחק עצום. הנופים מתחתיה, החולפים באיטיות לאחור, היו מחזה בל ישכת. היא ריחפה כל העת בגובה רב. באופק המרוחק מצידה האחד נראה הים הגדול, ובאופק המרוחק מצידה האחר נראו חיוורים הרים גבוהים, לבנים בקצותיהם. בין שני הקצוות הללו נפרשו בפניהם מדבריות חול צהובות, מרבדים ירוקים של יערות עד, אגמים בגוון כחול כהה, נהרות רחבי יד ומפלי מים מקציפים.

הנופים השתנו ככל שהתקדמה תנועתם. כאשר באס הודיע להם שכעת הם חלפו את אמצע הדרך, הגיעו לאיזור מוריק של גבעות, גאיות ומצוקים. מרחוק הבחינו ביערות עצי מחט שהשתרעו עד למרגלות ההרים הרחוקים. הם המשיכו לחלוף על פני שרשראות רכסי הרים חדים ומשוננים, שהפכו לאיטם למישורי צמחיה דלילה בלתי נגמרים.

באס הודיע שהוא מתחיל להנמיך, והאדמה שמתחתם החלה להתקרב אליהם. עד עתה לא הצליחו לראות שום תנועה של בעלי חיים כלשהם. ניתן היה לשער שהפלנטה הזאת ריקה מחיים, אולם התחושה הזאת עמדה להתברר בקרוב כאשליה.

*

כל פליטי הפלנטות שסיימו להעפיל על הגיבעה השלטת, הצטופפו בשלוש קבוצות נפרדות. עיני כולם היו פעורות לרווחה באימה גלויה. עתה החלו להישמע גם מהמחנות של אנשי אראמור וההלכים הזקופים מפלנטת התאומים קולות הקוראים לנוס על נפשם. שו.בי ושי.מוי ניסו להרגיע את אנשיהם, קרבו אל מאריקה וביקשו ממנה לעשות זאת. גם דרגיון ושני קציניו חברו אליה.

"אף אחד לא יורד מהגיבעה הזאת!" הקרינה לכולם בתקיפות, "עוד מעט תגיע תגבורת!"

"תגבורת?" שאל דרגיון בהפתעה, "סברתי שאנחנו התגבורת!"

"תגבורת אחרת, שתפתיע מאוד את זאקא-זורא", הקרינה לקבוצת המורדים.

"אולם מדוע אני צריך להיות מופתע?" שאל אותה בנימה נעלבת, "את שומרת סודות מפני?"

"זה לטובתך", הקרינה אליו, "כדי שההנאה שלך תהיה מלאה ממה שיתרחש כאן עוד בטרם תרד

השמש."

דרגיון פנה אל שני קציניו. "אתם יודעים על התגבורת הזאת?"

"לא", השיב טין לין, ופנה אל התאומים: "אתם יודעים על כך?"

"לא", השיב שו.בי.

"אז איך יתכן שאת יודעת מה שאנחנו לא יודעים?" חקר דרגיון.

"שמעתי את זה מאורבון אוגדון", הקרינה אליו, "ואני משוכנעת שהוא יחלץ אותנו כמו שעשה עד

כה."

דרגיון פנה אל אורבון אוגדון בסבר פנים כעוס.

"אני דורש לדעת במה מדובר!"

"אני סברתי שכולכם יודעים", אמר אורבון אוגדון וחשף את מה שזאקא-זורא כבר ידע היטב: "עוד

זמן מה יגיעו לכאן מגירבו, הספרן והמשגר הבריוני שלו."

מאריקה לא הבינה מדוע אורבון אוגדון חשף את הסוד. כעת נוצר חשש שזוריאס יופיעו בהפתעה כדי

לחטוף את המשגר הבריוני ולהשתלט עליו, אם כדי להרוס אותו, או גרוע מכך, להשתמש בו כנגד

הפליטים. היא הקרינה הוראה למוחו של שאהיראם:

"הבא לכאן את שלושים הלוחמים המעולים ביותר שיש לנו לשמור על הצוות כשיגיע!"

ולאחר מחשבה נוספת, הקרינה הוראה נוספת למוחו:

"בקו השני מאחוריהם הצב שלוש מאות עם לפידים ביד מוכנים להצתה ושלושים מדורות בוערות.

האש תוכל להרתיע את הסתערות הקו הקידמי של בעלי החיים, וכך נרוויח זמן."

*

הנוף מגובה ריחופם היה מרהיב. הצבעים הכחולים, הירוקים, החומים והצהובים השתלבו בינם לבין

עצמם וריתקו את מבטיהם של מגירבו וסום. במרכזם של האגמים הכחולים השתקפו קווים לבנים

וכסופים מנצנצים שנמתחו בין אורה של השמש לכדור שלהם. במרחק רב מהם נראו הרים חומים

חרוטיים, מעלי עשן אפור לכיוון השמיים. לפני זמן מה, חלפו מעל הר כזה, גדול במיוחד, וכאשר לטשו

מבטם אליו, כלפי מטה, ראו אגם אדום של אש מבצבץ במרכז לועו.

הם חלפו עתה מעל משטח מים של ימה רחבת ידיים. "נוכל לראות את תחילת המישורים הירוקים

שאינ להם סוף, כאשר נגיע לגדה של האגם," הודיע באס.

מגירבו וסום מתחו את מבטם קדימה. פעמים רבות שמעו את שם המקום מאורבון אוגדון, וסקרנותם

עומדת להסתיים. עד כמה גדול המרחב הזה? באיטיות רבה, קצה האגם בקו האופק הלך וקרב, וככל

שהרחפת הכדורית הנמיכה, האדמה כולה החלה להתקרב אליהם, לגדול ולהתרחב. באס אמר שהגובה

שהם ירחפו מעל האדמה באזור הזה יהיה כשלוש מאות רגליים.

חלף עוד זמן מה, והכדור חלף ביעף מעל שפת האגם והמשיך להתקדם מעל פני השטח. לאכזבתם של

שני הנוסעים, האדמה לא היתה ירוקה כלל ועיקר. משהו או משהו שינה את מצבה. היא היתה צהובה

ועבשה. או שבעלי חיים כילו את הצמחייה, או שרמסו אותה ברגליהם העבות והכבדות. היא נראתה שטוחה ומהודקת.

כל אותה עת, הגור היה עסוק באחד המכשירים המיוחדים שלו. הוא תפעל את המתגים השונים, ובדק כל העת מה המכשיר עונה לו, בדרכים לא מובנות לאורחיו האנושיים. הרחפת המשיכה לנוע במהירות על פני המישור העצום, החזגוני והמשעמם. בכל מקום שבו היפנו את מבטם, הוא נראה זהה ואחיד. אכן, היחוד של המקום הזה היה שהשתרע על שטח כה גדול, שלא ניתן היה לראות את קצותיו בכל כיוון שאליו היפנו את מבטיהם. ובכל זאת, החל להיראות שינוי באופק המרוחק, בכיוון תנועתם. הם החלו להבחין בנקודות שחורות זעירות, ומספרם הלך והתרבה. עד מהרה התבררה מהות השוני: אלה התגלו כבעלי חיים, לטאות צמחוניות ולטאות טורפות, שנעו לאיטם קדימה, "לכיוון הגיבעה השלטת", כפי שהסביר באס. אלה היו האחרונים, האיטיים והמגושמים ביותר, שהשתרכו בסוף העדר, כאשר לטאות טורפות מאיצות בהם מאחור להתקדם.

כאשר הכדור חלף ביעף מעל ראשם, נשאו בעלי החיים את מבטם מעלה, מנסים להבין מה הדבר המשונה הזה אותו רואים לראשונה בחייהם. הזוריאס שנעו מאחור לא הגיבו. זאקא-זורא ידע בדיוק מה מתרחש כאן. אולם מגרונם של בעלי החיים החופשיים בקעו נהמות ושאגות של חוסר שביעות רצון, ואולי מורא. הם חדלו מכך כאשר הרחפת התרחקה מהם, אולם המצב חזר על עצמו כאשר חלפה הרחפת מעל ראשם של בעלי החיים הבאים.

כמותם של בעלי החיים גדלה כל העת, עד אשר צבע האדמה הצהוב נעלם אף הוא. הצבע הפך לאפור חום, צבעם השולט של בעלי החיים, שתנועתם הפכה לתהלוכה צפופה ואיטית. סום נדהמה לנוכח כמותם. "כמה הם!" פלטה, לכל עבר שהביטה ראתה רק בעלי חיים נעים בתהלוכה קדימה. הספרן אמר שמספרם מיליונים רבים. סום לא הבינה עד הסוף את המושג מיליונים, אבל העדיפה שלא לשאול. הם חלפו כעת מעל מרכז הגוש שהכיל כנראה את הלטאות הצמחוניות הכבדות ביותר. ענן אבק צהבהב עלה מתחת לרגליהם, וטישטש את דמויותיהם. כעת דמה השטח למדבר ערפילי, שאין לו גבולות. כאשר מגירבו שאל מתי נגיע לגיבעה השלטת, הודיע באס שרק עתה התחלנו לרחף מעל המשטחים הירוקים שאין להם סוף... יש להיאזר בסבלנות.

*

אורבון אוגדון ניצב לצידה של מאריקה. מצידה האחר עמד אראוו. מאחורי גבה ניצב שאהיראם. הם עמדו וצפו על קידמת העדר שנעצר למרגלות הגיבעה השלטת והחל להצטופף לגוש אדיר אחד הרוטט מבעלי החיים שעדיין מתקדמים מאחור, ונבלמים לאיטם.

כל פליטי הנאורים בני עמה היו בגוש אחד מאחוריה. כוח מובחר של שלושים לוחמים עם כיודני העצם עמד בראשם, מאחוריהם נושאי הלפידים, הכבויים עדיין, כאשר מדורות קטנות בוערות ליד כל קבוצה של עשיריה. מיד אחריהם עמד שאר צבאה החמוש, ושארית עמה התאסף במורדות הגיבעה מאחור. האחרונים התקשו להבחין במתרחש לפנייהם.

מן העבר הפונה אל ההרים הגבוהים, עמדו הכן חיילי התאומים, החמושים בחרבות הקריסטאל הכחולות, ובעורפיהם שאר פליטי ההלכים הזקופים. ומן העבר השני הפונה לכיוון הים הגדול התמקמו פליטי אראמור, כאשר הלוחמים אוחזי הקשתות חוצצים בין המנהיגים לבין שארית בני האנוש שזכו להינצל בסיועו של אורבון אוגדון.

ממרחק רב נראה כדור קטנטן, מתנוצץ, קרב אליהם באיטיות בריחוף מעל גוש בעלי החיים ההומה מתחתיו. הכדור גדל ככל שהתקרב. שו. בי ושי. מוי קרבו אל מאריקה, ודרגיון, טין לין, קו קו וקאי דאי קרבו אליה מן העבר השני. אורבון אוגדון ביקש משו. בי ומטין לין להרחיק את אנשי המחנות שלהם לצדדים, כדי לאפשר לכדור המוזר לנחות בשטח פנוי.

הכדור הגיע ברחש חרישי אל הגיבעה השלטת, ועצר את מעופו קדימה. כעת ריחף באוויר בגובה של כעשרים רגליים מעל ראשה של מאריקה. כולם נשאו את עיניהם אל הכדור, חלקם בחשש וחלקם בהתרגשות ואולי הערצה. חפץ מוזר מזה איש מהם לא ראה מימיו. בתוכו נראו בברור מגירבו וסום, המתירים רתמות וקמים ממושבים. סום נראתה רותמת על עצמה תיבה כהה כלשהי. הכדור נע מעט הצידה, והחל להנמיך לכיוון השטח הריק שפינו עבורו מבעוד מועד. גלי אוויר רטטו בסמוך לרחפת. שישה מוטות עגולים החלו לצאת לאיטם מתחתית גוף הכדור הגדול, ונעצרו בדממה כאשר הגיעו לקרקע, והיוו תמיכות יציבות לכדור. הקול שבקע מן הכדור הלך והתעמעם עד שדממה השתררה במרומי הגיבעה.

מן הכדור נפתח פתח, שאף הוא היה שקוף, ויצאו ממנו ארבעה יצורים. שניים היו מוכרים היטב, מגירבו וסום. באס יצא שלישי מן הפתח, ואחריו בעל חיים קטנטן, השונה מכל בעל חיים שהכירו. גופו היה זעיר וראשו הקרח גדול יחסית, בעל זנב ארוך, מהדס על שתי רגלים, שתי ידיים קטנטנות תלויות מחזהו ברפיון, ופרוותו לבנה בחלקה וורדרדה בחלקה.

מאריקה הביטה לאחור אל שאהיראם, ושומרי הראש המובחרים שהכין הקיפו את קבוצת הרחפת. דרגיון קרב אל חבורת האורחים. "אני מבקש להכיר את הבאים," פנה למגירבו. מגירבו הצביע אל הגור. "זה הספרן המלומד של כוכב העונשין, וזהו באס, העוזר שלו." עיניו של דרגיון נפערו בתימהון. כלום הספרן לא נטרף? אולם הוא בחר לשתוק. טין לין נשא מבטו אל המתקן המוזר הרתום על כתפי סום. "וזה?...?"

מגירבו הניד בראשו לחיוב.

שלושים הנאורים המובחרים של אמאראא 4 סייעו להקיף את כולם, אולם מאריקה הקרינה להם להגן בעיקר על סום. אם הזוריאס יגנטו לכאן, מטרתם תהיה המשגר הבריוני. וכך סום מצאה עצמה מוקפת בשומרי ראש גבוהים וחסונים, שהסתירו אותה כמעט כליל.

"עיצרו!" פקדה סום, "אני עוברת קדימה, כולכם נשארים מאחורי. אף אחד לא יעבור את הקו שלי!" היא ובאס צעדו קדימה, וחלפו על פני מאריקה. סום נעמדה כעת בחלק הקידמי של הגיבעה השלטת, כאשר מלפניה נאספה הכמות הגדולה ביותר של בעלי חיים שכוכב העונשין ידע מעודו. המרחק בינה, בקידמת הפיסגה, לבין הזוריאס שעמדו בראש מחנה בעלי החיים למרגלותיה, היה כחמש מאות צעדים. כמה פסיעות מאחוריה, הגור פנה אל מגירבו.

"ברחפת עסקתי בחישובים נוספים, ומצאתי פיתרון למשימה הנוספת שלנו," אמר. "אתה בחרת מי מתאים למשימה הזאת?"

דרגיון היטה את אוזנו.

"כן," אמר מגירבו, "נתתי הבטחה שלי לעניין הזה, ואינני נוהג להפר את ההבטחות שלי."

"אם כך, הייתי רוצה לבקש מסום דבר מה."

"פנו דרך לספרן!" הקרינה מאריקה לשומרי ראשה של סום, שהקיפו אותה כעת בחצי מעגל. הם סרו מעט הצידה, הספרן פסע לאיטו במעבר שנוצר, ונסגר מייד אחריו.

לא עלה בידו של אף אחד לשמוע את שיחתו של הספרן עם סום. מגירבו ודרגיון כרו את אוזנם אך לא הצליחו לשמוע דבר. זמן מה ארכה שיחתם, ואז שבו שומרי הראש לפנות לספרן מעבר לחזור חזרה אל חבורתה של מאריקה.

"היא הסכימה לתוכנית שלי," דיווח למגירבו ודרגיון. "היא מבקשת לשוחח עם שו.בי ושי.מוי."

כעת חזר ההליך על עצמו עם התאומים. שומרי הראש פינו להם שביל מעבר צר, והם חלפו דרכו וחברו אל סום. גם את שיחתם לא הצליח איש לשמוע.

חלף עוד זמן מה. כאשר חזרו, היו נרגשים מאוד. שו.בי סימן לאחד מאנשיו להגיע אליהם, והגיש לו את חרבו.

"אני לא אצטרך את החרב שלי, תן אותה ללוחם נוסף," אמר שו.בי.

"מה מתרחש כאן?" תבע דרגיון לדעת.

"עוד מעט תתחולל פה מהומה," אמר באס. "הזוריאס וכל שאר בעלי החיים שלמרגלות הגיבעה,

מתכננים להסתער עלינו ולרמוס את כולנו."

"את זה אני יודע," אמר דרגיון בכעס, "ספר לי מה שאינני יודע! מה אנחנו מתכננים לעשות?"

"להתגונן כמיטב יכולתנו," השיב באס.

"איך בדיוק?"

"בעזרת המשגר הבריוני. אולם לפני שנאלץ להילחם על חיינו, הספרן ביקש מסום לנסות להרתיע

אותם על ידי הדגמה קטנה. אולי הם יתרשמו ויבחרו לסגת, וכך יצילו את חיי עצמם."

דרגיון התהדרה. "ומה היא שוחחה עם התאומים?"

"לא שמעתי את שיחתם, נענה באס, "כידוע לכולנו, יש לשניים הללו סבירות גבוהה ביותר לשרוד

בחיים, אולי היא ביקשה מהם לשמור עלינו?"

דרגיון נדם.

דרגיון היה חסר סבלנות. בעוד כל החבורה מביטה היישר קדימה, אל מיליוני בעלי החיים שמולם, הוא עצמו הביט בעצבנות רבה לכל הצדדים. במיוחד לטש את מבטו כל העת בתאומים, שהיו כמה צעדים מאחורי כתפו. אורבון אוגדון היה מעט לפניו, סמוך למאריקה, אראוו ומגירבו. רק סום ניצבה לבדה כעשרים צעדים לפני כולם, כאשר מקיפים אותה שומרי ראשה בחצי מעגל. דבר לא נעלם מעיניו. הוא הבחין בחילופי מבטים מהירים בין מגירבו לאורבון אוגדון, ומיד לאחריהם החלה דמות הסלמנדרה שלו לנוע לעבר שו. בי ושי. מוי.

זאקא-זורא לא איבד זמן.

הוא שילח פקודה היישר למוחם של עשרים תיירי חלל, יחד עם שישים זוריאס מבכירי לוחמיו הפראיים ביותר, שעמדו הכן לשיגורם לקרב, עם הוראה ברורה: לחסל מיידית את שני התאומים. עוד בטרם יצליח אורבון אוגדון לחבור אליהם, מרחק של כשלושים צעדים. אולם דבר מוזר התרחש... הן התאומים והן אורבון אוגדון נעלמו משטח ראייתו של דרגיון... בדיוק כאשר הופיעו כעשרים חזירים, עשרים נמרים, עשרים גורילות ועשרים דובים, במקום בו שהו התאומים. דרגיון הבין מה אירע: אורבון אוגדון גנט אל השניים, ומכאן מהירות בה הגיע אליהם והספיק להבריח אותם לאן שהוא. במחשבה מהירה נוספת, הבין שזה מתחבר לכל האירועים ברי המזל שעטפו את התאומים המופלאים האלה, מבלי שאיש הצליח להבין כיצד הדבר יתכן. עשרים החזירים נמלטו מייד בגניטה, והשאירו את הזוריאס לבדם. אלה האחרונים נהמו ושאגו, בעודם מנסים לאתר את התאומים, ובזמן הזה נסוגו כל בני האנוש לאחור. שומרי ראשה של סום, נטשו אותה ומיהרו לאחור לחצוץ בין הזוריאס למאריקה, להגן בגופם על מלכתם.

הפעולה הבאה שביצע זאקא-זורא, הרף עין לאחר הראשונה, היתה ההפתעה האחרונה שהכין לכלל היצורים החיים בכוכב העונשין. אחד החזירים שלו עמד נכון זמן רב לביצוע משימת יום הדין. עתה גנט אל המאסף - בקצה המרוחק באזור משטחי העשב שאין להם סוף, והתחכך ביצור האחרון בעדר בן מיליוני בעלי החיים. בינו לבין סום היה מצוי רוב הבשר החי, הן הכפוף לזאקא-זורא והם בעלי החיים החופשיים, שעל פני כוכב העונשין. חלקיק הגביש במרכז צומת התעבורה העצבית שבמוחו, נתן הוראה לשיניו לגרוס שפופרת קריסטאלית זעירה ולנפץ אותה. בתוכה היה תא חי יחיד בגודל של אמבה. גופו נעלם מן העולם. במקומו הופיע חומר שקוף, חצי נוזלי חצי מוצק, בדיוק במשקלו הקודם. אמבת השטן הופיעה זה עתה לראשונה בכוכב העונשין.

במהירות הברק, נעלם גופו של בעל החיים שלפניו, והפך לבוצה שקופה ורוטטת. שני זוריאס שנצמדו אליו בגופם, נעלמו והצטרפו לעיסה השקופה, שנפחה הוכפל כעת. ארבעה לטאות צמחוניות נעלמו מייד אחריהם, הגוש השקוף הרוטט החל לגדול במהירות רבה. בשלב הזה חיות מבוהלות ניסו להתחמק מן הגוש השקוף המוזר שהעלים בעלי חיים וגדל כל העת, ופנו להימלט לצדדים, אולם הצלחתם היתה חלקית ולזמן קצרצר בלבד. נתיבי ההתקדמות של אמבת השטן היו רבים, תזזיתיים ובלתי צפויים. בעל חיים שניסה להימלט קדימה, גילה לחרדתו שהג'לי הרוטט מקדים אותו מהאגף, ועד מהרה הצטרף לגוש התופח.

בשלב הזה, אף בעל חיים לא יכול היה להימלט מגורלו. קו ההתקדמות של אמבת השטן הפך לגל אדיר השועט קדימה ולכל הכיוונים, בדומה לגלי הים. מהירות התקדמותו היה מהירה ביותר. כאשר בעלי חיים מבוהלים הביטו לאחור כלפי הנחשול השקוף המתקדם לעברם, לא חלפה פעימת לב אחת נוספת וכבר לא היו בין החיים.

פלנטת 'ריזדלבו 11' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

שו. בי ושי. מוי עמדו על הקרקע הגבישית, המוצקה והמחוספסת על פני הפלנטה הקרה, החדגונית והמשעממת, וחום גופם החל לצנוח במהירות. שיניהם נקשו מהצינה העזה, ושי. מוי הרגישה שהיא קורסת מקור בעוד פרק זמן קצר.

לא היה להם זמן מיותר לאבד, ולהתרשם מכך שהם עומדים כעת על המוח האדיר והמפותח ביותר הקיים, זה שחולל את הצורות האיומות ביותר ביקום. בירכיהם פקו מרוב התרגשות. רגליהם דורכות עתה על זאקא-זורא הנורא והאיום!
"מהר... אני קופאת..." האיצה שי. מוי באחיה.

שו.בי, שבהה קדימה בבילבול הדעת, התעשת. הוא הושיט יד אל מתחת לבגד העלים הירוק שלו, והוציא שני סכינים שקיבל מידה של סום. הוא הושיט סכין אחד לשי.מוי.

"הספרן חישב שאם יזרקו את הסכינים למרחק מעל מאה ועשרים רגליים, הם יצליחו ליצור ניצוץ חם דיו כדי להצית אש בכוכב, כאשר יפגעו בקרקע, ועדיין יהיה מספיק זמן להימלט לפני כן מהמקום," אמרה להם סום. "אתם יודעים איך להשליך סכין למרחק כזה?"

"לא," ענו לה, נבוכים.

היא הדגימה להם על עצמה. "ראו איך אפשר לעשות זאת. היד החזקה שלכם אווזת בסכין. הרגל שמתחת ליד החזקה נעה לאחור, לתמוך בתנופה. כעת מביאים את הסכין אל מאחורי הכתף. משליכים אותה בכל הכוח של היד, וכל החלק העליון של הגוף מאוזר המותניים, לכיוון שהוא בדיוק חצי הגובה בין השמיים לבין הארץ. לא לזרוק למעלה מעל לראשכם, ולא קדימה כמו שאני מטילה."

סום הדגימה את התנועה הנכונה, וביקשה מהם לחקות אותה. היא תיקנה את מיקום הרגליים והסבירה כיצד האגן צריך לנוע בעת ההטלה.

"אל תדאגו, אם לא תצליחו, בניסיון השני אורבון אוגדון יביא אותי לשם."

הקור החל להציק מאוד גם לשו.בי.

"קדימה," צעק, והתייצב לעמדת השלכה כפי שלמד מסום. שי.מוי היתה מוכנה לפניו להטלה. שניהם התבוננו להרף עין האחד בשנייה, היטו את גבם לאחור, ושיגרו את סכיני הקריסטל הכחלחלים של סום בכל עוצמת זרועם. כאשר עזבו הסכינים את ידיהם והחלו להתעופף באוויר הכוכב במסלול קשתי, אורבון אוגדון עטף את גופם והם נעלמו מן הכוכב הארוך.

הסכין שהשליכה שי.מוי נחתה ראשונה ופגעה בקרקע הכוכב בנקישה קולנית, אולם דבר לא אירע. שרירי ידיה לא היו חזקים דיים להשיג את הטווח הדרוש לפי חישוביו של הגור. זמן קצר מאוד אחרי כן פגש סכיננו של שו.בי את הקרקע הגבישית של הכוכב. שו.בי הצליח לעבור את הסף הנדרש. החיכוך שנוצר בין להב הסכין הגבישית לבין אדמת הכוכב הגבישי, הצליח ליצור את הניצוץ המיוחל. האש ניצתה בנקודה הזעירה של חוד הלהב, ומצאה שם תנאים מעולים לבעירה, במעגל כמעט מושלם. האוויר שהיה במקום ליבה את הבעירה, והאש התגברה והחלה להתפשט במהירות. החום האדיר החל לפרק ולהרוס את החומר שממנו היה עשוי זאקא-זורא. ככל שהבעירה כבשה שטחים נוספים על פני קליפת הכוכב הזה, קרסו יכולותיו המוחיות של זאקא-זורא באותו קצב. לא חלף זמן רב, והשטח הבורר סיים לבצע הקפה מלאה של הפלנטה. פני הכוכב להטו באש תופת. לא היה דבר שיכול היה למנוע מהאש המשתוללת לבעור במשך מספר זריחות.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

"אני מציע לנסות את רעיון ההרתעה," אמר הגור. הוא נישא על כתפו של באס, וכעת ראשו היה מעל כולם.

סום נטלה בידה הימנית את החלק הנייד של המשגר הבריוני. היא הפעילה אותו, המתינה שהקול העמום יתייצב והאורות הקטנים יפסיקו להבהב.

"מיפתח?" שאלה.

"נבצע מיפתח לא סימטרי," ענה באס, "במישור האופק חצי מעגל, במישור הגובה נקבע רצועה צרה. נעקוף את הבורר העגול. בבורר האופקי הקטן עד הסוף, בבורר האנכי הקטן שתי נקישות."

"טווח?" שאלה.

"אלף רגליים," ענה באס, "הקו השלישי בבורר הישר." הגור הנהן להסכמה.

היא כיוונה את המתקן היישר לפנים, לאמצעו של גוש העדר האדיר.

"2, 3..." החלה למנות, כאשר שמעה קריאה צפצפנית בוקעת מגרוננו של הגור:

"ביטול! ביטול!"

היא הפסיקה את התהליך ולטשה בו מבט תמה.

"מה קרה?"

"הוא הושיט את ידו הזעירה קדימה. 'משהו קורה שם באופק,' אמר, 'אני רוצה להבין את הדבר.'"

היא הורידה את המתקן כלפי האדמה וסגרה את המכשיר. קול הזמזום העמום והחרישי שלו נדם. כולם מתחו את צווארם כדי לנסות ולהבחין במתרחש, אולם היה קשה להבין מה קורה במרחקים, פרט לכך שקרה שם משהו חריג בוודאות.

"זה נראה כמו גל מים עצום ששוטף אותם מאחור," הקריין אראוו.

זמן מה לטשה כל חבורת המורדים את מבטה במתרחש. זה אכן דמה לנחשול מים שקוף ומתנוצץ שבוּלע את בעלי החיים, ומתקדם לעבר הגיבעה במהירות רבה...

מאחורי גבם התחוללה מהומה נוספת. שישים הזוריאס שגנטו למרומי הגיבעה השתוללו, לאחר שלא מצאו את התאומים. זאקא-זורא הורה להם להסתער לעברה של סום ולהשתלט על המשגר הבריוני. הם החלו לנוע לעברה, אולם נתקלו בלוחמים המובחרים שהקיפו את מאריקה ושאר החבורה. ההסתערות הראשונה נבלמה בחוד כידוני העצם, ולוחמים נוספים מן העבר השני החלו להתקדם כדי להקיף את הזוריאס גם מאחור. קבוצה מהזוריאס פנו לעברם והחלו להילחם בכוח המכתר.

משני האגפים של הזוריאס, קרבו ההלכים הזקופים עם חרבותיהם, ובני האנוש מפלנטת אראמור עם קשתותיהם. הזוריאס היו מוקפים ולכודים, והחלו לסגת למרכז הזירה כדי לצופף את קו ההגנה שלהם. לוחמי הלפידים של מאריקה הבעירו את הלפידים.

הגור היה הראשון שהבין מה מתרחש במשטחי העשב הירוקים שאין להם סוף.

"זה איננו גל של מים," אמר.

באס הפנה אליו את מבטו, והגור, שנשען בידיו הזעירות על ראשו של באס כמעט מעד ונפל מן הכתף.

"זה הנשק הסודי של זאקא-זורא," קבע.

"אמבת השטן!" קרא באס בזעם.

"הוא לא חס על הזוריאס שלו, ולא על כל בעלי החיים התמימים שחיו כאן מבלי להזיק," רטן מגירבו

בעצב.

"וורוצה לחסל את כל החיים בכוכב העונשין," אמר טין לין.

מגירבו נעץ מבט בבאס, ומשם על המשגר הבריוני. באס הנהן. הוא נשא מבטו אל סום, ומשם אל

המשגר שעדיין אחזה בידה.

היא הפעילה שוב את כלי נשק.

"מיפתח?"

"השאירי את המיפתח הקיים," אמר באס.

"טווח?"

"מירבי. הקו האחרון בבורר הישר."

היא שינתה את מצב בורר הטווח. כעת הפנתה מבטה אל שני הצדדים, כדי לוודא שאין אף יצור חי בקו

שלה. אולם באזור מחנה אראמור התקדמו כמה לוחמים קדימה, ועברו אותה.

"הי!" צעקה לעברם, "חזרו אחורה!"

הם היו מרוחקים ממנה כמאתיים צעדים ולא שמעו את הוראתה. עדיין היה שאון רב מן הזוריאס

הלכודים, שהצטופפו וגרגרו תוך פעירת הלסתות וחשיפת הניבים.

"חזרו אחורנית!" שאגה.

אולם תחת לסגת לאחור ולאפשר לה את השיגור, הצטופפו עוד ועוד אנשי אראמור קדימה.

"אני צריכה שמישהו יגש אליהם ויחזיר אותם לאחור, ואני צריכה את זה מייד!" צעקה לאחור.

"אני ארחיק אותם לאחור," שמעה מאחורי כתפה קול בלתי מוכר. היא הסתובבה וראתה את קאי דאי,

הגבוה והחסון, קרב לעברה, בידו האחת הקלע מוכן, ובידו השניה שלה מהשק שבחגורתו חמש אבנים

מעוגלות, בגודל של ביצי עופות, והניח אותם במקומם במרכז הקלע.

הוא סובב את שתי רצועות הקלע במהירות רבה, שני סיבובים מלאים, ואז שחרר רצועה אחת. חמשת

האבנים התעופפו בעוצמה אדירה ופגעו בקבוצה הסוררת. כמה נפלו ארצה, חבולים וכואבים, וכל השאר

נבהלו והביטו אל קאי דאי.

"חזרו לאחור!" הרעים עליהם בקולו הרם, והצביע לכיוון נסיגתם הרצוי.

פעולתו צלחה. כל הקבוצה נחפזה לסגת לאחור, כאשר הם תומכים בנפגעים הכואבים.

סום היתה שבעת רצון. "מי אתה?" שאלה.

"קאי דאי. מהצוות של טין לין וקו קו סו," ענה, מבלי להפנות אליה את מבטו. הוא עקב מרחוק אחר

הנסיגה לאחור של הקבוצה החורגת.

"יש לך כלי נשק נחמד," אמרה.

"נכון, ואני מתכוון להזמין אותך לתחרות קליעה, כשהכל יסתיים." אמר לה.

"הי! קראה, "יש לך פה גדול!"

הוא הפנה את מבטו לעברה, ולראשונה הצטלבו עיניהם. אישוניו התרחבו מתדהמה. הוא קפא על עומדו, משותק מיופיה שטרם ראה כמותה. פיו נפער, והוא חש כיצד ליבו מתחיל להלום בחוזקה והדם מתחיל לזרום בעורקיו בשצף קצף. היא הבחינה במתרחש, וגבותיה התכווצו.

"לא... לאאא... אין לי עכשיו זמן לזה..."

היא הסתובבה לאחור.

"שמישהו יסובב לו את הראש לכיוון אחר!" צעקה.

טין לין וקו קו סו החלו להתקרב כדי לחצוץ ביניהם, ואראוו החל לפסוע בעקבותיהם. אולם קאי דאי היה מוכן היטב למפגש הראשון הזה, לאחר ששמע את סיפוריה המפורטים של שי.מוי. הוא הניף את ידו לעבר שני רעיו הקצינים, וסימן להם לעצור את התקדמותם.

"אין צורך!" אמר להם, "אבל את רק צריכה לדעת שאני אנצח אותך בתחרות הזאת."

"בסדר, בסדר," רטנה לעברו, "כעת התרחק מאחורי הגב שלי!"

היא שבה להביט קדימה. אמבת השטן שעטה לכיוונם, בעודה הופכת את בשר בעלי החיים לשלולית ג'ל. אף יצור חי לא הצליח לחמוק מגורלו. כולם נדונו לכלייה ודאית ומיידית בתוך פרק זמן קצר. בעלי החיים שניצבו ראשונים בקו החזית, הרגישו שדבר מה מתרחש מאחור, והחלו לנוע קדימה, במעלה הגבעה, לעבר סום ושאר היצורים שבמרומי הגיבעה, בין אם כוונתם היתה להימלט מאמבת השטן או להסתער על הצבא שניצב במרומי הגיבעה.

"חיצרי לשיגור," ביקש ממנה באס.

היא שוב סקרה את צדדיה לוודא שהיא מקדימה את כולם. אחרי כן שבה להביט על הגוש שלפניה, חלקו האחורי אמבת השטן המתקרבת וחלקו הקידמי לטאות ענק וזוריאס, המסתערים לעברה ומאיימים לרמוס אותה ואת כל שלושת הצבאות.

"3, 2, 1, שיגור!" קראה, ולחצה על הדק ההפעלה.

בהמולה הכללית שעל הגיבעה השלטת, איש לא הצליח לשמוע את קול הזמזום השקט והנמוך שנמשך כחצי פעימת לב. אולם את מה שהתרחש לנגד עיניהם, איש לא יכול היה לשכוח לשארית חייו.

כל מי שהיה במשטחי העשב שאין להם סוף, נעלם מן העין והפך מיידית לעננה אפורה סמיכה, וזו הפכה לאיטה לאבקה אפורה דקיקה. הענן המשיך להתפוגג ונמוג ונעלם מן העין. לזמן קצר חזרו המשטחים הנרחבים האלה להיות ירוקים כפי שהיו עד עתה, אך ככל שחלף הזמן העשבים הירוקים התכהו והפכו לאפרפרים, כאשר ערפילי החומר המפוזר החלו לשקוע על האדמה.

דממת מוות השתררה במשטחים הירוקים שאין להם סוף. לא נותר זכר לבעל חיים כלשהו, ולא נותרה עדות כלשהי שהיתה כאן אמבת השטן או יצור חי כלשהו.

על פסגת הגיבעה השלטת צפו אלפי זוגות עיניים במתרחש, בפיות פעורים. דממה מוחלטת השתררה, פרט לאיוושה החרישית של המשגר הבריוני. אף אחד לא הבין מה קרה כאן ממש לנגד עיניהם. הם ציפו לקרב אבוד בו קרוב לוודאי יקפחו את חייהם, וכהרף עין הכל הסתיים... איך זה יתכן?

התדהמה היתה מוחלטת. היצורים התבוניים ההולכים על שניים לא זעו ממקומם, ובהו קדימה, במה שהיה קודם צבא בעלי החיים הגדול ביותר שחזו בימי חייהם.

מבטים ראשונים החלו לפנות לעברה של סום, מאחר והבינו שהיא המעורבת העיקרית במה שהתחולל כאן. היא היתה במרכז, מובילה את קבוצת המנהיגים, והיא בבירור עשתה דבר מה. ואז נחו עיניהם על המכשיר שנשאה על גבה. יותר ויותר עיניים ננעצו במכשיר המוזר שכלל שעלה בידי מוחם להבין, הוא הוא אשר חולל את המעשה המדהים הזה.

הראשונים החלו להתקדם לעברה על מנת להביט בחפץ הזה מקרוב, ואולי גם לגעת בו ולמשש אותו. עוד ועוד הצטרפו והחלו לנוע לעברה, להתגודד ולהצטופף. באס והגור גילו מורת רוח. גם מגירבו חש שלא בנוח.

סום עצמה נראתה המומה ממה שעשתה. היא הביטה במכשיר שבידה, כמסרבת להאמין לתוצאה של פעולתו. היא הפנתה מבטה אל משטחי העשב, אל המשגר שבידה, ועשתה זאת שוב ושוב. באס הושיט את ידו והפסיק את פעולתו של המתקן שעל גבה.

"אני מציע להכניס את המשגר הבריוני לתוך הרחפת," אמר. "נוכל לנעול אותה מבחוץ והמשגר יהיה

מוגן בתוכה."

מאריקה נתנה הוראה לחיילי המשמר שלה לפלס מעבר עד לפתח הכדור השקוף הגדול, והם מיהרו ליצור שביל מוגן בשני טורים. באס והגור שעל כתפו הובילו את המסע הקצר. אחריהם צעדה סום. באס הפעיל מכשיר קטן שהיה בידו, ופתח הרחפת נפתח. השלושה נכנסו פנימה והפתח נסגר. דבר זה לא הניא

את ההמון מלכתור את הרחפת וללטוש מבטים פנימה, ולמשש בידיהם את הגוף הקשיח והשקוף של החפץ הכדורי, הגדול והמוזר הזה.

"ראו מה קורה לזוריאס!" נשמעה קריאה מאחור. קאי דאי שהכין במרכז הקלע שלו אבן עגולה בגודל של אגרוף ידו כדי ליידות אותה באחת הגורילות, חדל מכך לאחר שהבחין במשהו מוזר. כולם היפנו את מבטם לעבר הזוריאס, תמהים.

משהו השתנה בהתנהגותם. הם חדלו מהתארגנותם, ונראו מבולבלים, ועסוקים כל אחד בעצמו. נראה כי חל נתק בתקשורת הפנימית בינם לבין עצמם, מפני שכל אחד פנה לכיוון אחר וניסה למלט את עצמו מן המצור. במיוחד הם נרתעו מנושאי הלפידים הבווערים, כולל דובי האש! אראוו הבין ראשון מה המצב. "זאקא-זורא הפסיק לתפקד!" הקרין לכולם. "שו.בי ושי.מוי הצליחו במשימה!" קרא מגירבו בהתלהבות. "מה נעשה איתם?" הקרין שאהיראם.

"אם נכון הדבר, לדעתי אין צורך לקטול אותם. אין לנו צורך לנקום בהם על מעשיו של זאקא-זורא," אמר מגירבו.

"פנו להם נתיב לנסיגה!" הקרינה מאריקה לחייליה.

החיילים נסוגו לאחור באיטיות, ובעלי החיים נראו מרוצים ביותר על שניתנה להם הזדמנות לסגת ללא עימות. נושאי הלפידים דירבנו אותם להסתלק מהמקום. אחד אחרי השני ניצלו את ההזדמנות ונמלטו מפסגת ההר. החיילים פינו כמה נתיבים נוספים, והזוריאס לשעבר התפזרו ונפוצו לכל עבר, כאשר הם שועטים במדרון אל החופש.

רק עתה החלו להישמע קולות של שביעות רצון וקריאות שימחה. בעלי תופים מאחור החלו לתופף בקצב, והחלו להישמע נקישות של חיצים בקשתות, והלמות רקיעות של רגליים. הזוריאס נמלטו, ואינם מהווים סיכון יותר, אמבת השטן נעלמה מפני האדמה, כולם החלו לעכל את החדשות הטובות. המלחמה הסתיימה.

"מישהו ראה את התאומים?" הקרינה מאריקה. "אני רוצה לשוחח איתם."

הם לא נראו על הפיסגה. אורבון אוגדון הסביר את הסיבה. הוא יכול היה להנחית אותם רק במקום פתוח, ולכן הם בעמק מאחורי הגיבעה השלטת, ומטפסים כעת לעבר הפיסגה. הם נאלצו להחמיץ את פעולת המשגר הבריוני וכל מה שהתחולל על משטחי העשב הירוקים. "הביאו אותם אלי," הורתה מאריקה.

דרגיון נראה במצב רוח מרומם. הוא שפע חיוכים והתחבק עם אנשי אראמור. מגירבו עקב אחריו במבטו בקורת רוח. טין לין קרב אליו, היטה את ראשו סמוך לאוזנו של מגירבו והעיר בקול נמוך: "נראה שגם דרגיון השתחרר ממנו..."

מגירבו חייד. "זה ניצחון קטן נוסף שלנו."

"מי לפי דעתך דיבר מתוך גרונו, הוא עצמו או זאקא-זורא?"

מגירבו הרהר מעט. "שאלה מעניינת. אני סבור שלא נדע את התשובה לעולם."

"ודרגיון עצמו יודע מה קרה לו?"

"יתכן וגם את זה לא נדע," אמר מגירבו.

"כדאי לספר לו?" המשיך טין לין לשאול.

"לשם מה? אני לא רואה בכך צורך," ענה מגירבו.

"התאומים מגיעים!" נשמעה קריאה מאחור. החבורה המקורבת למאריקה הפנתה מבטה וראתה את

שו.בי ושי.מוי מגיעים בשביל צר המטפס אל הפיסגה בדרך צדדית. לוחמיה של מאריקה מיהרו להכין להם נתיב מעבר עד אשר הגיעו אל חבורת ההנהגה. מאריקה הקרינה לכל שלושת הצבאות להתחיל לרדת מהגיבעה ולחזור למחנות שלהם, ואלה החלו לבצע את הוראתה. סום, באס והספרן יצאו מן הרחפת, כאשר המשגר הבריוני מאובטח בתוכה, והצטרפו אל חבורת המורדים. שו.בי ושי.מוי לטשו מבט לעבר המשטחים הירוקים שאין להם סוף.

"החמצנו את השיגור הבריוני..." רטן שו.בי באכזבה.

מאריקה נעצה בהם מבט נוקב. היא המתינה זמן רב מדי לטעמה בחוסר הבנתה את שני התאומים

המופלאים האלה, ועתה היתה נחושה בדעתה לפענח את התעלומה.

"הצלחתם להשמיד את זאקא-זורא," הקרינה לכולם.

"בטח!" התפאר שו.בי. הוא ניסה לבטא את תשובתו בצניעות, אבל לא צלח בכך.

"איך אתם יודעים זאת?"

"ידענו שנצליח!"

"איך ידעתם שתצליחו? איך זה יכול להיות שידעתם? אף אחד אחר לא יכול היה לדעת את זה, איך אתם יכולתם לדעת את זה? איך יתכן שידעתם שבכלל תשארו בחיים אחרי שנתקלתם בכל כך הרבה סכנות? איך זה יכול להיות שפעמים רבות משהו או משהו הציל אתכם ממוות בטוח? איך ידעתם שמגירבו יקיים את הבטחתו לשלוח אתכם למשימה הזאת? איך ידעתם שהספרן יגלה איך משמידים את זאקא-זורא ואיך ידעתם שסום תתן לכם סכינים ותסביר לכם איך לעשות את זה? איזה סודות אתם מסתירים מאיתנו?"

שני התאומים התכווצו ונרתעו מעט לאחור, מופתעים ממתקפת השאלות של מאריקה.

"לא ידענו את כל הדברים האלה... רק ידענו מה יקרה בסוף..." מילמלה שי.מוי.

"איך משהו יכול לדעת מה יקרה?"

"זה לא... משהו שיקרה בעתיד, זה כבר קרה מזמן..." פלטה שי.מוי.

"מה קרה מזמן?"

"הכל. כל מה שהיה כאן. כשהיינו צעירים, משהו מיוחד פגש אותנו וסיפר לנו שכל זה כבר קרה

מזמן..." אמר שו.בי.

"כשהיינו צעירים?" הקרינה מאריקה, "כעת אתם צעירים!"

"נכון..." אמר שו.בי, נבוך קמעה, "זה קרה... כשהיינו יותר צעירים."

"היינו אז ילדים, בגובה כזה," הוסיפה שי.מוי, והראתה בידה על כחצי מגובהה.

"ספרו לנו מה קרה אז," הקרינה מאריקה.

שו.בי הסתכל על שי.מוי. "את רוצה לספר, או שאני אספר?"

"ספר להם אתה," אישרה לו.

"היינו ילדים רגילים כמו כל האחרים במושבה שלנו," פתח את דבריו, "אני זוכר שזה קרה מיד אחרי

שלמדנו לספור עד מיליון... אימא סיפרה לנו שמישהו חשוב מאוד, שהיא כינתה אותו 'הנביא הגדול'

מעוניין מאוד לפגוש אותי ואת אחותי. ומדוע מכל הילדים רצה רק אותנו? מפני שאמר שאנחנו היינו

מגדולי המנהיגים של ההלכים הזקופים..."

"זאת היתה הפעם הראשונה ששמענו את השם 'הלכים זקופים'," העירה שי.מוי.

"נכון. היתה אז התרגשות גדולה מהמפגש המתוכנן... כולם דיברו על זה, ורק אנחנו לא הבנו שום

דבר... לא היה לנו מושג מה רוצים מאיתנו, למה דווקא אנחנו, פתאום כולם דיברו רק עלינו ועל הנביא

הגדול..."

"הוא לא נראה גדול בכלל," הוסיפה שי.מוי, "כאשר נפגשנו איתו הוא נראה נער בערך כמו שאנחנו

נראים היום."

"מה היה במפגש הזה?" הקרינה מאריקה.

"זה היה מפגש מוזר מאוד. היינו רק 11, הוא, שי.מוי ואני. אפילו בלי ההורים שלנו. והוא התחיל

לספר על עצמו. הוא אמר שהוא שונה מכולם, מפני שאצלו הזמן הולך בכיוון הפוך מאיתנו..."

"הזמן הלך אצלו בכיוון הפוך?"

"כך הוא אמר לנו."

"איך זה יכול להיות?" הקרינה מאריקה, "ואתם האמנתם לו?"

"היינו אז ילדים," התערבה שי.מוי, "מה זה משנה לילדים באיזה כיוון הולך הזמן? מה היה אכפת לנו

אם הזמן הולך מכאן לשם או משם לכאן? זה נשמע לנו טבעי כמו כל דבר אחר."

"אני זוכר שהוא סיפר לנו איך הוא נוצר... וזה לא היה דומה בכלל לאיך שנולדו אצלנו התינוקות..."

הוא אמר שחומרים זעירים הזדחלו ועלו מתחת לאדמה והחלו להצטרף יחד, והתרבו עד אשר הוא התחבר

לגוף גדול, וכשנוצר והחל לנשום בכוחות עצמו, גופו היה מכופף וחלוש, עור גופו היה מרופט ומקומט

מאוד, היה לו שיער לבן ודליל, ולא היו לו שיניים, ולא יכל לדבר... ולאט לאט גופו הזדקף, שיערו התעבה

והתקצר, הקמטים החלו להיעלם ועורו החל להתיישר, הוא למד לדבר, שיערו החל לקבל את הצבע

הצהוב..."

"הוא נולד ישיש והפך לצעיר במשך כל ימי חייו? והוא מת כתינוק?"

"כנראה..." אישר שו.בי. "אנחנו לא יודעים אם הוא כבר מת, אולי הוא עדיין חי..."

מאריקה נעצה מבט באראו, במגירבו ובספרן, וחזרה להתבונן אל שו.בי.

"אני לא מבינה את זה, ולא הייתי מאמינה לו."

"אז איך את מסבירה את העובדה שכל מה שסיפר לנו שיקרה, באמת קרה?"

"מה הוא סיפר לכם?"

"אחרי שסיים לספר על עצמו, אמר לנו שכל מה שיספר לנו כבר קרה בעבר שלו, ולכן זה העתיד שלנו. ואז הוא גילה לנו שאויבים אדירים השתלטו על הירח שלנו ועל מקומות נוספים רבים ביקום, ואנחנו הצלחנו להימלט למקום מרוחק בשם כוכב העונשין, ולהצטרף לקבוצת מורדים. התחוללה מלחמה נוראה, ואנחנו עזרנו במו ידינו לחסל את האויבים האלה, והצלנו חלק גדול מההלכים הזקופים שהצליחו לשרוד. אחרי כן סיפר שהנהגנו את הניצולים כמה דורות בכוכב העונשין ונחשבנו לגדולי המנהיגים הנערצים של ההלכים הזקופים מאז ומעולם."

"אני זוכרת שהיו מילים ומושגים רבים שלא הבננו, הוסיפה שי.מוי, "לא ידענו אז שיש בכלל פלנטות אחרות, שהיקום כל כך גדול, לא היה לנו מושג מהו כוכב העונשין, לא ידענו מה זה דורות ומה זה נערצים... אבל שתקנו ורק הקשבנו והעמדנו פנים של מבינים..."

"כאשר נפרד מאיתנו, היו לו דמעות בעיניים. הוא חיבק אותנו וכמעט חנק אותנו מרוב אהבה. הוא חזר ואמר שהוא מעריץ גדול שלנו, והמפגש הזה איתנו היה הארוע החשוב ביותר בכל חייו."

"וזה היתה הפעם הראשונה והאחרונה שראינו אותו, הוסיפה שי.מוי.

שו.בי המשיך: "לא יכולנו לדעת איך יקרו כל הדברים, כי הוא לא סיפר את הפרטים. לא ידענו שאורבון אוגדון, אראו וסום יצילו אותנו ממוות יותר מאלף פעמים. ידענו רק שנישאר בחיים..."

למאריקה אזלו הרעיונות. היא לא ידעה מה להמשיך לשאול.

"כעת, כשהכל הסתיים, מה התוכניות שלכם?" שאל מגירבו.

שו.בי הסתכל על שי.מוי. "נבקש מאורבון אוגדון או מתיירי החלל להעביר אותנו ואת כל ההלכים הזקופים אל אזור יער האסירים. זה מקום שנוכל לחיות בו ולשמור על אורח החיים שהיה בירח שלנו ולשמר את התרבות שלנו."

"ונבקש להעביר אלינו גם את שאר ההלכים הזקופים שעדיין נותרו בחיים בירח שלנו, המשיכה שי.מוי.

"תוכנית טובה מאוד, שיבח מגירבו.

ארץ, הווה

סקריואן הרים את ידו והצביע כמו תלמיד בתיכון.

"הגיע זמן לשאלות? כי יש לי הרבה כאלה, אמר.

מרקיואה חיך. "כן, הגיע הזמן."

"נראה שסופרי הכרוניקה ניסו לדייק בפרטים ככל שיכלו. אם כך, למה לא תיארו סופת חול ואבק בעת הנחיתה של החללית בפסיגה של הגיבעה? מסוק רגיל היה עושה שם עננים כאלה, והחללית שלהם היתה גדולה בהרבה ממסוק."

"מדוע שתהיה סופת חול ואבק?" היתמם מרקיואה, "הרחפת לא המריאה ונחתה על ידי הדיפה אוויר מטה כמו שאתה מכיר מהמסוקים."

"אז באיזו טכניקה היא ריחפה?"

"בוודאי כזאת שאיננה מוכרת לפיזיקאים ולמהנדסים של ימינו. ההנחה שלנו היא שהרחפת שלהם ריחפה על ידי ביטול נגדי של גלי הגרוויטציה. היו מדענים שהעלו את הרעיון הזה כהשערה תיאורית, אבל עדיין לא הצליחו ליישם את זה בעולם שלנו. אנחנו מניחים שהסוריקטות מצאו את הדרך לעשות זאת."

"ביטול גלי גרוויטציה?" סקריואן הרים את מבטו מעלה ושקע בהרהורים.

"מדוע אתה מתפלל?" תמה מרקיואה, "הצלחנו לבטל את כוח הכבידה בכמה שיטות, כאן בכדור הארץ, על ידי כנף קבועה, על ידי כנף סובבת, ע"י הנעה רקטית, על ידי מגנטים, על ידי מוליכי על מקוררים, מדוע קשה לך לקבל המצאה נוספת?"

"איפה עוד איינשטיין אחד כשצריכים אותו?" שאל גלוגאן, שהיה עסוק ברישום חדש. "אלברט שכח לרשום לנו משוואה לביטול גלי הגרוויטציה. זה היה יכול להיות מדליק."

"אני רוצה לחזור לאמבת השטן, אמרה ארבלה, "אחרי שהיא התחילה, באיזו מהירות היא התקדמה?"

"גם אני שאלתי את החברים שלי את השאלה הזאת, הודה מרקיואה, "ואין לנו דרך לדעת זאת. ההשערה הטובה ביותר שלנו היא שהיות ולא צוין בכרוניקה שום קול נפץ או גל נפץ קולי, כנראה זו היתה מהירות פחותה ממהירות הקול. כך שההנחה שלנו שהאמבה התקדמה במהירות דומה לגל צונאמי, היינו מהמרים על בערך 800 קילומטרים בשעה."

"ומה היה גודלו של השטח הזה, שבו כל הדינוזאורים הצטופפו?" המשיכה לשאול.
"אין אפשרות לאמוד את השטח לפי הרמזים שסיפקו סופרי הכרוניקה. אבל אם נחשוב על השטח הזה כדומה בגודלו לערבות מונגוליה, לדוגמה, לא נטעה בהרבה אם נניח שאורכו של האזור הזה כשלושת אלפים קילומטרים. כלומר, אמבת השטח שעטה קדימה במשך כמה שעות."
"אותי מעניין לדעת, באיזו מהירות התפשטה האש בכוכב של זאקא-זורא," שאל סקריואן.
"גם כאן יש לנו השערה די מושכלת," השיב מרקיואה, "התייעצתי עם פרופסור לפיזיקה בנושא הזה. 45% חמצן באטמוספירה באמת מאפשרים לאש להשתולל. בהנחה שקוטרו של ריזדלבו היה אי שם בין קוטר כדור הארץ לקוטר הירח שלנו, ההיקף שלו נניח בסביבות 22 אלף קילומטרים. לכן הבעירה הסימטרית היתה צריכה להתפשט במהירות למרחק של כ- 11 אלף קילומטרים. לא התעמקתי בנוסחאות, אבל המומחה העריך שהאש גמאה את המרחק בתוך מספר דקות."
"וכמה זמן האש בערה שם?"

"ההערכה שלו היתה שהגביש בער במלוא העוצמה במשך כשלושה שבועות, עד שהחמצן התכלה. אבל גם זו רק הערכה פרועה, מפני שאין לנו דרך לדעת מה היה גובהה וצפיפותה של האטמוספירה בפלנטה הזאת."

"גם הפטרייה נפגעה?" שאלה בריותיאה.

"בוודאי. עוצמת החום המשוערת היתה כאלף וחמש מאות מעלות, הגביש ניתך לנוזל והחום חילחל כלפי מטה ודרך לחלוטין את הריקמה החיה של הפטריה, על כל הסיבים והשורשים שלה."

השתררה אתנחתה קלה, וסקריואן התבונן אל חבריו לוודא שניתן להחליף נושא.

"אני רוצה לחזור לסוריקטות. אורך החיים שלהם היה כחמש מאות שנים. איך לעזאזל השיגו את

הדבר הזה? ואם הם כן, מדוע אנחנו לא?"

סקריואן חייך. "למה ללמוד רק מהסוריקטות? למה לא ללמוד מהעצים שלנו, שמאריכים חיים אפילו מעבר לכך? ומדוע לא ללמוד מן החיידקים, שבתנאי היתרבות אידיאליים מבחינתם, חיים חיי נצח?"

החיידקים לא מתים מזיקנה לעולם... ומדוע לא מהצבים? מוכר לנו לפחות מין אחד שחי ללא הגבלת

זמן... ומדוע לא מהלובסטרים? אלה מתים בהמוניהם מסיבות רבות, כולל הזנת בני אדם, אבל לא

מזיקנה... אבל גם כך, ההישגים שלנו די טובים. הכפלנו את אריכות החיים שלנו במאה האחרונה..."

"זה לא מספיק ולא מעניין אותי," טען סקריואן, "יש אפשרות להבין איך זה הושג אצל הסוריקטות?"

סקריואן הרצין. "ראה, אם הם יצרו במעבדה את אמבת השטח בטכניקות ההנדסה הגנטית, ברור שהם

שלטו ביכולת להאריך את שנות חייהם באופן דומה. מהנדסי הגנים שלנו יודעים איך אפשר לעשות זאת

בתיאוריה, רק שהטכניקה שלנו עדיין לא מתקדמת ולא מלוטשת כמו אצלם. לכן, זה יאריך זמן מה, אבל

גם אנחנו נגיע לזה."

"איך אפשר לעשות זאת, אפילו בתיאוריה?" התעניינה בריותיאה.

"אתן לך שתי דוגמאות," השיב מרקיואה, "יש לכל אחד מאיתנו בערך 23 אלף גנים. נניח ונגלה

בוודאות שמאה גנים מתוכם גורמים לנו להזדקן. להלכה, אפשר יהיה לשלוף ולחלץ אותם מתוך הגנום

של הביצית המופרית, והילוד הרך שיוולד פשוט לא יזדקן."

"מה יהיה אז על יחסי המין? הם יפסקו?" המשיכה להקשות.

"אל תדאגי, זה לא יקרה כל כך מהר, את תמשיכי ליהנות..." עקץ אותה גלוגאן.

"לא התכוונתי אלי..." מילמלה בריותיאה, והסמיקה קלות.

מרקיואה המשיך. "זה לא יקרה בעתיד הקרוב, אנחנו עדיין רחוקים מלהשתלט על הטכנולוגיה הזאת.

אבל כאשר זה יקרה, כמובן שחיי המין לצורך הנאה ישארו כרגיל, אולם לצורכי ריבוי, הדבר יעשה

במעבדות תחת המיקרוסקופים הממוחשבים. יחלצו את הביצית מייד לאחר הפרייתה, ואז ישלפו החוצה

את הגנים המזיקים. לא רק אלה הקשורים בזיקנה ומאריכי חיים, אלא גם את כל הגנים המזוהים כגורמי

מחלות. ואז יחזירו אותה לרחם להמשך ההריון. המין שלנו לא רק יזכה לחיות יותר, אלא גם בבריאות

טובה יותר. גם אריכות חיים וגם איכות חיים."

"ומהי הדוגמה השנייה שצינת קודם?" המשיכה לשאול.

"דרך אפשרית נוספת תהיה אולי טיפול בטלומרים. אלה הקצוות הקשים של הכרומוזומים, השומרים

על שלמות החומר הגנטי כמו קצוות שרוכי הנעליים. הבעיה היא, שבתאי הגוף הבריאים שלנו, בכל

התחלקות של תא, אורכו של הטלומר המוקשה מתקצר בערך בשני אחוזים מאורכו המקורי. זה בעצם

מנגנון טבעי שהתפתח בטבע לספירה לאחור... אחרי כחמישים התחלקויות, הטלומר כולו נעלם,

הכרומוזום נפרם והתאים לא יכולים להתחלק יותר. בהנחה שכל תא חי כשנה וחצי במוצע, הגענו בערך

לגיל 75 כשהתאים מפסיקים להתחדש בגופינו, ומתחילה הקריסה של הזיקנה.

"אבל תאי הסרטן, לדוגמה, מצאו דרך שנעלמה מעינינו, לעקוף את הבעיה הזאת... הטלומר שלהם לא מתקצר והם מתחלקים בלי סוף... ביום שנבין איך הם עושים זאת, ואיך אפשר לשלוט בטלומר שלא יתקצר, יקרו בין לילה שני דברים מבורכים: גם נתגבר על הסרטן, וגם נזכה בחיי נצח... לצערי, הדור שלי כבר לא יזכה ליהנות מהרעיונות האלה, והדור שלכם... ובכן, על הדור שלכם מוטל למצוא פתרון לבעיה הסבוכה הזאת ולהוציאה מן ההלכה אל הפועל."

ארבלה נעצה את מרפקה בצלעו של סקריאן. "זו משימה בשבילך", פלטה לאוזנו. "ומדוע לא בשבילך?" התריס כנגדה.

"כי אתה מחשיב את עצמך כגאון הדור", הקניטה אותו.

סקריאן רצה להגיב ספונטאנית איזו סניטה צינית, אך נמלך בדעתו ובחר להצטנע תוך כדי ציטוט אימרה שזכר, ונראתה לו לעניין:

"מישהו אמר פעם, 'עוד לא ראיתי בעיה, מסובכת ככל שתהיה, שכאשר עיינו בה כראוי לא הפכה להיות מסובכת עוד יותר'."

ארבלה טפחה קלות על כתפו.

בריותיאה התעניינה, "מה עלה בגורלם של הסוריקטות?"

מרקיואה ספק את כפיו. "נכחדו, לצערי הרב. בפלנטה המקורית שלהם בגלקסיית אנדרומדה, אמבת השטן כילתה את כל החיים. אלה שנמלטו לאירופה, הירח של צדק, כזכור השמידו את עצמם במלחמה אווילית. כפי הנראה, השריד האחרון והיחידי שלהם שחי כאן, בכדור הארץ, נספה מאוחר יותר בארוע המטאור שפגע בחצי האי יוקאטן והשמיד כשבעים אחוז מבעלי החיים שחיו כאן."

"ומה עם הידע שלהם?" קימט סקריאן את מיצחו.

"אבד לנצח."

"הם היו אלופי היקום בתייעוד... אין אפשרות לחפש ולמצוא משהו מהידע שהשאירו אחריהם?"

"שאלה טובה", הרצין מרקיואה, "יתכן והשאירו משהו בפלנטה המקורית שלהם, אך למעשה אין אפשרות גישה לשם. אותו הדין לגבי ירח אירופה - התנאים הפיזיים שלו השתנו במיליוני השנים האחרונות, וכיום אין אפשרות לבני אדם לנחות שם כדי לחפש. אבל זה אופייני לתרבויות רבות, כאשר נכחדו - אבד גם הידע שלהם לעולמים. אנחנו יכולים לשחזר את הידע העצום שנאגר בספריית אלכסנדריה העתיקה שנשרפה לאפר?"

"ומה קרה לחזירים?" שאלה בריותיאה. "הם לא יכלו לשמור על הידע עם הגניטות שלהם?"

מרקיואה הניד בראשו. "גם התרבות שלהם חדלה מלהתקיים. כשם שהם נהנו מן המוטציה שיצרה אצלם את תכונת הגניטה, הם סבלו בהמשך ממוטציה שלילית שהרסה להם את היכולת הזאת. התיירות בחלל דעכה בהדרגה עד שהסתיימה כליל. כל הפלנטות חזרו להיות מבודדות, כל אחת לעצמה, כל אחת לגורלה שלה. בפאראפרזה על האימרה הידועה של טולסטוי, בפתיחת ספרו אנה קרנינה: כל הפלנטות השוממות דומות זו לזו, כל הפלנטות המאוישות - אומללות בדרך משלהן."

"אותי לא מעניינים החזירים, אותי מעניינת שאלה אחרת", קטעה ארבלה, "איך הסתיים הרומן בין סום וטין לין?"

כל ארבעת שומעיה הצטחקו. גלוגאן חדל לרגע ממשיכת הקווים של העופרת הכהה שבידו.

"אכן... אפשר להגיד שזה היה הרומן המתועד הראשון ביקום", הסכים מרקיואה. "ואיך הוא הסתיים?"

אספר לכם במפגש הבא..."

השיעור הסתיים.

"הראה לנו מה ציירת", פקדה בריותיאה על גלוגאן.

"זה עדיין לא גמור", התנצל, אולם הסכים וחשף את איורו.

גם באיור זה כיכבה סום, כפי שהיה צפוי. אולם הפעם היא נראתה מצד גבה, על פסגת הגיבעה, מכוונת את המשגר הבריוני לעבר העדר האינסופי שהשתרע עד לקצה האופק המרוחק. הוא צייר את שבירר השניה לפני שיגור הקרן הקטלנית ביותר שהתחוללה אי פעם בכדור הארץ.

פלנטת 'ארץ' בגלקסיית שביל החלב, לפני 65 מיליון שנה

טין לין וסום ישבו כתף לצד כתף על שורש עץ רחב, אחד מיני רבים שהתפצלו על הקרקע בתחתית גזע משורג, שגובהו כמאה רגליים. עלוותו הענפה הטילה צל רחב ידיים על כל סביבותיו. כעשרה צעדים מהם כפכך פלג מים צלולים שגלש מגיא קטן שבין שתי גבעות זקופות לא הרחק מאחור. על גדות הפלג צמחו

כמה צמחים נאים למראה, בעלי פרחים בכמה צבעים שונים. באופק המרוחק בלטו קצוות של הרים מושלגים. כמה פרפרים שריפרפו בסביבתם נמלטו מאימת שפירות ענק שהגיהו במעוף מהיר למצוא להם ארוחה מזינה.

"אורבון אוגדון עובד קשה מאוד," אמר טין לין, "מגירבו ביקש ממנו להעביר לכאן את כל ניצולי אראמור, לאחר שיסיים להעביר את הפליטים של התאומים ליער האסירים. מאריקה תבקש ממנו לעשות זאת גם לשארית העם שלה."

"אתה חושב שנראה אותו שוב?"

"אינני חושב כך. היצור המוזר הזה מאמין שסיים את תפקידו בהבסת זאקא-זורא, ובהצלת הפליטים משלושת הפלנטות. הוא לא מתכוון להישאר כאן, ולא להתחבר לאף תרבות של האנשים שהציל."

"אז לאן הוא ילך כשיסיים?"

"איך אפשר לדעת? אף אחד לא יודע מהיכן הוא בא, ולכן גם לא נדע לאן ילך. הוא יחיד במינו, אין לו בת זוג או יכולת להרבות את עצמו. להערכתי הוא יעלם מחיינו כמו שהוא הופיע."

"למה הוא עשה את כל מה שעשה?" שאלה סום.

טין לין הניע את ראשו לשלילה. "אינני יודע. שאלתי את מגירבו, גם הוא אינו יודע. יכול להיות שהוא ראה בזה אתגר לעצמו, לנצח את האויב האיום והנורא שקם אי פעם."

היא עשתה אתנחתה קלה. "מה קורה עם דרגיון?"

"הוא מאושר. אין לו מושג מה שקרה בראשו. הוא לא יודע שהשתמשנו בו כדי לשטות בזאקא-זורא."

הוא פורח כמו הפרחים האלה שעל שפת המים. מגירבו ביקש ממנו לנהל את כל העניינים של אנשי אראמור, והוא הסתער על המשימה בהתלהבות.

"מה התוכניות של מגירבו?"

"הוא רוצה לפרוש מכל הפעילויות שלו. הגור הזמין אותו לגור אצלו במעונו, בעמק הנסתר, והוא שוקל לקבל את ההצעה. הוא יגור עם הספרן ובאס... כל שארית חייו, והוא מאמין שזה יגיע בקרוב..."
סום שתקה. היא נטלה רגב מן הקרקע והשליכה אותו לכיוון שפירת שריחפה על שפת המים, וזו זינקה ונמלטה ממש לפני הפגיעה.

"מה דעתך על התאומים?" שאל טין לין.

"לא הצלחתי להבין איך מישוהו שחי הפוך בזמן ידע לספר להם מה הם יהיו כשיגדלו, זה מסובך מדי בשבילי," הודתה, "אבל אני חיבבתי אותם. ההתנהגות שלהם היתה ילדותית כשנפגשנו, אבל הם התבגרו יחד איתנו ואולי באמת יהפכו למנהיגים ראויים."

"אני חושב בדיוק כמוד," הסכים עימה.

היא הביטה בו. "אתה עדיין רוצה לקבל שיעור בהטלת סכינים?"

הוא החזיר לה מבט מחייך, ואז הסיט אותו לעבר הפלג.

"לא, אין צורך. ממילא איני מתכוון להשתמש אי פעם בנשק כזה או בכל נשק אחר. אני רוצה להפסיק להילחם ולהתחיל לחיות."

סום המשיכה להביט בו.

"מה התוכניות שלך?" שאלה.

"כבר אמרתי לך... אני רוצה לחזור לחיים רגילים, בלי מלחמות ובלי מוות... אחפש לי אישה טובה

מבין הפליטים של אראמור, שתלד לי כמה ילדים, ותאהב אותם, ותטפל בהם ותגדל אותם..."

סום נדהמה לשמע דבריו. הסנטר היפה שלה נשמט.

"וולי אין מקום בתוכניות שלך?" פלטה בקול נמוך.

הוא חזר לנעוץ בה מבט, ושוב הפנה מבטו אל המים.

"את האישה היפה ביותר שהיכרתי אי פעם," אמר. "את גם הלוחמת הכי טובה שהיכרתי. אין כמוך

בכל הפלנטה שלנו. אני התאהבתי בך מהרגע הראשון שראיתי אותך, ואני גם קצת פוחד ממך... את צבא שלם של אישה אחת..."

"אתה יודע היטב שאין מה לפחד ממני," אמרה, "גם מגירבו אמר שאני לא יוזמת אלימות אלא רק

מגיבה עליה."

"נכון מאוד, אני יודע את זה. הבעיה שלי שונה... אני לא מסוגל לחיות עם העבר שלך... אני לא יכול

לשכוח שהרגת כל כך הרבה אנשים..."

היא נדמה. היא היתה שרויה בהלם.

"אימרי לי," המשיך ברכות, "אנסו אותך פעמים רבות, בודאי הרית וילדת כמה צאצאים... היכן הם?

מה עשית איתם?"

היא השפילה את מבטה ולא ענתה דבר.

"אני בטוח שתמצאי לך בן זוג מתאים, אולי כזה שלא מכיר את מה שהיה בעברך... אולי משהו כמו קאי דאי... אני יודע שהוא מעריץ אותך, והאופי שלו סוער כמו שלך..."

היא שתקה.

"קאי דאי בחור טוב מאוד," המשיך, "בכל מקום אוהבים אותו ומכתירים אותו למנהיג. הוא היה האדם החזק ביותר בקבוצה שלנו. כאשר הוא התחיל להשתולל, כדאי היה להתרחק מן המקום..."

סום הזדקפה מעט. מבלי שנשאה את מבטה, התיזה בחמיצות מה, "כאשר אני מתחילה להשתולל, אף אחד בסביבה לא נשאר חי!"

"את צודקת, כמובן," נחפז להגיב, "אבל אני מוכרח להגיד לך שאני לא אוהב תחרויות מן הסוג הזה..."

סום לא הגיבה.

"הוא התמחה בנשק הקלע, יותר מכל חייל אחר... לפי מה שנודע לי, הוא רוצה להזמין אותך לתחרות קליעה..."

"הוא יפסיד!" סיננה מבין שיניה. "בכל כלי נשק שיבחר!"

"את יודעת להשתמש בקלע?" השתומם טין לין.

"כל ילדוטי הסתובבתי עם קלע! הייתי פוגעת בעין של מכרסמים בשדות! אבל הנשק הזה איטי מדי. הייתי צריכה נשק מהיר יותר, וכך הגעתי לסכינים."

טין לין התפעל.

"יש כלי נשק בעולם שאת לא מכירה?"

"לא," ענתה קצרות, ולאחר מחשבה קצרה הוסיפה, "אחרי המשגר הבריוני, אין כזה."

"זה מעניין... כאשר קאי דאי ישמע את זה... הוא יאהב אותך!"

"הוא יוכל לקבל אותי גם אחרי שאנצח אותו?"

"את תוכלי לקבל אותו אם הוא ינצח אותך?"

סום החרישה.

"מה התוכניות שלך?" שאל אותה.

"לא יודעת. אני צריכה לחשוב על זה," ענתה, וקמה ממקומה. "הם השתנו אחרי השיחה הזאת."

היא פסעה משם מבלי להביט לאחור. הוא עקב אחר דמותה המתרחקת זמן מה, הניד בראשו והרכין את מבטו.

*

כדור הרחפת היה תלוי באוויר, בין שמיים לארץ, בגובה של כשלושת אלפים רגליים. באס ניהג אותו בעדינות למקום המדויק בו עצר מהתקדמותו. הנוף שניבט לנוסעים מבעד לדופן השקוף של הרחפת היה עוצר נשימה ביופיו.

הגור הציץ כלפי מטה, וסימן לבאס באצבעו לנוע לאחור.

באס הפעיל את מתגי הבקרה והרחפת נעה מעט אחורנית, ועצרה שוב. הגור הניע בראשו בקורת רוח. הרחפת היתה כעת בדיוק במרכזו של הר הגעש המעשן, שעליו חלפו בדרכם לגיבעה השלטת. במרכזו נראה שקע עמוק אשר תחתיתו היתה אדומה כאגם לוהט באש. מדי פעם הגיחו ממנה פרצי חומר צהוב או כתום כלפי מעלה, אשר חזרו ושקעו לתוך הבלילה המבעבעת לאחר זמן קצר.

באס נגע בידית נוספת. פתח רחב בחלקה התחתון של הרחפת החל להיפתח כלפי מטה, וצינה קרה חדרה פנימה.

מגירבו הביט אל סום.

"את מבינה שזה המעשה הנכון," אמר.

סום שיחררה את הריתמה שלה, נטלה את הרצועות של המשגר הבריוני והרימה אותו מריצפת הרחפת. היא קרבה אל הפתח, הרימה את ידה והוציאה את המתקן החוצה. רגע ארוך השתהתה, התלבטה, התחבטה... אולי אמרה להתחרט... מגירבו, באס והספרן הביטו בה והמתינו בסבלנות. זו היתה החלטה קשה מאוד, ללא ספק.

לבסוף שיחררה את האחיזה ברצועות. המכשיר החל לצנוח מטה, בעוד הארבעה עוקבים אחרי נפילתו. גודלו קטן מרגע לרגע, עד שכמעט נעלם מן העין. הם התקשו להבחין כאשר המשגר הבריוני פגע באגם הרוחת ושקע בתוכו, כדי לסיים את חייו לבלי שוב.

ארץ, הוה

סקריואן נדהם. הוא הושיט את ידו לעבר עיניה של ארבלה, כאשר אצבעו המורה לפנים, ונגע קלות בעצם הלחי הגבוהה שלה. היא היתה לחלוחית.

"אני לא מאמין!" לחש, "את דומעת!"

היא הנהנה וניגבה תחת עיניה בעזרת טישיו עדין.

"זה לא היה רומן רומנטי..." המשיך ללחוש.

"הייתי בטוחה שהם יתאחדו ויקימו משפחה..." אמרה בקול רפוי.

גלוגאן התערב. "אף אחד לא היה מצליח להקים משפחה עם סום, ארבלה. היא מסוגלת רק להרוג ולא ללדת. החושים המשפחתיים שלה קהים, או לא קיימים. היא חיסלה את כל הצאצאים שילדה, או שחיסלה לעצמה את הרחם כדי לא להרות אותם. החיים שלה הובילו אותה לנתיב של מכונת לחימה, ולא אישה." ארבלה מיאנה להתנחם, ועתה דמעות מלאות ניגרו מתחת לעיניה. סקריואן קרב אליה את כיסאו וחיבק את כתפיה.

מרקיואה בחר שלא להתערב. מבחינתו סיים להעביר להם את תוכן הכרוניקה השלישית, וכל השאר הן פרשנויות או תחושות שלא היה להם כל 'פתרון בית ספר', והוא חש שדעתם בעניינים האלה לא נופלת מדעתו.

סקריואן החליט להעביר נושא. הוא כבר שלט היטב בשפת הכרוניקה העתיקה, ומבחינתו הגיע הזמן

לברר מדוע שמו של הכרך העתיק 'כרוניקה 11'.

"הכותרת איננה כרוניקה 11 אלא כרוניקה 3. סופרי הכרוניקה בחרו לתת כבוד לתאומים על תרומתם המיוחדת למערכה ולכן הכותרת אינה אלא מחווה לשיטת הספירה הבינארית שלהם." "ולמה שלישית ולא ראשונה?" המשיך להקשות.

"אינני יודע. כנראה היו שתי כרוניקות קודמות שלא שרדו, או שעדיין לא גילינו אותם."

"חבל שהשמידו את המשגר הבריוני, העיר גלוגאן, כמו שכבר אמרתי לכם, הייתי מוכן לאמץ אותו אצלי מתחת למיטה."

"והיית משתמש בו?" מרקיואה הרים גבות.

"כנראה שלא, הודה גלוגאן, "אבל שיהיה, על כל מקרה."

"אני לא מבינה לשם מה אתה צריך משגר בריוני, ציינה בריותיאה."

"אני לא באמת צריך... אבל, לעיתים רחוקות... אני נתקן בעוול נורא או ברשעות לשמה, ואני אומר לעצמי שאם היה לי משהו כזה הייתי פותר את הבעיה... לא חלמת אי פעם על משהו כזה? לא רצית

ללמד מישו לקח שלא ישכח לכל החיים? אני חושב שזה חלום כמוס של כל אחד."

מרקיואה הניד בראשו. "אם היתה לך שליטה בכלי כזה, זה היה אסון. כוח מוחלט מוביל לעריצות

מוחלטת. היית הופך למפלצת בליגה של מאו-טסה-טונג, יוסף סטאלין ואדולף היטלר."

"בתחילה היית מחסל רק מנוול אמיתי אחד, ויתכן וזה היה מוצדק, פתחה ארבלה לתאר תרחיש

מציאותי, "אחרי כן היית מחסל עשרה מנוולים רגילים, אחרי כן מאה שפשוט הרגו אותך, אחרי כן אלף

שלא מוצאים חן בעיניך, ולבסוף מיליונים מפני שלא הכירו בך כאל שלהם."

"הפכת אותי למפלצת במשפט ארוך אחד, נעלב גלוגאן, "אני ממש לא כזה!"

"הם עשו את המעשה הנכון, חיווה מרקיואה את דעתו, "בפרט כאשר הספרן עצמו הודה שהנשק

האיום הזה השמיד את כל עמם."

"מה קרה כאן לאחר מכן?" שאל סקריואן.

מרקיואה ליטף את זקנו הלבן. "מה שידוע לכולנו. בערך 350 שנים לאחר תום המאורעות המתועדות

בכרוניקה השלישית, פגע מטאור ענק בחצי האי יוקטאן, בצפון מכסיקו. ארוע קוסמי בקנה מידה אדיר,

שאתם תסכמו אותו בעבודת הגמר שלכם לקורס הזה. בסיומו נכחדו כשבעים אחוזים מכל החיים בכדור

הארץ, כולל כל הדינוזאורים. שרדו רק היונקים הקטנים שחיו מתחת לאדמה, ומהם הוצאה התפתחות

היונקים שהובילה עד אלינו. אני ארצה שתכתבו על כל התהליכים הפיזיקאליים, הכימיים והביולוגיים

שהתרחשו מרגע פגיעת המטאור ועד כשלוש שנים לאחריה."

הוא עשה הפסקה קלה. "אבל..."

ארבעת הסטודנטים נעצו בו מבט שואל.

"אבל מה?" שאלה ארבלה.

"אתם... לא יודעים מה התרחש כאן מתום הכרוניקה השלישית ועד פגיעת המטאור..."

"מה?" שאלו כולם כמעט בבת אחת.

"הופיע ביקום אויב גרוע יותר וחזק בהרבה מזאקא-זורא... זה היה איום ונורא, יותר מכל מה שסופר בכרוניקה השלישית..."

"מה?"

"יכול להיות דבר יותר גרוע מזאקא-זורא?"

"ויותר חזק ממנו?"

מרקיואה הנהן. "כל מה ששמעתם עד כאן היה משחק ילדים. קייטנה. האויב האמיתי הופיע תקופה קצרה אחריו... וזה היה האתגר האמיתי!"

"ומה המקור של זה?" שאל סקריואן.

"הדרך שעדיין לא חשפתי בפניכם," השיב מרקיואה, "הכרוניקה הרביעית. כרוניקה 100."

"נשמח ללמוד את התוכן שלה," אמר סקריואן.

"עוד נראה... אולי בסימסטר הבא," אמר מרקיואה.

ארבלה נעצה מבטה בריצפת הפרקט של האודיטוריום.

"אני לא מבינה מה נחת על העולם בתקופה ההיא... בתחילה זאקא-זורא, אחרי כן - לא יודעת מי, הכרוניקה הרביעית - ואחרי כן המטאור שחיסל בערך את כולם... איך יכול להיות רצף כזה של אסונות?"

"זה רצף אסונות רק בתודעה שלך, כי כדור הארץ הוא כל עולמך. אבל ארוע המטאור אינו קשור. הוא היה מקומי, רק בכדור הארץ, ונחשב זניח לחלוטין מבחינת היקום כולו. רק שני הארועים המתוארים בכרוניקות השפיעו על היקום כולו. לפי ההגדרה של סופרי הכרוניקות, אם הארוע משפיע על יותר משלוש גלקסיות שונות, ולפחות על שלוש פלנטות שונות המיושבות בחיים תבוניים, זהו ארוע שזוכה לקבל תיעוד בכרוניקה משלו."

"היקום באמת לא מעניין אותי, רק כדור הארץ," הודתה ארבלה, "ובעצם, מה שמעניין אותי אלו רק בני האדם שחיים כאן. רק בני אדם מעניינים. אם יש משהו שאני מקדשת, זה רק את החיים, ואם יש למשהו משמעות כלשהי, זה רק לנו, לחיים שלנו."

"ומהי בדיוק המשמעות הזאת?" שאל מרקיואה בנחת.

היא נעצרה לחשוב.

"ובכן?" שאל.

"אני עדיין חושבת, איך לנסח את התשובה... איך להתחיל..."

ישוב שקעה במחשבות עמוקות.

"זו היתה שאלה מכשילה," הודה מרקיואה לאחר רגע ממושך. "יהיה לך קשה למצוא את התשובה הנכונה."

"יש תשובות נכונות ולא נכונות?" סקריואן נחלץ לעזרת ידידתו.

"בוודאי," השיב מרקיואה וליטף את זקנו. "יש אלפי תשובות אפשריות, וכולן שגויות לחלוטין. ויש רק תשובה אחת נכונה, ואיש אינו מוכן להכיר בה מכל מיני טעמים וסיבות."

"מהי התשובה הנכונה?" נחפזה ארבלה להגיב.

"אולי היא לא תמצא חן בעינייך? אולי את תתאכזבי עמוקות? אולי היא תמוטט מיתוס שחיית אותו כל הזמן? אולי יהיה לך קשה מדי לנפץ את האשליות שנצברו במהלך כל ימי חיידך?"

"נסה אותי."

מרקיואה הרצין. ארבעת הסטודנטים שלו חיכו למוצא פיו בארשת פנים מתוחה.

"במקום להסביר את הדבר במילים, אראה לכם את התשובה בצילום היסטורי," אמר.

הוא גחן מטה למגירה התחתונה בשולחן שלו, חיטט בה כמה שניות והוציא ממנה דף רגיל שהופק במדפסת צבעונית, והיפנה אותה אל הרביעיה.

"מה זה?" שאלה ארבלה.

"נקודה כחולה חיוורת," השיב מרקיואה.

היא אימצה את עיניה. "למה אתה מתכוון? אינני רואה שום נקודה."

הוא הושיט אצבע והצביע על נקודה זעירה שנמצאת באמצע גובה הצילום, ברביע הימני. "הנה, הנקודה הזאת. זה כדור הארץ שלנו. בשנת 1990 החלית וויאג'ר 1 סיימה את מסעה המתוכנן במערכת השמש והחלה לצאת ממנה אל החלל האינסופי. קרל סייגן, אחד האסטרונומים המפורסמים דאז, ביקש מנאסא לכוון את המצלמה שלה לאחור ולצלם מהמרחק הזה את כדור הארץ שלנו. וזו התמונה שאתם רואים: נקודה זעירה בגלקסיית שביל החלב. וכעת הגידו אתם לי, איזו משמעות מיוחדת יש לנו, בעלי החיים הזעזעריים שחיים על הקליפה החיצונית של הנקודה הזעירה הזאת?"

השתררה שתיקה מעיקה.

"הדגמת את חוסר המשמעות המיוחדת של כדור הארץ בתוך היקום כולו," אמר סקריוואן, "אבל אנחנו בני האדם לא מחפשים משמעות בקנה המידה של היקום אלא רק על הנעשה על הקרום של הארץ שלנו." "נכון," הסכים מרקיואה, "אבל גם כאן אצלנו, אם אינך מאמין שיש איזושהי משמעות מיוחדת לחיי כל חיידק שנוצר כאן מדי עשרים דקות, או לכל יתוש, או לכל בצל, אז מדוע שתייחס משמעות מיוחדת

לנו, בני האדם, בעלי חיים כמו כולם, שלמרבית המזל, ממש במקרה, הקדמנו את כל האחרים ברמת ההתפתחות של המוח שלנו?"

"אז מה הטענה שלך, שאין לנו בני האדם כל משמעות? אנחנו סתם נמצאים כאן כדי להתרבות, כמו כל שאר בעלי החיים, ותו לא?"

מרקיואה הנהן. "זו בדיוק הטענה שלי. קובץ הגנים היחודי שלנו יצר אותנו כמכונות שרידה חלבוניות כדי שנעביר אותם לדורות הבאים, כדי שהם - קבוצת הגנים הזאת - ורק הם - יהיו בני אלמוות. זוהי כל המשמעות הביולוגית של החיים. שימו לב, שאנחנו בני מוות. אנחנו לא חשובים כלל במשחק החיים הזה, אלא רק לקט הגנים שלנו שיצר אותנו כפי שאנחנו. ואם את הבנת את זה, ארבלה, אני גאה בכך שאת לא דומעת כמו שקרה לך בסוף הרומן המאכזב בין טין לין לסום..."

"אני לא מסכימה איתך", אמרה ארבלה בקול רועד, "אני מאמינה שיש תכלית לחיים שלנו." "ומהי?" שאל בנחת. "זו ככל הנראה השאלה המסקרנת ביותר את המין האנושי מאז שעמד על דעתו, והעסיקה את מחשבותיו של כל בן אנוש בשלב זה או אחר של חייו. כל אחד מאיתנו רוצה להיווכח שיש משמעות בעלת חשיבות מרובה לחייו שלו ולחיי צאצאיו."

היא שקעה בהרהורים.

"אנסה לעזור לך", מרקיואה קטע לבסוף את הדממה. "לצער, אין שום תכלית לחיים. זו האמת. גם אם קשה לקבל את התשובה הזאת, אין מנוס מכך: ליקום לא אכפת כלל מהגלקסיה שלנו; ולגלקסיה שלנו לא אכפת ממערכת השמש שלנו; ולשמש לא אכפת מה מתרחש על קליפת כדור הארץ; ולאדמה לא אכפת מי חי עליה, והיא אף אינה יודעת האם יש עליה חיים, מי חי כאן, מה הוא עושה ולמה. גם אם הינו נעלמים לפתע פתאום, הקוסמוס לא היה חש בכך. הוא לא היה מתרשם גם אם הכוכב שלנו היה מתפרק, השמש היתה מתפוצצת וכל שביל החלב היה מתאדה. אין לנו באמת שום משמעות. אנחנו אבק כוכבים ממוחזר. זה חד, חותך ואכזר, אבל זו התשובה הנכונה היחידה האמיתית."

"את זה הצלחנו להבין, מנקודת מבט קוסמית. אבל מנקודת המבט האנושית האישית?" הקשה סקריוואן.

"מנקודת מבט אישית, אולי יש משמעות ויש תכלית. מהי? אין לי תשובה חד משמעית על כך. כל אדם מגדיר אותה לעצמו. על צורת החשיבה, על התפיסות והאמונות, על המסורות, המטרות והיעדים האישיים של כל אחד ואחד - אין לי כל אפשרות להתווכח. ממילא, כל אחד טוען את טענותיו, והוא בהכרח גם צודק מנקודת מבטו. אשר לי עצמי, אני עדיין תוהה ומחפש תכלית נאותה וראויה, ומקווה למצוא אותה ביום מן הימים."

לאחר שהייתה קצרה, המשיך: "אני אוהב ללמד. אני רוצה להעביר את הידע שנצבר אצלנו לדורות הבאים. לדעתי, הרצון החופשי הינו המתנה הגדולה ביותר ליצורים תבוניים. והייתי שמח מאוד למצוא למי להעביר את הדגל. מישוהו שיסכים לשמור על ספר הכרוניקה של היקום. בעצם, הספרים." הוא נעץ מבט שואל בסקריוואן, ולא יטו העביר את המבט לארבלה, גלוגאן ובריותיאה.

מבטיהם של סקריוואן וארבלה הצטלבו.

"רצינו לשוחח איתך על כך", אמר סקריוואן, "ואולי זו ההזדמנות המתאימה... ארבלה ואני היינו מעוניינים להמשיך את המפעל שלך, והיינו מאושרים אם תסכים."

"בבקשה... זו תכלית חיים משמעותית מאוד עבורנו", הוסיפה ארבלה בתחינה.

"חשבת... שאתם תמסרו לו - ולנו - הזמנה לנישואין שלכם..." העירה בריותיאה.

"המממ..." סקריוואן גירד בעורפו, "זה יקרה כנראה רק בעוד כמה כרוניקות..."

מרקיואה חיך.

אפילוג

ארץ, בעוד 36 מיליון שנים

"...מחזורי התבונה, זה השם שבחרתי להעניק לתיאוריה שפיתחתי, שקמו לה מתנגדים רבים בכל העולם האקדמי ובמגדלי השן בעולם. ידעתי זאת היטב וצפיתי זאת מראש, התהליך הזה קורה לרוב המדענים שמפתחים תיאוריה חדשנית ופורצת דרך... אבל מעולם לא נרתעתי מביקורות. רק הזמן יוכיח מי צדק ומיהם הנאחזים בטעויותיהם, ואין בכוחי הדל לעשות דבר בעניין הזה, וגם אין לי עניין בכבוד ובמשחקי אגו, אני לא מצפה לפרס ולא למצבה יצוקה מזהב טהור ואינני זקוק לקהל מעריצים ומעריצות. דווקא אתם, המעטים שנותרתם להקשיב לקורס שלי ושרדתם את כל ההרצאות, אולי תזכו להגיד יום אחד לנכדים שלכם, שהכרתם אישית את הפרופסור המוזר שגילה את מחזורי החיים התבוניים ביקום. מכובדי, אולי אחד מכם יזכה להוכיח את התיאוריה שלי ולמצוא את מאגר הידע שהטמינו אבותינו בעלי תבונה העל במחזור הקודם. יתכן וזו תהיה התגלית הארכיאולוגית הגדולה ביותר של כל הזמנים. פגישה ארכיאולוגית עם היצורים בעלי התבונה שחיו ביקום לפי השערתی לפני כארבעים מיליון שנים, ואולי גם זו שלפניה שחיה כאן לפני כשמונים או מאה מיליון שנים, שטמנו אי שם את הידע שלהם במקום בטוח כדי שאנשי התבונה של המחזור הבא ימצאו אותו. תוכנתי הינה לטמון את הידע שלנו בשבעה מכרות זהב עמוקים, מסומנים היטב, כדי שלאחר שאנחנו עצמנו ניכחד... בעוד ארבעים מיליון שנה יגלה המחזור התבוני הבא את המורשת שלנו..."